

Cô Nhóc Đáng Iu Và Chang Trai Lạnh Giá

Contents

Cô Nhóc Đáng Iu Và Chang Trai Lạnh Giá	3
1. Chương Nốt Nhạc Đầu Tiên	4
2. Chương Nốt Nhạc Thứ 2: Bất Ngờ	6
3. Chương Nốt Nhạc Thứ 3: Lần Gặp Đầu Tiên	8
4. Chương Nốt Nhạc Thứ 4: Trường Star	10
5. Chương Nốt Nhạc Thứ 5: Cuộc Đụng Độ Giữa Hai Chàng Hoàng Tử	12
6. Chương Nốt Nhạc Thứ 6: Xin Lỗi Và Tha Thứ	16
7. Chương Nốt Nhạc Thứ 7: Thực Hiện Kế Hoạch	20
8. Chương Nốt Nhạc Thứ 8: Phát Hiện + Thừa Nhận	23
9. Chương Nốt Nhạc Thứ 9 : Cuộc Chiến Cải Lộn	26
10. Chương Nốt Nhạc Thứ 10: Gặp Mặt	28
11. Chương Nốt Nhạc Thứ 11: Đánh Lộn	29
12. Chương Nốt Nhạc Thứ 12: Xung Đột	31
13. Chương Nốt Nhạc Thứ 13: Chị Hai Nhi	32
14. Chương Nốt Nhạc Thứ 14: Kể Chuyện Ma	33
15. Chương Nốt Nhạc Thứ 15: Đi Chơi (1)	35
16. Chương Nốt Nhạc Thứ 15: Đi Chơi (2)	36
17. Chương Thông Báo	37
18. Chương Nốt Nhạc Thứ 17: Đà Lạt	38
19. Chương Nốt Nhạc Thứ 18: Rắc Rối (1)	39
20. Chương Nốt Nhạc Thứ 19 : Rắc Rối (2)	40
21. Chương Nốt Nhạc Thứ 20: Hiểu Lầm	41
22. Chương Nốt Nhạc Thứ 21: Đau Khổ	42
23. Chương Nốt Nhạc Thứ 22: Nam Khánh Du Xuất Hiện	44
24. Chương Nốt Nhạc Thứ 23: Bí Mật (1)	47
25. Chương Nốt Nhạc Thứ 24: Bí Mật (2)	49
26. Chương Nốt Nhạc Thứ 25: Bí Mật Bại Lộ	51
27. Chương Nốt Nhạc Thứ 26: Du Học	52
28. Chương Nốt Nhạc Thứ 27: Tạm Biệt	53
29. Chương Nốt Nhạc Thứ 28: Tới Nơi, Nước Mỹ	54
30. Chương Nốt Nhạc Thứ 29: Tiểu Thư Chảnh Choe	56
31. Chương Nốt Nhạc Thứ 30: Người Giết Bà Con Chính Là...(1)	57
32. Chương Nốt Nhạc Thứ 31: Người Giết Bà Con Chính Là...(2)	59
33. Chương Nốt Nhạc Thứ 32: Giải Quyết Vấn Đề	61
34. Chương Nốt Nhạc Thứ 33: Người Bạn Mới	62
35. Chương Nốt Nhạc Thứ 34	65
36. Chương Nốt Nhạc Thứ 35	66
37. Chương Nốt Nhạc Thứ 36	67
38. Chương Nốt Nhạc Thứ 37: Buổi Tiệc (1)	67
39. Chương Nốt Nhạc Thứ 38: Buổi Tiệc (2)	70
40. Chương Nốt Nhạc Thứ 39	72
41. Chương Nốt Nhạc Thứ 40	73

42. Chương Nốt Nhạc Thứ 41	75
43. Chương Nốt Nhạc Thứ 42	77
44. Chương Nốt Nhạc Thứ 43	78
45. Chương Nốt Nhạc Thứ 44	80
46. Chương Nốt Nhạc Thứ 45	81
47. Chương Nốt Nhạc Thứ 46	82
48. Chương Nốt Nhạc Thứ 47	84
49. Chương Nốt Nhạc Thứ 48: Chiến Tranh Lạnh	86
50. Chương Nốt Nhạc Thứ 49: Mấy Người Là Ai?	88
51. Chương Nốt Nhạc Thứ 50: Bà Ta Là Ai? (1)	90
52. Chương Nốt Nhạc Thứ 51: Bà Ta Là Ai? (2)	92
53. Chương Nốt Nhạc Thứ 52	93
54. Chương Nốt Nhạc Thứ 53	94
55. Chương Nốt Nhạc Thứ 54	96
56. Chương Nốt Nhạc Thứ 55	97
57. Chương Nốt Nhạc Thứ 56	98
58. Chương Nốt Nhạc Thứ 57	100
59. Chương Nốt Nhạc Thứ 57	101
60. Chương Nốt Nhạc Thứ 58	103
61. Chương Nốt Nhạc Thứ 59	104
62. Chương Nốt Nhạc Thứ 60	105
63. Chương Nốt Nhạc Thứ 61	106
64. Chương Nốt Nhạc Thứ 62: Chị Của Thư Là Ai?	108
65. Chương Nốt Nhạc Thứ 63	109
66. Chương Nốt Nhạc Thứ 64	111
67. Chương Nốt Nhạc Thứ 65	113
68. Chương Nốt Nhạc Thứ 66	114
69. Chương Nốt Nhạc Thứ 67	115
70. Chương Nốt Nhạc Thứ 68	116
71. Chương Nốt Nhạc Thứ 69: Tiền Chuộc Và Con Tin (1)	118
72. Chương Nốt Nhạc Thứ 70: Tiền Chuộc Và Con Tin (2)	119
73. Chương Nốt Nhạc Thứ 71: Tiền Chuộc Và Con Tin (3)	121
74. Chương Nốt Nhạc Thứ 72	122
75. Chương Nốt Nhạc Thứ 73	123
76. Chương Nốt Nhạc Thứ 74	125
77. Chương Nốt Nhạc Thứ 75	126
78. Chương Nốt Nhạc Thứ 76	127
79. Chương Nốt Nhạc Thứ 77	128
80. Chương Nốt Nhạc Thứ 78	130
81. Chương Nốt Nhạc Thứ 79	132
82. Chương Nốt Nhạc Thứ 80	133
83. Chương Nốt Nhạc Thứ 81 : Lễ Đính Hôn (1)	134
84. Chương Nốt Nhạc Thứ 82 : Lễ Đính Hôn (2)	135
85. Chương Nốt Nhạc Thứ 83 : Lễ Đính Hôn (3)	137
86. Chương Nốt Nhạc Thứ 84	138
87. Chương Nốt Nhạc Thứ 85	139
88. Chương Nốt Nhạc Thứ 85	140
89. Chương Nốt Nhạc Thứ 87	142
90. Chương Nốt Nhạc Thứ 88: Lễ Cưới Kịch Tính (1)	144
91. Chương Nốt Nhạc Thứ 89	145
92. Chương Nốt Nhạc Thứ 90	146
93. Chương Nốt Nhạc Thứ 91	149
94. Chương Nốt Nhạc Thứ 92	151
95. Chương Nốt Nhạc Thứ 93: Kí Ức Đau Buồn	152

96. Chương Nốt Nhạc Thứ 94	154
97. Chương Nốt Nhạc Thứ 95: Phong Bì Màu Xanh (1)	156
98. Chương Nốt Nhạc Thứ 96: Phong Bì Màu Xanh (2)	158
99. Chương Nốt Nhạc Thứ 97 : Kế Hoạch Bắt Đầu	160
100. Chương Thông Báo	163
101. Chương Nốt Nhạc Thứ 98 : Anh Xin Lỗi	163
102. Chương Nốt Nhạc Thứ 99	165
103. Chương Nốt Nhạc Thứ 100	167
104. Chương Nốt Nhạc Thứ 101	168
105. Chương Nốt Nhạc Thứ 102	170
106. Chương Nốt Nhạc Thứ 103	172
107. Chương Nốt Nhạc Thứ 104	173
108. Chương Nốt Nhạc Thứ 105	175
109. Chương Nốt Nhạc Thứ 106	176
110. Chương Nốt Nhạc Thứ 107	178
111. Chương Nốt Nhạc Thứ 108	180
112. Chương Nốt Nhạc Thứ 109	181
113. Chương Nốt Nhạc Thứ 110	183
114. Chương Nốt Nhạc Thứ 111	184
115. Chương Nốt Nhạc Thứ 111	186
116. Chương Nốt Nhạc Thứ 113	189
117. Chương Nốt Nhạc Thứ 114	190
118. Chương Nốt Nhạc Thứ 115	191
119. Chương Nốt Nhạc Thứ 116	193
120. Chương Nốt Nhạc Thứ 117	195
121. Chương Nốt Nhạc Thứ 118	197
122. Chương Nốt Nhạc Thứ 119	199
123. Chương Nốt Nhạc Thứ 120	201
124. Chương Nốt Nhạc Thứ 121	203
125. Chương Nốt Nhạc Thứ 122	204
126. Chương Nốt Nhạc Thứ 122	206
127. Chương Nốt Nhạc Thứ 124	208
128. Chương Nốt Nhạc Cuối Cùng.	210

Cô Nhóc Đáng Iu Và Chang Trai Lạnh Giá

Giới thiệu

Lục Tuyết Nhi (nó) :- Con gái của gia đình họ Lục, công ty đứng thứ 2 trên toàn thế giới. Tính tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhoc-dang-iu-va-chang-trai-lanh-gia>

1. Chương Nốt Nhạc Đầu Tiên

La la la lá la la là

Lá la la lá là la la

Lá là la la là la lá

La la la lá la la la

CỐC...CỐC...CỐC...

- Thư tiểu thư, ông bà chủ mời cô xuống ăn sáng ạ. - Cô người làm lên tiếng

...CẠCH...

Nó mở cửa ra, cười tươi như hoa nở, trả lời :

- Chào buổi sáng, chị Hương. Chị em mình xuống chung nha?

- Ừ. - Chị Hương nhẹ nhàng đáp lại

Thế là chị em núa tung tăng đi xuống lầu. Nó ko có chị em nên rất mến Hương, coi như là chị ruột của mình, Hương cũng rất mến nó vì nó dễ thương và đối xử tốt với người làm trong nhà.

Tại phòng ăn :

- Năm nay Tuyết Nhi đã 14 tuổi rồi, có thể nói chuyện đó đk rồi đó ông! - Mẹ nó nói

- Tui cũng đang tính chuyện đó, có thể sẽ nói với nó trong hôm nay. - Ba nó vừa đọc báo vừa trả lời

Đúng lúc đó chị em Hương Nhi xuống tới nơi(chưa có nghe gì hết á). Nhi thì tới bàn ăn, Hương thì đi làm việc thường ngày của mình.

- Chào buổi sáng, Ba Mẹ. - Nó nhí nha nhí nhảnh nói

- Ngồi xuống ăn sáng luôn đi con yêu!!! - Mẹ nhẹ nhàng nói(sướng thật~.~)

- Vâng Mẹ.

15 phút sau, cả nhà ăn xong, trên phòng khách :

- Tuyết Nhi, Ba Mẹ có chuyện muốn nói với con. - Ba núa nghiêm túc nói

- Gì thế Ba???

- Con đã 14 tuổi, có thể kết hôn đk rồi đó con. - Ba nói

- Con biết ngay mà, mà ai thế Ba??? - Nó ngu ngơ hỏi

- Đó là con trai của bạn thân Ba, nó tên Hoàng Minh Lâm.

- Tuyết Nhi, con không giận sao? - Mẹ Nhi dịu dàng hỏi

- Đẳng gì cũng như thế, giận chi choa phí(gặp tar là bỏ nhà đi lun đóá). - Nó vẫn cười tươi(hay thiệt). Nhưng mà khoan đã, con muốn gặp anh ta, xem xét lại rồi mới quyết định. Được hum Ba Mẹ? - Nhi tỏ vẻ đáng iu

- Được, con gái!!! - Ba Mẹ nó đồng thanh

- Thế thì con xinh phép lên phòng.

Ba Mẹ nó chỉ gạt đầu nhẹ, còn nó thì chạy nhanh lên phòng. Mở TV rồi phi lên giường coi phim, đang coi hay thì...

RENG...RENG...RENG...

(Sao canh lúc coi TV mà gọi thế hả???). - Tác giả

(Ai mà biết đâu. Plè). - Thy

- Alô, Tuyết Nhi nghe.
- Nhi ơi, Thy nè. Thy có chuyện cần nói với Nhi! - Đầu dây bên kia là giọng nói ngây thơ
- Ủm, Thy nói yk.
- Là vậy...Thy định rủ Nhi đi chơi, có một người Thy cần giới thiệu với Nhi á.
- Ai thế???
- Thì Nhi cứ đến đó á yk rồi sẽ biết!
- Oh...được, mấy giờ???
- 3 giờ nhá.(nghĩ sao 3h đi chơi thế trời, nắng thấy pà)
- Okay, Nhi sẽ đến. Bye Thy nha
- Bye

RUP...TÍT...TÍT...TÍT...

Nó phòng thẳng tới tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ treo lên tường nhà tắm, rồi lên giường xem phim típ. Đến 11 giờ trưa thì ăn cơm, ăn xong lên lầu coi phim típ, 1 giờ ngủ đến 2 giờ dậy.

- Hơơơ...mấy giờ rồi???(2 giờ đó á), cái gì...2 giờ rồi sao???(ừ...2 giờ). Chết ùi

Nói câu \“chết ùi\” là vì nó thay đồ, trang điểm rất lâu.

10 phút sau, nó ra với mái tóc xõa, cùng bộ đồ trắng xanh. Để tác giả giới thiệu choa nghe :

- Áo sơ-mi trắng, tay dài
- Quần short ngắn, màu xanh biển nhạt(nó mặc theo kiểu này nà)

Thay đồ xong, nó tới bàn trang điểm, tô hồng nhạt cho màu mắt, son màu hoa anh đào(ko đậm cũng ko nhạt). Cài thêm cái nơ trắng, nó đã dễ thương sẵn rồi nên khi trang điểm lên trông dễ thương hơn. Hoàn thành công việc xong, nó chạy xuống lầu, mở tủ giày dép ra, lấy đôi giày màu xanh biển(hình ở dưới là màu hồng, nên các bạn hãy tưởng tượng ra nhé)

Mang xong đôi giày, nó dặn người báo cho Ba Mẹ khi ngủ dậy. Bên ngoài có 1 chiếc xe đang đợi nó. Nó leo lên xe rồi phóng thẳng tới quán kem LUCKY. Tới nơi thì đã thấy cô bạn thân nó và người con trai ko quen, người đó đẹp trai, phong độ, hai người đó ngồi kế cửa sổ. Thấy nó, Thy lập tức chạy đến, dẫn nó vào và giới thiệu.

- Nhi ngồi đi! - Thy nói

Cả hai ngồi xuống và ba người bắt đầu “tám” :

- Chị ơi!!! - Thy gọi cô phục vụ

- Em cần gì? - Chị pv hỏi

- Cho em 1 kem vani, 1 sôcôla, 1 bạc hà với 3 đĩa bánh sôcôla(ăn cái gì mà ghê vậy má??? - T/g) (Thy và hai người kia ăn chung mà. - Thy)

- Thế đợi chị lát nhé.

- Hình như là Thy chưa giới thiệu phải hum??? Đây là anh Minh Lâm, anh trai mình. Còn đây là Tuyết Nhi, bạn thân em. - Thy giới thiệu mọi người, cánh tay đưa qua từng người một.

- Chào em, Tuyết Nhi! - Anh hai Thy nói

- Chào anh, Minh Lâm! - Nhi đáp lại

Thy cười vui vẻ nói :

- Thế là quen nhau rồi ha, hihi...

Chào hỏi xong là lúc đó chị pv mang kem ra.

- Của mấy đứa. - Chị pv nói

- Cảm ơn chị. - Thy nói

- Nhi nè, Thy có chuyện muốn nói với Nhi. - Thy tủm tủm cười

- Chuyện gì???

Nó ngu ngơ hỏi mà trong khi đó anh em Thy ngồi cười

2. Chương Nốt Nhạc Thứ 2: Bất Ngờ

- Nhi nè, Thy có chuyện muốn nói với Nhi. - Thy tủm tủm cười

- Chuyện gì???

Nó ngu ngơ hỏi mà trong khi đó anh em Thy ngồi cười

- Yahhh...giờ có nói ko? Tui về đó.

Nó kéo ghế ra, định về thì anh hai Thy kéo lại.

- Được rồi, em ngồi đi đã. Nghe nói là em có chồng chưa cưới, thế em có biết anh ta là ai ko?

“Ko, sao thế? - Nó hỏi mà nhìn ra cửa sổ(ngắm cảnh ý mà)”

“Em ko biết thật sao?(ông nội này lạ, ko biết tức là ko biết, hỏi quài)”

“Nếu mà tui biết, tui nói ko chi. Mà sao anh biết tui có chồng chưa cưới?”

“Sao anh biết à? Đơn giản thôi, anh là chồng chưa cưới của em.”

“Hmm...tôi biết ngay mà.”

“Em ko bất ngờ sao?”

“Thì tui đã cho người điều tra nên ko hề bất ngờ”

- Quả là bạn thân tui, thông minh lại xinh đẹp và dễ thương. - Nhỏ nói gương mặt đầy tự hào về nó

- Nếu mà Nhi không làm vậy, chắc bị 2 người hù chết đó.

- Hihi...anh em mình xin lỗi mà. Đừng giận nha. - Nhỏ chu mỏ nói.

- Thôi thôi...tha cho 2 người đó, mà hai người biết chuyện này từ lúc nào thế? - Nóa nói trong vẻ mặt giống như thám tử vậy

- Thì Ba Mẹ mình nói cho biết trước, còn anh hai thì hôm nay mới được biết. Nên mình dẫn anh hai đi luôn đó mà. - Nhỏ cười hihi

- Oh...thế là anh Minh Lâm cũng mới biết ngay hôm nay thôi à? Hay tuyệt vời. - Gương mặt nó giờ ko còn tức giận mà ngược lại rất zui(hok biết có cái gì mà zui thế ko biết???).

- Sao em lại cười?

- Thì anh với em biết cùng ngày mà, Anh mà biết trước em là anh ko thể nhìn mặt em được đâu.

- Êhhhhhh...bạn thân tui ơi đừng làm quá nhé. - Nhỏ nói cười tủm tỉm

- Không hề, tui có nhiều người theo đuổi lắm đó nha. - Còn nó thì nói với vẻ mặt kiu ngạo

- Được rồi, cứ cho là thế đi. Nhưng mà...mấy em ko tính đi chơi à? - Anh ta hỏi

- Uh ha...đi thôi Nhi ơi.

- Oh...

Nó chưa kịp nói hết thì tiếng đt reo lên(canh thời cơ lắm).

RENG...RENG...RENG...

- Đợi Nhi tí. Alô.....

—————2 phút sau—————

- Vâng ạ, con về ngay. Được, con nhớ ùi mà. Bye

- Gì thế??? - Nhỏ hỏi

- Nhi phải về. Đi với Ba Mẹ dự tiệc.

- Oh...pùn thế. Được ù, Nhi đi đi. Bye

- Bye anh Lâm với Thy nha.

- Uhm...bye vợ.(Anh ta nói nghe có vẻ đắc ý quá nhỉ? Chưa cưới mà vợ ù.)

- Byeeeeeeee

Kéo ghế, đứng dậy và đi khỏi quán kem. Nó vừa ra đến cửa tiệm thì đã thấy xe nhà nó đợi ở đó(vẫn ghê chưa). Nó leo lên xe và về. Tới nhà, chị người làm ra mở cửa(ko phải Hương đâu nha), chiếc xe dừng lại ngay sân. Nó leo xuống xe, chạy ngay vào nhà hỏi xem ai là người nhắn tâm phá buổi đi chơi của nó.

- Con chào Ba Mẹ. - Nó buồn nói

Mẹ nó cười nhẹ rồi nói :

- Con gái, con lên thay đồ đi rồi...xuất phát.

- Mà tiệc ai thế Mẹ? Sao con lại phải đi? - Nó nhăn mặt hỏi

- Là sn con trai ông bạn thân Ba, Ba muốn con có thêm bạn. - Ba nó

- Bạn con có đây mà. - Nhi chu mỏ nói

Mẹ nói dịu dàng xoa đầu nó, nói :

- Có thêm bạn, ko phải là tốt hơn sao con?

- Ahhhh...được rồi, con ko cãi lại nổi 2 người đâu. Con lên chuẩn bị đây!!!

Trên phòng nó :

RẦM...SỌAT SỌAT...RẦMMMM...

- Mặc thế này là đẹp ù nhỉ? Chắc hum sao àu. - Nó đứng ngay gương, lăm nhăm một mình, rồi xuống lầu. Tới bậc cuối thì...

- Con nhà ai mà đẹp thế ta? - Ba nó ngheo

- Hơiiii...con Ba đó. - Nó đáp lại bằng giọng nói tinh nghịch

- Thế sao Ba lại ko biết nhỉ????

- Đôi khi con nghĩ là, con có phải là con Ba ko đấy? Nó chóng nạnh nói

- Nếu con ko phải là con Ba, thế ai là con Ba nữa đây?

Nó bây giờ trông như là thiên thần. Váy trắng ngắn ngang đầu gối, tay ngắn phồng.

Hai cha con nó cười đùa vui vẻ cho đến khi Mẹ nó zô.

- Hai cha con đi thôi nè.

- Vâng ạ

Thế là cả nhà nó đến buổi tiệc. Chiếc xe dừng lại ngay nhà hàng có tên Star nổi tiếng nhất (nói đại đó nha),.

Có thể truyện sẽ ra típ trong vòng 2 hoặc 3 ngày nữa, nên các bạn hãy đợi nhé. Cảm ơn đã ủng hộ.

3. Chương Nốt Nhạc Thứ 3: Lăn Gặp Đầu Tiên

Thế là cả nhà nó đến buổi tiệc. Chiếc xe dừng lại ngay nhà hàng có tên Star nổi tiếng nhất (nói đại đó nha).

- Ở đây hả Ba Mẹ??? Nó nhìn chăm vào nhà hàng

- Đúng thế con yêu(èo...ghê quá). - Mẹ nó nói

- Ba nó xuống xe, mở cửa cho hai Mẹ con. Cả 3 người cùng nhau vô nhà hàng. Nhà nó vừa mới zô bên trong thì mấy ông chủ lớn sắp zô Ba nó, còn Mẹ nó thì bị mấy bà vợ của các ông chủ lớn kéo đi "tám chuyện". Chỉ có mình nó đứng như trời trồng ở đó, một lát sau thì có một anh chàng cao to, đẹp trai đi về phía nó. Và hok ai khác, chính là hấn(Thiên Vũ đóá)

- Xin chào. - Hấn nói

- Oh...xin chào. - Nó nói

- Cô chắc hấn là con gái gia đình họ Lục, đúng ko?

- Ừm

Dứt câu, hấn đưa tay ra trước mặt nó(chả biết làm con khỉ gì nữa?).

- O...anh làm gì vậy?

- Đi theo tôi.

Hấn kéo tay nó đi thẳng luôn, ko cho nó nói câu nào.

(Kéo mà té đập mặt con người tar là chết đóá anh hai à.)

(Té ko đk đâu má ơi, Nhi mà té là tui chịu cho.)

(Dĩ nhiên là ông chịu rùi, tui đâu có kéo đâu mà lo.)

(Haizzzzz...)

(Mọi người có biết hấn lòi nó đi đâu hum, tiết lộ cho biết nè). Hấn lòi nó đến chỗ của Ba Mẹ nó và Ba Mẹ hấn(chắc tám nữa nè).

- Con chào Ba Mẹ và mấy bác. - Nó và hấn đồng thanh, nói xong rồi cả hai nhìn nhau rồi nhìn lại chỗ của Ba Mẹ hấn và nó.

Còn mấy người kia chỉ cười nhẹ.

- Tuyệt Nhi, con quen với Thiên Vũ à? - Ba nó hỏi

- Con đâu có quen, anh ấy vừa nói vài câu với con thì đã kéo con luôn tới đây. Chứ con đâu có quen. - Nó lắc đầu nói

- Thì ra là thế, ít khi Thiên Vũ nắm tay con gái lắm. Chắc nó có cảm tình với con đó, Tuyết Nhi à. - Mẹ hắc hẹo nó

- Sao ạ??? Bác cứ đùa, mới gặp nhau có một lần mà đã có cảm tình rồi, hok có đâu ạ. - Nó nói mà có vẻ ngượng

(Nó chắc thik hắc rùi nàk).

(Chắc vậy đó)

(Tự tin quá cha nội)

(Chứ sao, tui đẹp mà)

- Bác nói thiệt đó, Thiên Vũ là lần đầu tiên nắm tay con gái đấy. - Mẹ hắc nói

- Lần đầu sao???

- Phải. - Mẹ hắc nói trong sự vui vẻ(tưởng con trai mình có bạn gái ý mà)

- Oh...ra là vậy. Thế cho con mượn Thiên Vũ một lát. - Nó kéo tay hắc tuốt lên sân thượng(lên đó chi thể tar???)

—Sân thượng—

“Nè...tui hỏi thiệt cái này nha. Ông nhieu tuổi rồi?”

“Đoán đi.”

“Mmmm....18”

“Ko”

“12...”

“Nhìn tôi giống con nít lắm à???”

“Đùa thôi. Bằng tui hả?”

“Ko”

“Chứ nhieu??? Nói đại đi”

“15 tuổi cô nương ơi.”

“Hả? Bao nhieu???”

“15.”

“Hả??? Ờ mà ko...anh chỉ lớn hơn tui có 1 tuổi thui à?”

“Cô 14 tuổi sao?”

“Chứ anh tưởng tui bao nhieu?”

“Thì cỡ tầm 18 tuổi”

“Anh...bộ tui già lắm hả? Đồ đáng ghét”

“Mới quen mà đã ghét anh rồi, em ko tội nghiệp anh sao?”(ngu sao đi tội nghiệp ông)

“Xí...ko phải vì anh lớn hơn tui thì tui đã phan chiếc giày zô mặt anh rồi.”

“Hơiii...lần đầu mình mới nói chuyện nhỏ nhẹ với con gái, vậy mà...”

“Thiệt hả???”

“Thiệt, em ko tin à?”

“Cũng hơi hơi tin, mà hồi nãy anh còn kiu tui là cô mà, sao giờ anh em em rồi?”

“Ko biết nữa, chắc tại em đẹp”

“Thôi nha, ko đùa đâu”

“Rồi rồi cô hai”

“Sao anh có vẻ ko đk vui vậy?”

“Sao em biết anh ko vui?”

“Thì tui cũng đang ko vui”

“Ra thế...Ba Mẹ anh bắt anh phải anh cưới cô tiểu thư nào đó, mà trong khi anh lại ko hề quen biết cô ta. Em mà là cô ta thì hay rồi”(mơ quá cha nội)

“Mớ gì hay...anh đừng có mơ. Tui cũng bị giống anh,cưới ông nội nào đó”

“Nè Lục Tuyệt Nhi”

“Sao thế?”

“Đổi cách xưng hô đi”

“Sao zà??? À...tại vì tui nhỏ hơn anh chứ gì.”

“Thì đúng thế mà. Mà nè, em với anh cùng một trường hợp, hay là...”

“Hay là gì???”

“Anh với em giả bộ làm bạn trai gái với nhau nha”

“CÁi gì? Anh đùa tui à?”

“Thiệt đó, chỉ là giả bộ thôi, để cho Ba Mẹ anh và em khỏi ép nữa. Anh cũng đâu thấy thoải mái”

“Ý anh nói là tui ko xứng với anh chứ gì?”

“Làm gì có, anh còn mong em làm bạn gái anh nữa kìa.”

“Xí...ai thèm”

“Phải ko đó”

“Anh...chết anh này”

Thế đó, nó và hần cùng nhau rượt đuổi trên sân thượng nhà hàng vui vui vẻ vẻ. Ko biết tại sao mà khi gặp nó, hần thấy vui vui trong người, cũng che đi cái lạnh giá từ trước đến giờ của hần Xog tiệc, ai về nhà nấy(chứ ở lại làm gì). Nó vừa về tới nhà thì chúc mọi người ngủ ngon rồi vọt lên phòng luôn.

4. Chương Nốt Nhạc Thứ 4: Trường Star

RENG...RENG...RENG....

Tiếng chuông đồng hồ báo thức của nó reo inh ỏi cái phòng, thay vì nó ngồi dậy để tắt chuông thì nó lại nằm luôn, chằm mền kín mít từ đầu đến chân. Nó ngủ ko đk bao lâu thì nhỏ bạn gọi đến phá giấc ngủ, nó bực bội tóm ngay cái dt xem ai cả gan dám phá giấc ngủ của nó.

- Alô, ai thế?

- Thy nè,vẫn đag ngủ à? Tính hok đi học sao?

- Ngủ? Học? Chết chưa, Nhi tới liền.

RỤP...TÍT...TÍT...TÍT...

Nó cầm bộ đồng phục đi thay(dĩ nhiên là làm VSCN luôn). Làm xong công việc thì chạy như điên xuống nhà, ko ăn sáng gì hết. Vọt lên xe rồi tới trường(t/g tóm tắt lại), tới trường gặp ngay 2 người thân quen(ko ai khác là Lâm và Thy).

- Nhi ơi, bên đây nè. - Nhỏ giơ tay quắc quắc nó

Còn nó thì nghe thấy bạn thân thì lao tới, 3 người đó tám rồi zô lớp lun. Nó và Thy cùng lớp, anh ta thì lớn hơn nên học lớp khác.

- ALÔ ALÔ 1...2...3...4... CÁC EM NGHE RÕ ĐÂY, BÂY GIỜ HÃY TẬP HỢP NGAY GIỮA SÂN TRƯỜNG, TRONG VÒNG 5 PHÚT, CÔ MUỐN TẮT CẢ HỌC SINH TẬP HỢP TẠI ĐÓ. NẾU AI KO NGHE THEO THÌ SẼ BỊ TRỪ 5 ĐIỂM TRONG KÌ KIỂM TRA SẮP TỚI.

Đó là tiếng của bà giám thị dữ dằn nhất trong cái trường này, ai cũng phải khiếp dưới bàn tay ác quỷ của bà la sát, nhưng mà bà rất thương nó nên đối xử với nó cũng nhẹ tay một tí.

5 PHÚT SAU, TẮT CẢ ĐỀU TỤ HỢP GIỮA SÂN ĐỂ NGHE THÔNG BÁO :

- CÁC EM ĐỀU ĐÃ TẬP HỢP ĐẦY ĐỦ HẾT CHƯA?

- RỒI Ạ!!! - Tất cả học sinh đồng thanh

- TỐT...CÁC EM NGHE ĐÂY, HÔM NAY, TRƯỜNG CHÚNG TA SẼ CÓ THÊM HỌC SINH MỚI NỮA VÀ ĐÓ LÀ BẠN NAM. MỜI EM!!!

- Thiên Vũ. - Hắn chỉ giới thiệu có cái tên mà đã hút hồn bao cô gái trong trường này(tòan dân hám trai ko mà kiu ko mê mới lạ). Còn ngược lại mấy người con trai

kia thì tức tới khi có HOT BOY đến trường này học(chủ yếu là sợ tụi con gái theo hần ý mừi).

- Chết chưa, sao ông nội này đến trường Star học thế ta? - Đó là điều nó đang nghĩ trong đầu

- Ê Nhi...Nhi có thấy anh chàng đó đẹp trai lắm ko hả? - Nhỏ hỏi

- Đẹp??? Mình thấy bình thường mà. - Nó đáp

- Sao lại bình thường? Đầu óc bạn có vấn đề rồi đó, hok có thẩm mỹ gì hết à. Người ta đẹp là thế. - Nhỏ nói cùng gương mặt thèm muốn(mê trai vãi thật)

- Ờ ờ...tui ko có mắt về mấy cái này đâu, trai đẹp mà lòng dạ ko tốt thì coi như bỏ. - Nó vừa nói vừa lắc đầu

- Bạn thân ơi, đừng như thế chứ.

- Được rồi, được rồi.

- CÁC EM HÃY ĐỐI XỬ TỐT VỚI BẠN THIÊN VŨ NHA, BẠN SẼ HỌC LỚP 9/8. BÂY GIỜ THÌ VỀ LỚP HẾT ĐI. - Bà la sát nói

- VẮNG CÔ!!!- TẮT CẢ ĐỒNG THANH

Cái sân từ đông nghẹt sang vắng tanh, ai về lớp nấy. Qua Minh Lâm tẹo nha.

—LỚP 9/8—

- Các em, lớp chúng ta sẽ có thêm bạn mới, chắc các em biết bạn Thiên Vũ mà đúng ko? - Cô chủ nhiệm nhỏ nhẹ nói

- Vâng!!! - Lớp đồng thanh

- Thế được rồi, Thiên Vũ, em muốn ngồi chỗ nào?

- Đâu cũng được ạ. - Hần thì lạnh lùng nói làm cho cả lớp bây giờ lạnh như đang ở trên một đồng băng lớn

- Thế thì em xuống chỗ bạn Minh Lâm ngồi đi. - Cô chỉ tay xuống chỗ anh ta ngồi

Hắn nghe xong thì cứ việc xách cái cặp đi đến đó rồi ngồi xuống và bắt đầu học, lớp nó và nhỏ cũng thế(nó học lớp 8/6).

Thời gian học trôi qua chậm chậm nhưng cũng đã nghe được 3 tiếng thân quen mà học sinh mong đợi, đó là...

TỪNG...TỪNG...TỪNG...

- CHÚNG EM KÍNH CHÀO CÔ RA CHƠI A. - Lớp 9/8 và 8/6 đồng thanh(mặc dù khác lớp, khác khối nhưng tụi nó kéo lại luôn)

- Ủ. - Hai bà cô cũng đồng thanh luôn

—Lớp nó—

Nhỏ chạy lại bàn nó, đập nhẹ xuống bàn một cái rồi nói :

- Nhi...ra căn-tin thôi, anh mình hôm nay muốn bao cậu ăn.

- Ủm, anh ấy ko tính bao cậu ăn à? - Nó đang dọn sách cất vô học tủ nên ko nhìn nhỏ mà nói.

- Dĩ nhiên là có rồi, anh ấy mà ko bao tởn ăn là anh ấy tới số rồi đó. - Nhỏ khoanh trước ngực

- Oh...tự tin nhờ? Xong rồi, đi thôi.

Nó đi ra khỏi bàn và nắm tay nhỏ bạn rồi hai đứa đi xuống căn-tin. Tới căn-tin thì thấy bóng dáng của anh chàng Minh Lâm đang ngồi ngay cái bàn có bóng mát, cầm lon nước ngọt uống khiến cho bao hs nữ mê say. Cả đám đang ngồi nhìn anh ta thì thấy nó tới, lập tức đổi sắc mặt sang ánh mắt hình viên đạn, nó thấy vậy thì cũng hiểu ra nhưng nó ko quan tâm đến. Cứ thế, nó và nhỏ tiến lại chỗ Minh Lâm.

- Anh hai, tới rồi đây.

- Chào nhóc, chào Nhi. Ngồi đi. - Anh ta nói

Nó, nhỏ cũng ngồi xuống ghế, nhưng mà số phận nó ko cho phép nó ngồi vì đằng xa xa có 1 người con trai tuấn tú, đẹp zai tiến lại bàn nó ngồi(là hắn đó) khiến cho tất cả ánh mắt học sinh nữ đổ dồn vào hắn.

Thông Báo: Hết chương 4 còn chương 5. Mời các bạn đón xem Nốt nhạc thứ 5: Cuộc đụng độ giữa hai chàng hoàng tử. Pye

5. Chương Nốt Nhạc Thứ 5: Cuộc Đụng Độ Giữa Hai Chàng Hoàng Tử

Thấy hắn tới chỗ này, nhỏ liền kéo tay nó, nói :

- Nhi Nhi Nhi Nhi, anh chàng hoàng tử Thiên Vũ đang tới chỗ mình kìa.

- Aishhh...mặc kệ anh ta, tởn ko quan tâm. - Nó đưa con mắt qua chỗ khác để tránh gặp hắn, nhưng đâu có đk. Số phận nó đã phải thế rồi, ko thể nào thay đổi

Cuối cùng hắn dừng ngay ghế nó ngồi, hắn nhìn nó trong khi nó cứ cúi mặt xuống bàn phá điện thoại. Minh Lâm thấy hắn tiếp cận “vợ chưa cưới” của mình thì lập tức chuyển sang nét mặt lạnh lùng, nói :

- Cậu đứng đây làm gì?

- Tôi đứng đây có liên quan đến cậu à? - Hắn lạnh lùng đáp (2 chàng hoàng tử đều lạnh như nhau)

- Chỗ này là của 3 chúng tôi, và cậu đang đứng ngay chỗ Nhi ngồi, tôi rất khó chịu.

- Thì đã sao, cô ấy là bạn gái cậu à? Hay là vợ?

Nghe thấy câu hấn nói, bao ánh mắt trong căn-tin đều đổ dồn vào nó.

- Thảm mình rồi, sao ông trời lại chọc phá tui thế này? (tg xl nhưg nó đã thế rồi, ko phá đk đâu) - Đó là điều nó nghĩ trong đầu

- Cô ấy là...

- Ô anh Minh Lâm, đừng cãi nhau nữa. Còn anh, đi theo tui. - Nó nói giọng ra lệnh

- Ô...Nhi...Nhi, kì vậy trời. Tui còn chưa kịp nói chuyện với anh Thiên Vũ nữa đã lòi đi rồi. - Nhỏ nói trong sự giận dữ

Còn anh ta thì mặt chằm chằm vì hấn có thể sẽ là đối thủ của mình.

—TRÊN SÂN THƯỢNG TRƯỜNG—

(làm gì mà lên sân thượng ko zậy trời)

“Sao tự nhiên anh chuyển tới đây học thế?”

“Thích, sao à?” - Hấn đổi qua giọng lạnh lùng

“Ko, nhưng mà anh...” - Bỗng nhiên nó ngưng lại

“Tôi làm sao?”

“Anh...ờ thì là...là...Mmm”

“Ko nói đk à? Phải rồi, em làm gì có lý do để nói tôi ko thể tới đây học”

“Tôi...” - Nó cứng họng (ko cãi lại đâu má ơi)

“À phải rồi, anh ta là ai?”

“Anh ta nào?”

“Anh chàng hồi nãy”

“Minh Lâm sao? Tui nhớ là anh ấy học cùng lớp với anh mà”

“Ừ nhưng tôi muốn biết...anh ta có quan hệ gì với em”

“Anh hỏi làm gì?”

“Để biết, em ko tl đk à?”

“.....”

“Hấn có phải là...chồng chưa cưới của em?”

“Ừm”

“Phù...thật tốt khi em thành thật với tôi”

“Có gì đâu mà tốt, anh có sốt ko thế?”

“Tôi rất là bình thường, vả lại tôi nghĩ em sẽ ko típ tục diễn vở kịch này”

“Tôi sẽ diễn, tôi ko có cảm tình với Minh Lâm thì lấy làm gì. Chừng nào chúng ta đk tự do, sẽ chấm dứt.”

“Được”

Nó và hấn đã lên kế hoạch hủy hôn. Nó với hấn sẽ nói với Ba Mẹ là đã có bạn trai, bạn gái rồi kêu Ba Mẹ hủy hôn, nếu kế hoạch thành công thì nó và hấn sẽ giả bộ chia tay nhau, đi tìm 1 nửa ình. Là thế đó.

Thế là đã hết 2 buổi học, anh ta thu xếp đồ đạc rồi chạy nhanh qua lớp nó, hấn cũng thế nhưng khác là làm việc từ từ. Nó mặt mày ủ rũ, nhỏ bạn thì hí ha hửng. Liếc qua thấy nó thế, nhỏ liền phóng thẳng tới bàn nó.

- Sao thế? - Nhỏ hỏi

- Sao là sao? - Nó hỏi lại

- Thì từ lúc vô lớp tới giờ, Nhi cứ buồn buồn. Có gì hả?

- Không có gì mà Thy ko định về à?

- Minh...

Nhỏ chưa kịp nói hết thì anh ta chen zô (ngồi gò zô zuyên thấy sợ)

- Chào, 2 em đang chuẩn bị về à? - Anh ta hỏi

- Ừm, anh ko về sao?

- Có, mà hồi nãy mấy em nói gì thế? Nói xấu anh à? - Anh ta làm vẻ thám tử

- Đúng đó anh hai, em đang nói thì anh zô “chào 2 em, đang chuẩn bị về à?”. - Nhỏ nhắc lại

- Thế sao? Tại anh ko biết nên....

- Nên sao? - Nhỏ chóng nạnh

- Thôi thôi đi, làm ơn tha cho con. - Nó cắt đứt cuộc cãi lộn hết sức “quan trọng” này

Nghe câu đó xog, anh em nhỏ im lặng ngay tức khắc (nghe lời dữ tar).

- Aishhh...Nhi về đây, cãi lộn bảo trọng nha. - Nói xog, nó liền chạy nhanh ra lớp

Ra tới cổng trường, nó thấy sao giờ trường vẫn còn đông thế, mà toàn hs nữ mới ghê? Té ra là ngãm trai đẹp, nó nhìn ngay cổng rồi cũng thấy nguyên nhân, chính là hấn. Nó chạy lại, hỏi :

Nè, anh tính đứng đây làm pho tượng à?

- Đâu có.

- Chứ đứng đây chi? Kua gái à?

- Kua cái gì mà kua, tôi có em rồi cần gì mà kua nữa.

- Hay nhỉ? Được rồi, đứng đây đi, tôi về.

- Đứng lại...

- Sao nữa?

- Tôi chờ về.

- Hả????

- Hả cái gì mà hả, đi thôi, ko là em tự về đó nha. - Hấn hăm dọa nó

- O...ai cho anh...

Nó chưa kịp nói hết câu đã bị hấn lôi lên xe, hành động của hấn làm bao ánh mắt dồn về. Hs nữ ánh mắt viên đạn nhìn nó vì tội đi chung với Hot Boy (kệ người ta đi). Hs nam ánh mắt phần nộ nhìn hấn vì tội dám cướp Hot Girls (đâu phải của mấy người đâu, lo chi ko biết). Lúc đó Thy và Lâm cũng đã thấy.

- Anh hai, họ có quen với nhau. - Nhỏ nói

- Anh biết.

- Anh tính làm sao? - Nhỏ hỏi

- Cho hấn ko còn thấy đk mặt trời. - Anh ta giờ như là tảng băng, lạnh lùng

- Đừng anh, em sẽ tách rời họ ra, anh hai đừng hại anh ấy. - Nhỏ lo lắng nói

- Được, thế thì anh nghe theo em. Về thôi. - Anh ta đổi nét mặt, quay 180 độ, sang tính tình dễ thương.

- Vâng!!!

Trên xe hấn :

“Sao thế?” - Hấn hỏi

“Không zui” - Nó đáp

“Chuyện gì?” - Chấn thật đấy, nói gì mà ko đầu ko đuôi.

“Tại anh”

“Tại tôi???” - Trời ơi, ông lôi người ta lên xe hèn gì bả ko zui phải rồi

“Chứ gì nữa, anh dám lôi tui lên xe. Lỡ mà tui bị gì là anh chết tươi đó”

“Được được, ăn kem ko? Tui bao”

” Ăn” - Nó vừa nghe đến chữ kem thôi là đã quay muốn chóng mặt luôn rồi, hướng chi...

“Đúng là heo, chỉ biết có ăn” - Hấn ghẹo nó

“Anh dám nói thế à? Tui cho anh chết”

Đùng...Đùng...Đùng...

Rầm...Rầm...Rầm...

Nó ngồi nhéo hấn làm hấn dở khóc dở cười, hấn ko chịu đk nữa đành phải dừng xe lại, đe dọa nó.

- Em mà ko ngồi yên nữa là.... - Hấn cười nửa miệng

- Sao? Đánh tôi à?

- Ko nhưng...

- Nhưng sao? - Nó bắt đầu sợ

- Muốn biết ko? - Hấn gian tà hỏi nó

- Biết gì? - Má ơi, ngốc vừa thôi chứ

Chụt...ý ẹ, hấn hun nóa ùi kìa. Nó mặt đơ như cây cơ, hấn đề nó zô cái ghế làm nó ko đẩy ra đk. Mãi 5 phút sau mới thả nó ra

- Xog rồi, nè nè, em có sao ko?

- Anh, đồ đáng ghét. Anh...chết đi - Nó giận dữ đánh hấn

- ĐƯỢC RỒI. - Hấn quát nó, nó im luôn, dòng nước mắt lăn trên má nó

- Tôi xin lỗi. - Nó càng ngày khóc lớn hơn, nét mặt nó bây giờ như là núi lửa sắp nổ

- Anh...mở cửa xe ra.

- Không, tôi đưa em về.

- KHÔNG CẦN, MỞ RA. - Giờ thì nó quát, hấn ko ngờ nhìn nó thế mà hét ghê thật

Hấn phải nghe theo nếu ko thì thảm hấn rồi, cái chiu “sư tử gầm” đó ghê thế mà. Nó mở cửa ra, xuống xe rồi chạy đi. Nó chạy mà khóc quá trời (tội nghiệp nó ghê).

Về đến nhà, mắt sưng lên làm Mẹ nó lo lắng hỏi :

- Sao thế con? Ai chọc con Mẹ khóc?

- Con ko sao. - Nó lên phòng, đi tắm rồi xuống lầu ăn cơm chung với cả nhà.

Tối đến, phòng nó :

- Cái tên chết bầm, cái tên đáng ghét, cái tên dê xồm, cái tên xấu xa, cái tên biến thái, cái tên lợi dụng, cái tên...tên... - Nó cầm con gấu bông, chửi rửa hấn

- Aishhhh...nụ hôn đầu của mình lại để hấn cướp mất, đúng là xui không sao tả được, tức quá. Mà nghĩ lại hấn cũng dễ thương. Hơ hơ...tĩnh lại đi, tĩnh lại đi Lục Tuyết Nhi, mày nhất nhất định không được thích hấn. Đồ chết bầm - Nó tự đánh mình (ngu dễ sợ), nó rửa hấn đã đời rồi chìm trong giấc ngủ.

Xong, hết Nốt nhạc thứ 5.

Liệu nó và hấn có làm hòa nhau ko? Minh Lâm và Thy sẽ chia cách họ thế nào? Mời các bạn đón xem chương típ theo nha. Pye

6. Chương Nốt Nhạc Thứ 6: Xin Lỗi Và Tha Thứ

Would You Be My Girl Friend?

Nan neoui Boy Friend

Nan neoui Boy Friend

Neon naui Girl Friend

Neon naui Girl Friend

Geu eotteon mueotbodado

Nunbusin neoreul gatgodo

Maeil nan bappa bappa

Ni mameun apa apa

Nae sarang byeonhaji anha

Neo malgo boiji anha

Ireon nae mameul wae jakku mollajuneunde

Gakkeumeun neomu pigonhae

Neol dwiro hal ttaedo

Neon nae yeope isseo jugo

Eotgallime datumedo

Hangsang naui soneul kkwak jabajul

You Baby You You

Nega isseo maeil nan useul su isseo

Nó ngủ thì bài Boyfriend của Boyfriend vang lên, vền nét mặt đó, nó tức tối cầm cái đt lên.

- Alô, ai thế? - Nó giọng buồn ngủ nói

- Cô hai, dậy chưa? - Lâm hỏi

- Anh Minh Lâm?

- Là anh, dậy đi, anh đợi em ở trước cổng đây nè.

- Cổng nào?

- Còn cổng nào nữa, nhà em đó.

- Nhà em? Oh...đợi em lát, em xuống liền - Nó hót ha hót hải lao xô nhà tắm.

10 phút sau, nó ra với bộ đồng phục xinh xắn, tóc buộc cao với cái nơ nhỏ màu trắng. Xách cặp xuống nhà, thưa Ba Mẹ rồi nó ra xe đi học chung với Lâm.

- Anh đợi em lâu hok? - Nó hỏi

- Đợi em cả đời còn đk, thôi sắp trễ rồi, đi thôi.

- Vâng.

Nó và anh ta lên xe và xuất phát đến trường.

Trên xe anh ta :

- Nhi...

- Hửm?

- Hôm qua em đi với ai thế? - Anh ta lạnh lùng hỏi

- Ai là ai?

- Thiên Vũ, anh đã thấy hết.

- Ừm, thì sao?

- Em có tình cảm với anh ta à? - Anh ta dò hỏi

- Đâu có, anh ghen à? - Nó ghẹo anh ta

- Ừm, có sao à? - Anh ta vẫn lạnh lùng (lúc nắng lúc mưa)

- Có, anh ghen tức nghĩa là anh quan tâm em và yêu thương em thật lòng. Phải ko?

- Anh...

- Anh làm sao?

- Yêu em

- Em biết, tới trường rồi.

- Em vô trước đi, anh cất xe.

Nó gật đầu nhẹ rồi anh ta cũng zô bãi giữ xe luôn. Nó đang đi giữa chừng thì gặp hấn, nó đi thẳng nhưng vì 2 chữ mà nó đứng lại.

- Xin... - Hấn nói

- Nói lời xin lỗi có khó ko? -Nó lạnh lùng nói

Nó nói rồi đi thẳng luôn, ko cho hấn nói thêm câu nào. Hấn có thể làm như vậy với bất kì cô gái nào cũng đk nhưng với nó, đó là 1 sự sỉ nhục, hấn tưởng nó là ai chứ?

Mình Lâm cất xe xog, zô trường thì đã thấy cái cảnh đó (hay thiệt), mặc dù anh ta ko biết họ đã nói gì với nhau nhưng cũng rất ghét hấn, ghét đến tận xương tủy (ghét gì mà ghê zậy cha nội).

- Nhi, đợi anh với. - Anh ta kêu rồi chạy tới chỗ nó.

- Sao thế anh? - Nó hỏi, gương mặt lạnh lùng đã biến mất thay vào đó là gương mặt ngốc nghếch (thay đổi ghê thật)

- Em đi gì nhanh dữ, tính bỏ anh hả? Anh ta giả bộ tức giận

- Hihi...em đâu có dám bỏ anh, lỡ anh thất tình rồi kiếm em trúc giận rồi sao. - Nó ghẹo anh ta

- Thế thì tốt, em zô lớp đi, trễ đó.

- Oh mà anh có thấy những ánh mắt sát khí nhìn chúng ta ko?

- Kệ mấy người đó, nhìn riết cũng chán thôi.

- Anh hay quá ha, mấy bạn nữ nhìn em... - Nó chưa kịp nói hết thì anh ta đã nhảy zô nói
- Họ nhìn rồi cũng đuôi mắt thôi, ko sao đâu. Anh sẽ bảo vệ em.
- Em ko có yếu đuối thế đâu.
- Dĩ nhiên, vợ iu của chồng mà.
- Anh...muốn chết hả? Cho anh chết này. - Nó cầm cặp đánh anh ta ko thương tiếc, dí nhau chạy vòng vòng khiến bao ánh mắt sát khí nhìn theo (số đông là nữ).

TỪNG...TỪNG...TỪNG...

Nó và Minh Lâm nghe tiếng trống cũng ngừng lại, tạm biệt nhau rồi zô lớp.

Trong lớp nó, nhỏ quăng tờ giấy qua bàn nó.

” Ờ anh hai tui chở đi học sáng ko hả? ”

“cũng hơi hơi vì Ờ hot boy chở đi học mà, còn bà, Ờ ai chở đi? ”

” Hìhì, có ai đâu, tại bà mà tui phải đi 1 mình, tại bà mà tui bị đánh thức, mọi thứ đều tại tại bà bà bà bà bà”

” làm lỗi nha, tui có nhiều lỗi thế khi nào hả ”

” rất nhiều là đằng khác, tui sẽ kể tội sau. ”

” ừm, tui cũng muốn biết tui đã làm gì bà. Học đi, cô la giờ ”

” ok ”

Bên lớp hần, y chang cùng gửi thư.

” Thiên Vũ, giờ giải lao, cậu đi theo tôi ”

” Làm gì? ”

” tôi có chuyện muốn nói, về Tuyết Nhi ”

Hần vừa nghe Ờ tên nó thì lập tức nhận lời.

Tiết học lớp nó, nhỏ, hần và anh ta trôi qua nhanh chóng. Cả đám hẹn nhau ngay chỗ hần kéo nó đi. Nó thấy hần liền chuyển sang thái độ lạnh như băng, nhỏ thấy hần thì mắt sáng rỡ như hái Ờ tiền (mê trai quá). Không khí trở nên đáng sợ vì 3 người lạnh như băng, đó là nó, hần và anh ta, nhỏ thì có đôi gương mặt tẹo nào đâu (mới ” hái tiền ” mà)

- Ờ rồi, ngồi đi. - Anh ta lên tiếng, phá tan bầu không khí đáng sợ ấy
- Anh hai à, có chuyện gì mà kiu em với Nhi ra thế? Còn có Thiên Vũ nữa?
- Con nít, yên lặng nào. - Anh ta ra lệnh
- Em bằng tuổi Thy đấy. - Nó bực bội nói
- Anh là anh của Thy, em là chị dâu của nó, nó là con nít đúng rồi. - Anh ta ghẹo (ám chỉ đến hần)
- Thật là... - Nó pó tay với anh ta luôn
- Sao mình đau lòng khi cô ấy nó cười vui vẻ với anh ta thế nhỉ? - Hần nghĩ
- Được rồi, anh có chuyện muốn nói...liên quan đến Thiên Vũ và Thy. - Anh ta nghiêm túc nói
- Em??? - Nhỏ ngơ ngác hỏi
- Đúng thế, tin này chỉ 4 chúng ta biết thôi, nếu lọt ra ngoài sẽ làm tin HOT đó.
- Ko giấu Ờ lâu đâu. - Hần nói mà mắt nhìn nó
- Ờ nhiều hay nhiều, còn hơn là... - Nó, ánh mắt lạnh lùng, nhìn ở đâu đâu đó

- Phải, đk nhiều hay nhiều. Anh nói đây, về chuyện chồng chưa cưới của Thy.

- Cái gì???? - Nhỏ là lớn làm m.n nhìn nhỏ chăm chăm, nó kéo nhỏ xuống rồi bắt đầu nghe típ

- Là vậy, Ba nói chồng chưa cưới của Thy là...Thiên Vũ. - Anh ta nhìn nó

- Hả? Thiệt ko anh hai? Thiên Vũ sao? Mà anh hai biết khi nào thế? - Nhỏ vui mừng nói

- Thiệt, tối qua Ba kêu em lên lầu là để nói với anh chuyện đó.

- Hừm, hay thật, lấy 1 người mà mình ko yêu, quả là quá ràng buộc. - Hấn cười nửa miệng nhìn nó

- Sao anh nói thế? Anh ko...

- Tôi thực chất ko yêu cô, tại sao tôi lại phải lấy cô? Giống Nhi vậy, ko tình cảm, sao lại phải lấy?- Típ tục nhìn nó (nhìn quai cha nội)

- Nhi??? - Anh em nhỏ nhìn nó (nhìn quai thể trời, chắc đẹp quá nè)

- Phải, lấy 1 người mình ko yêu đúng thật là...ràng buộc. - Nó nói

- Em nói anh ràng buộc em? Em có thể đi đâu hay làm bất cứ thứ gì em thích mà. - Anh ta nói

- Em ko nói anh ràng buộc em, nhưng cuộc hôn nhân sắp đặt này...ràng buộc em. Em ko yêu anh, tại sao lại phải...

- Anh yêu em thôi đủ rồi. - Anh ta chen vào

- Nhưng em ko yêu anh, em sẽ tìm mọi cách để phá cái đám cưới vô nghĩa này. - Nó đứng lên và đi ra cổng, để nhỏ với anh ta ở lại, còn hấn đương nhiên đi với nó

- Nhi, Nhi. Đứng lại cho anh. - Hấn kéo tay nó lại

- Bỏ ra, anh đi đi, kệ tôi. - Nó vùng vẫy, bỏ đi ko lời nào cùng với nước mắt

Hấn vô lớp lấy cặp cho nó rồi chạy theo, chạy kiếm nó mãi mới thấy nó đứng ngay 1 tiệm áo cưới. Đường như nó đã biết hấn tới nên đã cất tiếng.

- Con gái chỉ đk mặc áo cưới 1 lần, nhưng tôi lại phải mặc trong nỗi buồn. Cưới người ko yêu đúng thật là...chả biết sao Ba Mẹ tôi lại làm thế với tôi? Thật nực cười. Nó nói mà vừa khóc vừa cười

- Nhi!

- Sao lúc tôi thế này lại là anh ở bên tôi, mà ko phải là người tôi yêu? - Nó nhìn hấn

- Nhi, đi với anh. - Hấn nhỏ nhẹ nói

- Đi đâu? - Nó lau nước mắt

- 1 nơi rất yên tĩnh. - Hấn nắm tay nó (lợi dụng ghê)

- Ừm.

Cứ thế, nó mặc hấn đưa tới đâu, gương mặt vẫn vô cảm và buồn. Hấn dẫn nó đến 1 vườn hoa rất rộng mà hấn đã tự trồng, trong đó có đủ loại hoa. Nào là hoa hồng, hoa lavender,... Đến nơi này, tâm trạng nó vui hơn, nở 1 nụ cười dễ thương mê hoặc lòng người. Thấy nó cười, hấn cũng yên tâm hơn, ngắm một lát rồi họ đến chuồng ngựa.

- Em biết đưa ngựa ko? - Hấn hỏi

- Tôi á? Hình như là hok.

- Còn hình như, anh chỉ cho. Em chọn ngựa đi

- Anh anh em em, phát ớn. Mmm...lấy con này, bạch công chúa. - Nó chỉ zô con ngựa màu trắng

- Đó là bạch mã, ko phải là công chúa. - Hấn kí nhẹ đầu nó

- Kệ em, lấy con này.

- Đk, thế thì đi. - Hấn dắt con ngựa ra

- Nhưng em đâu biết cưỡi. - Nó nhăn mặt nói khiến cho hấn phì cười

- Nè anh chỉ cho, lên đi. - Hấn bế nó lên ngựa nhưng vì một sự cố mà hai người đã...chụt, nó leo lên ngựa vì cái chỗ để leo lên bị rớt ra và thế đó. 1 phút sau mới xog, nó ngại quay mặt qua chỗ khác. Hấn thấy thế nên đã nói.

- Nè, lên lại đi, anh chỉ.

- Oh.

Nó và hấn cùng nhau vui đùa suốt buổi, đến buổi tối thì đã có người cất lời xin lỗi.

- Nhi, anh xin lỗi. - Hấn nói làm nó ngơ ngác

- À ờ...ko có gì đâu, tôi quên ráo nó hết rồi. - Nó nhìn hấn cười

- Ủm, trẻ rồi hay là em ở đây ngủ luôn đi.

- Hả??? Anh có điên hok zạ? Nam nữ thọ thọ bất thân. - Nó tức giận nói

- Nhà này của Ba Mẹ anh mà, gia đình ở zới nhau, sao đâu. - Hấn bình thản nói

- Ba Mẹ anh ở đây à?

- Ủm, tí nữa họ về. Em gọi nhà em đi, Ba Mẹ lo đó. - Hấn nhắc nhở

- Ờ ha, đợi em tí. - Nó móc điện thoại ra, zô danh bạ, bấm zô chữ Appa và alô

” Alô, con gái ” - Ba nó

” Ba ơi, hôm nay con ngủ ở nhà Phương Phương nha? ”

” Được con gái cưng, nhớ đi học là đk. ”

” Dạ. ”

” À quên, Minh Lâm có qua kiểm con đó, nhớ gọi cho nó ”

” Vâng. ”

RỤP...TÍT...TÍT...TÍT...

7. Chương Nốt Nhạc Thứ 7: Thực Hiện Kế Hoạch

Cất đt vào túi, nó tiếp tục ngồi nói chuyện với hấn. Đang nói thì tiếng xe hơi của Ba hấn về. Cô người làm ra mở cửa, chiếc xe chạy vào giữa sân thì ngưng lại, Ba Mẹ hấn bước xuống. Thấy nó, Mẹ hấn liền chạy đến.

- Bé Nhi đó hả con, đến chơi à? Ở lại ăn cơm với nhà bác nha. - Mẹ hấn hỏi nó 1 dây, hấn liền cứu nó

- Mẹ ơi, làm gì hỏi bạn gái con nhieu thế? Sao em ấy trả lời? - Hấn cười

Ba Mẹ hấn mắt chữ A, miệng chữ O nhìn nó và hấn. Hấn bình thản còn nó thì ngại.

- Con nói gì thế Thiên Vũ? - Ba hấn nói

- Thôi, mình zô nhà nói chuyện, đi thôi bé Nhi. - Mẹ hấn kéo nó zô nhà

- Vũ, hồi nãy con nói gì?

- Con muốn hủy hôn.
 - Ba đã hứa hôn cho con đâu mà hủy.
 - Ủa, chứ ko phải bác đã hứa hôn Vũ cho Thy sao? - Nó hỏi
 - Đâu có, 2 bác đâu có làm thế? - Mẹ hấn
 - Chứ chuyện anh Lâm nói là...
 - Sao con? Kể 2 bác nghe.
 - Anh hai Thy nói cô ta là vợ sắp cưới của con.
 - CÁI GÌ? - Ba hấn quát
 - Ko phải sao bác.
 - Ko hề, nếu có thì 2 bác phải biết chứ. - Mẹ hấn nói
 - Nếu có thì cũng chỉ có bên nhà họ Hoàng thôi, là con bé Hoàng Phương Thy. - Ba hấn
 - Chứ nãy giờ tụi con nó về họ mà. - Nó, hấn đồng thanh
 - Thế sao? Cho hai bác xin lỗi, tại hai bác ko biết. Uống trà đi con. - Mẹ hấn rót trà nói
 - Con muốn hủy hôn à? Cho Ba biết lí do.
 - Con đã có bạn gái, con yêu cô ấy chứ ko yêu cô gái tên Thy đó. - Hấn nghiêm túc nói
 - Cô bé con yêu là ai? - Mẹ hấn
 - Lục Tuyết Nhi. - Hấn nắm tay nó
 - Tuyết Nhi? - Ba Mẹ (tg chỉ ghi Ba, Mẹ hấn hay nó thôi nhá)
 - Hihi... - Nó
 - Vâng, là cô ấy.
 - Con thực sự muốn thế? - Ba
 - Chắc chắn.
 - Tùy con, chuẩn bị ăn cơm thôi. - Ba hấn cười tươi nói
 - Ba anh có sao ko thế? - Nó hỏi nhỏ hấn
 - Ko sao đâu, ông lúc nào mà chẳng thế.
 - Chuẩn bị ăn cơm thôi nào 2 con. Con trai và con dâu. - Mẹ hấn chọc
 - Vâng? - Nó đơ ra sau khi nghe Mẹ hấn nói thế.
 - Sau này còn có cháu nội nữa. - Hấn
 - Anh dám, đồ xấu xa.
- Ba Mẹ, hấn và nó zô bàn và bắt đầu ăn cơm. Xog xuôi hết rồi thì Mẹ hấn đưa nó bộ đồ để thay (đã kiu người chuẩn bị trước òy). Thay đồ xog, 1 người đã đưa ra ý kiến hết sức là hay.
- Haha, hôm nay bé Nhi qua nhà mình chơi, phải típ đãi thật chu đáo mới đk. - Mẹ hấn
 - Phải, để coi...con thik coi phim ko Nhi? - Ba hấn
 - Dạ. - Nó lễ phép
 - Thế bác nghĩ coi nên xem phim gì nhĩ? - Mẹ hấn cầm mấy cái đĩa phim (khi họ nói xem phim thì Mẹ hấn đã lôi nó ra)
 - Hay là xem phim ma đi ạ (ý kiến hay ghê chưa). - Nó hí hửng nói

- Phim ma? Gì đây? Ngôi nhà hoang, ma búp bê, ma tóc dài hay cái gì? - Hấn kè sát lại nó, nói giọng hù dọa

- Sao anh nói nghe có vẻ hơi ớn lạnh. - Nó bắt đầu sợ

- Không sao đâu con, cứ chơi thỏa thích, Mẹ sẽ xin cho hai đứa nghỉ học. - Mẹ hấn zui zẻ nói

- Ủm, coi phim ma, nghỉ học, tốt. Phải rồi, mình sẽ coi Cuộc chiến với ma (Chế ra đó nha). - Ba hấn

- Phim đó con nghe nói rất hay nhưng ko kém phần ghê rợn. - Nó

- Hahaha, chúng ta giống nhau thật, bác rất thích coi phim ma. - Ba hấn cười tươi

- Thế thì...bắt đầu thôi!!!

RENG...RENG...RENG...

- Ai lại đi làm phiền giờ coi phim của ta thế nhờ? - Ba hấn cau

[Alô]. - Tiếng Ba nó

- Ông Lục đó hả? Có chuyện gì thế? - Nghe giọng bạn thân, lập tức Ba hấn đổi giọng (bạn đâu nhiều thế ko bít)

[phải, là tôi, bé Nhi nó ở nhà ông phải ko?]

- có gì sao ông bạn già, nó đag đứng đây nè.

[tôi chưa già lắm đâu, ông kêu nó về nhà đi, tôi và bà nhà đi tiệc.]

- vì chuyện đó chúng tôi ko đk coi phim, ông đúng là rất thích canh thời cơ. - Ba hấn đứng đó đôi co với Ba nó trong khi 3 người kia ko bít chiện gì hết.

[thôi nào, chuyện đó lần sau tôi sẽ bù, giờ hãy trả con tôi đi]

- ông đợi đó đi.

RUP...TÍT...TÍT...TÍT...

- Tuyệt Nhi, con về nhà Ba con với Mẹ con đi tiệc. - Ba hấn lấy lại phong độ nói

- Vâng, lần sau con sẽ tới thăm 2 bác.

- Con hứa đó. - Mẹ hấn ko nỡ rời nó

- Con hứa mà. - Nó nói chắc chắn. Tạm biệt m.n nha,

- Anh đưa em về. - Hấn xách cặp cho nó, và...về nhà nó.

TRÊN XE :

- Lần sau nhớ tới đó. - Hấn nhỏ nhẹ nói

- Chắc lun, mà nè, sao anh lúc nắng lúc mưa thế hả? - Nó quay người về phía hấn

- Thích.

- Plè, thích...xì, thấy ghê

-.....

-.....

-.....

Nó và hấn nói chiện trong suốt thời gian đó, cho đến khi về nhà.

- Tạm biệt nhóc, mai anh đón em đi học.

- Ủm, tạm biệt. - Nó vẫy tay chào hân rồi cũng zô nhà, ko ngờ cảnh tượng đó đã đk Minh Lâm thấy típ (sao canh quá tar, kì ghê).
- Em đi đâu mới về thế? - Anh ta
- Liên quan anh? - Nó lạnh lùng quay đi
- Hưm, đi chung với Vũ thì em cười cười nói nói, còn với anh thì em thế sao? - Anh ta nói câu đó làm nó đứng lại
- Em đã nói là...
- Dù em muốn sao...anh cũng đồng ý nhưng chuyện hủy hôn là ko thể.
- Thế thì đừng bao giờ mong gặp lại em, nếu anh muốn thế. - Nó đi zô nhà luôn để anh ta đứng đó với cục lửa.
- Em sẽ là của anh, Tuyết Nhi. - Anh ta

8. Chương Nốt Nhạc Thứ 8: Phát Hiện + Thừa Nhận

Nó bước zô nhà, quăng cái cặp xuống ghế sofa, ngồi xuống thở dài, rồi Ba Mẹ nó ra (hơi bị vắn đó).

- Con gái về rồi à, sao thế? - Mẹ nó ngồi xuống cạnh nó
- Dạ con không sao, chỉ là...hơi mệt thôi. - Nó đáp
- Tuyết Nhi, sao con nghỉ học? (cái lúc cãi nhau á, nó bỏ đi lun, ko thèm học nữa) - Ba nó
- - Im lặng
- Con không muốn nói cũng không sao, nhưng Minh Lâm...nó kiếm con đó - Mẹ vuốt tóc nó
- Con gặp anh ấy rồi, Ba Mẹ tính đi tiệc à? - Nó vui vẻ trở lại
- Trước khi đi, Ba có chuyện cần làm rõ với con! - Ba nó trở nên nghiêm túc
- Con và Thiên Vũ đã hợp sức lại để đối phó với 3 bên gia đình đúng ko?
- Vâng.
- Con làm thế là sao? Vì mục đích gì chứ?

Nó đứng dậy, bắt đầu khóc và nói :

- Con ko muốn kết hôn với Minh Lâm, con ko yêu anh ta thì tại sao phải lấy? Con cứ nghĩ Ba Mẹ sẽ ko làm thế với con, để con quyết định cuộc sống của mình nhưng ko ngờ đúng thật Ba Mẹ đã làm thế với con. Như thế sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc cả.
- Nhưng gia đình ta đã hứa khi 2 đứa lớn lên sẽ phải lấy nhau, con muốn Ba làm sao?
- Con...con không cần biết, bằng mọi giá...con sẽ phá nát cái đám cưới này nếu Ba muốn thế.
- Tuyết Nhi, con... - Ba nó tức giận
- Nhi à, đừng chọc Ba con giận nữa. Ba con bị bệnh tim mà, con ko nhớ sao? - Mẹ nó lại chỗ Ba nó xoa cho ông đỡ tức
- Con biết, nhưng đến nước này thì con sẽ không nhịn nữa đâu. Nếu con mà không hủy được thì con không phải là Lục Tuyết Nhi. - Nó hét lớn rồi chạy ra ngoài với bộ mặt thối nước mắt. Trong nhà, Ba Mẹ nó chìm trong thất vọng. Trời bắt đầu mưa và lớn lớn lớn lên dần, nó vẫn lang thang trên con đường. Nó đang đi thì gặp 1 đám biến thái, say mềm tiến lại (trời hết mưa ờy nha).

- Nè cô em, đi đâu mà lang thang 1 mình thế? Buồn gia đình phải không? Đừng lo, đi chung với mấy anh là hết liền à. - 1 tên trong đám nói, nó coi như là gặp chó điên nên đi luôn nên bị kéo tóc lại và hậu quả cho thằng ngu đó là bị đá 1 cú ngay chỗ hiểm (ngu mà chưa).

- Con khốn, rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt đó à? Được, tao ày tội nguyên.

Thằng đó tính làm bậy thì người hùng xuất hiện (chết chưa), người hùng phan nguyên trái bóng rổ zô mặt thằng dê xồm đó (mới đi tập bóng về). Đám kia thấy thế đành chạy luôn (ở lại bị đánh sao).

- Cô không sao chứ? - Người hùng hất tóc nói

- À không sao, cảm ơn anh nhiều. - Nó vội lau nước mắt

- Không sao là tốt, cô đẹp thế này mà bị thế thì uống.

- Ủm, mà anh tên gì để tôi...

- Ah không cần thế đâu, tôi tên Trương Minh Tuấn. (không cần thế hả)

- Tôi tên Lục Tuyết Nhi, rất zui được làm quen. - Nó bắt tay người hùng (kiếm tên khác thôi, kiu người hùng quai cũng thấy kì kì). 2 người nói chuyện vui vẻ, cho đến 10 phút sau.

- Cô không định về nhà sao? À tôi quên cô cãi lộn với gia đình, cô tính ở đâu.

- Đành ở khách sạn thôi. - Nó thở dài

- Con gái ở khách sạn không tốt đâu.

- Thế thì...Tú Tuệ, ah...tôi có thể đến đó.

- Thế để tôi đưa cô đi. - Zon nói (người hùng đó)

- Được, nếu tôi bình an đến đó thì tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho anh.

- Cô hứa đó nha, đi thôi. - Zon và nó đi đến nhà cô bạn thân nhất của nó (thân hơn Thy vì nó xem cô ấy như chị của mình). Trên đường đi, cả hai nói chuyện rất ư là hợp ý.

- Thế là chỉ vì chuyện đó mà cô mới bỏ nhà đi à? - Zon cầm trái bóng xoay xoay

- Ủm, mà không hẳn là bỏ nhà, tôi chỉ muốn Ba Mẹ suy nghĩ lại mà hủy cái hôn ước ngu ngốc đó lại. Thử hỏi là anh coi anh có tức không chứ. - Nó chụ ụ khiến Zon phì cười và nhận được 1 cái liếc từ nó.

- Tới rồi nè.

- Nhà em ấy đây á? Sao nhỏ thế? - Zon ghẹo nó

- Nhỏ á? Anh có bị điên không zà? Tui nghĩ anh chắc giống anh ta lắm nhỉ?(ý nói hẳn)

- Giống ai???

- Giống Thiên Vũ. Anh ấy cũng kiu ngạo và đáng ghét như thế. - Nó nói với tôn giọng nhẹ

- Ohhhh người ta nói là đánh là thương, chửi là yêu còn ghét là thương yêu. Đúng không cưng? - Zon làm bộ mặt như mấy tên có ý đồ đen tối

- Aishhh thiệt là... Cưng, tui ghét ai kiu tui là cưng lắm hông chi anh với tui mới quen. - Nó vòng tay trước ngực

- Được rồi, nhấn chuông đi.

- Oh...Ding Dong! - Nó bấm chuông

CẠCH...

- Ủa Tuyết Nhi, đi đâu đây? Còn đây là... - Cô ấy mở cửa cười tươi khiến động lòng ai đó

- Hihi...đây là bạn em, Trương Minh Tuấn.

- Ủm, vào nhà đi.

- Sao rồi, dạo này Ba Mẹ em có khỏe không?
- Khỏe lắm ạ. - Nó không vui vì nhớ lại chuyện cãi lộn với Ba Mẹ
- Sao nữa, lại cãi với gia đình nữa à? - Trúng tâm rồi
-
- Nhờ cái cãi lộn đó mà anh mới biết được em và cô ấy, nhỉ? - Cái tật hám gái đó làm nó cười haha
- Haha anh thật là nực cười, thấy chị tôi đẹp quá nên tính kua à?
- Thì đã sao, cô ấy chưa bạn trai mà đúng không nhỉ? - Zon cười 1 cách rất ư là...
- Ủm, tôi chưa có bạn trai, nên...
- Chị à, đừng nói chị... - Nụ cười gian tà xuất hiện trên mặt nó khiến 2 người kia phải rùng mình
- Thì... - Chưa kịp nói hết câu thì bị tiếng chuông điện thoại chặn lại (của nó)

Thấy số điện thoại của Thy nó liền biến sắc qua lạnh lùng và tức giận, lý do là nó nghĩ chuyện nó và hấn thực hiện kế hoạch đó đã bị anh em nhỏ phát hiện, cũng chính là người nói cho Ba Mẹ nó biết. Nó để đt cứ reo chứ không bắt máy, nên chị nó đã kêu nghe.

- Alô
- [Nhi à, đang ở đâu đó]
- Có chuyện gì?
- [anh mình tới đón, Nhi đang ở đâu]
- Ở nhà Thiên Vũ.
- Nghe nó nói ở nhà hấn, nhỏ liền đổi sắc mặt, lo lắng sợ nó sẽ cướp hấn.
- [Thiên...Vũ...sao]
- Ủ, sao không?
- [Sao Nhi lại ở đó]
- Quan trọng? Là gì của nhau?
- [Minh...mình với Vũ là hôn thê của nhau mà. Nhi ở đó thì có hơi...]
- Sợ tôi cướp Vũ? Thật nực cười, cô đã nói gì với Ba Mẹ tôi?
- [Nói...gì cơ? Minh...không hiểu]
- Không hiểu? Chỉ có cô và Minh Lâm mới có thể làm chuyện đó thôi. Làm gì thì tự mà hiểu đi.
- [Ồ Nhi...]
- Thy à, cô thích Thiên Vũ phải không? - Nó nói nhỏ lại
- [Ủm]
- RỤP... Nó tắt thẳng đt không để nhỏ nói lời nào.
- Em làm sao thế?
- À không, không sao. Hơ, buồn ngủ chết đi được.
- Thôi, anh cũng về đây, nhưng trước hết...cho anh số đt của 2 em đi.
- Được. - Chị em đồng thanh

Cho nhau sdt rồi tiễn người hùng ra về, giờ này cũng đã 10h tối nên hai chị em cũng lên ngủ luôn.

Chuyện gì sẽ xảy ra với Tuyết Nhi, Thiên Vũ, Phương Thy và Minh Lâm? Có phải anh em nhỏ đã nói chuyện của nó với hần cho Ba Mẹ nó nghe? Mời đón xem chương tiếp theo nhá!!!

9. Chương Nốt Nhạc Thứ 9 : Cuộc Chiến Cãi Lộn

Sáng hôm sau, nó thức dậy thì đã thấy Tuệ nấu đồ ăn sáng vừa xong. Thấy nó xuống, Tuệ đùa nó:

- Tối mơ thấy bạn trai không?
 - Chị cứ đùa, trai đâu mà trai. - Nó ngượng tì (mơ thấy nói đại đi)
 - Phải hông đó? Nghi lắm nha. - Tuệ đem đồ ăn xuống bàn
 - Chị này, cứ chọc em quài.
 - Được rồi, ăn sáng thôi cô nương. - Nó gật đầu rồi xuống ăn sáng
- Chị em nó zui zui zẻ nói chuyện, ăn xong chị em zô rửa chén thì điện thoại nó reo lên.
- Alô.

[Tuyết Nhi, con đang ở đâu?] - Giọng Mẹ nó

- Con đang ở nhà chị Tuệ.
- [Con về nhà gấp nhé, Ba con có chuyện muốn nói]
- Vâng, con sẽ về. - Nó tắt máy
 - Sao thế em? -Chị nó nhìn sắc mặt nó buồn
 - Em phải về nhà.
 - Tốt, về đó xin lỗi Ba Mẹ em đi. - Nó ủ rũ gật đầu bước lên phòng thay đồ

10p sau nó bước xuống với chiếc áo sơ-mi trắng tay dài, quần jean, giày cao gót đỏ và túi xách màu đen. Chào tạm biệt Tuệ, nó đón taxi về nhà.

Tới nơi đã thấy sân nhà mình sao có nhiều xe thế không biết? Máy chiếc xe này của ai? Bạn Ba? Hay ai khác? 1 đồng câu hỏi trong đầu nó, muốn biết câu tì nên nó phải zô (cần zì đến câu tì, hỏi tì nè). Bước zô đã thấy đông đủ mọi người: Gia đình họ Thiên. Gia đình họ Hoàng và gia đình nó. Thấy nó, Minh Lâm vui mừng nhưng nó không quan tâm, gương mặt lạnh lùng hơn bao giờ hết. Thả túi xách xuống ghế, nó ngồi cạnh Mẹ. Giới thiệu tí:

- Phương Thy: Váy hồng tay dài
- Minh Lâm: Áo thun màu trắng, quần jean
- Thiên Vũ: Áo thun màu đỏ (ko đậm lắm đâu nha), quần jean

Xong òy đóa.

- Đầy đủ hết rồi, tì có chuyện muốn nói. Đó là, chuyện về Tuyết Nhi, Minh Lâm, Phương Thy và Thiên Vũ.
- Lại là chuyện cưới hỏi. - Nó nghĩ trong đầu
- Tuyết Nhi, nó nói muốn hủy hôn với Minh Lâm. - Ba nó nói làm cho cả đám đứng hình.
- Cái gì??? - Ba nhỏ hét lên
- Tuyết Nhi, Con nói rõ đi. - Mẹ nó

- 1 câu thôi, con muốn hủy hôn. - Nó lạnh lùng nói
- Minh Lâm, con nghĩ sao về chuyện này? - Mẹ nó
- Con...ko muốn hủy. - Nó và anh ta, 2 ánh mắt chạm nhau
- Còn Thy và Vũ?
- Con dĩ nhiên muốn Nhi là chị dâu con rồi.
- Con không muốn Nhi cưới Lâm. - Hắn làm m.n đứng hình 1 lần nữa trừ nó, nó cười tươi khi nghe câu đó làm anh ta tức giận quát
- Tại sao chúng tôi phải nghe ý kiến của anh? Đây là đám cưới của tôi và Tuyết Nhi, ko cần anh xen vào.
- Tôi...
- Thiên Vũ, em ko muốn hôn thê của mình lãng nhăng với người khác đâu, đặc biệt là đã có chồng. Nhi à, bạn tha cho Vũ đi. - Câu nói đó làm nó tức điên lên, đập bàn nó quát:
- Cô nói lại đi, Minh Lâm đã là gì của tôi? Thiên Vũ đã là gì của cô mà cô dám nói thế hả? Cô nghĩ mình là ai? Là chị hai tôi sao mà phải bắt tôi làm này làm nọ? Cùng lắm gia đình cô chỉ ngang bằng gia đình tôi thôi mà, thì đã sao? Từ nhỏ tôi đã được dạy là không khinh thường người khác thế mà hành động của cô...làm tôi ghê tởm.
- Thy nghe nói vậy liền đổi sắc mặt sang tức giận, đứng lên nói:
- Tôi đã làm gì hả? Thiên Vũ là hôn thê của tôi, anh Lâm là hôn thê của cô. Mà sao cô cứ bám lấy Thiên Vũ thế hả? Tính làm gái sao? Kiếm tiền sao? - Nó liền tát nhỏ 1 cái in 5 dấu tay, Mẹ nhỏ liền đứng dậy mắng nó:
- Nhi, sao con lại tát nó? Nó làm gì con?
- Tại sao? Bác xem lời nói cô ta độc địa đến như vậy, còn ăn hiếp trẻ nhỏ hành hạ nó, bác nói coi có hèn hạ ko? - Nó bị ăn 2 cái tát từ Mẹ nhỏ và Ba nó, nó thật ko ngờ Ba nó lại như thế.
- Mẹ, sao Mẹ tát Nhi? - anh ta xót thương nó, nó chỉ đứng đó nhìn Ba nó = ánh mắt căm giận mà nước mắt ko ngừng rơi. Nắm chặt tay lại, bật cả máu. Mẹ hắn chạy đến băng lại cho nó
- Thật ko ngờ, ko ngờ Ba ko tin con gái Ba tin người ngoài mà tát con.
- Tuyết Nhi, Ba... - Ba nó hối hận nắm tay nó nhưng bị nó hất ra
- Tránh ra đi, tránh ra đi, ông không phải là Ba tôi. - Nó hét lên, nước mắt rơi nhiều hơn làm Mẹ hắn xót xa an ủi nó.
- Nhi à, con đừng nói thế chứ.
- Con nói ko đúng sao? Ko có người Ba nào tát con gái mình bình người ngoài đâu.
- BỐP...
- 1 cái tát bay lên gương mặt điển trai của Thiên Vũ vì che cho nó. Vì cái đó nên Thy càng làm quá lên.
- Tuyết Nhi, cô đừng lôi chồng tôi zô chứ
- CÔ IM ĐI, Ở ĐÂY KO TỚI LƯỢT CÔ LÊN TIẾNG ĐÂU. - Nhỏ im in thít, m.n cũng im theo luôn.
- Ba...từ này có nên gọi ko? Nghĩ đi nghĩ lại, con thấy người khác còn tốt với con hơn Ba.
- Con... -Tính tát nó thêm 1 cái nữa nhưng...nhìn khuôn mặt nó bây giờ đã in 5 dấu tay mỗi bên má thấy thương
- Tôi sẽ ko bao giờ về lại ngôi nhà này nữa, coi như từ trước tới giờ tôi ko có Ba. - Nó xách túi, khóc nước mắt chảy ra ngoài. Hắn, anh ta và nhỏ cũng đi theo.

- Nhi Nhi, đợi anh, em đứng lại. - hấn nắm tay nó lại, ôm nó vào lòng

- Tại sao Ba em lại làm thế? - nó ôm chặt lấy hấn

- Ba em ko cố ý đâu Nhi, còn anh yêu em mà.

- Lục Tuyết Nhi, cô thật đê tiện, dám giết chồng tôi. - Nhỏ xô nó ra, vì nó đang tức nên...BỐP...

- Cô...

- Im đi, lỡ xảy ra án mạng tôi ko chịu đâu đó. - hấn nói làm nhỏ ngu lun (trước h ọy)

- Nhi, anh chỉ muốn nói là...bằng mọi giá anh sẽ làm em yêu anh. - anh ta bỏ về, nhỏ cũng zề luôn.

Xong, nốt này toàn là tát không hà. Cho tác giả xin lỗi Nhi nhiều nhiều nha.

Zing Blog

10. Chương Nốt Nhạc Thứ 10: Gặp Mặt

Hôm đó, hấn đưa nó về nhà Tuệ. Nằm mãi trên phòng, ko ăn ko uống gì hết (lỡ chết sao ta?). Đến tối, Tuệ đem lên 1 ly sữa nóng cho nó, để mãi ly sữa trên bàn, nó ko đụng tới dù chỉ 1 giọt.

RENG...RENG...RENG...

Tin nhắn từ hấn :

{ Tuệ nói em không chịu ăn uống gì hết, phải không? }

[ừm]

{ sao em không chịu ăn gì hết zậy? Lỡ bệnh rồi sao? }

[dù em có chết cũng chẳng ai quan tâm nói chi bệnh.]

{ còn anh, Ba Mẹ em, Tuệ và...anh em Lâm nữa. }

[đừng bao giờ nhắc Ba em và anh em nhà đó nữa]

{ được được, em hãy ăn cơm hay uống sữa gì đi }

[em nghe lời anh]

{ thế em ngủ sớm nhé, mai anh đưa em đi chơi. }

[mà mai thứ mấy mà đi?]

{ Chủ nhật rồi cô hai, thứ mấy mà cũng chẳng biết thế làm sao thành con dâu nhà họ Thiên? }

[em làm vợ anh hồi nào? Ngủ ngon nha.]

{ ừm, ngủ ngon }

Nó ngồi dậy cầm ly sữa uống, trên bàn còn mỗi ly sữa đã hết, mệt mỏi nó lại nằm tiếp thì nghe tiếng chuông điện thoại ai nhắn tin.

{ Lục Tuyết Nhi, ngày mai 8h sáng, cô hãy tới quán kem Romance Love, Thiên Vũ cũng sẽ tới }

- Cô ta đứng là phiền mà. - Đưa tay lên trán mình nó cần nhăn.

- Chết chưa, hình như mình bị sốt. Aishhhh...đúng là khắc tinh.

Bên phía hấn cũng nhận đk tin nhắn giống nó chỉ khác là anh ta gửi. 1 đêm trôi qua yên tĩnh. Sáng hôm sau, 8h tại quán kem Romance Love:

- Đầy đủ rồi, tôi muốn nói chuyện này. - anh ta
 - Hôm qua, anh nghe em nói là Thy ăn hiếp trẻ nhỏ, nhưng anh ko hiểu vì nó rất thik trẻ con. Anh cần em nói rõ.
 - Được.
 - Thy, anh muốn em và Nhi nói. Thiên Vũ, tôi muốn anh và Thy nói chuyện rõ ràng.
 - Em nói trước, chuyện Thy thì em nghĩ cô ấy biết rõ mà nhỉ? - Nó nhìn nhỏ nói, nhỏ thì bị chột dạ nên chỉ cúi mặt xuống.
 - Hoàng Phương Thy, sao cô cứ nhìn xuống dưới thế hả?
 - Tôi...
 - Được rồi, cách đây mấy ngày tôi đã thấy cô zô phòng học mà trường đã cấm vào, cô và đám bạn nữ zô đó đóng cửa và kéo màn lại. Vì tò mò nên tôi đã đi theo, thật ko ngờ 1 điều là cô đánh con người ta vì dám nói cô ko xứng với Thiên Vũ và nói cô trơ trên đúng ko?
 - Thy, em dám làm thế hả?
 - Không có, Nhi chỉ bịa ra thôi, anh cũng biết Nhi yêu Thiên Vũ mà.
 - Đúng là cô, tôi ko ngờ cô lại có thể... mà thôi, mắc công tôi lại mang tiếng nói xấu người khác. Hết chuyện rồi, tôi về đây.
- Nó cầm túi ra thẳng xe rồi phóng về nhà, hấn cũng theo nó. Để nhỏ ôm cục lửa nóng bên cạnh.

11. Chương Nốt Nhạc Thứ 11: Đánh Lộn

Nó với hấn ai đi đường đấy vì có 1 cuộc điện thoại của Thy và Lâm gọi (traí vs traí, gái vs gái). Qua bên nữ trước nhé. Tại 1 căn nhà :

- Cô kêu tôi đến đây làm gì? Có tậ giết mình à?
- Nhi à, mình không có làm gì hết thì sao phải giết mình. Tốt nhất bạn đừng nói bậy bạ với anh hai mình và " chồng yêu " mình đó nha. - Nhỏ cố ý nhấn mạnh từ chồng yêu cho nó nghe
- Cô nói tôi nghe mà sao thật nực cười, cô cười Thiên Vũ rồi à? Nói chuyện chồng yêu mà không biết ngượng, nhỏ bị cô đánh nói đúng thật đó.

...BỐP...

1 cái tát nằm im trên khuôn mặt nó.

- Nói nhẹ thì cô không chịu lại muốn tôi ác độc à? Đúng là không biết điều.

...BỐP...BỐP...

Nhỏ nói xong thì 1 bạt tay nằm im trên mặt, tính nói tiếp thì thêm 1 cái nữa (đáng đời chưa).

- Mà dám đánh tao?
- Tôi không những dám đánh cô mà còn dám làm cô thân bại danh liệt nữa.
- Mày giỏi lắm, nhưng mày chỉ có 1 mình, còn tao thì...

Nhỏ búng tay 1 cái thì đám con gái ra (chết).

- Sao đây, cãi ko lại cái giở trò cũ rích này ra à? Thật là mất mặt nhà họ Hoàng.

Tính tât nó thì lật ngược tình thế là nó tán nhỏ 1 cái in dấu trên má luôn (ghê chưa).

- Mày...mày...

- Sao thế? Cà lăm rồi à? Cô còn non lắm nên đừng hành động thế nhá.

- Tụi bây, đánh nó.

Nó được học võ bí mật từ nhỏ nên mấy đứa đó vừa zô bị đánh tơi tả, kể cả anh ta và nhỏ cũng chả biết. Còn nhỏ chỉ biết đứng đó mà nhìn, rồi quát to:

- 1 ĐÁM VÔ DỤNG, CHỈ CÓ 1 ĐỨA THÔI MÀ CŨNG KO XONG, CUỐN GÓI VỀ CHÀU ÔNG BÀ TỤI MÀY ĐI.

- Phương Thy, sao cô lại nói thế chứ?

- Sao lại ko? Tụi nó chỉ là con chó bên cạnh tao thôi nên tao có quyền để tụi nó sống hay chết, liên quan đến mày ko?

- Hoàng Phương Thy, sao cô lại ác độc thế chứ hả? Tụi tôi đã làm bao chuyện vì cô rồi mà. - 1 nhỏ trong đám nói

- CÂM MIỆNG, Ở ĐÂY KO ĐẾN LƯỢT MÀY LÊN TIẾNG.

...BỐP...

Nhỏ ăn thêm cái tán nữa từ nó, nó giờ đã biết bộ mặt thật của nhỏ nên tức trào máu. Ko ngờ bạn mà nó chơi bấy lâu nay lại thế. Ko ngờ nhỏ lại nhẫn tâm và tàn bạo thế. Ko ngờ vì tình yêu mà nhỏ dám làm tất cả, kể cả muốn đánh nó.

- Hoàng Phương Thy, có phải là cô ko hả? Cô có phải là bạn thân mà từ nhỏ đã chơi với tôi ko hả? Vì tình yêu mà cô lại tàn nhẫn như thế, thật ko tin nổi mà.

- TẤT CẢ CŨNG TẠI MÀY, MÀY ĐÃ CƯỚP THIÊN VŨ CỦA TAO, ĐÃ CƯỚP HẾT TÌNH THƯƠNG CỦA TAO, KỂ CẢ ANH HAI TAO CŨNG BỊ MÀY DỤ. MÀY ĐÚNG LÀ ĐỀ TIỆN. TAO NGHĨ TỪ NHỎ BA MẸ MÀY ĐÃ CHO MÀY ĐI HỌC DỤ DỖ ĐÀN ÔNG, LÀM GÁI ĐỂ KIẾM TIỀN VỀ CHO ÔNG BÀ LÀM NÊN SỰ NGHIỆP. CẢ CHỊ MÀY NỮA, CON PHAN TÚ TUỆ ĐÓ CŨNG CHẢ KHÁC GÌ 1 CON NHỎ LÀM GÁI, SUỐT NGÀY CHỈ Ở TRONG PHÒNG ĐỂ XEM PHIM SEX.

...BỐP...(nó tát)

- MÀY IM ĐI, TAO CẤM MÀY ĐỤNG ĐẾN BA MẸ VÀ CHỊ TAO. Tao cứ nghĩ mày là 1 đứa hiền lành thế mà mày lại thế...tao đã nhầm mày rồi HOÀNG PHƯƠNG THY.

Nó chạy nhanh ra ngoài cùng nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp của nhỏ cũng bị tát đến sưng cả mặt (ai kiu tà lạnh).

Qua hẳn và anh ta nè, cũng ở 1 căn nhà:

- Anh yêu Nhi thật lòng à? - Anh ta

- Nếu ko thì cậu muốn sao?

- Tôi muốn cậu hãy xa Nhi đi, hãy để chúng tôi đk bên nhau đi.

- Ko bao giờ, muốn thì hãy cùng chiến tranh.

Ồi xời ơi, hẳn bị đánh ừi kia, 1 cú đấm thật mạnh vào khuôn mặt hẳn.

- Nếu cậu ko xa Nhi và trả chúng tôi sự yên bình thì hãy chết đi.

- Cậu nghĩ có thể giết tôi đk à? Gia đình tôi có thể lực rất mạnh, chỉ cần 1 điện thoại của tôi thôi là gia đình cậu tán gia bại sản.

- Cậu nghĩ làm thế sẽ lấy đk tình yêu của Nhi à? Thật buồn cười.

- Cậu muốn thì hỏi Nhi đi, xem cô ấy có yêu tôi ko thì biết?

- Mà...thằng khốn

Thế tiếp tục xảy ra chiến tranh, đánh lộn tùm lum hết, mặt ai cũng máu me ko thì bầm tím.

Xong đánh lộn thì ai về nhà đấy (xin lỗi vì cứ vít tóm tắt vì tg dở nhất là môn văn)

Nó cứ nằm mãi trên phòng, ai kêu cũng ko mở, cứ khóc mãi thế thôi. Ướt cả 1 bên gối. Hấn về bầm dập Mẹ hắn liền rửa vết thương cho. Nhỏ với anh ta thì về bị Ba mắng cho 1 trận, Mẹ nhỏ liền kêu zô phòng để nói chuyện.

12. Chương Nốt Nhạc Thứ 12: Xung Đột

Tác giả sẽ chia làm phần trong nốt này nhé.

Xung đột - Phần 1

Mẹ nhỏ liền kéo 2 người zô phòng nhỏ nói chuyện.

- Sao 2 đứa lại đi gặp Nhi và Vũ?

- Con chỉ đến đó dạy dỗ nó vì dám láo.

- Em im đi, Nhi mà có bị gì thì đừng nhìn mặt anh nữa.

- Anh hai à, nó ko sao nhưng em có sao nè

- Em ăn nói cẩn thận đó, dù gì Nhi cũng là chị dâu em.

- Chị dâu? Hahaha, nó có xem anh là chồng ko hả? Em nghĩ anh ăn bùa mê của nó rồi.

- Thy, con ăn nói với anh mình thế hả? - Ba nhỏ xô cửa zô

- Con đâu nói sai, Ba biết nó nói gì với con ko? Nó nói anh ko xứng với nó, còn nói là sẽ cướp Thiên Vũ từ tay con.

- Nó dám nói thế sao? - Mẹ nhỏ tức giận

- Nhi ko phải là người như thế đâu.

- Nói dối, con giỏi lắm Thy.

- Con...

- Tưởng tao ko biết mày làm gì à? Mày hẹn Nhi ra căn nhà mà mày đã hăm dọa người ta lấy nó, còn kêu 1 đám con gái tính đánh nó, mày giỏi lắm.

- Thy, em làm thế sao?

- Em...đâu...có làm, Ba...Ba chắc nhầm...với ai rồi...đó - Nhỏ lo sợ

- Mày còn dám nói dối. Mày nói với nó là Ba Mẹ từ nhỏ đã cho nó học làm gái kiếm tiền về cho họ làm nên sự nghiệp, còn nói Tú Tuệ suốt ngày coi phim sex rồi học theo làm gái. Mày đúng thật là ko đáng làm con tao

- Con dám nói thế sao Thy? - Mẹ nắm tay nhỏ

- Con có nói sai đâu.

...BỐP...

- MÀY CÂM MIỆNG CHO TAO.

CỐC...CỐC...CỐC...

- Thưa ông bà, họ đã đầy đủ ở dưới phòng khách
- Được, cô đi làm việc đi. Còn 2 đứa đi thay đồ rồi xuống dưới

13. Chương Nốt Nhạc Thứ 13: Chị Hai Nhi

Trên đường về, cả 2 im lặng, nó chỉ biết lái xe mà thực chất nghĩ những điều vu vơ.

" em thất vọng lắm hả "

Tuệ nói làm giật mình cắt ngang dòng suy nghĩ

" vâng? Ah...chuyện đó...em... "

" em nghĩ sao về 3 người đó "

" ai cơ "

" Thy, Lâm và Vũ "

" ừm thì...anh Lâm tốt, thấu hiểu người khác như đọc đk suy nghĩ vậy "

" nhưng... "

" em ko yêu anh ta, em chỉ xem anh ấy là anh trai, nếu nói em có tình cảm về anh ta thì đó là tình cảm của em gái dành cho anh trai. Vũ cũng tốt chỉ là lạnh lùng nhưng ấm áp bên trong "

" còn Thy "

Kéttttttttt. Nó thắng gấp

" em...em cũng...ko biết, em ko hề biết Thy như thế nào. Chơi từ nhỏ đến lớn nhưng giữa tụi em vẫn có bí mật. Chị biết ko, em đã đk Ba Mẹ cho đi học võ phòng thân từ nhỏ bí mật kể cả Thy cũng ko biết, ngay lúc tụi con gái lên đánh em thì Thy đã rất tức giận vì em giấu bạn ấy vì chuyện đó. Cô ấy là người dễ bị tổn thương nhưng mà em lại... "

" ngốc, em ko có lỗi. Mà nè, chị cho người điều tra Thy, họ nói là từ bé nó đã chơi rất thân với Vũ, em biết ko? "

Nó như đang bị 1 con dao đâm vào tim, cảm giác đau đớn khi nghe thấy người nó yêu từ nhỏ đã thân với cô gái khác

" em...em ko hề biết "

" nó giấu em rồi, em hãy hỏi Vũ thử đi "

" vâng "

Would You Be My Girl Friend?

Nan neoui Boy Friend

Nan neoui Boy Friend

Neon nauí Girl Friend

Neon nauí Girl Friend

Geu eotteon mueotbodado

Nunbusin neoreul gatgodo

Maeil nan bappa bappa
 Ni mameun apa apa
 Nae sarang byeonhaji anha
 Neo malgo boiji anha
 Ireon nae mameul wae jakku mollajuneunde
 Gakkeumeun neomu pigonhae
 Neol dwiro hal ttaedo
 Neon nae yeope isseo jugo
 Eotgallime datumedo
 Hangsang naui soneul kkwak jabajul
 You Baby You You
 Nega isseo maeil nan useul su isseo- Alô?
 [cục cưng, về nhà chưa?]
 - chưa
 [aigoo về lẹ lên, chờ gần chết rồi đây]
 - Ồ
 RUP...
 - ai thế?
 - chị nghĩ là ai
 - Minh Tuấn?
 - hừm hừm

14. Chương Nốt Nhạc Thứ 14: Kể Chuyện Ma

CẠCH...CẠCH...CẠCH...

Tiếng bước chân của 3 người lên cầu thang tám chuyện. Đến phòng của Zon thì nó mở cửa quai ko ra, cả Zon cũng bó tay. Nghe tiếng rầm rầm trên lầu thì Ba Mẹ nó lên cũng ko mở đk đành phải...qua phòng nó ngủ dưới đất thôi.(em xin lỗi người hùng nha)

- Anh Tuấnnnnnnn, anh qua em ngủ đóa, đừng có zở trò bậy bạ zì ra nha.
- Bậy bạ cái zì ko bít, Tuệ ha.
- Tuệ ha Tuệ ha, phát bệnh ra.
- Thôi thôi đi, em đó, cứ chọc ảnh quai coi chừng đó nha.
- Đk rồi, hôm nay đk ngủ chung phòng của 2 người đẹp nên tôi đây sẽ tổ chức hội kể chuyện ma.
- Nhưng trước tiên...đi tắm cái - chị em nó nói xong là dành luôn cái nhà VS
- đúng là con gái.

3 đĩa tắm xong xuôi cả rồi thì tắt đèn hết, đóng kín luôn cửa phòng chỉ đốt 1 cây nến nhỏ ngay giữa bàn, ai cũng chuẩn bị 1 cái mền và 1 cái gối bên mình. Trước khi kể, nó đã nhờ người ra mua 4 bịch bánh cay, 4 bịch o'star, 4 bịch bánh cua, 4 bịch bánh bắp và 3 ly cappuchino (sang dữ trời). Khung cảnh rộn người.

- ai trước đây? - Zon

- em trước đi Nhi. - Tuệ đẩy tay nó

- sao lại là em? Người nhất nhất phải kể nhất chứ. - nó coi phim mà nhieu nên ko sợ lắm nên mới đẩy quá người khác

- em làm trước đi Nhi à.

- thật là, câu chuyện tên 12giờ đêm: anh ấy tên Minh, lên TP lập nghiệp đk 10 năm rồi, hôm nay là ngày trực đêm của anh nhưng bạn thân tên Tú (con trai) đòi trực nên anh ấy đành phải trực vào buổi sáng. Trên con hẻm vắng vẻ chỉ có tiếng bước chân của anh vang trong đêm, bây giờ đã là 12h đêm rồi, đang đi thì thấy Tú đứng trước mặt mình, anh bất ngờ vì Tú đang trực mà thì làm sao ở đây đk. Thắc mắc nên anh hỏi?

- Sao mà lại ở đây? Ko phải đang trực sao?

Anh hỏi nhưng Tú ko đáp lại chỉ nở ra nụ cười ma quái rồi quay lưng đi, anh...

- A-hà, ghê quá. - Tuệ

- Ghê thì thôi, dẹp đi ngủ. - nó

- thôi thôi, lỡ bày ra rồi mà giờ đi ngủ thì... - Zon

- lộn xộn, tiếp nè: anh đi theo rồi Tú dừng lại ở chỗ nghĩa trang....

- sao lại nghĩa trang? - Zon

- gần đó có nghĩa trang, ko tới đó chứ đi đâu? - nó

- ờ

- dừng lại chỗ nghĩa trang, Tú quay mặt qua thì anh hết hồn, gương mặt rách nát, máu me chảy dài. Khi tỉnh lại hỏi thì bị 1 cái zì đó đập mạnh ở đằng sau khiến anh bất tỉnh nhân sự. Lúc tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm ngay bãi cỏ và xung quanh bao bọc bởi những cây tre cao to. Cố tìm đường thoát nhưng lại thấy Tú với gương mặt ma quái đó, vẫn rách nát và máu chảy, nhưng lần này Tú còn cười và trừng mắt to với anh.

- STOPPPPPPPP - đồng thanh tập 4

- Whattt?

- ghê quá hà - đồng thanh tập 5 (=.=)

- thôi thì đi ngủ

- ừmmmmmmmm - đt tập 6

- thôiiii, đừng có kéo.

- ơơơ

- hừm

3 người leo lên giường và ngủ, dĩ nhiên là Tuệ ngủ giường với nó và Zon nằm kế cái giường (cũng có nệm). Ngủ đến 11 giờ tối thì nó tỉnh dậy, âm mưu chuyện zì đó (nhàm hiểm quá)

Trong nhà VS phòng nó :

Nó đang đứng trước gương để rửa tay.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. MAAAAAAAAAAAAA

- huh, ma? - Tuệ Zon

Nó từ trong chạy ra ngoài hét toáng lên

- Chị...ôi, anh...ôi, có...ma kia, m...a trong...gương...

- huh? Ma gương? - Tuệ

- kia. - nó nhắm mắt chỉ tay vào nhà VS

- AAAAAAAAAA - đt tập 5

Cả 2 nhìn zô thì thấy máu chảy trên gương, trò ma quái của nó.

- Ah...hahahahahaha - nó ôm bụng vười còn 2 người kia thì máu sôi sùng sục

- LỤC TUYẾT NHIIIIIIIII - Zon

- a-hà tha cho em, em chưa, hông dám nữa àu.

Xong vụ đó là 3 người mất ngủ luôn, Tuệ thì lo sợ nên cứ ôm chặt nó, ông Zon thì cứ nhìn zô nhà VS quài cũng chả dám ngủ, cứ rụt rịt, còn nó thì bị 2 người đó làm phiền nên ko ngủ đk luôn. Và...cuộc phiêu lưu tiếp theo...

15. Chương Nốt Nhạc Thứ 15: Đi Chơi (1)

RENG...RENG...RENG...

- Aishhhh AI ĐI BẬT BÁO THỨC THỂ HẢ???? - Zon

- ỒN ÀO QUÁ - Nó

- Anh em 2 người ồn thật đó - Tuệ

- Mấy đứa dậy chưa? - chị Hương

- dạ rồi - nó

...CÁCH...

- rửa mặt đi, chuẩn bị rồi xuống ăn sáng nha

- vângggg - đồng thanh

Từng người 1 zô làm VSCN, xong xuôi thì cầm balô xuống ăn sáng.

- yah, con nhà ai mà đẹp thế ta? - Ba nó

- ông này - Mẹ nó đánh nhẹ Ba nó

- Nhi này - Zon giả giọng đùa nó

- anh thật là... - nó cười

- ngồi đi mấy đứa, ăn xong rồi mình đi - Mẹ nó

- con ko ăn đâu, mọi người ăn đi - nó

- sao thế con? đi đường lâu lắm mới tới đó, đói bụng rồi sao? - Ba nó

- chỉ là con ko muốn ăn thôi, còn đói thì chắc là ko

- đk rồi, con uống ly sữa đi - Mẹ nó

- dạ

20 phút sau:

...DING...DONG...

- Hương, ra mở cửa đi con - Mẹ nó

- Dạ bà chủ - Hương

- anh chị xuôi - Ba nhỏ

- chào anh chị - Mẹ nhỏ

- chào anh chị, mấy đứa. - Ba Mẹ hấn

- chào bác - nó, nhỏ, hấn, anh ta, Zon và Tuệ đồng thanh

- ầy, anh nào thế nhỉ? Có phải là bạn trai con nhỏ...à không chị Tuệ đây ko ta? - nhỏ

- phải thì sao - Tuệ

- thì... - nhỏ

- Thy, con im lặng đi - Ba nhỏ

- xin chào, con tên Trương Minh Tuấn, anh trai kết nghĩa Nhi và là bạn trai Tuệ

- chào anh - hấn, anh ta

- xong rồi nhé, đi thôi nào

Cả 3 nhà ra xe và bắt đầu cuộc “hành trình” đến Đà Lạt.

16. Chương Nốt Nhạc Thứ 15: Đi Chơi (2)

Nó mặc 1 chiếc áo sơ mi màu đỏ sọc đen và quần ôm đen dài, tóc buộc cao. Tuệ mặc hơi zống nó chỉ khác màu áo là xanh biển sọc đen, tóc búi. Nhỏ thì điệu hơn, váy ngắn hồng, trang điểm chả zống ai, tóc xõa. Tuấn, hấn và anh ta chỉ mặc đơn giản, áo thun và quần jean (màu sắc m.n mún sao cũng đk, mình ko có gu về thời trang lắm). Theo cặp là nó và hấn, Tuệ và Tuấn (2 cặp này ngồi hàng ghế cúi), nhỏ và anh ta còn người lớn thì khỏi nói ha. Trên đường đi, Tuấn, Tuệ và nó ngủ ngon lành vì hôm qua đã bị mất ngủ bởi trò ma quái mà nó bày ra. Ngồi ngủ thì đầu nó dựa vào kiếng xe, hấn nhẹ nhàng lấy tay mình đỡ đầu nó qua vai hấn. Nhỏ nhìn mà tức ối máu.

- anh hai à, cứ như thế em sẽ mất Vũ và anh sẽ mất Nhi đó - Thy nói nhỏ

- ko đâu, anh đã lên kế hoạch mọi thứ. Đến lúc đó, Nhi là của anh và Vũ là của em...mãi mãi

- thế thì tốt, em ko phải lo nữa. - nhỏ cười gian

- đúng thế.

Kéttttttttttttt.....

- UI!

1 tai nạn ọi người là đang đi thì có người chạy ẩu và đụng vào xe, đầu nó nghiêng qua đập mạnh vào kiếng làm chảy máu. Ông tài xế và Ba hấn ra giải quyết, nhỏ ngồi cười vì nó chảy máu đầu, ai cũng xúm lại lo cho nó thành ra từ nhỏ cừu vui chuyển sang tức giận.

- Nhi em ko sao chứ? - hấn lo lắng

- ko sao ko sao, em ổn mà - nó

- chảy máu rồi sao con lại nói ổn, đã vậy còn sưng nữa - Mẹ nó

- phải đó, nè, bác rửa vết thương cho con ko thì nhiễm trùng mắt - Mẹ hấn

Mẹ hấn thì rửa vết thương cho nó, Mẹ nó thì đi lấy thuốc giảm sưng cho nó, Tuệ thì băng cho nó, hấn và Tuấn thì lo cho nó trừ anh em nhỏ ngồi đó.

- aishhhhh tức quá đi mà, đúng là làm bộ làm tịch - nhỏ

- em sẽ ko còn tức nữa đâu, chờ đó - anh ta

Giải quyết xong mọi chuyện, chiếc xe tiếp tục lăn bánh đến Đà Lạt. Nó và hấn ngồi nghe nhạc, chơi game. Tuệ và Tuấn chơi kéo búa bao kị đầu. Còn cặp kia, anh ta bình thường, nhỏ cứ ngồi để ý nó và hấn. Ba Mẹ 3 bên bây zờ đang ngắm hai cặp đẹp đôi nhất. Nó ngồi mà mặt nhăn nhó

- em sao thế? - hấn

- ah ko sao, chỉ là...chỉ hơi nhức đầu thôi

- chắc là do vết thương, con ráng ngủ đi, từ đây để ĐL còn xa lắm - Mẹ nó

- con ko ngủ đk

- ngủ ko đk hay là con coi phim đi, con thik coi phim lắm mà - Ba nó

- ah...đúng thế, coi phim đi - nó hí hửng

- phim zì? - hấn

- zì nhĩ? - nó chống tay nghĩ

- con thik nhất là coi phim ma đó Nhi à - Ba nó

- ma??? - Tuấn Tuệ đồng thanh

- phải đó, Ba con thật tuyệt vời - nó cười tươi

- coi thôi, chọn phim đi - Tuấn

- oh...tối qua em hù anh chưa sợ à mà sao zờ hí hửng thế? - nó gian manh

Tuấn xụ mặt

- em đùa thôi, hình như phim ma Lời Nguyễn Huyết Ngải chị Tuệ và anh Tuấn chưa coi đúng ko?

- ừm - Tuấn Tuệ đồng thanh

- thế mình coi phim đó nhá?

- OK - cả 3 đồng thanh

Nó lôi cái laptop trong giỏ ra, mở máy và bật phim coi. Coi hết phim này qua ma búp bê, rồi ám ảnh kinh hoàng cho đến khi tối nơi.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (16)

Zing Blog

17. Chương Thông Báo

THÔNG BÁO TRUYỆN CỦA YUHEE :

- CÔ NHÓC ĐÁNG IU VÀ CHÀNG TRAI LẠNH GIÁ

- LOVE STAR

TỐI THỨ 3 MÌNH PHẢI ĐI NHA TRANG, 10 NGÀY SAU MỚI VỀ. TRUYỆN MÌNH SẼ NGỪNG TRONG THỜI GIAN ĐÓ. THẬT LÀ MÌNH KO MUỐN ĐI ĐAU VÌ CÓ 2 LÝ DO :

1. MÌNH SẼ KO ĐK GẶP, CHAT VỚI YOONY, TANO VÀ NHỮNG NGƯỜI BẠN MÌNH YÊU QUÝ.

2. NẾU MÌNH NGỪNG TRONG THỜI GIAN ĐÓ MÌNH SỢ CÁC BẠN SẼ KO ĐỌC TRUYỆN MÌNH NỮA.

ĐÓ LÀ 2 LÝ DO KHIẾN MÌNH KO MUỐN ĐI, MÌNH MONG CÁC BẠN VẪN ỦNG HỘ CHO MÌNH. YUHEE CẢM ƠN RẤT NHIỀU!!!

KÝ TÊN :

PARK YUHEE

18. Chương Nốt Nhạc Thứ 17: Đà Lạt

Tới nơi, từng người bước xuống xe mệt mỏi, riêng nó thì cười tươi như hoa cầm máy chụp hình. Ba Mẹ nó, Ba Mẹ hấn và Ba nhỏ nhìn nó mà tâm trạng cũng lên theo.

“con bé này lúc nào cũng tươi cười thế, thật dễ thương” - Tuệ cười mỉm nghĩ

- chị à, chị nghĩ zì mà cười vui thế? Đang nghĩ về anh Tuấn phải ko nà? - nó ghé

- hả? thật hả Tuệ? - Tuấn hớn hở

- ko có, nó nói mà anh cũng tin. Em đang nghĩ sao con bé này lại có thể vui tươi như thế? Thật ghen tị - Tuệ cóc đầu nó

- trời ơi, có zì đâu mà chị ghen tị, chị có anh Tuấn bên cạnh, yêu thương chăm sóc chị, sướng thấy. - nó chu môi

- đúng đúng - Tuấn phụ họa

- anh đó, cái zì cũng đúng, em nữa, em có Vũ bên cạnh rồi còn muốn zì nữa hả? - Tuệ nhìn nó cười

- a...làm zì có, chị này - nó đỏ mặt (hehe)

Câu nói của Tuệ vô tình Thy nghe thấy, nhỏ liền chen ngang

- hứ, nói làm như của mình ko bằng - nhỏ lên mặt

- cô... - Tuệ tính cãi với nhỏ liền bị nó kéo lại

- Nhi, lại đây - hấn vẫy tay mỉm cười kêu nó

- đi lẹ lên, ko anh tấn nó đấy - Tuấn hăm dọa nó

- vâng - nó chạy như bay lại hấn

- làm zì nãy zờ thế, nói xấu anh hả? - hấn thám tử

- ko có, bậy bạ - nó đánh hấn

- hơ, anh Vũ, sao anh có thể thân thiết với 1 đứa con gái như thế chứ? Vợ anh đang dỗi nè - nhỏ ỏng ẹo

- trời ơi, tui nghe còn thấy mắc ói nói zì đến Vũ - Tuấn vuốt ngực

- nè... - nhỏ tức ói máu nhưng bị anh hai cản lại nên cũng thôi

- mà khoan đã, Ba Mẹ đâu rồi? - nó nhìn ngược nhìn xuôi

—————15phút trước—————

Trong khi tụi nhỏ đang mỗi đứa 1 đường thì...

- để tụi nhỏ ở đây chơi đi, mình vào trước - Mẹ nó

- ừm, tụi nó cũng biết khách sạn mà, vào đó cũng có người đưa phòng - Mẹ hấn
- thế thì đi trước vậy - Ba nó
Thế là người lớn đi vào khách sạn trước để đảm con nít ở đó nói chuyện và...cãi lộn.

Nốt này hơi ngắn nên mọi người thông cảm, nốt sau Yuhee sẽ bù lại.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (16)

Nguồn Zing Blog

Zing Blog

Zing Blog

19. Chương Nốt Nhạc Thứ 18: Rắc Rối (1)

Sau khi cãi nhau xong, mọi người đều zô khách sạn nhận phòng của mình. Mỗi phòng có 2 giường trừ phòng Ba Mẹ nên chia phòng sau đây: 101 Ba Mẹ nó. 102 Ba Mẹ nhỏ. 103 hấn, anh ta và Tuấn. 104 nó, nhỏ và Tuệ.

Ban đầu nhỏ ko muốn cùng phòng với nó và Tuệ nên đã đòi chuyển phòng sang phòng hấn và muốn anh nhỏ phải cùng phòng với nó, Tuấn cùng Tuệ. Chính vì ý kiến này nên đã bị Ba nhỏ la cho 1 trận.

Sắp xếp thay đồ xong, hấn và Tuấn chạy qua phòng nó rủ đi chơi. Vừa rủ là nhỏ từ trong phòng tắm bước ra, trên người duy nhất chỉ có chiếc khăn tắm. Ko sợ mất mặt, nhỏ phóng qua ổng ẹo với hấn làm Tuấn nôn lên nôn xuống, ko chịu nổi nên Tuệ lên tiếng :

- Hoàng Phương Thy, cô ko biết xấu hổ là zì hả?
- Tui biết hay ko thì liên quan zì đến cô? Cô là chị hai tui chắc, cùng lắm chỉ hơn anh hai tui thôi.
- Biết thế sao cô còn nói chuyện hỗn như thế?
- Tui hỗn hay ko cũng chả liên quan cô đâu.
- Thy, em ko đk nói kiểu đó, đi thay đồ đi. - anh ta bực bội
- nhưng mà cô ta...
- đi đi
- dạ. - nhỏ bí xị
- đk rồi, ai muốn đi hái hoa bắt bướm hông? - Tuấn
- em/em - Tuệ nó đồng thanh
- em nữa - hấn
- thế thì...

All: LET'S GOOOOOOOO

Ai cũng ra ngoài chơi hết trừ anh ta và nhỏ, 2 người đó lập ra 1 âm mưu ko ai biết đến (dĩ nhiên ko biết ròi).

Rồi chuyện zì sẽ xảy đến với Nhi, Vũ, Tuệ và Tuấn. Hãy đón xem nốt tiếp theo nha.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (17)

20. Chương Nốt Nhạc Thứ 19 : Rắc Rối (2)

Hôm đó mọi người chơi rất vui vẻ, nó thì làm thợ chụp hình còn những người khác thì làm người mẫu cho nó. Thy đứng 1 góc quan sát cười nửa miệng rồi về khách sạn.

21h 30phút :

Hắn ở trong phòng nằm nhắn tin cho nó cười rất tươi, ko giống mọi ngày của hắn chút nào. Lạnh lùng, thờ ơ, ko quan tâm đến ai hết. Chắc hắn có zì đó khiến hắn vui đến vậy.

“Nhi, em ra vườn hoa lúc sáng mình chụp hình đi”

“chị thế?”

“bí mật sẽ đk bật mí khi em ra đó”

“đk, em ra liền”

Nó lấy chiếc áo khoác mặc lên người, thấy nó chuẩn bị đi đâu Tuệ hỏi:

- em đi đâu thế?

- à...Vũ gọi em ra vườn hoa, ko biết làm zì nữa. Em ra xem thử

- ồ...chị biết rồi, em đi đi

Vậy chào nó mở cửa đi ra thì gặp Lâm

- em đi đâu tối thế?

- ko có zì, anh đừng quan tâm

- đừng quan tâm? Em là con gái đi vào ban đêm rất nguy hiểm, anh đi với em

- ko cần, em tự đi đk, vả lại em có võ phòng thân mà, lo zì

- em...

Nó nói rồi đi luôn kệ anh ta đứng đó tức giận. 5 phút sau tới nơi, 1 hình trái tim xếp bằng hoa hồng với những ánh đèn lung linh, bỗng đang cười thì tấm vải trước mặt nó bị rút xuống, in chữ “I LOVE YOU”.

Từ 1 góc nào đó hắn vui vẻ bước đến nó, móc trong túi ra 1 chiếc hộp nho nhỏ hình trái tim màu đỏ. Bên trong là 1 sợi dây chuyền long lanh lóng lánh có chữ “Forever”.

- Đây là sợi dây Bà tặng cho anh, nói khi nào có bạn gái thì đưa cho cô ấy. Làm bạn gái anh nha? - hắn dứt câu là nước mắt nó trào ra trong niềm hạnh phúc, nó khẽ gật đầu

Hắn đeo sợi dây chuyền lên cổ nó, nó ko kìm đk nước mắt hạnh phúc, phải ôm lấy hắn và khóc thật nhùi.

- Cho dù bất cứ chuyện zì xảy ra, em nhớ phải luôn tin anh.

- ừm

Hắn đẩy nhẹ nó ra, lau nước mắt cho nó, 1 tin nhắn gửi đến hắn.

“Cậu đến phòng 203 đi”

- zì thế? sao anh...

- ko có zì, anh đi có chuyện 1 lát, em về trước đi

- ừm

Nó 1 mình đứng đó ngấm sợi dây chuyền mà cười tủm tỉm, 10 giây sau, anh ta đến

- sao anh ở đây?

- em là vợ chưa cưới của anh, lại làm bạn gái của đối thủ anh sao?

- có zì ko đk? mình chưa đám cưới thậm chí còn chưa kết hôn thì sao em lại ko đk chứ?

- đk lắm, anh sẽ cho em thấy bộ mặt thật của hần, lúc đó em sẽ hối hận

- hối hận? dù thế nào thì người đằng sau chính là anh - nó đi thẳng

- nếu em ko tin, thì hãy đến phòng 203 rồi em sẽ biết - Anh ta hét to

Nó nửa tin nửa ngờ, nó ko thể nào yêu lắm người đk, Vũ ko thể có lỗi với nó. ko thể, ko thể!

Cứ đi lang thang trong phòng làm người ta chóng cả mặt, Tuệ lo lắng hỏi :

- em làm sao thế? cứ đi tới lui

- ko sao, em ra đây 1 tí sẽ về

- Ơ...Nhi...

Lên thang máy, đến phòng 203, ngừng trước cửa, lưỡng lự nên vô hay ko. Sợ rằng đúng như anh ta nói. Sợ rằng ko chịu nổi cú shock. Sợ đủ mọi thứ. Sợ và sợ. Nhưng niềm tin nó dành cho hần là ko đổi, nó sẽ vào, biết hết sự thật sau cánh cửa này.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (18)

Nguồn Zing BlogZing BlogZing Blog

21. Chương Nốt Nhạc Thứ 20: Hiểu Lâm

Nó đứng lưỡng lự có nên vô hay ko. Mở cánh cửa này nó sẽ đk biết mọi thứ, nhưng bây giờ nó đang sợ, đang sợ 1 điều zì đó. Nó đã yêu hần vì thế cho nên sẽ sợ có ai đó cướp hần đi mất thì lúc đó...nó phải làm sao? Ko thể, ko thể có chuyện đó, hần cũng yêu nó mà, chắc chắn hần sẽ ko bỏ rơi hay làm zì tổn thương đến nó đâu. Đúng thế, nó sẽ lấy hết can đảm để mở cánh cửa này, mở ra sẽ biết đk tất cả câu trả lời của những câu hỏi nó đang thắc mắc.

...CẠCH...

- Thi...Thiên...V...Vũ - nó

- Tuyết Nhi? - hần

20 phút trước :

Lúc nhận tin cho hần, anh ta đã đứng ở 1 góc khuất trong vườn, còn Thy thì ở trong phòng 203 chuẩn bị 1 chai rượu và 2 chiếc ly. Rót rượu vào ly nhỏ cười nửa miệng để tiện ko thân thiện rồi cởi áo khoác ra, nhỏ đang mặc 1 chiếc váy màu đỏ, nhìn chung là đẹp nhưng nó hờ ko sao tả đk (tui tả đk nè, tả cho). Phần ngực hở 1 khoảng ko to lắm chỉ là gần lộ hàng, váy thì ngắn ngắn chừng như lúc mình mặc quần short á, hai dây áo nhỏ cũng kéo xuống để lộ đôi vai trắng trẻo mịn màng, xịt thêm 1 chút nước hoa khiến người ta mê hồn. Thằng con trai nào mà nhìn zô bảo đảm đều muốn. Nhỏ tắt hết đèn rồi lên giường nằm chờ hần tới.

Hần tới thì phòng tối thui, bật đèn lên thì hoảng khi thấy nhỏ nằm đó, nhỏ cười nham hiểm chạy lại đóng cửa nắm tay hần ổng ọ nói

- Thiên Vũ, cuối cùng anh cũng tới, em đợi anh mòn mỏi luôn rồi

- cô buông ra, anh hai nói có chuyện cần nói mà, kêu ra đây. - hần hất tay nhỏ ra

- hơ đk rồi, anh uống với em vài ly em sẽ...cho anh về
- cô bớt nhảm đi, kêu mấy thằng khác mà uống
- nè, người ta đang có ý định muốn hủy hôn với anh, sao anh lại thế?
- cô nói zì? hủy hôn? nực cười, cô mà muốn hủy hôn
- anh ko tin, nếu anh ko uống thì cứ để hôn sự đó đi, khỏi hủy, mệt
- cô nói thật ko?
- thật
- thế cô muốn sao?
- để thôi, uống với em vài ly
- đk, cô nhớ phải giữ đúng lời đó
- ừm, hứa

Rồi hấn uống và uống nhưng chưa có say, nhỏ giả bộ xỉn rồi té cho hấn đỡ dậy và ẵm lên giường rồi nó đến và hủu lằm.

Hiện tại :

- Nhi, ko phải như em nghĩ đâu, cô ta lừa anh
- cô ta lừa anh? anh làm sao mà....để cô ta lừa? làm sao em tin?
- honey, anh nói chỉ có em với anh thôi mà
- cô...
- anh còn muốn zì nữa? Thiên Vũ, em ghét anh!

Nó khóc rồi chạy ra ngoài thì đụng trúng Tuấn, nó chạy thối, cố chạy thật nhanh. Tim nó zờ đau lắm, buồn lắm. Nó dừng lại vườn hoa, nơi hấn trao sợi dây chuyền cho nó, chẳng biết làm zì mà nó lại tới đây. Phải chăng ông Trời muốn nó tin hấn? Hay là muốn nó phải tiếp tục yêu hấn? Hay làm rõ sự việc?

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (19)

Nguồn Zing Blog

22. Chương Nốt Nhạc Thứ 21: Đau Khổ

Nốt nhạc thứ 20: Đau khổ

Nó bây zờ chìm trong đau khổ, thất vọng. Cứ bước đi và đi, nó chẳng biết đang đi đến đâu và phải về đâu. Nước mắt tuông rơi và cứ rơi, dù muốn kìm nén cũng ko đk.

Muốn nó tin, làm sao tin đk khi bằng chứng rõ ràng trước mắt nó. Muốn nó yêu, làm sao yêu đk khi người con trai mình yêu phản bội dù trái tim...thuộc về hấn. Muốn nó làm ngơ, làm sao ngơ khi bạn thân từ nhỏ lớn lên và người mình yêu lại làm chuyện đó. Muốn nó đổi diện, làm sao đổi diện với sự thật tàn nhẫn.

Tại sao chuyện đó lại xảy ra? Tại sao hấn lại đối xử với nó như thế? Tại sao nhỏ luôn phải đối đầu với nó? Tại sao nó và nhỏ lại yêu cùng 1 người? Tại sao anh ta lại biết hấn đi đâu? Tại sao anh ta lại biết có chuyện xảy ra trong phòng 203? Tại sao và tại sao?

Một mớ hỗn độn trong đầu nó, rất nhiều câu hỏi ập đến với nó. Bỗng dưng đứng lại như nhớ ra chuyện zì, nó lấy tay quẹt đi nước mắt nhưng vẫn nắc nùng cơn

- khoan đã, nhưng mà sao Minh Lâm lại biết...Thiên Vũ đi đâu? Sao...anh ấy lại biết có chuyện...trong phòng 203? Ko lẽ những chuyện này đều do anh ấy và Thy làm? Ko thể nào đâu, Minh Lâm yêu mình như thế chắc chắn sẽ chúc phúc ình và Thiên Vũ, còn Thy...cô ấy có thể đánh mình nhưng ko thể làm ra chuyện này đk. Ko đâu. Cô ấy ko làm thế với mình đâu. Nhất định mình phải điều tra rõ.

Nói rồi nó móc chiếc điện thoại ra bấm số gọi cho 1 người (giấu mặt nhòa) mà nó rất tin tưởng và cũng là...thành viên trong gia đình nó.

- Alô, anh Rin

[nhóc con đấy hả? sao lâu quá ko gọi cho anh hả? nhớ em lắm biết ko?]

- em xin lỗi, tại việc học thôi, anh bên đó khỏe chứ?

- em...

[nói thiệt đi, em ko qua mặt đk anh đâu. Nhi à, ai chọc em?]

- ko có ai hết, em đi ngoài đường bị ụğ xe đau quá nên mới khóc thôi

[nói dối, em đang ở Đà Lạt sao mà ụng xe đk]

- Đà Lạt cũng có xe mà

[thôi đk rồi anh cãi ko lại em, em gọi anh có zì ko?]

- ah anh có thể điều tra giúp em 1 người đk ko?

[đk, ai em nói đi]

- là Hoàng Phương Thy

[Phương Thy? ko phải nó là con bé hay chơi với em sao? còn lớn lên từ nhỏ mà]

- đúng thế, em chỉ muốn biết chuyện này đúng sau có phải cô ấy ko thôi, anh đừng lo quá

[đk thôi, tùy sở thích em vậy. Đk rồi, anh cúp máy đây, có việc rồi. Mà ngà em rảnh ko?]

- rảnh, có zì ko anh?

[à anh chỉ muốn sáng mai lúc 7h em ra vườn hoa Lucky Đà Lạt, anh có chuyện]

(à yah~ko biết Đà Lạt có zì nên thôi chế đại nó nha)

- ủa ko phải anh đang ở Nhật sao?

[em cứ ra đi rồi biết, đừng thất hẹn nha]

- vâng, em sẽ ra

[ừm bye bye em]

- bye!

CRỤP....TÍT...TÍT...TÍT...

Nó vẫn cứ khóc và mãi khóc. Nỗi đau này...có ai hiểu? Nỗi đau này...có ai biết? Nỗi đau này...có thể nguôi?

Hạnh phúc này...có thể tồn tại? Hạnh phúc này...là của nó? Hay là...nó mãi mãi và vĩnh viễn ko thể có 1 tình yêu tốt đẹp?

Tiếng nấc vang trong đêm, tiếng khóc vang trong đêm. Nó đau khổ, bức tức, chán ghét,...trong khi đó mọi người chạy khắp nơi để tìm nó, ko nói cho người lớn nghe vì sợ họ lo lắng và tức giận thêm nhưng che giấu đk bao lâu? Rồi họ cũng biết, cũng tức cũng buồn. Tuệ khi biết đk tin này từ Tuấn, cô ấy đã chạy đi kiếm nó khắp nơi, nước mắt lăn trên gò má trắng hồng của Tuệ khiến Tuấn xót xa.

- Nhi...Nhi à...

Tiếng của Tuệ gọi nó, mừng rỡ Tuệ chạy lại ôm nó vào lòng. Nụ cười hạnh phúc, ấm áp của nó khiến Tuấn xót xa. Nó gượng cười để họ yên tâm, nhưng thế chỉ khiến Tuệ Tuấn đau lòng thêm.

- em...em...làm chị kiểm cả buổi, sau này đừng chạy lung tung nữa

- ừm

- em...sao lại khóc? Chị đã nghe chuyện đó rồi, tất cả là tại Thy và Vũ mà em mới như thế

- ko, ko phải tại họ, tất cả tại em, em quá ngu mới thế

“Nhi ơi em ngốc thế, tất cả chỉ tại họ mà em mới thế này, anh sẽ làm rõ chuyện này trả công bằng cho em và Vũ”

- anh à, về thôi - Tuệ

- ờ ờ

Họ nắm tay nhau đi, tiếng bước chân xa dần, xa dần xa dần xa dần (xa chừng nào nữa hả trời?). Về đến phòng, nó thay đồ rồi ngủ luôn, nói ngủ chứ thật ra là chỉ nằm đó đợi trời sáng.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (20)

Nguồn Zing BlogZing BlogZing Blog

23. Chương Nốt Nhạc Thứ 22: Nam Khánh Du Xuất Hiện

Từ sáng sớm nó đã rửa mặt thay đồ trong khi đó mọi người vẫn còn ngủ trên chiếc giường êm ái. Hôm nay gương mặt dễ thương tinh nghịch đã bị thay thế vào đó là gương mặt lạnh lùng quyền rũ. Nó đắp chăn lại cho Tuệ rồi ra ngoài.

- Nhi - Tiếng anh ta gọi nó

- Có chuyện gì không? - nó lạnh lùng

- em làm sao thế? sáng sớm đã ra ngoài đã thế biểu cảm của em sao lạnh băng vậy?

- không sao hết, khỏi lo - nói rồi nó quay lưng đi

Vườn hoa Lucky :

- lâu rồi mới gặp lại em ấy, không biết em ấy có nhớ lời nói của mình lúc đó ko? Còn nhớ đã hứa gì ko?

- anh à! - nó cười

- Nhi? Là em đó sao? Lớn lên đẹp hẳn ra nhỉ? - Rin cười nhìn nó

- cảm ơn - nó cười

- em sao thế? ko vui gì à? nói đi anh sẽ xử lý

- ko có, à mà anh sao lại ở đây

- à anh về nước lâu rồi, công việc bận quá nên quên gọi ọi người biết

- à ra thế, mà anh hẹn em ra đây làm gì? hay để em đưa anh về thăm Ba Mẹ?

- hẹn em ra đây chỉ có thế, à cái này...anh tặng em - Rin đưa cho nó chiếc hộp nhỏ màu đen

- cái gì thế? - nó cảm thấy thắc mắc

- em...mở ra đi

- thật là ko zống phong cách thường ngày của anh. Cái này... - nó mở chiếc hp ra đầy bất ngờ, cũng là 1 sợi dây chuyền nhưng trên đó khắc chữ LOVE.

- em còn nhớ sợi dây mà anh đã cắt nó cẩn thận, không để mất chứ? nó là kỉ vật Mẹ anh để lại cho anh, chữ LOVE đó tượng trưng cho tình yêu của Ba anh dành cho Mẹ anh. Bây zờ Mẹ anh đã mất, sợi dây này cần có chủ nhân, anh muốn em là chủ nhân của nó.

- em? nhưng mà em với anh...chỉ là anh em thôi mà, sao anh lại...?

“em ấy xem mình là anh trai thôi sao? tình cảm mình dành cho em ấy, ko lẽ em ko biết?”

- em ko thể nhận nó đk, anh hãy đưa nó cho người mà anh yêu đi

- em chính là...à không, em cứ coi như anh trai tặng cho em gái đi

“Khánh Du, em xin lỗi! Em biết tình cảm anh dành cho em, nhưng mà em ko thể vì...trái tim em đã có người khác.”

- được ko?

- được, em sẽ trân trọng nó. Cảm ơn anh, Khánh Du!

- ừm, bây zờ mình đi luôn nha, chào hỏi Ba Mẹ em

- à ừm đk, mình đi

Tại khách sạn :

- Nhi ơi, Nhi ơi em đâu rồi? - Tuệ ngủ dậy ko thấy nó liền đi tìm thì gặp Thy

- Lục Tuyết Nhi ra ngoài rồi, chị có lục tung khách sạn này lên cũng ko thấy đâu

- ừm đk - tiếng nó cười nói

- Nhi, em làm chị lo quá

- em chỉ ra ngoài thôi mà

- nhưng sao chị vẫn thấy lo ấy, Khánh Du?

- chào chị, khỏe ko?

- chị khỏe, chị tưởng em bên Nhật chứ

- em về nước lâu rồi

- thế sao ko gọi cho chị hử thằng kia? em trai làm chị gái lo tính sao đây? - Tuệ đánh nhẹ lên vai Rin, cười đùa

- ấy tính toán với em trai làm zì? mà Ba Mẹ khỏe ko chị? Lâu rồi em chưa gặp

- à khỏe lắm, ai cũng mong em về nhà, thế mà về rồi lại ko thềm báo 1 tiếng.

- ít nhất trong thời gian anh ấy đi du học chị cũng đã có bạn trai - nó đùa

- con bé này

- thật ko? ai zậy, chỉ anh đi

- người đó tên...ừmmm - chưa nói hết câu nó bị Tuệ bịt miệng

- zì kì thế, chị à, sao chị lại ko cho Nhi nói?

- chị....

- Nhi Tuệ, kìm 2 em khắp nơi, mệt chết đi đk - Tuấn chạy ra than vãn

- ai muốn anh kìm rồi than hử? đáng đời

- anh lo cho em mà sao emỡ nói thế? đúng là có lòng ko đk báo đáp. Còn ai đây?

- à anh ấy là Nam Khánh Du, em...à không, bạn trai chị Tuệ - Nó chọc Tuấn

- cái gì???? Tuệ, em...có bạn trai rồi hả? Lần trước em nói là chưa có mà

- anh đi tin lời con bé này nói, nó là em họ của em, xem như em ruột rồi

- NHI, sao em đối xử thế với anh?

- ah-ha ai kêu anh dễ tin, như con nít

- con nhỏ này

- thế mình có zô trong ko thế? Hay ở đây đùa nhau? - Tuệ lạnh băng nói

- zô zô, em zô với chị - Tuệ và Rin đi trước để lại 2 bộ mặt ngơ ngác

Zô trong khách sạn rồi nó đổi sang gương mặt lạnh băng, thấy hấn anh ta và nhỏ nó ko thèm nhìn lấy dù 1 cái. Làm thế tìm nó cũng đau lắm, nhưng trước khi chưa làm rõ nó sẽ ko tin những gì 3 người đó nói

- dạ con chào 2 bác

- Khánh Du, con đó sao? Càng lớn lại càng đẹp trai - Mẹ nó vui vẻ nói

- Công việc bên Nhật của con sao rồi? Sao về nước mà con ko báo tin?

- dạ tốt lắm, tối qua con có nói với Nhi mà, em ấy ko nói sao?

- Nhi, sao con ko nói? - Mẹ nó

- à đúng là tối qua anh ấy có nói nhưng làm sao con biết nó là thiệt hay ko

- em nghĩ anh nói xạo hả?

- ko có, chỉ là em...

- đừng có căng quá, anh đùa mà.

- Mẹ à, đó là ai thế? Sao con chưa từng gặp qua? - nhỏ

- đó là con trai của gia tộc họ Nam, qua đó làm ăn rồi nổi tiếng bên Nhật

- à nói ra thì cũng thua xa anh Vũ của con, nhìn tố chất Khánh Du này nhìn có vẻ ảo lắm, ko zống đàn ông

- đừng có nói bậy, biết bao cô gái theo mà ko đk đó. Mặc dù gia đình Thiên Vũ đứng đầu toàn thế giới nhưng so về thế lực và quen biết thì gia tộc họ Nam hơn hẳn.

- có nói quá ko Ba, chỉ đứng đầu bên Nhật thôi mà, còn nhỏ hơn cả gia đình mình

- con im đi, đã ko biết thì đừng lên tiếng

- Nhi à, còn đây là... - Rin

- à đây là ông bà Hoàng, ông bà Thiên

- còn đây? - Rin đưa tay về phía hấn anh ta và nhỏ

- đây là Thiên Vũ, Minh Lâm và Phương Thy - Tuệ giới thiệu dùm nó

- ồ rất vui đk làm quen

- ừm - đồng thanh

- mấy zờ rồi nhỉ? ra nhà hàng thôi - Mẹ nhỏ

- Khánh Du cùng đi đi con - Mẹ nó

- dạ chắc ko đk rồi, con còn có việc

- công việc gì anh gác qua đi, lâu rồi mới gặp lại mà, đi chung đi. Nha

~~ được, chiều ý em...em gái

“anh chàng này có vẻ thik Tuyết Nhi, thôi thì mình làm Thần Tình Yêu zậy, tác thành cho họ. Nhi ơi, cậu đừng trách mình, mình chỉ muốn tốt ọi người thôi”

Thy sẽ làm zì Nhi và Khánh Du? Sẽ có chuyện zì ra tiếp đây? Hãy xem chap tiếp theo nha!

Zing BlogBài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (21)

Nguồn Zing Blog

24. Chương Nốt Nhạc Thứ 23: Bí Mật (1)

Trên xe mọi người cười nói vui vẻ, nó vì muốn tránh hấn anh ta và nhỏ nên cứ dán con mắt vào chiếc điện thoại của mình, ai có nói zì làm zì nó cũng mặc kệ.

- Tuyết Nhi, Tuyết Nhi - Mẹ nó gọi
 - dạ? - nó vẫn nhìn điện thoại
 - con...con ngược mặt lên coi, sao cứ nhìn điện thoại quài zậy? - Mẹ nó
 - tại con đang hỏi Nhi Thư coi thứ 7 này có lên trường trang điểm ấy bạn ko ý mà
 - trang điểm? trang điểm làm zì?
 - à thứ 7 này trường tụi con có tổ chức biểu diễn thời trang
 - thế sao? mà biểu diễn thời trang zì?
 - dạ là về thời trang học sinh, tất cả tụi con đều phải tham gia - hấn đáp
 - thế ai chuẩn bị đồ diễn - Mẹ hấn
 - dạ là Nhi Thư, Linh An, Tú Tú và Anh Thảo. 4 em ấy sẽ may đồ
 - giỏi thế à? biết may đồ, sau này chắc có triển vọng về thiết kế thời trang - Ba nhỏ.
 - thế còn con gái, con lên đó làm zì? - Ba nó
 - dạ con phụ trách trang điểm ấy bạn và làm tóc
 - ủa tôi học cùng trường với cô sao tôi ko biết mà cô biết? Lạ nhỉ?
 - có zì đâu mà lạ, chẳng qua là cô ko chú ý thôi. Suốt ngày gây quạ khắp nơi, quan tâm làm zì mấy chuyện đó? - Tuệ
 - cô...mà chị đâu có học trường đó đâu làm sao cô biết? - nhỏ nghênh mặt
 - Tuệ biết tại vì trường học đó là trường do Ba Tuệ xây thành, con đừng ăn nói cái giọng đó nữa Phương Thy - Ba nhỏ gần giọng
 - dạ - nhỏ xụ mặt
 - tới rồi - Ba hấn
- Cửa xe mở ra và mọi người đi xuống, tới cửa nhà hàng thì Tuấn đột nhiên gọi Nhi ra nói chuyện. Nó đi theo Tuấn ra chỗ có 1 bụi cây rậm rạp.
- Hôm nay anh nhất định phải nói cho em biết chuyện này Nhi à
 - vâng chuyện zì thế anh?
 - lúc Vũ hẹn em ra vườn hoa anh có nghe, khi Vũ ra ngoài đk 5 phút thì Minh Lâm cũng ra ngoài
 - ừm

- hình như lúc đó Phương Thy cũng ko có ở trong phòng, anh nghe giọng cô ta và Minh Lâm đang nói chuyện với nhau
- họ là anh em, nói chuyện với nhau có sao đâu
- ko phải, ý anh là họ đã sắp đặt mọi thứ để em và Vũ sập bẫy
- sao có thể? anh đa nghi quá rồi
- cái gì mà đa nghi? anh tận mắt thấy tai cũng nghe rất rõ. Họ nói là chuẩn bị phòng và rượu, anh cũng chẳng biết để làm gì nhưng anh nghe họ nói phòng đó số 203
- cái gì? 203? ko...ko thể nào, 2 người họ ko thể đâu
- Nhi à, tình yêu khiến họ trở nên như thế, em ko nên tin nữa, làm tổn thương em thôi
- nhưng sao anh dám chắc là họ làm
- anh đã hỏi tiếp tân và họ nói đúng là Lâm và Thy đã thuê, chắc chắn họ làm thế để em hiểu lầm và chia tay Vũ, như thế ko phải Phương Thy và Minh Lâm sẽ có lợi sao?
- anh chắc chứ?
- ah chuyện này...
- nếu anh ko dám chắc thì ko thể cho là họ làm đk
- nhưng mà trong kh1c sạn mỗi phòng đều có camera mà, hỏi tiếp tân là rõ thôi, mình mượn cuộn băng đó
- camera? anh...
- thiệt mà, em ko tin anh sao?
- ko phải là em ko tin mà là em...
- anh biết em đang rối, cứ bình tĩnh đã
- ăn xong em với anh về khách sạn lấy đoạn camera đó, nếu như đúng là anh nói thì Hoàng Minh Lâm và Hoàng Phương Thy họ đúng là...sao họ lại làm thế với em chứ?
- vì Phương Thy yêu Thiên Vũ và Minh Lâm yêu em
- tình yêu khiến họ ích kỷ thế sao?
- đk rồi, zô thôi
- vâng

Nó và Tuấn đi zô nhà hàng, tìm nó như bị cắt ra từng mảnh. Sao có thể, sao có thể thế đk? Nó và nhỏ từ lâu đã là chị em thân thiết, có phước cùng hưởng có quạ cùng chia nhưng bây zò nhỏ đang bóp chết trái tim nó, làm cho nó từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cảm giác này thật đau đớn. Từ 1 đôi bạn thân lớn lên cùng nhau, chia sẻ với nhau lại trở thành đối thủ của nhau, tình địch của nhau chỉ vì 1 người.

Nói 2 chữ chia tay sao thật khó khi trái tim đã có 1 người, dù nói đk nhưng cũng ko quên đk vì trái tim đã khắc tên người đó. Nếu có 1 điều ước ngay bây zò nó chỉ muốn ước rằng nó chưa từng quen biết đến Thiên Vũ, chưa từng yêu Thiên Vũ, và nếu như thế thì dĩ nhiên nó và nhỏ cũng sẽ ko như bây zò. Ko đấu đá nhau, ko hãm hại nhau và càng ko trở mặt nhau.

Đau, đau lắm, rất đau. Tình bạn giữa nó và nhỏ liệu có thể hàn gắn lại hay ko? Chỉ có Ông Trời mới trả lời đk.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (22)

Nguồn Zing Blog

25. Chương Nốt Nhạc Thứ 24: Bí Mật (2)

Ngồi ăn nó cứ nghĩ vẩn vơ đầu đó, ai ăn cũng tự nhiên ngon miệng riêng nó và Tuấn thì khác. Lỡ đúng như lời Tuấn nói thì nó phải làm sao? Như thế thì nó làm sao phải đối mặt với hắn, người nó hiểu lắm. Khi nó nhìn thấy cảnh tượng nhỏ với hắn như thế, tim nó như bị chém 1 nhát rất sâu, chưa tìm hiểu đầu đuôi ra sao ai đúng ai sai mà nó đã phán xét là hắn có lỗi. Trước zờ nó đầu bị kích động thế, ai làm thế nào nó cũng phải tìm ra sự việc rõ ràng rồi mới phán, thế zờ chính nó đã phá lời hứa tối wa đã nói. Hứa rằng sẽ tin nhau dù chuyện zì xảy ra, mãi mãi ko thay đổi. Chắc lúc đó hắn đau lắm, bị người mình yêu làm như thế. Nhất định nó phải chính miệng nói lời xin lỗi với hắn và cũng nói lời...tạm biệt!

“thực chất Thiên Vũ là của Phương Thy ko phải của mình, 1 nửa của mình là...Minh Lâm, mình ko thể dành với Thy đk. Kết thúc nuôi dưỡng tại trường, mình sẽ đi. Đi 1 thời gian để quên đi anh ấy, quên đi tất cả những zì mình với anh ấy đã hạnh phúc, quên hết đi.”

Bỗng nhiên Tuệ lại đập vai nó 1 cái làm nó giật mình, nhìn Tuệ nó thở phào, còn Tuệ đứng ngây ra đó mà thản nhiên cười.

- em làm sao thế? Ăn xong rồi sao ko ra ngoài xe về, ngồi đây làm zì?

- à em...em... - nó lắp bắp

- thôi đk rồi, đừng có em em nữa. Về thôi! - Tuệ vuốt tóc nó

- vâng - nó kéo ghế và ra xe, thấy hắn trước cửa xe nó mỉm cười rồi lên

Về đến khách sạn nó cứ ru rú trong phòng, suy nghĩ có nên nói bí mật đó ra hay ko. Nếu thế ko phải nó đang dành Thiên Vũ với nhỏ sao? Nó đã nói là nhường hắn cho nhỏ rồi mà, thế sao còn muốn tranh dành, lẽ nào tìm nó đã khắc sâu tên hắn và hình bóng hắn rồi sao. Bên ngoài khách sạn Tuấn đã nói hết bí mật đó cho Tuệ nghe và dĩ nhiên cô tức ói máu.

- hơ ko ngờ con nhỏ Hoàng Phương Thy đó dám đối xử với Nhi như zậy, mà anh nói có cuộn băng anh lấy chưa?

- anh lấy rồi, chỉ còn đợi Nhi thôi, nếu con bé nó ko muốn bật thì thôi zậy

- mớ zì lại thôi, con bé vì có tính tình dễ như thế nên mới đau khổ, để con nhỏ đó trèo lên đầu. Em sẽ đòi lại công bằng cho Nhi - Tuệ tức giận

- anh cũng sẽ làm

- thế thì hẹn anh 12h trưa nay, mọi người sẽ ra ngoài chơi, ngay khi đầy đủ mọi người ở phòng khách khách sạn, em sẽ bật video này lên và sẽ nói ra hết tất cả

- đk thế mình zô thôi, lạnh quá - Tuấn co rúm người lại

- ai kêu anh ko mặc áo ấm, ráng chịu - Tuệ đứng cười

Vừa bước zô phòng đã thấy nó ngồi, gương mặt ủ rũ buồn hiu, ko chút nụ cười. Tuệ đến ngồi cạnh nó, vuốt tóc nó, đầu nó tựa zô vai Tuệ, nước mắt

tuông rơi. Tuệ thật sự ko cầm lòng đk, kìm nén cũng vô ích thôi thì cứ để nó tuông ra cho lòng nhẹ hơn.

- nín đi, nếu em còn khóc nữa thì chị cũng sẽ khóc mất. - Tuệ lấy tay quẹt nước mắt của mình

- chị Tuệ, em phải làm sao? Em phải phải làm sao để...để... - chưa nói hết câu thì khóc lại càng thêm khóc, tiếng nấc to hơn và nước mắt nhiều hơn

- Tuyệt Nhi, em phải nói ọi người biết về Thy, nó ko còn là bạn của em như trước nữa. Thy là 1 cô gái có sức tranh dành rất cao, nếu nó ko có đk hạnh phúc từ Vũ thì nó sẽ khiến cho người khác cũng ko có đk hạnh phúc từ Vũ, em là 1 nạn nhân.

- vốn dĩ bản tính của Thy ko phải như thế, tại em nên cô ấy mới...mới thành ra như zậy. Tất cả là lỗi của em, tại em mà cô ấy mới cảm thấy bất an và luôn muốn tranh dành. Tại em mà cô ấy mới độc ác, tại em mà cô ấy mới ko có đk tình yêu từ Thiên Vũ

- em nói zì zậy, nếu như ko có em thì Thiên Vũ cũng sẽ ko yêu cô ta, mà Thiên Vũ sẽ yêu người khác và cô ta sẽ làm y chang như thế cho người đó. Như Minh Lâm, cậu ấy yêu em nhưng em lại yêu Thiên Vũ, thế thì cậu ta sẽ làm cho Thiên Vũ ko có đk hạnh phúc từ em. Em biết ko? - Tuệ quay người nó lại mắng nó

- em...em bây zò chỉ biết mình ko xứng đáng đk sống, ko xứng đáng là người Thiên Vũ và Minh Lâm yêu, càng ko xứng đáng làm bạn thân của Thy. Em ghét em lắm chị biết ko?

- nhưng nếu em muốn tốt cho Thy thì em nên nói ọi người biết

- làm như thế chả khác nào em đã trước mặt mọi người bêu xấu Thy, như thế tình bạn 8 năm sẽ mất và chính là em phá hủy. Em sẽ ko làm

Ở ngoài nhỏ đã đứng nghe hết tất cả, nhỏ đã khóc trong im lặng, dựa lưng vào tường nước mắt nhỏ chảy nhều hơn.

"mình...mình đã làm tổn thương cô ấy, cô ấy thật sự ko cố ý dành Thiên Vũ với mình. Mình...mình đã làm mất tình bạn bấy l

âu nay mình và Nhi đã có, mất luôn niềm tin và mất luôn lời hứa sẽ mãi mãi làm bạn thân của nhau. Chính mình đã phá vỡ lời hứa trước cây hoa xương rồng mà mình và Nhi đã trồng. Mình thật đáng ghét. Nhi ơi, Thy xin lỗi"

Quá khứ :

Nó và nhỏ lúc đó mới học lớp 1, 2 đứa đang cầm 1 chậu xương rồng xinh xắn.

- Thy ơi, chúng ta sẽ mãi là bạn tốt của nhau nhé! Nhi sẽ ko bỏ rơi Thy đâu

- đk, chúng ta sẽ mãi làm bạn tốt của nhau. Nhưng mà...

- nhưng sao?

- cây xương rồng này có ý nghĩ zì mà mình lại đứng trước đây hứa?

- cây xương rồng này ko cần nước vẫn sống đk, nhưng nếu thiếu đi ánh nắng thì nó sẽ chết. Zống như Nhi và Thy zậy, nếu như thiếu đi 1 người thì dĩ nhiên người kia sẽ đau buồn, từ từ sẽ khô héo và chết dần

- thế thì Nhi sẽ là ánh nắng của Thy nha, chúng ta sẽ là bạn tốt mãi mãi

- ừm, nếu sau này có thứ zì đó quý giá chỉ có 1 cái trên đời, Nhi sẽ nhường cho Thy.

Lời hứa đó nó và nhỏ đã thực hiện đk 8 năm rồi, ko ngờ bây zò đã phá hủy.

Hiện tại :

- Thy, sao em lại khóc - tiếng Minh Lâm gọi, nhỏ lật đặt lau đi nước mắt, bên trong cũng đã nghe thấy và nó liền chạy ra mở cửa

- Thy, cậu đã nghe thấy mọi thứ sao?

- nghe thì đã sao? - nhỏ quệt nước mắt, lạnh lùng nói

- Thy...tớ biết cậu ko cố ý làm zậy đâu, cậu chỉ cần ko bỏ mặt tớ là tớ đã thấy vui rồi. - nó nắm tay nhỏ khóc

"tại sao tớ làm cậu đau như thế tổn thương như thế...mà cậu vẫn...đối xử tốt với tớ?

- CÔ LÀM THẾ CHỈ KHIẾN TÔI GHÉT THÊM THÔI, ĐỨNG GIẢ BỘ ĐÁNG THƯƠNG NỮA! - nhỏ hất tay nó ra, hét lên rồi chạy đi, nước mắt 2 người lăn và càng ngày càng nhiều

Nó khụy xuống đất khóc, khóc càng ngày càng lớn, nghe thấy hấn và Tuấn liền chạy ra và thấy cảnh tượng đó. Đau lòng, xót xa cho nó và nhỏ.

"Thy à, anh hai xin lỗi em, chính anh hai đã lôi em vào việc này để em và Nhi trở mặt nhau. Anh hai xin lỗi"

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (23)

26. Chương Nốt Nhạc Thứ 25: Bí Mật Bại Lộ

Tuệ đỡ nó xô phòng, Tuấn và hắn nhìn nhau ko biết zì hết. Nó ngồi khóc và cứ khóc, ai hỏi hay nói zì cũng ko ngó tới, chính vì như thế nên Tuệ đã quyết định 1 chuyện và chạy đi tìm Tuấn. Nghe Tuệ nói xong Tuấn cũng đồng tình và anh xô phòng lén lút tìm 1 thứ. Tuệ thì đi gọi mọi người đến phòng VIP, ai cũng ngơ ngác và tò mò ko biết có chuyện zì. Trong lúc Tuệ đi, nó ngồi dậy sắp xếp đồ đạc và gọi điện thoại cho tài xế nhà nó.

Trong phòng VIP bây zờ đã đông đủ mọi người trừ nó, ai cũng hỏi nhưng Tuệ nói là nó ko muốn đi nên thiếu nó zậy.

- con mời mọi người ra đây là zì có 1 chuyện rất quan trọng muốn nói với mọi người - Tuệ nghiêm túc nói
- chuyện zì con? - Ba nó
- là zậy, hôm qua Vũ đã...
- nó làm sao? - Mẹ hắn lo lắng
- dạ hôm qua con đã cầu hôn Nhi, hỏi em ấy chịu làm bạn gái con ko? - hắn nói 1 mạch
- cái zì? - tất cả mọi người đều bất ngờ trừ anh ta, Tuệ và Tuấn
- Thiên Vũ, sao anh làm thế? - nhỏ tức giận
- Vũ à, con thật lòng yêu con bé sao? - Mẹ hắn
- Thiên Vũ, bác ko muốn con lợi dụng tình yêu của Phương Thy đâu - Mẹ nhỏ
- con bé nói sao? - Ba nó
- từ từ thôi ạ, tôi làm thế vì tôi ko hề yêu cô, đó là đáp án. Con rất thật lòng yêu Tuyết Nhi, mong Ba Mẹ và 2 bác tác thành. Con ko hề lợi dụng tình yêu của Phương Thy và ko hề yêu cô ấy. Tuyết Nhi đã đồng ý làm bạn gái con rồi. - Hắn đi lại từng chỗ cho câu trả lời, mọi người đều đứng hình và nó đứng ở ngoài đã nghe hết.
- nếu như con yêu Tuyết Nhi, Ba Mẹ ko cấm nhưng con muốn nó làm bạn gái con còn phải hỏi chứ Thiên Vũ - Ba hắn
- con biết dù thế nào con nói ra mọi người cũng sẽ ko cho
- nên con đã tự ý làm luôn à? - Mẹ hắn
- khoan đã mọi người, con chưa nói hết - Tuệ ngắt lời
- đúng, chưa hết, tôi đó con và Thiên Vũ đã là của nhau rồi, Nhi chỉ là người thứ 3
- cái zì? con và Thiên Vũ đã...lên... - Mẹ nhỏ
- êy êy bình tĩnh, chuyện đó từ từ - Nói rồi Tuệ bật 1 đoạn video lên, trong đoạn video, chiếu lúc nhỏ và hắn đang nói chuyện, những câu nói và hành động của nhỏ mọi người đều nghe. Ba nhỏ tức giận tát thẳng vào mặt nhỏ
- mày đúng là mặt dày mà, lừa Thiên Vũ nói nếu nó uống hết ly rượu mày sẽ hủy hôn, thế mà mày dám làm cho Nhi và Thiên Vũ hiểu lầm nhau. Đúng là quá đáng

Mắng cho nhỏ 1 trận rồi mọi người buồn bã tức giận về phòng, nó bây zờ cũng đã trên xe và đang trên đường về nhà với nước mắt.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (24)

Nguồn Zing Blog

27. Chương Nốt Nhạc Thứ 26: Du Học

Nốt nhạc thứ 25: Du học

Ai về phòng đấy, Tuệ về phòng thì chẳng thấy bóng dáng nó đâu, hành lí cũng ko cánh mà bay. Cô lật đật gọi điện cho nó nhưng kết quả là ko bắt máy, lo lắng cho nó Tuệ đi hỏi hết tất cả mọi người nhưng zô ích (nó đang ở trên xe mà).

Tìm tới tìm lui, Tuấn chạy xuống hỏi bảo vệ, bảo vệ nói rằng có 1 chiếc xe chở cô ấy đi rồi. Hiểu luôn, nó về nhà rồi thì tìm làm zì có ở đây chứ. Đang tính về phòng thì tiếp tân gọi lại và gửi cho anh 1 bức thư.

Nội dung bức thư :

“Ba Mẹ, Tuyết Nhi về nhà trước, mọi người cứ chơi vui về nha.”

Nội dung chỉ có 1 câu duy nhất, đọc xong Khánh Du nhận đk 1 tin nhắn từ nó (lộn xộn thiệt=]]]])

“Anh à, nói với Ba Mẹ là em sẽ qua Mĩ du học nha. Chuyện khác mọi người đừng lo, em ổn mà. À anh nói luôn với mọi người, ngoài anh, Tuệ và Ba Mẹ ra, đừng ai qua đây hết. Nếu qua, em sẽ đi mãi mãi ko về nữa.”

- Tuyết Nhi du học sao? Ai lo chuyện trường lớp cho nó? Ai quan tâm chăm sóc nó đây hả trời. - Mẹ nó khóc

- Con sẽ qua đó - anh ta nghiêm túc

- ko đk, nếu anh qua đó chả khác nào hại Ba Mẹ Nhi ko gặp đk em ấy. - Khánh Du ngăn cản

- nhưng nếu để em ấy đi thế thì ai...

- Minh Lâm à, cậu tốt nhất đừng qua đó, nếu ko chuyện hôn sự của cậu và Tuyết Nhi sẽ hủy bỏ - Ba nó gần giọng

- nhưng chuyện này ko liên quan mà bác - nhỏ

- Phương Thy, con mà nói 1 câu nữa sẽ như thế luôn đó - Ba nhỏ

- Ba à - nhỏ

- anh chị Thiên, về nhà chúng ta sẽ hủy hôn của Thiên Vũ và Phương Thy - Ba nhỏ

- Ba!

- im đi, về phòng thu xếp đồ đạc rồi về

Nhỏ im lặng về phòng trong âm ức, anh ta và hắc phi như bay về thu xếp đồ rồi về thẳng nhà nó. Ai cũng lo lắng và muốn gặp nó để hỏi hết tất cả nghi vấn trong lòng.

Xin lỗi mọi người nha, Yuhee mới đi chơi về nên còn hơi mệt, viết ngắn nên thông cảm. Mong ủng hộ!

Zing Blog

28. Chương Nốt Nhạc Thứ 27: Tạm Biệt

Nó bây zờ đang trên đường tới sân bay, đặt chuyến sớm nhất lúc 1h trưa (zờ đó ko biết có vé ko ta). Trước khi đi, nó đã về nhà lấy ít đồ dùng, Hương rất bất ngờ khi nó muốn du học nên đã đòi tiền nó.

- Tuyết Nhi à, con có chắc muốn đi Mỹ du học ko?

- vâng, con thật sự muốn, mà sao bác hỏi thế?

- chỉ là con đi như thế Ba Mẹ ko chăm sóc cho con đk

- ko sao đâu ạ, con cũng đã 14 tuổi rồi, qua Mỹ du học thời gian trôi lẹ lắm ạ - nó cười

- con đang trốn tránh chuyện zì phải ko? Bác nghe nói đang và Thiên Vũ đang quen nhau

Nghe thấy tên hần, tim nó lại nhói đau. Nghe thấy tên hần, nước mắt lại rơi. Nghe thấy tên hần, nó lại nhớ đến những khoảng hạnh phúc. Và nghe thấy tên hần, nó càng đau đớn và nhớ hơn. Nó gượng cười nói nhưng nước mắt vẫn rơi

- con...và anh anh...đã hết rồi, hết rồi. Thiên Vũ là của Thy, sao con lại...lại...

Chưa nói dứt câu nó đã khóc như mưa, nước mắt rơi xuống từng giọt. Ai thấy nó lúc này cũng cảm thấy buồn lây, Hương ngồi kế bên cũng khóc theo, ôm nó vào lòng nước mắt lại nhiều hơn.

- Nhi à, rồi cũng sẽ có hạnh phúc cho em thôi, đừng khóc mà

- hạnh phúc? Trên đời này có thứ gọi là hạnh phúc sao? Em ko cần, tình yêu hạnh phúc vốn dĩ nó ko có phần em.

- Tuyết Nhi à, cô bé dễ thương thông minh trước đây đâu rồi?

- Tuyết Nhi dễ thương thông minh trước đây sao? Em ko biết, em ko biết.

- Lục Tuyết Nhi trước đây bác biết là 1 cô gái mạnh mẽ và tràn ngập niềm vui chứ ko phải như bây zờ

- 2 người muốn Tuyết Nhi làm sao mới đk đây hả?

- Tuyết Nhi của chị - Hương ôm chặt nó

Khóc rồi nó ngủ luôn lúc nào cũng ko hay, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại ngay sân bay, Hương ko nỡ xa nó lại khóc, nước mắt rơi lên má nó làm tỉnh giấc.

- chị Hương, sao chị lại khóc? - nó dụi mắt hỏi

- ko có ko có, tới sân bay rồi - Hương lau nước mắt

- ừm - nó cố gắng ko khóc, gượng cười

Cả 2 bước xuống xe rồi 3 người cùng vô, tiễn nó đến cổng Hương ôm nó vào lòng, ko cầm đk nước mắt lại khóc. Cô lấy trong túi áo ra 1 sợi lắc lung linh xinh xắn đeo vào tay nó. Trên chiếc lắc có chữ HN (Hương Nhi)

- cảm ơn...chị, chị Hương, em nhất định...sẽ trở về...nhà mà

- ừm, em đã hứa rồi đó Nhi, em sẽ về

- ừm em hứa

- Nhi à, con nhất định, nhất định an toàn về nhà nha con

- sao lại phải nhất định?

- à ko, bác chỉ lo cho con thôi. Đi đường cẩn thận, 9ùng để bác thất vọng

- vâng, con nhất định, nhất định mà. Bác là người Ba thứ 2 tốt với Tuyết Nhi trong đời Lục Tuyết Nhi này có đk, cảm ơn bác

- ừm, con gái của bác

- Ba! - nó ôm bác

- Tuyết Nhi!

Chuyến bay lúc 1h tới Mỹ sẽ cất cánh trong vòng 20 phút nữa, xin hành khách lên máy bay. Cảm ơn!

- Ba, chị Hương, Tuyết Nhi đi đây. Mọi người ở nhà...bảo trọng, nhớ đợi Tuyết Nhi về đó

- ừm

Nó cầm vali lên quay người bước đi, đk mấy bước nó dừng lại tính thả vali xuống nhưng vì sợ mọi người sẽ ko nở và Hương sẽ khóc nên nó lại thôi. Hít thở sâu nó nắm chặt vali chạy nhanh vào cổng.

- con tôi sao lại phải chịu khổ thế này? Người làm Ba như tôi thật thất bại

- bác à, bác đừng xúc động, Nhi mà biết nó sẽ đau hơn đó.

- Hương à, hay là con theo nó đi

- bác à, Nhi đã nói là nếu ai qua đó nó sẽ ko trở về nữa đó

- nhưng mà bác rất lo cho nó, con...

- bác à, bác là Ba của Nhi, nói đúng hơn là Ba ruột của nó, bác nở để nó ko về nữa sao? Hay là bác nói sự thật cho nó nghe đi

- ko đk, bác đã ko thể làm tròn bổn phận làm Ba cho nó, bây giờ nếu nói ra nó sẽ sốc đến mức nào, bác ko muốn đau Hương à. Bí mật này con tuyệt đối ko đk nói cho ai biết, khi nó 1 tháng bác đã đưa cho Lục Gia Nhân nuôi nó, ông ấy là bạn thân bác nên bác rất yên tâm

- dạ, con biết rồi nhưng chuyện này sớm muộn nó cũng biết

- đành phải thế thôi

Tuyết Nhi đã đi du học bên Mỹ, chuyện hôn sự của Thiên Vũ và Phương Thy có thể hủy bỏ ko? Và rốt cuộc...ai là Ba Mẹ thật của Tuyết Nhi? Đợi xem chap 28 nha!

29. Chương Nốt Nhạc Thứ 28: Tới Nơi, Nước Mỹ

Cả 2 người đứng nhìn nó vào cổng rồi buồn bã đi về, Hương đứng đợi bác lấy xe, cô đã vô tình nghe đk cuộc nói chuyện của đám mặc đồ đen trông rất hung dữ.

- êh mà, ông bà chủ có lệnh là tìm đk ông Ba của con Lục Tuyết Nhi, con gái bà chủ. - 1 thằng trong đám nói

- Tuyết Nhi? - Hương nói thầm

- đúng đó, mình mà ko tìm đk thì coi như ko còn mạng về nữa

- tao nghe nói hình như hôm nay con bé Tuyết Nhi đó sẽ qua Mỹ du học

- sao mà biết?

- tao mới thấy nó, nó đi cùng với 2 người nữa

- Tuyết Nhi gặp nạn rồi, đó là băng xã hội đen mà bác đã đắc tội, lỡ họ tìm đk Tuyết Nhi sẽ làm hại nó thì sao? - Hương lo lắng thì lúc đó xe nhà nó ra

- thế mày điều tra đi, có zì mình chơi luôn

- ok mày luôn

Xe nhà nó dừng trước mặt Hương, cô liền lên xe hỏi bác chạy lẹ, tìm cô đập mạnh và gương mặt đầy lo lắng và sợ hãi

- sao thế con?

- dạ...dạ con ko sao

- sao con có vẻ lo lắng quá hả?

- k..ko..ko sao đâu bác, c..on ổn

- còn nói nữa, toát mồ hôi ra hết, nói lắp ba lắp bắp. Nói thật đi

- dạ con thấy họ rồi

- ai?

- băng xã hội đen đó

Kétttttttttt.....

- con nói zì? con gặp họ rồi, họ thấy con ko?

- họ ko thấy con, con nghe họ nói là vợ chồng họ sai xã hội đen truy tìm Tuyết Nhi và Ba nó

- rồi sao?

- còn biết nó hôm nay đi Mỹ du học, họ sẽ qua đó tìm nó và bắt về. Làm sao đây bác? Họ có làm zì Nhi ko bác?

- bác ko biết, nhưng bà ta là Mẹ Tuyết Nhi, bà ta ko dám làm zì nó đâu.

- làm sao biết đk chứ, khi sinh Tuyết Nhi ra chính bà đã bỏ rơi nó để bác và nó mất vợ mất Mẹ. Vì bác đã đến đó mắng cho bà 1 trận nên mới đắc tội hần, hần mới truy đuổi bác và bác phải đưa con mình cho người khác nuôi dưỡng

- đúng thế, chính là bà ta đã làm cha con bác xa cách bấy lâu nay, muốn bên cạnh nó bác phải giả dạng là tài xế riêng của nhà họ Lục. Cũng nhờ gia đình họ đã nuôi nấng dạy tốt nó nên Tuyết Nhi mới là đứa trẻ ngoan hiền giỏi giang như thế.

- phải, nhưng nó lại ko có đk hạnh phúc

- thằng Thiên Vũ và Minh Lâm đó đã ko mang đến hạnh phúc cho nó, bác sẽ đòi công bằng lại cho con gái bác.

- vâng!

Nó bây zờ đang ngồi trên máy bay, gương mặt buồn bã đó vẫn ko thể hết đk, ko thể xóa mờ vết thương đó. Nhưng nghĩ đến những người đã wan tâm yêu thương lo lắng cho nó trước đây, nó phải cố gắng quên đi, quên hết đi tất cả. Ngồi nghe nhạc nó nghĩ khi về nước nó sẽ làm zì? Tiếp quản công ty của Ba nó? Ko đk, tài năng nó ko có đủ mà lo hết nguyên cái công ty rộng thế. Ngồi nghĩ mà nó cười khúc khích, nụ cười thiên thần và đầy sức hút đó ai nhìn zô ko thể quên đk. Nó ngồi nghe nhạc rồi ngủ luôn lúc nào ko hay, đầu gục zô tấm kiếng cửa sổ.

Sau mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay, cuối cùng cũng đã tới nơi. Bắt taxi đến khách sạn nó đặt, chợt nhớ ra còn chuyện mình chưa làm. Móc đề yêu ra, nó bấm số gọi

[alô, Tuyết Nhi]

- Chị à, em qua Mỹ rồi, chị nhờ ai thay em đk ko?

[trời ơi em qua Mỹ hả? Còn ai thay thế em nữa chứ?]

- còn...còn...chị

[ai?]

- Phương Thy

[Hoàng Phương Thy sao?]

- vâng, cô ấy trang điểm rất tốt, vượt bậc em nữa

[thế tốt rồi, em qua đó có chuyện cần giúp cứ alô cho chị nha]

- vâng, cảm ơn chị

[ừm pye]

- pye

Nó cúp máy cất điện thoại vào túi, vui vẻ chờ đợi đến khách sạn rồi leo lên giường ngủ 1 giấc thôi.

30. Chương Nốt Nhạc Thứ 29: Tiểu Thư Chảnh Chọc

Nó ngồi trên xe ko ngủ đk nên lôi điện thoại ra chơi game, chơi zui thì tin nhắn tới.

“cháu gái yêu quý của ta đến Mỹ sao ko nói, ta mong gặp cháu lắm đấy”

Nó cười nhắc lại

“ông nội, con cũng mong gặp ông lắm, con rất nhớ ông bà. Thật ra con ko nghĩ mình sẽ tới Mỹ đâu, vì 1 số chuyện ở khiến con ko vui nên tới đây du học”

“ừm, sẵn đây con về ta sẽ đưa con đến 1 nơi”

“vâng, con về khách sạn xếp đồ rồi sẽ tới ạ”

“ừ, ta đợi con Tuyết Nhi”

“vâng ông”

Ngồi suy nghĩ đó là nơi nào mà bí mật thế, càng nghĩ lại càng tò mò thì thêm 1 tin nhắn đến nữa.

“Tuyết Nhi ơi, hết ý tưởng trang phục rồi, làm sao đây?”

“sao nhĩ? hay để Tuyết Nhi sắp xếp xong rồi vẽ mẫu cho nha”

“thế thì đk wá, cảm ơn Tuyết Nhi nhìu”

“ko có zì đâu”

Thấy tới nơi nó cất đt vào túi rồi xuống xe, ai cũng nhìn nó chăm chăm vì sắc đẹp hoàn hảo, vì độ cute, vì cách ăn mặc rất thời trang của nó làm thiếu gia công tử đang đứng ngã rầm rầm. Nó ngại nên đi thẳng zô khách sạn thì đâm trúng 1 cô gái, người đó tức zận quất lớn

- ko biết nhìn đường hả? Mắt mù phải ko? Dám đụng trúng bổn tiểu thư, đúng là chán sống

- ơ xin lỗi xin lỗi cô, tôi ko cố ý đâu, tại tôi đang vội quá nên...

- ko vội vàng zì hết á, đụng trúng coi như đắc tội với tiểu thư đây, phải trả giá

- thế cô muốn tôi làm zì mới chịu đây?

- dễ, chỉ cần...quỳ xuống đất xin lỗi tôi thôi

- hả? - nó đứng đơ ra

- ko nghe sao? tôi nói cô quỳ xuống xin lỗi

- sao quá đáng zậy, tôi đã xin lỗi rồi mà, cô ko hài lòng zì chứ? Hả? - nó tức điên lên tiến tới cô gái đó, nó lên 1 bước cô gái đó lùi 1 bước

- nè bây zờ là sao đây? Là cô có lỗi trước mà, sao cô... - cô gái sợ sệt

- tôi sao hả? tôi đã xin lỗi cô rồi mà, ko muốn zì nữa. Cô bắt tôi quỳ ko phải quá đáng hả?

- nhưng tôi là tiểu thư mà, phải đúng nghĩa tiểu thư chứ

- tiểu thư hả? cô là tiểu thư tôi cũng là tiểu thư zậy

- cô là tiểu thư? Cô nói đi cô tên zì?

- L...mà mớ zì tôi phải nói cô nghe

- cô...

- thưa cô Lục Tuyết Nhi, phòng của cô đã chuẩn bị hết rồi ạ - quản lí khách sạn

- đk cảm ơn, mà ai nói với ông là tôi tới đây thế?

- ko phải cô Lục đã dặn sao? Còn phần nữa là ông nội cô, ông Lục Nhân

- à ông nội tôi sao? Đk tôi zô liền, cảm ơn ông

- vâng

Người đứng gần đó đơ hết ra với tên của ông nội nó, ông nó là người có thể lực nhất nước Mỹ mà, Ba nó thì đứng nhì toàn thế giới. Nhà uy quyền như thế ai mà dám động đến chứ. Cô gái đứng đó mà cũng sợ luôn

- cái zì? cô là Lục Tuyết Nhi? Con gái gia đình Lục đứng nhì thế giới?

- ơ chuyện này...

“chết rồi, mình muốn che giấu thân phận thật của mình ai dè zui quá lỡ nói lố rồi. Ko còn cách nào đành phải nhận thôi”

- phải đó, Lục Tuyết Nhi

- haha Lục Tuyết Nhi, Tuyết Nhi. Tôi xin lỗi, tôi đi trước đây

- pye pye - cô gái đó cùng đám vệ sĩ chuẩn lẹ vì sợ nó sẽ phạt lại vì dám to tiếng và bắt nó phải quỳ

- thế là xog, tan tành, tới đây chủ yếu muốn học thì bây zờ lại...nhức đầu

Nó mệt mỗi bước vào khách sạn nghỉ ngơi, ngay trước khách sạn có 1 người đàn ông cứ nhìn chăm chú nó.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (28)

Nguồn Zing Blog

31. Chương Nốt Nhạc Thứ 30: Người Giết Bà Con Chính Là...(1)

Nó uể oải nằm phịch xuống giường, lấy điện thoại ra nhắn tin báo cho Ba Mẹ biết nó đã tới khách sạn. Quảng điện thoại lên giường nó lại xếp đồ đạc ngăn nắp rồi chọn lấy 1 bộ váy rồi zô WC làm VSCN.

20 phút sau nó ra với 1 bộ váy xinh đẹp dễ thương, tóc xoã.

RENG...RENG...RENG...

- alô

[Nhi đang làm zì thế?]

- à đang tính thiết kế mẫu đây

[yk khỏi nha, Tú tìm đk mẫu rồi, mắc công Nhi vá]

- ko có zì đâu, bạn bè cả mà

[ừm, Tú làm việc đây, Nhi bên đó bảo trọng nha]

- ừm Nhi biết rồi, pye pye

[pye]

Nhún vai nó lại bàn trang điểm lại, chộp lấy túi xách rồi ra khỏi phòng

- chào quý khách - nhân viên

- chào anh - nó cười đáp lại

Ra khỏi khách sạn, nó bắt taxi về nhà ông nội với tâm trạng đầy vui vẻ.

Chiếc xe dừng lại ngay trước cổng lớn của căn biệt thự sang trọng nhưng đầy nguy hiểm, vừa bước tới gần thì cổng tự mở ra làm nó zật bắn mình. Vuốt ngực nó bước zô trong thì đèn lại tự sáng lên, 1 giọng nói đầy uy quyền cất tiếng :

- ngồi đi

- vâng - nó chậm rãi bước lại ghé sofa ngồi xuống thì lại 1 bất ngờ khác, chiếc ghế đối diện nó sáng lên thì ông nội nó đang ngồi.

Thở phào nhẹ nhõm nó cười

- ông à, cần zì mà ông làm cho căn nhà này âm u thế ạ

- ta chào đón con nên mới thế

- thế tại con tự hại con rồi, mà ông nội lắp đặt cái cửa đó ko sợ trộm zô sao?

- ko thể zô đk, nếu có người lạ xâm nhập hệ thống an ninh ngôi nhà này sẽ kêu lên

- thế sao con zô đk?

- vì ta đã cho quét bức hình con để nhận dạng

- ah ra thế

- mà bà đâu rồi ông? - nó nhìn ngó xung quanh

- bà con...đã mất rồi - ông thoáng buồn

- cái zì? bà con đã mất rồi? sao ko ai báo cho con biết thế? - nó đứng dậy. Bà rất khỏe mà sao có thể...

- bà con bị giết

- bị giết? ai...ai đã giết bà chứ? Là ai?

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (29)

Nguồn Zing BlogZing BlogZing BlogZing BlogZing Blog

Zing Blog

32. Chương Nốt Nhạc Thứ 31: Người Giết Bà Con Chính Là...(2)

- là ai giết bà hả ông?
- chính là...con ko cần biết đâu Tuyết Nhi, chỉ hại con thôi
- tại sao chứ?
- chỉ cần biết nhiều đó đủ rồi, chúng ta đi thăm bà con thôi
- dạ!

“rốt cuộc người đó là ai cơ chứ? Sao lại giết bà? Muốn biết thì tự mình sẽ phải tìm hiểu thôi”

Trên xe nó rất thắc mắc là ai đã giết bà, nhưng nếu hỏi nữa thì chắc chắn ông sẽ nổi giận nên đành gạt sang 1 bên.

- à phải rồi Nhi à, lo nói chuyện này zờ ta wen hỏi con
- chuyện zì ông?
- Tú Tuệ bên đó tốt chứ?
- dạ rất tốt, ông yên tâm, và lại bây zờ chị ấy cũng đã có bạn trai
- bạn trai? Sao nó ko nói với ông kìa, mà thằng đó thế nào?
- dạ anh ấy tên Trương Minh Tuấn, đẹp trai tốt bụng, nhà giàu
- Trương Minh Tuấn?
- dạ phải, ông wen anh ấy sao?
- à ko, cái tên nghe đẹp thôi. Tới rồi

Nó bước xuống xe, nhìn xung quanh. Bãi đất này cỏ hoa mọc xanh mát, đi bộ thì chẳng biết chừng nào hết, mặc dù mồ mả nhiều nhưng cũng ko cảm giác sợ hãi như những chỗ khác.

- nơi này sao cỏ hoa lại mọc nhiều như thế? Còn rất xanh mát nữa
- người trông coi ở đây thường trồng hoa cho nơi này bớt đi u ám, còn cỏ thì cỏ dại thôi, thấy mọc thì tưới nước cho xanh
- vâng

2 người dừng lại ở 1 ngôi mộ gần cây hoa giấy, đôi mắt nó từ từ ướt đẫm, chân quỳ xuống trước mộ.

- tại sao? tại sao chứ? sao bà lại nỡ bỏ con chứ? bà đã hứa bà sẽ đợi đến lúc con cưới chồng mà, còn nói sẽ có 1 món quà rất lớn thế sao...sao lại...tại sao?
- Tuyết Nhi à, con bình tĩnh đi - ông kéo nó đứng lên
- ông nói cho con biết đi, sao con bình tĩnh đk chứ? Người bà con kính yêu nhất, tôn trọng nhất đã chết thì làm sao con... - nó tự đánh mình
- ông hiểu nhưng Tuyết Nhi à, con có biết con làm thế chỉ khiến bà con nơi suối vàng đau lòng hơn hay ko?
- ông ơi! - nó ôm ông
- Tuyết Nhi, lúc bà mất ông đã hứa rằng sẽ trả mối thù này, lúc đó ông cũng như con, rất đau lòng
- ông hãy trả lời thật đi, người giết bà con là ai? - mặt đối mặt
- ông...
- ông nói đi chứ, ông nói sẽ trả thù cho bà mà thế tại sao ông lại ko nói
- Tuyết Nhi à, con hãy nghe ông...

- con ko nghe những điều vô bổ, con chỉ muốn biết là người nào...người nào giết bà con thôi còn chuyện khác con ko wan tâm

- cháu gái, ta sẽ nói cho con biết, người giết bà con chính là...là....Triệu Minh Cường

- là ai chứ?

- hần là Ba dưỡng của con đó

- Ba dưỡng? Nhưng mà Mẹ con... - nó ngơ

- người con gọi bấy lâu nay ko phải là...Ba Mẹ ruột của con

- ông nói zì thế? Ba Mẹ con...

- Con ko phải là Lục Tuyết Nhi

- thế con là ai chứ?

- Trần...Khánh Ly!

- Trần Khánh Ly? Ko thể!

- ta xin lỗi, bấy lâu nay ta đã giấu con, bà con vì chuyện này nên đã chết

- thế là...tất cả tại con?

- ko Tuyết Nhi à, tất cả chỉ tại Mẹ ruột con

- thế Ba con là ai?

- là tài xế riêng của gia đình Lục

- bác sao?

- chuyện cách đây cũng đã lâu rồi, lúc đó con chỉ vài tháng, Mẹ con vì ham danh lợi nên đã bỏ Ba con theo hần, vì Ba con ko muốn con mồ côi Mẹ nên đã đến đó mắng và kết quả đã đắc tội đến Triệu Minh Cường. Hần cho người khử Ba con nên Ba con đã đưa con cho gia đình Lục cũng là bạn thân nuôi nấng con, muốn đk bên con chăm sóc cho con mà đã làm tài xế riêng cho gia đình. Khi hần biết con đã khôn lớn và xinh đẹp thì máu ham gái trở dậy sai người bắt con và Ba con về. Ta và bà đã bị hần tìm đến nhà, hần hăm dọa nếu ko chỉ chỗ con cho hần thì hần sẽ nổ súng, bà con vì đỡ đạn cho ta nên đã chết.

- tại sao những người xung quanh con đều phải chịu khổ vì con thậm chí còn hy sinh tính mạng để bảo vệ con, đáng lẽ ra...con ko nên sinh ra và tồn tại trên thế giới này để bấy zờ bà chết vì con

- ta hiểu Tuyết Nhi, con đừng đau lòng nữa

- con nhất định...nhất định sẽ trả thù cho bà

- Nhi, con ko đk làm vậy đó

- con phải làm sao mới đk đây?

- cháu gái của ta, ta thật sự ko muốn mất thêm ai nữa đặc biệt là cháu. Về thôi!

Nó gạt đầu rồi bước ra xe. Trên xe ko chút tiếng động, nó cứ ngồi im lặng mà nước mắt vẫn rơi, trong đầu thì nghĩ rằng: Mối thù này nhất quyết phải trả! Ông nội, con xin lỗi nhưng cái chết của bà thật ko đáng, con phải...trả thù!

33. Chương Nốt Nhạc Thứ 32: Giải Quyết Vấn Đề

Về đến nhà, nó ngồi uống trà trò chuyện với ông rồi về khách sạn. Xe dừng trước cửa, nó lạnh tanh bước xuống, ai nhìn thấy nó cũng né tránh. Đi đến thang máy, 1 cô gái bước ra đụng trúng nó, nó làm lơ đi thì cô gái đó kéo nó lại

- nè, mắt cô có vấn đề hả? Đụng trúng tôi mà ko biết xin lỗi sao?

- xin lỗi

- nè sao cô ko có thành ý vậy hả? Xin lỗi lạnh băng như thế làm sao gọi là xin lỗi đk

- thế cô muốn sao?

- đơn giản mà, xin lỗi

- daaa em...xin...lỗi...tiểu...thư...aaa - nó kéo dài

- cô...cô đúng là đáng ghét mà, cô chỉ cần thể hiện thành ý thôi, như tôi nè nhìn mà học hỏi: thưa tiểu thư, là tôi đụng cô, cho tôi xin lỗi cô ạ. Đó thấy ko? Làm đi - cô gái vênh mặt

- oh thế cô cho tôi hỏi cô tên zì nhĩ?

- Triệu Khánh Thư, tên đẹp đúng ko?

- ah ra là cô Triệu Khánh Thư

- đúng thế, mà cô đừng đánh trống lảng, xin lỗi đi

Nó tính nói thì 1 nhóm con gái có vẻ du côn lên tiếng (nói nhỏ nhưng cũng đủ cho 2 người đó nghe)

- trời ơi, con nhỏ Triệu Khánh Thư đó chết chắc, dám đụng đến cháu gái của ông Lục Nhân

- con nhỏ đứng cãi với con Thư đó là Lục Tuyết Nhi sao?

- ờ, đúng là trên báo chí viết ko sai chút nào. Con gái của gia đình Lục đó đúng là xinh đẹp

- tao thấy nó cũng bình thường...nhưng ít nhất đẹp hơn con nhỏ kiêu ngạo chảnh chọe lên mặt đó, Ba là xã hội đen làm thấy ghê, tưởng tụi mình sợ chắc - Khánh Thư đứng đó nghe mà tức sôi cả máu

- mấy con kia, tao nói cho tụi bây biết là tao có đẹp hay ko thì ko cần quan tâm nhưng tao chắc là tao đẹp hơn tụi bây. Ba tao làm cái zì hay chém giết zì thì kệ gia đình tao, tụi bây mà nói thêm 1 câu nữa là tao kêu giang hồ chém tụi bây đó

- mày có ngon thì kêu đi, tụi tao ko sợ, cóc ghẻ mà đòi biến thành thiên nga hả? Mơ đi con, khi mà Ba Mẹ mày tìm đk chị thất lạc của mày rồi thì đừng hồng mà lên mặt với tao, chó điên

BỐP...

- mày ngon nói lại coi, mày nói 1 câu tao tát 1 cái. Nói đi, sao hả, sao?

- mày...

- êh dừng lại, bình tĩnh bình tĩnh, đừng đánh nhau mà - nó chạy lại can

- cô kêu tôi sao mà ko đánh đk, tụi này ganh tị với sắc đẹp và thế lực gia đình tôi nên mới sửa điên

- mày đừng nói bậy, Tuyết Nhi, nó ý gia đình có thế lực nên mới ra vẻ ta đây đó, đừng tin lời chó điên nói

- mày đó

- mày thì có

@#%\$!^&*\$#&*&@\$&^\$@\$\$^T%T!#\$\$!

- THÔI! - nó quát lớn làm cả khách sạn im bật. Đủ chưa? Cãi zui ko? Cãi nữa đi, sao ko nói nữa hả?

- hic...hic...hic... - Khánh Thư cúi mặt xuống khóc

- khóc cái zì chứ?
- đồ mít ướt mới thế - nhỏ cãi nhau với Khánh Thư cười nhạo
- cô thấy người ta khóc zui lắm hả?
- với những người khác thì ko nhưng với nó thì dĩ nhiên
- thế tôi hỏi cô, khi cô khóc bị người ta cười nhạo cô có zui ko hả?
- ơ tôi...vì tôi ko bao zờ khóc nên chả có ai có thể cười nhạo cả, với lại...
- cô đừng bao zờ nói như thế, con người ai cũng phải khóc
- chưa chắc
- thế khi sinh ra cô có dám bảo đảm là cô ko khóc ko? - nó khoanh tay trước ngực
- tôi...nhưng mà...
- đk rồi, đừng nói nữa. Còn cô, theo tôi
- theo làm zì?
- có đi ko thì bảo?
- đi thì đi, làm thấy ghê

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (31)

Nguồn Zing Blog

34. Chương Nốt Nhạc Thứ 33: Người Bạn Mới

Khánh Thư theo nó lên thang máy nhưng chỉ vừa tới cửa thì nhỏ hồi nãy cãi nhau sút lon nước ngọt về phía Khánh Thư, thật may là vệ sĩ của Khánh Thư chụp kịp chứ ko là khóc típ nữa. Đưa Thư lên phòng của mình, cô cứ mãi nhìn ngó xung quanh

- cô nhìn zì thế? Lạ lắm sao? - nó cầm ly nước
- ko chỉ là... tôi thắc mắc sao nhà cô địa vị lớn thế mà cô lại qua đây?
- à cái đó ko có zì để thắc mắc cả, tôi chỉ qua đây du học thôi và để...quên đi
- quên đi là sao?
- ko có zì đâu, mà nè, sao hồi nãy cô khóc?
- thì tôi ko thể chịu đk ai nói xấu Ba Mẹ tôi
- Ba Mẹ cô...là...xã hội đen hả?
-
- tôi...tôi ko cố ý đâu, nếu ko muốn nói thì bỏ đi
- ko sao! Đúng là Ba tôi là xã hội đen, Mẹ tôi thì đã có 1 đời chồng và...

CỐC...CỐC...CỐC

- ai thế?
- quản lí

CẠCH...

- quản lí, ông tìm tôi hả?
- tôi đến hỏi cô là bữa trưa đã sẵn sàng rồi ạ
- tôi đâu có dặn đâu
- là ông Lục Nhân dặn
- à...tôi xuống liền, lần sau quản lí ko cần chuẩn bị cho tôi đâu
- dạ - quản lí đi khỏi nó đóng cửa lại
- cô sưng chết mất, tôi ao ước mà ko đk
- có zì đâu mà ao ước, cô đói bụng ko, xuống ăn với tôi
- ko cần, tôi ko đói

ỢT...ỆT...

- hihi
 - còn nói ko, xuống ăn với tôi
 - ko cần đâu
 - đi đi mà - nó kéo Khánh Thư xuống dưới ăn trưa, vừa ra khỏi thang máy lại gặp đám con gái hồi nãy
 - đồ mít ướt kìa tụi bây - Thư bám sát vào nó
 - kệ đi, ko phải nãy nói kêu giang hồ chém sao? Sợ zì
 - nói thì nói thể thôi chứ có bao zờ làm đâu
 - thể cũng mạnh miệng nói, đúng là bó tay
 - hồi nãy còn cãi nhau với tiểu thư Tuyết Nhi mà, sao zờ đi chung zậy hả Triệu Khánh Thư? - nó tính làm lơ đi nhưng tụi này nói nhiều wá nên nó phải làm việc “thiện” thôi
 - nói nghe nè, khi sinh cái miệng cô ra trước hả? - nó nói nhỏ cầm đầu
 - tôi...
 - còn mấy cô nữa, khi có người bảo kê thì mấy cô lớn tiếng lắm nhưng mà sao ko thử nghĩ khi ko có thì sao? Sẽ rất dễ...BỊ...THANH...LÝ - nó dí sát mặt zô họ
 - cái đó...
 - cho nên tốt nhất là đừng đụng hay chọc ghẹo zì đến Triệu Khánh Thư nếu ko tôi mà biết...là mấy người...đừng mong sống sót - nó hăm dọa. Đk rồi, đi thôi, đói bụng rồi - kéo Thư luôn 1 mạch
- Yên vị trên ghế, nó gấp hết cái này qua cái khác ăn mà ko để ý đến người ăn chung với mình đang rất muốn chạy trốn
- sao cô ko ăn?
 - nhìn cô ăn là tôi hết muốn ăn
 - hihi tại sáng zờ chưa ăn zì nên đói ý mà
 - ờ cô mới tới đây đúng ko?
 - ừm đến lúc sáng
 - cô có bạn bè zì ở đây ko?
 - mới tới sao có bạn đk, sao thế?

- tôi...tôi có thể...
- ừ
- làm...làm bạn...cô ko? - cúi mặt xuống bàn ăn
- cô nói zì? Cô muốn làm bạn tôi? Haha đừng đùa nữa
- tôi nói thiệt đó
- thiệt hả?
- ừ, trước zờ tôi chưa từng có bạn, chẳng qua họ chỉ ko muốn đắc tội đến Ba tôi nên mới nói ngọt, tôi nói họ làm zì thì họ làm đấy.
- làm oshin luôn hả?
- có thể nói thế, ngày hôm nay là tôi cố ý đụng cô coi cô sẽ làm thế nào nhưng kết quả cô ko làm theo lời tôi
- cô nói tôi xin lỗi thì tôi xin lỗi rồi đó
- nhưng cái xin lỗi đó khác lắm, khi tôi chỉ cần la 1 tiếng thôi là họ cũng sợ đến mặt mày tái mét, luống cuống xin lỗi tôi còn cô thì ko như thế. Cô bình tĩnh và còn chế lời xin lỗi đó nữa

30phút trước :

- sao cô đụng tôi ma ko xin lỗi hả?
- xin lỗi
- cái zì mà lạnh băng zậy, xin lỗi lại đi
- daaa em...xin...lỗi...tiểu...thư...aaa
- cô...cô thật đáng ghét....

Hiện tại :

- đây là lần đầu khi tô thấy người như cô đó, cả những người xung quanh đây cũng né tránh tôi giống như tôi là quái thú zậy
 - cô nói zì thế? Cô xinh đẹp mà ai nói cô là quái thú chứ? Đúng là mắt để trên đầu
 - mắt ko để trên đầu chứ để ở đâu?
 - ờ ha, quên
 - thế cô đồng ý làm bạn tôi phải ko?
 - ừm
 - thế khi buồn tôi tới chơi với cô nha
 - ok luôn
- 2 người ngồi đó trò chuyện vui vẻ ko hề biết có người đang quan sát họ, 1 người đàn ông cao to mặc từ trên xuống dưới đều màu đen, ông ta móc điện thoại gọi cho ai đó mà chỉ tác giả biết đk
- alô - người bí ẩn
 - thưa ông chủ, tiểu thư Khánh Thư đang ngồi ăn trưa với 1 cô gái
 - là ai?
 - nghe nói là Lục Tuyết Nhi
 - tốt lắm, cứ thế mà làm
 - dạ!

CRỤP...TÍT...TÍT...TÍT...

Giới Thiệu Nhân Vật :

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (32)

Nguồn Zing Blog

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (32)

Nguồn Zing Blog

35. Chương Nốt Nhạc Thứ 34

Ăn cơm trưa xong, Thư dẫn nó đi mua sắm, tiện thể nó cũng mua vài thứ cần thiết và làm quen luôn. 1 hồi đi taxi, Thư và nó đã đứng ngay trước cửa 1 shop bán đủ thứ đồ dành cho con gái nổi tiếng nhất Mỹ, Thư lôi nó 1 mạch lên tầng 2 để xem váy.

- wow ở đây lớn thật đấy, shop này chắc hẳn bán đắt nhỉ? - nó
- ko đắt lắm đâu, chỉ bằng 6 triệu ở thôi
- hử??? - nó đơ
- “thế mà nói là ko đắt sao? Chi ra 6 triệu chỉ để mua 1 bộ váy? Đúng là phí mà”
- Nhi à, đồ đây bán đẹp lắm nha, vừa đẹp vừa xịn nữa
- ơ...ờ...ờ...
- Nhi cứ tự nhiên chọn đi, Thư trả cho
- ơ thôi ko cần đâu, Nhi cũng ko mua zì nhiều, để Nhi tự trả đk rồi
- thế hử? Cũng đk, Thư qua bên kia xem, Nhi cứ chọn từ từ đi ha
- ừm - Thư chạy qua xem mấy cái đầm dạ hội, còn nó đứng đó mỉm cười lắc đầu rồi đi lòng vòng xem
- Sau 5 phút Thư cầm 1 đồng đầm dạ hội chạy lại hỏi nó
- Nhi à, mấy cái này đẹp hông? Nhi xem nó hợp với Thư ko? Nói thật nha, Thư ko zận đâu
- đẹp thì có, hợp thì ko biết
- kì zậy
- mặc thử đi
- oh thế đợi tí nha
- ừm
- 30 phút trôi qua mà nó và Thư chả chọn đk bộ nào vừa ý
- sao cái nào Nhi cũng ko đk hết zậy?
- xem nè, bộ này thì zà quá, bộ này thì hở quá, bộ này thì ko đk. Nói chung là ko đk
- thế sao đây? Ngày mai Thư phải đi dự tiệc với Ba Mẹ rồi
- Thư đi với Nhi

Nó lựa hết bộ này qua bộ khác, chả lọt mắt xanh nó 1 tẹo nào. Ánh mắt dừng lại ngay 1 chiếc váy, cầm lên xem mỉm cười quay qua Thư

- cái này! - nó
- cái này? Sao xấu quá zậy? - Thư nhăn mặt
- ko thể đánh giá 1 thứ qua vẻ bề ngoài của nó, zô thử đi - nó kiên quyết
- oh

-
- Nhi à, thấy đk ko zậy?
 - ko
 - hả?
 - ko đk, còn thiếu nhiều lắm, chọn bộ này đi rồi mình mua mấy thứ khác
 - hả? Thiệt?
 - ờ thiệt
 - ờ

Chiếc đầm dạ hội đó đây :

36. Chương Nốt Nhạc Thứ 35

Quảng luôn cái đt trên giường, nó nằm xuống mệt mỏi. Chỉ mới tới Mỹ vào ngày hôm nay thôi mà đã wen đk cô bạn mót ứt dễ thương, lại còn đi mua sắm đủ thứ, đi vòng vòng trong cái shop đó muốn gây luôn cả chân, phải công nhận 1 điều, tiểu thư nào mà khi nhắc tới chuyện mua sắm dù có chết cũng phải đi. Mà tại sao nó lại ko thích mua sắm nhỉ? Nhà nó cũng giàu mà, muốn cái zì là có cái đó, kể hâu người hạ xuống chết luôn.

- ko phải, đó ko phải Ba Mẹ của mình, gia sản đó cũng ko phải của mình. Dù ko có zì hết nhưng sao mình vẫn hạnh phúc nhỉ? Mình có 2 người Ba hết mực yêu thương, quan tâm chăm sóc ình, có 2 người Mẹ...2 người sao?

Nó nhắm mắt lại vát tay lên trán rồi nghĩ

“Mẹ? Bà ta ko phải Mẹ mình, nếu thật là Mẹ thì đã ko bỏ rơi mình, để mình ko đk gần gũi với Ba nhiều hơn. Tại bà ta, tất cả tại bà ta. Tại bà ta mà bà nội phải ra đi oan uổng, bà cứ đợi đó, sẽ ko lâu nữa đâu, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Chính tay tôi sẽ...giết...chết...bà!”

Nó bật dậy lắc đầu

- sao mình lại nghĩ như thế chứ? Sao mình lại có thể chính tay giết Mẹ ruột mình chứ? Dù sao thì cũng chính Mẹ đã chịu khổ 9 tháng sinh mình ra, tại sao mình lại có thể hận Mẹ chứ? Bình tĩnh đi Lục Tuyết Nhi, bình tĩnh, sẽ ko sao đâu.

Nói rồi nó ngủ thiếp đi.

Sáng dậy, nó mở cửa sổ vươn vai rồi zô WC làm VSCN và tắm. Khi ra trên người nó chỉ có duy nhất 1 cái khăn tắm, mở tủ ra lấy 1 bộ đồ rồi zô thay.

Với mái tóc màu hạt dẻ đó, khi xoa thì trông nó rất đẹp, khi buộc cao thì trông nó thật dễ thương và tình nghịch. Nó lấy hết đồ trong tủ ra đặt lên giường rồi xếp bỏ vào trong vali. Từ xa xa đâu đó có tiếng của Thư cãi nhau với ai đó, nó chạy ra xem thì ai dè đang chiến tranh với 1 thằng con trai, mà ko hẳn là con trai mà là 1 người đàn ông chừng chạc (nếu so ra thì lớn hơn nó 1 tuổi thôi).

37. Chương Nốt Nhạc Thứ 36

- Nhi có cần Thư zúp zì nữa ko? - Thư xếp đồ
- ko cần đâu, Nhi làm đk mà
- oh thế Thư đi nha, có chuyện - đứng lên
- thế Thư cứ đi, ko sao đâu - nó đi ra mở cửa
- mà đến zò gặp Nhi ở đâu?
- chỗ này
- ừm pye

Nó vẫy tay tạm biệt rồi đóng cửa lại zô xếp đồ.

Hu La La La

Xong xuôi, nó xách vali ra mở cửa thì gặp 1 người

- anh là ai? Sao đứng trước cửa phòng tôi?
- ông nội bảo anh tới đón em
- ông nội nào?
- ông nội Lục Nhân
- khỏi đi, tôi tự đi đk, ko cần cảm ơn
- ko đk, lỡ em bị zì anh phải nói sao đây hả? Đi thôi - người đó giựt vali trong tay nó
- ơ hay... - đứng ngơ ngác rồi cũng chịu đi theo

Với tốc độ thì tên đó kéo đi lẹ thật làm nó chạy theo muồn mồn đôi giày, tới quầy tiếp tân mà nó thở hồng hộc khiên tên đó phì cười còn nó thì nhăn nhó, bực bội nó quay qua dặn ông quản lí để lại phòng cho nó rồi đi 1 mạch đến xe

Trên xe nó ngồi mà nhăn nhó chu mỏ phòng má đủ trò, trên cái kiềng tên đó đã nhìn thấy tất cả

- anh cười cái zì? Zui lắm hả?
- em dễ thương thật, thấy zậy zui lắm - tên đó cười
- yah cái tên này, mà anh tên zì ấy nhĩ?
- Lục Khải Minh

Haizzz Giới Thiệu :

38. Chương Nốt Nhạc Thứ 37: Buổi Tiệc (1)

- Lục Tuyết Nhi, mày phải quên Thiên Vũ đi, ko có anh ấy mày vẫn sống tốt mà, rất tốt. Rất rất rất...tốt - nó tự đánh đầu mình, hàng nước mắt lăn xuống 2 bên má - phải làm sao để quên đk anh ấy? Phải làm sao để quên đk ngày đó chứ, ngày anh ấy... - chưa kịp nói hết đã khóc oà lên, đằng sau cánh cửa phòng nó Khải Minh và ông nội nó đã thấy tất cả.
- Khải Minh à, chuyện thân thể của nó ta đã nói hết rồi
- ông nội...
- ta biết ta ko nên nói để nó kích động thêm, chuyện tình cảm giữa nó và Thiên Vũ thật phức tạp.

- con thấy thằng Thiên Vũ đó là con người ko đáng tin cậy và giao Tuyết Nhi cho hắn ta, còn Hoàng Minh Lâm đó cũng chả khác gì, bày trò với Phương Thy tổn thương em ấy. Quá đáng!

- Khải Minh, con cũng nên giải quyết tốt chuyện của con đi, con bé đó thật là bám dai ko dứt, dám làm cả chuyện động trời đó đúng là quá quắt. Nhà họ Lục này ko thể mất mặt đk

- dạ ông - sau 2 chữ đó ông nội nó bước xuống lầu

CỐC...CỐC...CỐC

- ai đó - nó lấy tay quệt nhanh nước mắt

- là anh, Khải Minh

- anh vào đi. Có chuyện gì ko?

- anh chỉ muốn hỏi...

- hỏi gì? - nó cúi mặt xếp đồ

- à anh...anh chỉ muốn hỏi em có cần anh giúp gì ko ấy mà

- ko có gì đâu, em tự làm đk, ông đâu rồi? - nó lạnh băng

- ở dưới phòng khách, phải rồi Tuyết Nhi, tối nay có buổi tiệc, em có....

- ông có nói với em rồi, em sẽ đi. Nếu ko có chuyện gì nữa thì anh ra ngoài đi, em muốn nghỉ ngơi

- được em nghỉ ngơi đi, anh ra - Khải Minh thoáng buồn

“sao anh ấy lại dịu dàng như thế? Sao lại nhỏ nhẹ với mình như thế? Nhưng mà anh ta là ai cơ chứ? Lục Khải Minh! Ko lẽ là anh trai của mình, sao Ba Mẹ chưa từng nói với mình về anh ấy ? Thật nhức đầu”

.
. .

Nó cầm 1 cái giỏ to chạy nhanh xuống phòng khách

- con đi đâu mà vội thế? - ông ngồi nhâm nhi tách trà

- con phải trang điểm cho Khánh Thư, 6h 20 rồi

- đk nhưng con phải tới đúng giờ dự tiệc nghe ko?

- dạ, chào ông con đi

- khoan đã - Khải Minh đứng lên lại gần nó - em ko biết địa điểm tới đó, anh chở em đi

- ko cần! Khánh Thư biết chỗ đó, em sẽ đi với cô ấy, anh ko phải đưa em đi - nói rồi nó chạy ra chỗ taxi nó vừa gọi

.
. .

Phút chốc đã tới nơi, nó chạy nhanh đến ông quản lý

- cô Tuyết Nhi, phòng của cô

- cảm ơn quản lý, làm phiền ông quá

- ko có gì, 1 cô gái hiền lành lễ phép như cô ko phải lúc nào cũng thấy, với lại khách sạn này 1 tay ông nội cô đưa lên mới đk thành tích như thế. Tôi phải cảm ơn mới đúng

- cũng nhờ ông góp sức nữa chứ, làm quản lí 1 khách sạn nổi tiếng thế này ko phải 2 3 ngày làm đk, sau này có zì xin quản lí chỉ dạy Tuyết Nhi

- cô thật biết ăn nói, sắp đến zờ hẹn của cô rồi, cô cứ đi trước

- vâng, tạm biệt - nó chạy vụt lên phòng mở cửa thì lúc đó Khánh Thư cũng vừa chạy lên

- ah chạy muốn đứt hơi, mệt wá - Thư than vãn

- cô lấy đồ ra đi rồi tôi làm cho

- ờ mém quên

Khánh Thư lôi đầm trang sức giày cao gót bla...bla...bla... ra để 1 đồng trên giường

- Thư đi thay đồ đi, rồi làm

- ừm

Xoẹt...Xoẹt...Xoẹt...

- woa đẹp wá, ngồi đây, làm tóc trước

Bla...Blu...Bla...

7h 10 phút sau hoàn thành

- xong rồi

Khánh Thư đi lại trước tấm gương to nhìn ngắm mình thay đổi ra sao, thật ko thể xem thường tài nghệ của nó đk, chuẩn luôn. Quaaaá đẹp!

- mình đây sao? Khác quá, Tuyết Nhiiiiiiii, cảm ơn cô nhiều nha

- ko có zì, chết dở tôi chưa làm zì hết. Thay đồ đây

- ờ ờ, mình đẹp quá

1s

2s

3s

4s

5s

60s

- aaaaá - tiếng nó la

- zì thế? Tuyết Nhi à

- kéo lên ko đk - vừa nhăn nhó nó vừa với tay kéo dây kéo sau lưng

- trời ơi, để đấy kéo cho - Khánh Thư hất tay nó qua rồi kéo 1 cái thẳng băng - rồi

- cảm ơn nha

- woa bộ đầm cô nhìn vào thì bình thường như sao cô mặc vào lại đẹp thế? Ghen tị wá - Thư nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ

Sau đây là đầm của họ :

Thư : tóc búi dễ thương

(cái đầm màu trắng)

Nhi: tóc xoã dịu dàng

- ghen tị zì chứ, cô cũng đẹp lắm mà, chị em mình là Hotgirls trong buổi tiệc đó rồi

- thật sao? Hạnh phúc wá

- nói đại cũng hạnh phúc nữa hả trời

Hu...La...Lá...Là...Hu...La...Lá...La

- trời đất má ơi, trang điểm zô cô càng đẹp. Hơ, cô lẩn át tôi rồi, chỉ có cô là đẹp nhất thôi à

- nói nghe này nè, ai có mắt nhìn zô mới thấy cô đẹp hơn cả tôi nữa. Tôi ko bằng 1 góc nhỏ của cô nữa đó

- thiệt sao?

- thiệt mà, thôi chết sắp trễ rồi, đi lẹ

- đi đi đi

.

.

.

- quản lí à chúng tôi đi đây, đồ đạc trong đó tí nữa về tôi lấy

- dạ chào 2 cô

Bắt taxi gấp rút nó và Thư hỏi ông tài xế chạy lẹ. May mà ko trễ, còn đúng 5 phút là bắt đầu, nó và Thư thu hút hết mọi ánh mắt của mọi người. Dễ thương, đáng yêu, xinh đẹp, dịu dàng từ nó và Thư làm mọi người đứng chờ ra. Đàn ông con trai chết mê với vẻ đẹp của nó và Thư (nó nhiều hơn). Đàn bà con gái thì ghen tị ghen ghét vì dám đẹp hơn họ. Nói chung đều có.

Ánh mắt nó dừng lại tại 1 người, bóng dáng quen thuộc đó, nụ cười đó. Thiên Vũ?

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và chàng Trai Lạnh Giá (35)

Nguồn Zing Blog

39. Chương Nốt Nhạc Thứ 38: Buổi Tiệc (2)

Ko thể nào đâu, Thiên Vũ hiện zờ phải ở chứ sao lại ở Mỹ đk, chắc nhớ hần wá nên nhìn lằm thôi. Nó buồn cúi đầu xuống

- sao thế? - Thư

- ko...ko có zì, mình zô thôi

Nó và Thư vào đến giữa sân rồi 2 người tách nhau ra, thấy nó Khải Minh như hái đk tiền cười tươi chạy đến

- Tuyết Nhi em tới rồi

- Ông nội đâu? - nó lạnh lùng

- bên kia đợi em, mình qua đó thôi - Khải Minh nắm tay nó nhưng bị hất ra

- xin lỗi, tôi ko quen đk người khác nắm tay

- ko sao

Nó và Khải Minh đi lại chỗ ông nó, chỗ đó rất đông, nói chuyện cũng vui vẻ.

- ông nội, Tuyết Nhi tới rồi - Khải Minh lên tiếng

- Thiên Vũ??? - nó thấy hấn

- Tuyết Nhi! - hấn cười chạy lại nó

- 2 người quen nhau sao? - Khải Minh lạnh lùng

- tôi là BẠN TRAI cô ấy - hấn cố tình nhấn mạnh

- bạn trai sao? Tuyết Nhi em....

- 3 đứa lại đây

Ấy da cái số nhỏ thật là nó lại gặp người mình ko muốn gặp, Minh Lâm Và Phương Thy

- Tuyết Nhi, nhớ cậu quá đi - nhỏ bay lại ôm chầm lấy nó

- cô...

- cô cậu cái zì chứ, khi cậu qua Mỹ tớ đã nghĩ ko ai tranh giành anh ấy với tớ nhưng tớ đã sai rồi Tuyết Nhi à

- hả??? - nó ngơ

- tớ đã thông suốt rồi, thật ra Thiên Vũ là của cậu, tớ trả anh ấy cho cậu. Từ nay mong 2 người sẽ hạnh phúc

- Minh Lâm

- anh cũng thế Tuyết Nhi, chúc em hạnh phúc

- thật sao? Mọi người nói thật sao?

- thật chứ - nhỏ cười toe toét

- Tuyết Nhi, Ba Mẹ của em bận công việc nên ko đến Mỹ đk - hấn

- ko sao đâu ạ

- CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ DÀNH THỜI GIAN ĐỂ ĐẾN BUỔI TIỆC HÔM NAY CỦA GIA ĐÌNH TÔI. HÔM NAY MỜI MỌI NGƯỜI ĐẾN LÀ ĐỂ CHÚC MỪNG CHO CHÁU TRAI ĐÍCH TÔN CỦA GIA ĐÌNH TÔI CHÀO ĐỜI.

Vỗ tay vỗ tay

- NGƯỜI LÀM ÔNG NỘI NHƯ TÔI RẤT VUI SƯỚNG, MONG CÓ THỂ CHIA VUI CÙNG MỌI NGƯỜI.

Vỗ tay vỗ tay

- VÀ BUỔI TIỆC CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU!!!

Nhạc nổi lên, 1 bản nhạc tình cảm lãng mạn ngọt ngào

- Tuyết Nhi! - hấn và Khải Minh đồng thanh

- cậu nói trước đi - Khải Minh

- Tuyết Nhi, anh có thể nhảy với em ko? - hấn đưa bàn tay trước mặt nó

- dĩ nhiên là đk chứ, Khải Minh anh muốn hỏi cái zì?

- à ko có zì đâu

- thế tôi đi nha

- ừm

” Lục Tuyết Nhi, cô ko ngờ tôi dùng cách này đối phó cô đúng ko? Haha cô thật ngu ngốc và rất dễ tin. Cô chờ đó, Thiên Vũ sẽ là của tôi thôi.”

- anh hai à, mình ra nhảy đi, đi đi đi - nhỏ kéo anh ta

- từ từ thôi, con nhỏ này

4 người khiêu vũ rất đẹp, 1 cặp trai tài gái sắc, 1 cặp anh em tài giỏi. Khiến ai nhìn vô cũng ghen tị. Nhưng đằng sau đó ko ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra với họ trừ tác giả. Đón xem nốt nhạc tiếp theo nha!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (37)

Nguồn Zing Blog

40. Chương Nốt Nhạc Thứ 39

4 người đang nhảy thì tiếng nhạc dừng lại, thay vào đó là nhạc vui vẻ hơn. Tình tình tình tình, tình tính tình tính, tình tình tình tính tình tính tình tính tình tính tình tính tình tính. 1 đôi vợ chồng ẵm 1 đứa bé trai đi lại gần chỗ các vị khách mời rồi lần lượt đến chỗ nó

- con chào ông, đây là...? - bà Mẹ hướng tay vào nó

- đây là Tuyết Nhi, cháu gái của ông.

- em chào chị - nó lễ phép

- Thiên Vũ Minh Lâm Phương Thy, lâu wa mới gặp lại 2 đứa - Ba đứa bé vỗ vai hân

- dạ! - đồng thanh

- thằng nhóc bao nhiêu rồi? - ông nó

- dạ đk 1 tháng rồi

RENG...RENG...RENG

- em xin lỗi - nó cầm điện thoại chạy ra chỗ vắng

- alô?

[Tuyết Nhi, con đang làm gì đó?]

- dạ con đang dự tiệc với ông ạ, Ba đâu rồi Mẹ?

[Ba con đang ngồi kế bên Mẹ đây con vẫn khỏe chứ?]

- vâng ạ

[thế tốt rồi, Mẹ muốn nói với con, mặc dù chỉ wa đó mới 2 ngày nhưng Mẹ rất nhớ con. Con về đi]

- con ko biết, con sẽ suy nghĩ lại, chừng nào có quyết định con sẽ nói với Mẹ

[đk, Mẹ cúp máy đây, tạm biệt con]

- tạm biệt Mẹ

Nó cắt dt vào bóp rồi quay lại

- chuyện gì thế? - nhỏ

- Mẹ gọi

- mới qua có 2 ngày mà nhớ đến thế sao? Đúng là hạnh phúc wa - nhỏ ngưỡng mộ

- đâu có, Thy cũng thế mà

- hihi, ah - nhỏ ôm bụng

- sao thế Thy?
- em sao thế Thy?
- em đau...bụng wá, đau wá
- ko đk rồi, phải đưa Thy đi bệnh viện thôi
- Nhi, anh với em đưa nó đi
- dạ dạ, ông nội, Thiên Vũ, em đưa Thy đi bệnh viện
- ờ đk, anh sẽ tới sau
- vâng - nó dìu Thy ra xe, Minh Lâm chạy theo nó
- đau wá, đau wá đi - nhỏ quần quai
- cố lên Thy, cố lên - nó lo lắng. Bác tài chạy nhanh lên đi

.

.

.

- bác sĩ, bác sĩ - nó chạy đi tìm
 - có chuyện zì? - y tá
 - cô ấy đau bụng, cô làm ơn kiểm tra đi
 - ko đk, cô phải xếp hàng đi, còn nhiều người lắm
 - có chuyện zì vậy? - ông bác sĩ già
 - bác sĩ à, ông kiểm tra cho bạn tôi đi, cô ấy đau bụng lắm đó
 - Tuyết Nhi tiểu thư, mời đi lối này
- Nó dìu Thy vào phòng bệnh, bác sĩ từ tốn kiểm tra cho nhỏ.
- ko sao, chỉ là đau dạ dày vì ko ăn uống zì thôi
 - thế sao? Sao cô ấy ko ăn zì hết kìa, cảm ơn bác sĩ
 - ko có zì, có chuyện zì thì gọi tôi
 - vâng ạ

Nó đi lại vuốt nhẹ tóc nhỏ, Minh Lâm chỉ đứng đó nhìn rồi anh cười nửa miệng như sắp có chuyện zì xảy ra vậy.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (38)

Nguồn Zing Blog

41. Chương Nốt Nhạc Thứ 40

Nó ngồi kế bên giường bệnh nắm tay nhỏ, mắng nhẹ

- sao ko ăn uống zì hết zậy hả? Để phải nằm đây nè

Đôi mắt nhỏ từ từ mở ra

- Thy à

- đây là đâu?

- đây là bệnh viện, Thy nói đau bụng nên Nhi và anh Lâm đưa Thy vào đây đó

- oh...đau đầu quá

- cứ nằm đây cho khoẻ đi rồi hãy vềThy à - Minh Lâm

- em ko nằm đây đâu, về đi anh hai - nhỏ nhăn mặt lắc đầu

- thôi thì về nhà ông Nhi ở tạm đi

- đk ko thế? Ông nộ Nhi cho ko?

- dĩ nhiên là đk chứ, Phương Thy à, con cứ xem ta là ông nội của con - hấn, Khải Minh và ông nội nó phòng

- thế anh hai thì sao đây? - nhỏ chỉ tay qua anh ta

- nó cũng thế, ở lại nhà ông, nhà ông rộng lắm. Thiên Vũ, con cũng ở lại luôn đi - ông cười

- dạ.

- tụi con cảm ơn ông - nhỏ anh ta đồng thanh

Nó dìu Thy ra xe, trên xe nhỏ tựa đầu vào vai nó mà ngủ. Tới nhà, nó đưa Thy lên phòng, lấy quần áo nó thay cho nhỏ (đau bụng thôi mà làm wá) rồi nhỏ nằm ngủ thẳng giấc. Sáng hôm sau

- hơ ahhhhh, trời sáng rồi sao? - nó quay qua nhìn Thy. Thy vẫn còn ngủ, hôm qua ko ăn zì hết chắc sáng nay sẽ rất đói, xuống làm đồ sáng cho cô ấy. Chắc Thy sẽ vui lắm

Nó zô làm VSCN thay đổi rồi mở cửa xuống lầu. Mọi người vẫn đang ngủ, nó lấy thức ăn trong tủ lạnh ra rồi bắt đầu chế biến. Bỗng nhiên đang xắt rau củ thì 1 vòng tay ôm lấy nó từ phía sau khiến nó giật bắn người, quay đầu qua xem thì lập tức 1 cái chóc, nụ hôn đặt lên môi nó

- Thiên Vũ, sao anh ko ngủ nữa đi mà dậy sớm thế?

- bạn gái anh cất công dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng thì sao anh nỡ ngủ nướng chứ

- từ khi nà mà anh học đk mấy câu sến đó thế, có phải wen cô nào rồi ko?

- đúng thế, cái cô đó tên là Lục Tuyết Nhi, tính tình thì như con nít, đã thế hay khóc nhè còn bạo lực nữa - hấn chọc nó

- ơ hơ, em hay khóc nhè khi nào? Đã thế ko có bạo lực? Còn cũng ko có con nít nữa - nó nhăn nhó

- hahaha em dễ thương quá, Tuyết Nhi à

- huh?

- mình đính hôn nha - nghiêm túc

- zì chứ? - ngây thơ

- anh nói mình đính hôn đi, đợi thêm vài năm nữa thì đám cưới - hấn siết nó chặt hơn, nó và hấn bây zờ chỉ cách nhau có 1 tí tẹo thôi

- Thiên Vũ à, nếu như nhà em ko zàu ko có thể lực thì anh có bỏ rơi em ko? - nó cún con nhìn hấn

- ko có đâu, anh ko phải yêu tiền của em với lại nhà anh zàu zậy cần chi tiền nữa

- thiệt ko?

- thiệt chứ, nấu ăn đi, anh phụ em - hấn thả nó ra

- ừm

Những cảnh ngọt ngào đó đã đk Khải Minh nhìn thấy, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, gương mặt hiện rõ tức zận. Nhỏ và anh ta bước xuống đã thấy Khải Minh đứng ngay bậc cuối cầu thang, anh ta và nhỏ nhìn nhau rồi cười nham hiểm vô cùng là nham hiểm rồi chào hỏi Khải Minh

- chào anh buổi sáng - nhỏ vui vẻ
- chào buổi sáng - anh ta
- ờ chào 2 người, Phương Thy, em hết đau chưa?
- dạ hết rồi

Từ đâu ông nội nó bước xuống cười vui vẻ nói

- 3 đứa ko ra ngồi ghế mà đứng đây làm zì hả?
- ông nội - tất cả đồng thanh
- ừ, Nhi Vũ 2 đứa đang làm zì thế?
- dạ tụi con đang nấu đồ ăn sáng, mọi người ra ghế ngồi đi, sắp xong rồi - nó
- ừ, ra đó ngồi đi tụi con

Mọi người ra sofa ngồi, 5 phút sau nó gọi zô ăn sáng.

- ưm ngon wá, Nhi à, cậu biết nấu ăn thật đó - nhỏ khen
- nếu Thy thích thì khi về Nhi sẽ nấu cho ăn
- nhưng Nhi ở đây mà
- ngày mốt Nhi về
- ừm, Nhi à, con về đó cũng tốt.
- dạ, mọi người ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi đó.

42. Chương Nốt Nhạc Thứ 41

Mọi người ăn sáng ngon lành, ăn xong nó và hấn rửa chén. Đũa giỡn tạt nước nhau ướt hết cả quần áo

- 2 đứa này đúng là hợp nhau, nên cho chúng đính hôn trước rồi đợi đủ tuổi sẽ kết hôn Thy nhỉ? - ông vui vẻ
- dạ, họ hợp nhau với tính cách lạnh lùng đó - nhỏ cười đáp lại, nhưng ai biết đằng sau nụ cười đó là cả 1 kế hoạch tàn nhẫn
- con thấy ko nên cho Nhi đính hôn với Thiên Vũ - Khải Minh lạnh lùng
- tại sao chứ? - nhỏ thắc mắc
- vì Thiên Vũ đã làm Nhi tổn thương 1 lần rồi, sẽ ko đem lại hạnh phúc cho em ấy - vẫn lạnh lùng
- anh thích Tuyết Nhi sao? - anh ta lên tiếng hỏi làm Khải Minh cứng đờ rồi cũng lấy lại bình tĩnh
- Tuyết Nhi...nó là em gái tôi thì sao tôi thích nó đk chứ? Dù sao thì tôi cũng ko tán thành việc tụi nó đính hôn
- anh ko có quyền quyết định cuộc sống của tôi - nó và hấn bước ra sofa
- tại sao? Anh là anh của em đó - Khải Minh đứng dậy

- dù anh là anh của tôi thì cũng ko có quyền quyết định đâu, cuộc sống của tôi, tự tôi sẽ làm chủ. Ko cần ai can vào - nó mặt đối mặt với Khải Minh, ánh mắt lạnh lùng nó nhìn Khải Minh như phóng hoả vậy

- thôi đk rồi, Tuyết Nhi Thiên Vũ, sao 2 đứa ướm nhẹp thế?

- Ơ...dạ tụi con...chơi tạt nước nên... - nó lấp bắp

- mấy tũ rồi mà chơi tạt nước hả? Lên thay đồ đi, cảm đó - ông từ tốn

- dạ, thưa ông tụi con lên phòng - nó hần đồng thanh

Lên phòng thôi mà cả hai nhao nhao “đánh lộn”

- tại anh đó, ai kêu tạt em chi? - nó đẩy nhẹ hần

- em thì có, em tạt anh nữa mà - hần nhéo mũi nó

- anh tạt em trước mà - nó đánh hần (haizz)

Cứ thế cả 2 cũng lên đến phòng, nó chọn 1 quần short đen ngắn và áo thun trắng, trùng hợp là hần cũng chọn y như thế chỉ khác là quần dài đen thôi. Hần thay xong thì qua phòng nó gõ cửa, nó đang tắm nên hần vào đó ngồi phà.

- sao Tuyết Nhi lại sưu tầm truyện ma nhiều thế nhỉ? Cả chục cuốn chứ ko ít đâu nha, coi coi. Truyện ma tóc dài, ma gương, còn có cách để gặp ma và tránh ma nữa. Thôi bó tay em ấy, “nghiện” ma phát cuồng rồi. - hần lắc đầu

Lúc đó nó đang lau khô tóc bước ra lên tiếng làm hần giật bắn người

- anh làm zì thế?

- đâu có, đang xem coi em có cái zì phá ko ấy mà

- oh thế hả? Cái đó là truyện ma, anh đọc ko? Ma tóc dài, ma cây, ma thổi đèn, mỗi đêm 1 câu chuyện, ngôi nhà ma ám, b...

Hần ngắt lời

- thôi đk rồi, đừng kể nữa, để lần sau đi

- đk lần sau đọc, mà sao anh mặc zống em vậy? - nó chỉ tay về bộ đồ hần mặc, chau mày típ - có phải anh lên nhìn em mặc zì rồi phối theo đúng ko?

- tầm bậy - hần đánh nhẹ tay nó - đâu ra mà lên nhìn, anh là ko có lên lút vậy đâu.

- thế đk rồi, mà anh qua đây chi? Xem trộm em tắm hả? - nó lại giường ngồi

- sao đầu óc em u tối quá vậy, cái zì mà xem trộm. Sau này em cũng là của anh thôi cần zì xem trộm - ngồi kể nó

- thì thôi, làm zì ghê zợ? - nó típ tục lau tóc

- Tuyết Nhi, anh về chung với em nha

- ừm, lúc đó em sẽ dựa vai anh mà ngủ - đầu nó dựa vào vai hần

- em tính khi nào đính hôn với anh? - hần vuốt tóc nó

- em ko biết, để người lớn sắp xếp đi, em ko rành về mý cái này - nó lắc đầu

- thế anh phải nhờ Mẹ chọn cho 1 ngày tốt gần nhất

- anh thật là ham hố, nhưng chỉ đính hôn thôi mà, em có thể chọn người khác - nó chọc

- em dám hả? Anh phạt em nè - hần cù lét nó

- ah hahaha, đừng...mà, em...ko...dám nữa đâu - nó dở khóc dở cười

- còn dám nữa ko hả? - hần vẫn cù nó

- ko...ko dám, a haha hihi - nó cười lẫn lộn

Thật sự là ko ai biết rằng ko hề ai biết rằng nhỏ đứng ở ngoài đang cười gian ác.

“Lục Tuyết Nhi, cô hãy tận hưởng những thời gian vui vẻ bên anh ấy đi, nếu như mất thì đừng than khóc. Lúc đó, sợ khóc ko ra nước mắt!”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (40)

Nguồn Zing Blog

43. Chương Nốt Nhạc Thứ 42

Nhỏ cười nửa miệng tính đi xuống lầu thì gặp Khải Minh và anh ta, nhỏ cười lễ phép

- 2 anh đi đâu thế ạ?

- à anh nhờ Minh Lâm giúp anh tí chuyện, em đứng đây chi thế? - Khải Minh cười 1 nụ cười khiến nhỏ “hoá đá” - Thy à, em có sao ko?

Nhỏ tỉnh lại lắp bắp

- ơ dạ...dạ em...có...à ko sao

- em nói zì như người mới tỉnh ngủ zậy Thy - anh ta nhú mày

- dạ...đâu...em...đâu có...ngủ

- thôi đk rồi, mà ai trong phòng Nhi mà đùa giỡn um sùm thế - Khải Minh đẩy cửa phòng nó ra thì thấy 1 cảnh tượng, hấn đang cù lét nó

- dừng...lại đi, buồn...cười...quaaaaá - nó cười đến chảy nước mắt

- cậu làm zì zậy Thiên Vũ? - Khải Minh lại đẩy hấn ra khỏi nó

- chảy cả nước mắt rồi - nó lấy tay lau nước mắt

- tôi hỏi cậu vừa làm zì Nhi zậy? Sao cậu dám đụng vào người em ấy hả? - hải Minh giận dữ

- anh làm cái zì thế? Chúng tôi đang đùa mà sao anh zô đây phá nát không khí vui zậy? - nó cũng tức theo luôn

- Nhi à, bình tĩnh đi, Khải Minh tưởng Thiên Vũ hại đến cậu nên... - nhỏ kéo tay nó

- cái zì mà anh ấy hại đến Nhi? Cả cậu cũng nghĩ thế sao? Thiên Vũ ko thể hại tớ đk

- rõ là anh thấy Thiên Vũ làm em khóc mà zờ còn nói giúp nó là sao?

- bộ những zì anh thấy là đúng hết hả? Con mắt nào của anh thấy Thiên Vũ hại tôi?

- chuyện anh thấy là đúng, nó đang đe em ra hành hạ em, nếu ko có anh thì chắc em đã bị nó cưỡng hiếp rồi - Khải Minh tức lên nạt nó

- sao anh nói chuyện quá đáng quá zậy, anh thấy tôi bị hành hạ sao? Anh thấy Thiên Vũ làm chuyện đó vớ tôi sao? - nó điên lên la vào mặt Khải Minh

- Nhi à, kệ đi - hấn qua xoa cơn giận cho nó thì bị Khải Minh đấm cho 1 cái chảy máu miệng

- tất cả là tại cậu, tại cậu cả ra hết

- anh lấy quyền zì mà đánh anh ấy chứ? Anh lấy quyền zì mà xen vào chuyện của tôi chứ hả? Dù tôi bị zì hay ra sao thì tôi cũng ko cần anh chen vào đâu - nó lấy khăn tay ra lau vết máu cho hấn

- từ nhỏ em lẽ phép và cũng ko bao zờ cư xử như thế mà bây zờ em vì hấn mà hỗn với anh sao?

- nếu như anh ko quá đáng thì tôi ko cần phải nói đâu, tôi nói cho anh biết, từ zờ tôi ko cần anh quan tâm hay xen vào chuyện của tôi nữa. Nếu anh dám đụng tới Thiên Vũ thì anh đừng mong tôi tha thứ. Mình đi thôi

Nó kéo hấn dậy rồi cả 2 xuống phòng khách thì gặp ông nó, với vẻ mặt của nó bây zờ ko thể che giấu việc nó đang tức giận

Ông nhấp ngụm trà rồi hỏi nó

- sao con giận thế Nhi?

- ông xem, Thiên Vũ và con đang đùa nhau thì Khải Minh lên mắng anh ấy rồi động tay động chân nữa

- có chuyện đó sao?

- dạ ko đâu ạ, Tuyết Nhi - hấn đẩy nó

- Ơ...dạ thôi đằng nào cũng sắp về nước rồi thôi thì con sẽ bỏ qua cho anh ấy lần này nhưng lần sau là khỏi bàn nha ông

- Ờ Ờ, thế mới là cháu ngoan của ông chứ

- vâng, ông ơi, tụi con đi chơi Ờ Ờ chứ ạ? - nó vui vẻ lên lại

- Ờ Ờ chứ

Từ đâu bay ra nhỏ anh ta và Khải Minh, nhỏ hí hửng

- tớ đi Ờ Ờ ko?

- Ờ Ờ chứ - nó cười

- thế chúng ta đi thôi, mà em tính đi đâu? - hấn

- em ko biết nữa, cứ đi rồi hãy tính

- ông biết có 1 quán kem ngon lắm, tụi con đến đó ăn đi. Ông sẽ cho xe chở tụi con đi - ông từ tốn nói

- vâng, cảm ơn ông

- anh hai, mình đi thôi - nhỏ kéo anh ta ra cửa

- từ từ con bé này

- nghe đến đi chơi là cô ấy lại như thế, mình đi thôi - nó khoác tay hấn

Rồi cả 4 người leo lên xe đến địa điểm ăn kem tại Chocolate Love.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (41)

Nguồn Zing Blog

44. Chương Nốt Nhạc Thứ 43

- yeah đi ăn kem, kem kem kem - nhỏ ngồi vui sướng

- ah~ trời mà mưa xuống là bảo đảm phải nghe “bài ca chiến thắng” - nó thở dài

- yah cái zì mà bài ca chiến thắng, tui ca hồi nào đâu - nhỏ nhăn nhó

- sao ko? Nhớ cái lúc Nhi với Thy đi ăn kem lại quán Lucky ko? Bỗng trời mưa thì có 1 ai đó ca bài ca chiến thắng - nó đẩy nhẹ nhỏ

- ca cái zì?

- thì...ừm..ah nhớ rồi, trời zì mà mưa đúng lúc thế ko biết, hôm qua ko mưa đâu lại chọn đúng ngày đi chơi mà mưa, ông trời thật bất công, ...vân...vân...và...mây...mây - nó diễn lại

- thì tại...lúc...đó đang...vui mà...trời mưa..., như thế là ông trời khóc trong niềm hạnh phúc của tui đó, sẽ rất bực bội - nhỏ khoanh tay trước ngực

- oh thế hả?

- yah Lục Tuyệt Nhi! - nhỏ đánh nó

- ah-ha

- tới rồi tiểu thư, quán kem Chocolate Love

- oh vâng cảm ơn chú - nó cười

Nhỏ mở cửa xe bước xống tiếp đến là nó và những người khác

- quán kem này trang trí cửa đẹp lạ quá nhờ - nhỏ khoác

- Nhi tính mở 1 tiệm như thế này

- thật sao?

- em tính mở tiệm kem hả? - hấn

- zô trong đi hãy nói - nó đi lại khoác tay hấn và cả 2 cùng zô

Còn 2 người kia thì đứng đó to nhỏ zì đó rồi mới bước zô, nó và hấn đã chọn 1 bàn ở trên lầu có thể ngắm cảnh xung quanh, rất thoáng và mát mẻ, tóc nó bay bay trong gió

- ở trên đây mát quá

- tóc em nhiều thật đấy, nó toàn bay vào mặt anh - hấn giữ tóc nó lại

- thì em yêu anh mà, dĩ nhiên tóc em cũng phải yêu anh và nó sẽ bay thẳng vào mặt anh

- zậy sao tóc anh ko bay zô mặt em

- nếu đk hãy nói, tóc anh ngắn hơn em như thế mà đòi hả?

- chọn lầu zì mà cao tít tầng mây thế? - nhỏ thở hồng hộc

- em đó, ăn uống suốt ngày đi có 1 chút đã than, lờ mà mập lên là đừng hỏi sao ế chồng nha - anh ta chỉ vào đầu nhỏ

- vâng vâng vâng anh...hai

~~ họ kia kia, lại đó đi - anh ta lôi nhỏ đi

- anh hai bạo lực quá - nắm chặt quá cũng ra dấu tay rồi

- có như thế mới trị đk người lì lợm ngoan cố như em chứ

- thô thôi thôi, đừng cãi nữa, ăn zì đây? - nó quăng cái menu qua nhỏ

- ừm...ăn kem vani, sôcôla, dâu và cam - nhỏ đọc 1 lèo

- ăn zì ghê thế cô 2? - anh ta giựt menu

- có 4 ly chứ nhiều - nhỏ phồng má

- thôi đk rồi, ăn nhiều lấy nhiều, em ăn sôcôla. Còn anh?

- zống em

- em ăn vani

- phục vụ, cho 2 ly sôcôla và 2 ly vani (tiếng anh) - anh ta
 - xin chờ 1 lát
 - à mà Nhi nói mở tiệm zì đó
 - ah Nhi tính mở 1 tiệm thời trang
 - bây zờ sao? - hần
 - không, em tính học về ngành thời trang trước, hiểu rõ về nó rồi mới mở tiệm
 - oh thế tốt quá, lúc đó Thy vào làm ở tiệm Nhi nha
 - dĩ nhiên đk chứ - nó cười tươi đáp lại
 “làm ở tiệm cô sao? Nằm mơ cũng ko có chuyện đó đâu Tuyết Nhi. Cô đợi xem, vào ngày cô vui vẻ nhất tôi sẽ cho cô biến mất khỏi thế gian này!”
 Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (42)
 Nguồn Zing Blog

45. Chương Nốt Nhạc Thứ 44

- yummi yummi, kem ngon tuyệt vời, lạnh quá - nhỏ cười hí hửng
 - ngày mốt Nhi về, có ai về chung ko? - nó chống tay lên bàn
 - ko đk, ngày mốt trường có chuyến tham quan viện bảo tàng, Thy muốn tới đó 1 lần
 - thế... - nó do dự
 - em có thể về vào ngày mai đk mà, hay là ở lại chơi thêm rồi hãy về
 - thế tối mai chúng ta về, Nhi sẽ đặt vé lúc...mọi người muốn mấy zờ đi?
 - 7h30 đi, zờ đó có vé ko ta? - nhỏ gãi đầu
 - có chứ, thế chúng ta đi zờ đó nha - nó đặt tay mình lên tay hần
 - tùy em thôi - hần nắm tay nó
 - quyết định zậy đi
 - thế tính tiền rồi mình đi chơi típ - nhỏ hớn hờ
 - ừm, chị ơi tính tiền - nó quắc tay
 - của quý khách là 2 đô (tg chỉ biết có thế)
 - đây ạ - nó cầm tiền đưa cho phục vụ
 - tiền thừa của quý khách, cảm ơn đã ủng hộ - chị phục vụ cúi đầu
 - đi thôi - nó khoác tay hần rồi bước đi

Leo lên xe rồi cả đám đi đến tiệm bán đồ lưu niệm, ở đó có rất nhiều thứ đẹp đẽ, đồ cặp có rất nhiều, giá cũng ko đắt. Nó chạy lại chỗ bán đồng hồ cát vui vẻ cầm từng cái lên xem, cuối cùng nó và nhỏ đã chọn 1 đk cái mong muốn. Nó chọn đồng hồ cát trái tim, màu cát là đỏ.

Nhỏ chọn đồng hồ cát đơn giản nhưng dễ thương

Nó và hần qua hàng bán dây chuyền đôi đứng lựa hết cái này qua cái khác

- em thấy cái này thế nào? Đẹp chứ? - hấn cầm cặp dây lên đưa cho nó
- đẹp quá

46. Chương Nốt Nhạc Thứ 45

Theo lời chỉ dẫn của Khải Minh, cả đám đến công viên Happy, hơi kì quái là công viên thường rất náo nhiệt và đông người thế sao công viên này vắng ko bóng người thế nhỉ? Đã thế còn có hàng rào cản nữa

- cái zì thế trời? Troll nhau sao? Công viên zì mà vắng que ko 1 bóng người thế này? - nhỏ bực bội khoanh tay trước ngực
 - đợi Khải Minh đến rồi chúng ta hỏi - nó cười
 - mới nhắc đã đến rồi kìa - nhỏ nhăn mặt quay sang hướng khác
- Khải Minh bước lại gần sát nó, nó liền đi qua chỗ hấn, lạnh lùng nói
- anh nói đây là công viên, sao nó vắng tanh thế?
 - công viên này là của gia đình anh, mà em ko hề thấy hàng rào cản lại sao?
 - anh có thấy mắt tôi bị mờ ko? - nó cau mày
 - em...
 - thôi thôi đi, tâm trạng đang tốt bị 2 người phá hết rồi, tính đứng đây cãi lộn hả?

.....

Thy chạy lại chỗ nó

- Nhi à, đừng lạnh lùng với Khải Minh như vậy chứ, anh ấy có làm zì cậu đâu mà
- ờk rồi, tui tới đây rồi, anh muốn làm zì?
- đi theo anh

Nói rồi Khải Minh đi thẳng, cái công viên này đích thật là ghê luôn, biết thế đã đi xe cho rồi. Cứ theo Khải Minh thế này mỗi chân chết mất, nhỏ đi theo cứ lảm nhảm lảm bảm 1 mình, mặt thì nhăn nhó cau có. Bỗng nhiên trong đầu nhỏ xuất hiện hình ảnh của 1 người khiến nhỏ bất giác mỉm cười. Để tác giả bật mí cho nghe nha, nhỏ đang nghĩ về Khánh Du.

Cách đây ko lâu nhỏ và Khánh Du đã có 1 cuộc đấu khẩu khá là “ghê ghớm” khi nó qua Mỹ đk 1 ngày, kể lại cho nghe nè. Lúc đó Ba nhỏ có ý định hủy hôn ước giữa nhỏ, anh ta, nó và hấn. Mấy ngày này họ đã chứng kiến nó và hấn có tình cảm thế nào, ngọt ngào biết bao. Vì thế mà nhỏ đã phản đối và chạy lên lầu (nhà nhỏ), lúc ăn cơm ai kêu nhỏ cũng ko mớ và hấn lại ko có ở đó vì bận việc với Minh Tuấn. Khánh Du cũng ko chịu lên vì anh cũng có tình cảm với nó và ko có mấy là thích nhỏ, năn nỉ lắm Khánh Du mới lên (sao phải nhờ Khánh Du chứ?)

CỐC...CỐC...CỐC

- hic...hic...đừng làm phiền tôi nữa, để tôi yên đi - nhỏ ôm mặt khóc
- Khánh Du bên ngoài thở dài rồi cất tiếng
- cô ko sao chứ? Đói bụng ko?
 - ko cần anh quan tâm, đói hay ko mặc xác tôi, anh hỏi làm zì?
 - xuống ăn cơm - lạnh băng đáp

- ko, anh xuống đi

RẦM...RẦM...RẦM

Anh mở cửa thì cửa đã khoá nên tức quá đập cửa, đập cửa tìm cách mở. Còn nhỏ trong đó thích thú với trò chơi này, lau nước mắt nhỏ xuống giường đi lại cánh cửa

- tôi đã khoá cửa rồi, anh ko mở đk đâu

- cô cứ xem đi, tôi sẽ mở đk - Khánh Du tức tối

- đk, để coi anh mở đk ko? - nhỏ khoanh tay trước ngực

- nếu đk thì sao? Cô cho tôi zì à? - vẫn đang đập cửa

- tôi...ko biết, anh tính làm zì tôi, tính...tính làm bậy hả? - nhỏ sợ sệt

- cô đúng là nào có vấn đề, đầu óc đen tối

- đen tối cái đầu anh, tôi rất trong sáng và thông minh đấy nhá - nhỏ lúng túng

- đk lắm Hoàng Phương Thy, cô dám đùa dai với Nam Khánh Du tôi à? Tôi mà zô đk là cô chết chắc đó nha, lúc đó đừng có cầu xin

- mở đk đi hãy tính, chỉ biết nói thôi

RẦM...A!

Khánh Du dồn hết sức tông cửa vào thành công mĩ mãn, cánh cửa đập mạnh vào đầu nhỏ làm cho bầm tím

- cái tên Khánh Du này anh dám làm đầu tôi bầm tím hả? - nhỏ tức điên

- thì sao? Cho đáng, dám đùa giỡn với Khánh du tôi, đưa giải thưởng đây - Khánh Du chìa tay ra

- giải thưởng? Giải thưởng zì?

- cô nói nếu tôi mở cửa đk thì tặng tôi cái zì mà, đưa đây

- tôi...tôi làm zì...có

- ko có à - Khánh Du cười gian đi lại đóng cửa lại tiến sát vào nhỏ

- anh...định làm zì? - nhỏ sợ sệt lùi lại

- làm zì? Cô nghĩ tôi làm zì với 1 cô gái xinh đẹp như cô?

- anh đừng...làm bậy nha

- tôi...ko chắc đâu

- AAAAAAA!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (44)

Nguồn Zing Blog

47. Chương Nốt Nhạc Thứ 46

- AAAAAAAAAA!

Biết sao nhỏ la hông? Vì tật quăng đồ lung tung khi nổi giận nên khiến nhỏ khi lùi lại vấp vào cái gối, may là Khánh Du nhanh tay đỡ nhỏ nhưng lại bị cái khác, ai nhìn zô sẽ nghĩ Khánh Du đang...cưỡng bức á.

Khánh Du đề lên nhỏ và 2 người đang...kiss. 2 má nhỏ hồng hử sao đỏ như gấc, mắt mở to nhìn Khánh Du và anh cũng thế, tim nhỏ đập loạn nhịp. Chừng 10 giây sau nhỏ đi Khánh Du ra, quay mặt qua chỗ khác

- đồ...đồ lợi dụng

- nè tôi lợi dụng khi nào, tại cô quảng đồ lung tung nên té, tốt bụng đỡ mà còn nói thế hả? - Khánh Du bình thản

- ai cần ai mượn? Tôi...té kệ...tôi chứ, ko cần anh...quan tâm

- ah đk thôi, dù zì thì xuống ăn cơm, cô làm tôi mất thời gian quá, về đây - Khánh Du mở cửa bước ra

- ơ hay nhể, cướp...nụ hôn đầu của tui còn dám...bỏ đi ko nói zì là sao? - nhỏ đờ người vì đáng về bình thản của anh (có nói mà)

Còn Khánh Du bên ngoài, sau cánh cửa đó, anh đặt tay mình lên môi rồi di chuyển tới ngực mình lẩm bầm

- sao thế này? Tim mình, môi mình sao có cảm giác này thế? Tim nó như muốn nhảy ra khỏi ngực, môi mình cứng đờ

Bên trong nhỏ ngồi phịch xuống giường, tay với lấy con gấu bông rồi tựa cằm lên đầu con gấu, mặc dù 2 người này chả ưa zì nhau nhưng cũng đôi lúc có sự trùng hợp nhẹ, họ cùng nói chung 1 câu

- tại sao tim mình đập mạnh khi có cô ấy/anh ấy thế nhỉ?

Khánh Du cố gắng lấy bình tĩnh rồi bước xuống lầu xin phép về nhà vì bận việc, anh cầm chìa khoá vào, nổ máy rồi đi vút tầng mây

Trở về hiện tại, nhỏ đứng đó cười hi hi ha ha, hồn bay theo gió lơ lửng trôi về đâu tác giả ko biết, chỉ biết là đứng đó mơ mộng và cười như điên

- Thy à, Thy ơi, HOÀNG PHƯƠNG THY! - nó hé vào tai nhỏ làm nhỏ giật bắn

- zì zì? Sao thế? Tới rồi hả? - nhỏ nhìn quanh thì thấy ai cũng nhìn nhỏ

- đang mơ mộng đâu thế cô 2, nhớ anh nào phải ko?

- đâu...đâu có, hồi nào? Có bằng chứng ko? Nếu ko thì đừng buộc tội vô cớ nha, tui ko có nhớ Khánh Du đâu à - nhỏ nói lè tuôn 1 trào, nói hớ luôn

- Khánh Du? Anh ấy có liên quan zì đến chuyện này? À thik anh Nhi rồi phải ko? - nó ghẹo

- l...làm zì có? Ko có đâu, tụi tớ chỉ mới chạm môi thôi nên... - lại hớ nữa rồi

- ah chạm môi luôn, ghê nha. Anh Khánh Du khi nghe tin này thì sao nhỉ? Nhảy cẫng lên vì vui sướng hay ko để ý đến chuyện này? - nó chống tay suy nghĩ

- có đi hay ko? - Khải Minh lạnh lùng

- đi đi đi chứ, đi thôi - nhỏ đánh trống lảng kéo anh ta đi

- haha thấy chưa, làm sao qua mặt đk Tuyết Nhi đk. Mình đi thôi - nó khoác tay hất làm Khải Minh tức sôi máu

Khải Minh đi chen vào họ, lườm hất rồi lạnh nhạt bước đi, chắc hẳn hẳn cũng biết đk chuyện zì với Khải Minh, còn nó thì tức khi nó và hẳn đang nói chuyện thì bị người “vô duyên” chen ngang

.
. .
. .
. .

Phút chốc đã đến nơi, mọi người lả lơi khi đk “tập thể dục” vào buổi sáng như thế này, nhỏ than vãn, ta thì đâm bóp chân của mình

- mệt quá, chắc chết mất, 1 ngày mà đi kiu này thì thiếu kí mà chết luôn
- anh đưa đi đâu mà xa như thế? Biết vậy đã đi xe quách nó rồi - nó nhăn nhó
- mệt thì uống nước đi, nè - Khải Minh quăng nó chai nước

Nó thì ko thèm ngó đến, hẳn phải cầm lên mở chai nước ra đưa cho nó mới chịu uống. Ánh mắt ghen tức, nham hiểm nhắm vào hắn, dường như mọi hành động của Khải Minh đều đã lọt vào mắt anh ta.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (45)

Nguồn Zing Blog

48. Chương Nốt Nhạc Thứ 47

Tất cả ngồi nghỉ 5 phút rồi lại bắt đầu đi tiếp, lần này Khải Minh cứ bắt chuyện với nó làm hắn cảm thấy như Khải Minh ko muốn nó nói chuyện hay đi chung với hắn, còn nó thì khó chịu vì mỗi khi tính hỏi hắn cái gì là Khải Minh đều chen ngang (ko bít lịch sự sao anh?). Nó mặt mày nhăn nhó “nói ko thành tiếng” vì luôn bị Khải Minh “chặn họng”, thấy nó im re là hắn và nhỏ hiểu liền. Mỗi khi nó giận là sẽ ko nói ko nhìn mặt người đó, vả lại Khải Minh cứ lải nhải bên tai nó suốt như thế thì nó ko đề ra “xé xác” thì may lắm rồi

- Tuyết Nhi, em dự định bao giờ kết hôn? Mà với tuổi em thì chưa đủ, phải 22 tuổi mới kết hôn đk. Em đã có đối tượng chưa? Cho anh biết mẫu người của em đi? - Khải Minh hỏi dồn mà ko nhìn sắc mặt nó lúc này ra sao
 - sao anh cứ nói quai vậy? Tôi nhớ mới gặp anh đâu như thế. Tôi gây thù chuốc oán với anh hay sao mà cứ tra tấn tôi vậy? Khi nào tôi kết hôn thì kể tôi, liên quan anh sao? Mẫu người của tôi thế nào thì kể tôi, anh thích tôi hay sao mà hỏi chuyện đó? - nó tức quá tuôn 1 tràng làm ai cũng nhìn
 - Tuyết Nhi, mọi người đang nhìn em kìa, mình đi thôi. Đi! - hắn nắm tay kéo nó đi để Khải Minh ôm cục tức
 - wow Tuyết Nhi có khí thế ghê, trước giờ chưa ai cãi nhau lại cô ấy cả - nhỏ phì cười
 - cái con nhỏ này, zui khi thấy người ta cãi nhau à? Giỏi quá ha! - anh ta cốc nhẹ đầu nhỏ
 - ơ...em xin lỗi anh Khải Minh, em ko có ý cười anh và Tuyết Nhi cãi nhau đâu - nhỏ cúi đầu 180 độ
 - ko có gì, anh ko để bụng mấy chuyện đó - Khải Minh mặt lạnh bước đi
 - thế là sao đây? Anh hai à~ - nhỏ đơ như cây cơ
 - đi thôi còn ở đó anh em gì - típ bước Khải Minh để nhỏ ở đó ngơ ra
 - ơ hay, đợi em zới anh hiiiiiiiiiiiiii - nhỏ dí theo
- Sau “vài giờ” tập thể dục thì mọi người đã tới nơi cần tới, đó chính là...CÔNG VIÊN!
- đây là công viên mà, sao anh đưa chúng tôi tới đây? - nó gắt
 - đây là công viên bỏ hoang đã 30 năm nay rồi, em ko thấy điểm kì lạ khi chúng ta đi ngang qua bức tượng đó chứ? - chỉ tay vào bức tượng kẻ bên cổng vào (lần đầu bít c.viên cũng có cửa)
- Nó ngoái đầu lại nhìn bức tượng rồi quay qua Khải Minh nói
- không! Chẳng thấy gì lạ hết
 - ko lẽ khi đi ngang qua nó em ko cảm thấy sao? Tiếng rên, tiếng khóc, tiếng nói?
 - không! Ko nghe gì hết, anh có đầu óc phong phú thật đó, tính dọa chúng tôi à?
 - anh nói ở đây có ma hả? - nhỏ sợ - em ko đùa dai đâu nha

- đk rồi, đi ăn đi, đói bụng quá. 11h 30 rồi - thẳng tiến đi đến tiệm mỳ

- đúng là rảnh mà, ko có chuyện làm hay sao mà bắt đi lòng vòng thế? - nó bực

- thôi mà, em ko đói bụng sao? Đi thôi - hấn nắm tay nó

- nhưng mà...

- đi thôi! - kéo đến tiệm

- sau này anh ấy thăm với Tuyết Nhi rồi đây - nhỏ phì cười

- em tính nhường Vũ cho em ấy sao?

- em.... - nhỏ ấp úng

- mọi quyết định tùy vào em Phương Thy, anh vẫn sẽ ủng hộ - anh ta cười

- thật sao? Em là người quyết định sao? - nhỏ tròn mắt

- đúng, là ở em. Đi ăn thôi, anh ko muốn anh em mik biến thành con mèo đói - anh ta xoa đầu nó

- vâng anh hai, thương anh hai quá đi - nhỏ khoác tay anh ta

- em ăn zì Nhi?

- ko phải đây là tiệm mỳ sao? - nó đáp

- ông chủ, cho 5 đĩa mỳ xào đặc biệt

Bỗng chuông điện thoại nó reng lên, đó là số lạ

- alô, Tuyết Nhi nghe

[Tuyết Nhi, con dâu của bác]

- bác là Mẹ Thiên Vũ ạ? - nó bất ngờ

[là bác đây, con khoẻ chứ? Vũ đâu con? Chừng nào tụi con về?]

- là tối mai, sáng sẽ tới thôi ạ - nó cười

[sáng bác sẽ ra sân bay đón tụi con.]

- dạ vâng

[tụi con chơi đi, bác cúp máy đây]

- dạ chào bác

” Phải làm sao đây? Mình yêu ai chứ? Thiên Vũ hay Khánh Du đây? Mình có nên bày tỏ với anh ấy ko? ”

” Khi bên Thiên Vũ em cười đùa vui vẻ, còn khi với anh, em lạnh lùng cáu gắt. Nhất định anh sẽ làm em yêu anh, Tuyết Nhi. Thiên Vũ, cậu hãy đợi đó. ”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (46)

Nguồn

Zing Blog

49. Chương Nốt Nhạc Thứ 48: Chiến Tranh Lạnh

Mọi người im lặng mà ăn, chỉ có nó và nhỏ là ngồi tám vui vẻ ko biết chuyện zì, bọn con trai cũng sử dụng chiêu của con gái ý nhể. Chiến tranh lạnh! Mặc dù là cấm cúi tập trung ăn nhưng hấn, anh ta và Khải Minh đều “theo dõi bí mật” về “tình địch”

- Thy tò mò là lúc chúng ta lớn lên sẽ như thế nào? - nhỏ chống tay xuống bàn
- chắc chắn Thy đẹp lắm, hotgirls trong trường chứ ít đâu - nó chọc
- Nhi cũng thế mà, à mà qua bên đây Nhi có quen đk bạn hông?
- có mà chi thế?
- thì làm quen, biết đâu chúng ta sẽ là tỉ muội tốt thì sao
- đk, để Nhi gọi cô ấy thử bạn việc zì ko, nếu ko thì rủ đến đây chơi chung
- đk đó, gọi đi
- Nhi đây, Thư có bạn zì ko?

[ko, đang ở nhà coi tv, chán muốn chết]

- thế đi chơi ko?

[đi chơi? Đk đk đk, ở đâu?]

- đợi Nhi tí nha - nó quay qua hỏi Khải Minh - địa chỉ đây là đâu thế?
- là công viên bỏ hoang ma ám - ko nhìn nó
- anh đừng đùa với tôi - nó lạnh lùng
- đk rồi, địa chỉ là công viên Snow Candy, tiệm mỳ xxxx

Nó típ tục nghe điện thoại và nói địa chỉ cho Thư

[ok, Thư tới liền]

Rụp...Tít...Tít...Tít...

Nó và nhỏ típ tục nói chuyện, hấn, anh ta và Khải Minh típ tục “chiến tranh lạnh” cho đến khi cả đám ăn xong ra ngoài đợt Thư tới. Từ đâu đó, bóng dáng quen thuộc của 1 người con gái cộng cả tiếng nói nhào đến nó cùng 1 lúc

- ah! -Thư ôm nó ko buông
 - Nhi ơi nhớ Nhi quá à, sao ko nhắn tin hay gọi cho Thư hử? Ko rủ đi chơi luôn, zận!
 - hôm nay rủ đi nè, Nhi bao Thư
 - thật chứ? - Thư buông nó ra hơn hử
 - thật thật thật
 - thế chúng ta đi, mà ai đây? - Thư cười tươi
 - ah quên mất, đây là Phương Thy, bạn thân của Nhi. Đây là Thiên Vũ, đây là Minh Lâm, anh trai Thy. Còn đây là Khải Minh
 - ah~ trong số này có ai là bạn trai Nhi ko? - Thư cười nham hiểm
 - ơ...Nhi... - nó cười gãi đầu
 - khỏi nói cũng biết, là anh này phải hông? - chỉ tay vào hấn
- Nó chỉ biết đứng đó mà cười ngượng

- Ờk rồi, Thư mà nói nữa là Nhi đào hố chui xuống đất luôn đó, mặt đỏ như trái cà chua khi chín mọng zậy.
Dễ thương thiệt - nhỏ hòa theo

- ah đúng ha, thế chúng ta đi thôi - Thư khoác tay nó và nhỏ kéo đi

Hắn và anh ta đứng đó cười rồi đi theo, Khải Minh đứng nhìn hắn bằng ánh mắt viên đạn rồi cũng đi theo. Thư kéo nó và nhỏ đến 1 tiệm bán vòng tay rồi cả 3 người chi nhau ra. Thật trùng hợp là nó, nhỏ và Thư đều chọn cùng 1 kiểu chỉ khác là nó màu trắng, nhỏ màu hồng và Thư màu xanh biển. Cũng trong thời gian đó, cả 3 người con trai cũng chiến tranh lạnh (haizzz thật), hầu như bất cứ nơi đâu và lúc nào họ cũng như thế.

Mặc dù nói là đám con gái đang mua sắm nhưng thật ra nhỏ đang nghĩ về 1 chuyện, tay thì chỉ quơ đại đại qua những món đồ đó

- Thy, em ko sao chứ? Sao chờ người thế? - anh ta đứng kế bên nhỏ

- em hỏi anh chuyện này, anh hãy trả lời thật lòng nhé?

- em hỏi đi

- anh...em muốn hỏi là...anh còn thích Nhi chứ?

- sao em hỏi thế?

- em...anh đã hứa là nói thật lòng rồi cơ mà, anh trả lời em đi

Anh ta ngưng lại nhìn thẳng nhỏ, đáp

- anh ko biết, anh có 1 cảm giác kì lạ với cô gái tên Thư, cảm giác bối rối với Nhi. Anh ko biết

- ko thể nào mới quen Thư mà anh đã thích cô ấy rồi chứ?

- con bé này, nghĩ tầm bậy tầm bạ - anh ta cốc nhỏ

- nếu ko sao anh lại cốc đầu em? Anh à, kế hoạch của chúng ta...hủy bỏ nhé?

- hủy bỏ? Lí do?

- em ko muốn tổn thương Nhi nữa, vả lại em...ko còn cảm giác với Thiên Vũ nữa - nhỏ cúi mặt xuống

- ko còn cảm giác??? Thế em đã yêu ai rồi?

- em...chỉ mới thích thôi chứ...làm zì có yêu, anh đừng nghĩ bậy nha - nhỏ lúng túng

- ko có thì sợ zì người ta nghĩ bậy

- anh...anh đáng ghét quá, anh có phải anh hai em ko zậy? - nhỏ đánh anh ta

- chứ em có phải em gái anh hai ko? Suốt ngày gây sự không nhẽo, chỉ biết có thế

- anh đúng là xấu xa mà

- 2222222222 - Thư bất ngờ đứng đằng sau hù họ

- hết hồn à - nhỏ vuốt ngực

- 2 người đang làm zì mà um sùm thế? Còn đánh nhau nữa cơ đấy

- có zì đâu, mà Thư có bạn trai chưa?

- hờ hờ người như Thư làm zì có bạn trai chứ?

- phải ko đó, hay có mà ko giới thiệu? - nó và hắn đi tới

- ày cả Nhi cũng hòa theo nữa

- ai kêu hồi nãy chọc Nhi làm zì?

- Nhi...ah ha đổi chủ đề đi

- Thư có người để ý rồi đấy, chúc mừng nha - nhỏ liếc xéo anh ta cười gian
- ai thế? - ngóch ngếch
- ưm thì là...là 1 người nào đó....trong chúng ta...đang thik Thư - nhỏ
- ây chọc quài, đáng ghét quá à
- haha đk rồi, chúng ta đi đâu nữa đây?
- đi chơi game đi, bắn súng, bóng rổ, aution, đ... - Thư kể
- rồi rồi, đến đó tính sau, kể đến sáng mai chưa chắc đã hết nhĩ tiểu thư? - nhỏ
- ây thiệt là...
- thế đi thôi, lâu lắm mới đk đi chơi thế này - nó nắm tay nhỏ và Thư
- phải đó, chúng ta phải tranh thủ thôi
- ừm, let's go! - Thư

Tất cả cùng đi đến 1 nơi mà chỉ có trò chơi và trò chơi, trên đường đi đến đó họ đã gặp 1 đám du côn háo sắc kiếm chuyện. Chuyện zì sẽ xảy ra với Nhi, Vũ, Thy, Lâm, Thư và Minh? Cùng đón xem chap sau nha!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (47)

Nguồn Zing BlogZing Blog

50. Chương Nốt Nhạc Thứ 49: Mấy Người Là Ai?

Cả đám vui vẻ đi đến nơi chỉ có game, nhưng đang đi thì gặp đám du côn biến thái chọc ghẹo nó, nhỏ và Thư.

- cô bé, đi chơi hả em? Đi với anh nè, anh bảo đảm em sẽ có cảm giác như ở trên thiên đàng zậy - 1 thằng vuốt má nó nói
- bỏ ra, mấy người làm zì zậy? - hấn hất tay thằng đó ra
- êh mày, dám hất tay tao à? - thằng đó đẩy hấn
- Thiên Vũ, thôi mà anh, kệ họ đi - nó cản hấn
- sao mà kệ đk, tụi nó dám đụng vào bạn gái anh, làm sao anh để yên đk
- bỏ ra coi, muốn chết hả? Dám đụng vào tiểu thư à? - Thư la hét lên khi bọn đó đụng vào cô
- thằng kia mày làm zì zậy, dám đụng vào bạn tao sao? - anh ta kéo Thư lại
- có sao ko? Trầy trụa đâu ko? - nhỏ lo lắng
- ko sao, chỉ hơi đau vì anh Thy nắm mạnh quá thôi - Thư xoa cổ tay
- xin lỗi nha, anh Thy ko cố ý đâu
- ko sao đâu mà Thy....
- tụi bây muốn zì? Đánh nhau hả? Lại đây - thằng du côn khiêu khích hấn

BỐP....

Hấn đấm thằng đó 1 cái, liền cả đám chạy zô đánh hấn tới tấp, cả anh ta và Khải Minh cũng nhập hội. Nó, nhỏ và Thư đứng đó lo lắng ko yên

- Thiên Vũ dừng đánh nữa mà, em xin anh đó. Thiên Vũ! - nó khóc
- anh hai, dừng đánh nữa, dừng lại đi mà - nhỏ chấp tay lại
- 3 người dừng lại đi mà, ôi trời con trai thích đánh nhau thế à? - Thư đứng nhăn nhó
- Thiên Vũ à, anh dừng đánh nữa
- Nhi à, nín đi, đừng khóc nữa. Ko sao đâu - nhỏ lại nắm chặt tay nó và Thư

BỐP BỐP BỐP...BỤP BỤP....RẦM RẦM...

Đánh chưa đủ đâu nha, tác giả nói cho nghe nà, tụi du côn chắc chắn sẽ có dao, khi mà điên lên thì sẽ rút dao ra đúng hơn nè? Và trong trường hợp này thì thằng đó đã rút dao “giết người”, ơm phải nói là chưa có giết

- trời đất má ơi, đánh chưa đủ còn muốn chém nhau sao? Zui lắm hả? - Thư hoảng hồn
- Thiên Vũ, cẩn thận đó - tay chân nó run bần bật
- bình...bình tĩnh đi, ko...ko...sao đâu mà - nhỏ run theo

Tên đó quơ dao bừa bãi, trúng tay Khải Minh 1 đường ko sâu lắm. Ko đâu có thêm 1 đám người mặc vest đen chạy lại làm tụi kia chạy mất dép chỉ chừa lại mỗi con dao (hay ghê á)

Nó chạy lại lo lắng cho hấn, nhỏ thì chạy qua lo cho anh trai con Thư và Khải Minh đứng đó, cô thấy tay anh chảy máu liền chạy lại dùng khăn tay dùng băng lại cho. Thư quay qua hỏi đám người mặc vest đen 1 ánh mắt lạnh lùng

- mấy người là ai?
- chúng tôi vệ sĩ của cô Tuyết Nhi - 1 người trong đám nói

Nó bắt ngờ

- vệ sĩ của tôi sao? Tôi đâu có thuê vệ sĩ?
- chúng tôi là người của bà chủ kêu đến để bảo vệ tiểu thư
- bà chủ kêu đến? Là ai chứ?
- cái đó chúng tôi ko thể nói đk, bà chủ ko cho phép
- thế thì thôi, dù sao cũng cảm ơn mấy anh đã đến cứu chúng tôi. Chúng ta đi thôi - nó bước đi thì bị đám vệ sĩ cản lại
- cái zì nữa? Xong rồi, cảm ơn cũng rồi, muốn zì nữa?
- bà chủ dặn phải đưa tiểu thư về nhà an toàn
- chúng tôi đi chơi mà về nhà cái zì? Mấy anh nói bà chủ mấy anh là tôi ko cần, tay chân tôi đều bình thường, tự tôi đi

Thư này zờ cứ nhìn chăm chăm cái tên đứng sau cùng, nhìn anh ta zống với 1 vệ sĩ đã bảo vệ cô trước đây. Đúng rồi, chính là anh ấy

- yah, anh kia! - Thư nhăn mặt chỉ tay vào người đứng cuối cùng
- tôi sao?
- ko phải, là anh kia!
- t...tôi sao?
- phải, anh là vệ sĩ trước đây của tôi đúng ko?
- dạ...dạ đúng
- sao anh đứng đây? Tôi nhờ anh đi mua đồ cho tôi, anh mua chưa hả?

- dạ...dạ...rồi

- ai ăn thịt anh đâu mà nói năn run rẩy thế? Bộ tôi là hổ báo hả?

- ko có

- ko có thì tốt, đi đâu đây? Sao anh ở đây hả?

- dạ dạ...bà chủ sai tôi đến đưa tiểu thư về nhà

- Mẹ tôi kêu anh đưa tôi về nhà hả?

- dạ đúng, cả tiểu thư Tuyết Nhi

- cái zì? Thì ra bà chủ mấy người nói là Mẹ tôi, thế này zò cũng im ru hà, người zì mà nhát thấy ớn

- Thư à, bà chủ là Mẹ Thư à? - nó

- phải đó, là Mẹ Thư, bà hiền lắm

- ah

~ thừa tiểu thư Lục Tuyết Nhi, mời cô theo chúng tôi về nhà

- kì lạ, sao mấy người cứ bảo tôi về nhà tôi ko vậy?

- vì cô là....

- là zì?

- là bạn tiểu thư chúng tôi, mời cô

- Ơ...

- Nhi à, hay tới nhà Thư chơi 1 lần đi, nhà Thư có nguyên sân thể thao luôn

- ko phải quyết định của Nhi, mọi người thấy sao?

- tùy em! - cả 3 người con trai đồng thanh

- yeah! Thế chúng ta đi thôi, đi đi đi - Thư kéo nó đi

Mọi người cũng theo sau, đầu hấn cứ lẩn quẩn mấy suy nghĩ chưa thể giải đáp.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (48)

Nguồn Zing Blog

51. Chương Nốt Nhạc Thứ 50: Bà Ta Là Ai? (1)

Mọi người xuất phát tới nhà của Thư, trên xe Thư ao ước có 1 người chị để có thể cùng đi mua sắm trò chuyện tâm sự với nhau

- ôi nghĩ đến lúc đó thì Thư thật vui sướng và hạnh phúc - Thư cười vui

- phải đó, có chị em tâm sự vui chơi với nhau thì còn zì bằng nữa - nhỏ cũng vui theo

” Mới gặp nhau chưa bao lâu đã hợp như thế rồi, đáng lẽ nên cho Thư và Thy là chị em với nhau mới đúng.”

- nó cười phì

- zì zợ? Bộ tụi này nói chuyện mắc cười lắm hả? - Thư tròn mắt

- đâu có, ko có đâu, tại thấ 2 người vui quá nê cười zậy thôi à

- phải ko hay đang nghĩ xấu tụi tui đó - nhỏ nghi ngờ

- ko đâu mà, ai rảnh đâu mà nghĩ zậy, 2 người hoàn hảo mà ko ai nói zì đâu

- thế thì tốt - đồng thanh

Tính Tình Tinh

Xe đậu trước cửa 1 biệt thự to lớn nhưng có vẻ nơi đây sẽ ko đk an toàn vì nhìn thấy nó âm u quá

- zô đi, cứ tự nhiên - Thư hớn hở

- cửa có mở đâu mà zô - nhỏ và nó đồng thanh

- ah quên mất, xin lỗi nha - Thư chạy lại cửa, lấy trong túi xách ra 1 cái thẻ rồi quẹt zô - xong rồi, mọi người zô đi

- nhà Thư hiện đại ha, cửa quẹt thẻ luôn - nhỏ

- hỳ hỳ, mà sao nãy zờ thấy mấy anh im lặng quá zậy?

- ko có zì để nói - đồng thanh

- Thư xin mấy anh đó, vào đó nói nhìu 1 tí, cười nhìu 1 tí, chứ ôm bộ mặt như zậy Mẹ Thư sẽ tưởng tới nhà bà chán lắm - Thư cún con

- đk rồi, kệ họ đi, zô đó tự nhiên sẽ nói và cười thôi à - nhỏ

- mong thế, mời vào nhà - Thư dẫn đầu

Zô trong nhà nó và nhỏ đều mở to mắt, cách trang trí thật đẹp, sang trọng và đẹp mắt

- ôi đẹp quá đi mất, ao ước thật, Thư sướng quá đi - nhỏ khen tấm tắc

- có zì đâu, mời ngồi, Thư đi gọi Mẹ sẵn tiện lấy nước - chạy vút zô nhà bếp

- nhà Thư rộng quá, sướng quá - nhỏ vẫn ao ước

- rồi 1 ngày nào đó Thy sẽ có 1 ngôi nhà mơ ước thôi mà - nó vỗ vai nhỏ

- các con đến rồi sao? - Mẹ Thư từ trong phòng đi ra

- ơ Mẹ đây rồi, con tính zô phòng gọi Mẹ đây, Ba đâu rồi ạ? - Thy bưng nước ra

- tụi con chào bác - cả đám đồng thanh

- mọi người tự nhiên đi ha

- cảm ơn Thư

- Ba con bận việc suốt đầu ra ở nhà zờ này - Bà vui vẻ ngồi xuống

- ah quên mất đây là Tuyết Nhi, Phương Thy, Minh Lâm, Khải Minh và Thiên vũ - Thư giới thiệu

- con là Tuyết Nhi sao? Lớn thế này à - Bà nắm tay nó

- bác quen con sao? - nó ngạc nhiên

- ta là M....ta quen con từ nhỏ rồi, chắc con ko nhớ

- vâng

- Ba con khỏe chứ?

- Ba con? Dạ Ba con vẫn khỏe mà - nó cười

- ko ý ta là Ba ruột....

- bác nói zì? - nó nhìn thẳng Mẹ Thư

- ơ ko ta ko có nói zì hết - Bà trốn tránh

- rõ ràng con nghe bác nói Ba ruột con, sao bác lại nói thế? - nó nghiêm túc

- ta... - Bà lúng túng

- Mẹ à, rõ là hồi nãy Mẹ có nói thế mà

- con im đi

- thế bác nói đi, bác có quan hệ zì với gia đình con?

- con ko cần phải....

- con nhất định phải biết, bác có quan hệ zì với gia đình con? - nó kiên định

- ta là....là...là bạn thân của Mẹ con

- bạn thân sao? Thật chứ? - nó vẫn nghi ngờ

- thật mà, thôi tụi con ngồi chơi, ta zô phòng - Bà đứng lên zô phòng

” Bác ấy nhất định ko phải bạn thân của Mẹ, bác ấy là ai chứ? Sao lại biết Ba ruột mình? Ko lẽ Mẹ Thư là....”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (49)

Nguồn Zing Blog

52. Chương Nốt Nhạc Thứ 51: Bà Ta Là Ai? (2)

Thư tìm đĩa phim mà lục lung tung cả lên, nhỏ thì ngồi tìm phụ còn nó cầm ly nước mà ngồi đờ ra, hần nhìn nó quơ tay trước mặt

- Nhi!

- hả? Sao? - nó giật mình

- em làm zì mà ngồi đờ ra thế?

- đâu có, em chỉ suy nghĩ tí thôi mà

- suy nghĩ zì cả buổi trời ai kêu cũng ko nghe - nhỏ lên tiếng

Nó chỉ cười rồi đặt ly nước xuống bàn hỏi

- 2 người làm zì thế?

Thư tiện tay ôm chồng đĩa đặt lên người nó

- đang tìm đĩa phim coi, mà toàn thấy linh tinh thôi

- đĩa zì? Phim tên zì? - nó ngồi tìm

- ơm thì đĩa phim ma, tên Âm ảnh kinh hoàng

Nhỏ dừng lại quay qua nhìn Thư

- êh khoan hình như phim đó chiếu rạp mà, có bán đĩa hả?

- ừm, đĩa phim đó.....

- sao?

- nó ko có bán

- zui ha, đùa hay ha, ko có bán thế tìm cái zì hả? - nhỏ quạo

- thì Thư đâu cố ý, thôi thì zô phòng mở cho coi, làm thấy ghê - Thư xụ mặt

- ồm dọn hết đồ đạc này đây - nó
- khỏi cần, chị Hạnh ơi, dọn giúp em nhé
- ờk em gái
- cảm ơn chị, đi thôi

Thư dẫn mọi người lên phòng chiếu phim

53. Chương Nốt Nhạc Thứ 52

Tất cả về chỗ ngồi, phim bắt đầu chiếu. Thư hầu như là ăn nhùi hơn coi, cô cứ ôm khư khư tô bắp rang mà ăn

- ngon quá đi, hí hí hí - Thư cười khúc khích
- zì coi phim mà cười thế? Phim phải hay chứ sao ngon? - nhỏ
- đâu có, Thư nói phim hay mà đâu có nói ngon đâu - Thư chối tội
- oh chắc Thy nghe nhầm

.
.

.

Bây zờ đã gần hết phim, nó hấn anh ta và Khải Minh tập trung coi trọn bộ, còn Thy và Thư suốt buổi cứ tám và tám

- cả buổi 2 người cứ tám, thật sự ồn đấy - nó cần nhần
- vâng vâng vâng, lần sau ko dám ồn khi tiểu thư Tuyết Nhi coi phim nữa ờk chưa?
- ko biết làm ờk hay ko mới là quan trọng
- ờk chứ tiểu thư - 3 đứa con gái cười vui vẻ, 3 người con trai lại chiến tranh lạnh (haizzz)

Đi ngang qua phòng Mẹ Thư, nó đã nghe ờk 1 chuyện mà có thể sẽ liên quan tới chuyện nó cần tìm, mọi người đều ko để ý nên đi 1 lèo lên phòng khách

“Ông nói đúng đó, con bé Tuyết Nhi nó là bạn của Thư, đang ở nhà mình. Ông tìm chỗ nó ở đi, tôi sẽ đến thăm nó thường xuyên nhưng tôi ko mong ông sẽ làm hại zì nó vì nó là con tôi cũng như con ông...bla...bla....”

“Cái zì? Bác ấy là Mẹ mik? Ko thể nào! Ba Thư chính là người đã giết bà của mik sao? Đây là sự thật sao?” Nó đứng đơ ra đó, ko thấy nó đâu Thư liền chạy đi tìm

- hey Tuyết Nhi - tiếng của Thư làm nó và Mẹ Thư giật mik, bà liền mở cửa ra thì thấy nó. Về mặt hốt hoảng

- T...T...Tuyết Nhi, con làm zì ở đây?
- dạ ko có zì - nói rồi nó đi lên phòng khách - về thôi mọi người
- mới đây đã phải về sao? - nhỏ chu mỏ
- nếu Thy thik thì có thể ở lại chơi, Nhi hơi chóng mặt
- thế để anh đưa em về - Khải Minh và hấn đồng thanh
- ờk cảm ơn anh Thiên Vũ
- ko có zì, đi thôi
- êh đợi zới, về nha Thư - nhỏ vẫy tay

Mọi người đón taxi rồi về nhà, trong xe nó im lặng hoàn toàn, đầu nó rối bời. Về đến nhà nó chào ông rồi ở luôn trong phòng, ăn cũng ko ăn, uống cũng ko uống, nó càng ko muốn nói chuyện.

- sao Mẹ Thư lại biết Ba ruột mik? Sao Mẹ Thư nói mik là con của bà? Sao Mẹ Thư lại nói Ba Thư ko đk tổn hại zì mik? Rốt cuộc là vì sao chứ? Mik và Mẹ Thư có quan hệ zì? Ba ruột mik và Mẹ Thư từng quen nhau sao? Và...Ba Thư là người giết chết bà nội? Ko thể nào, ko thể nào! - nó khóc, bàn tay nắm chặt lại, nó cắn môi

Cốc...Cốc...Cốc....

Cốc...Cốc...Cốc....

- Tuyết Nhi à, trả lời đi - hấn

- Thiên Vũ à?

- là anh đây, mở...

Cạch...

Hấn xô phòng rồi đóng cửa lại

- em sao thế? Bệnh à?

- ko có, em vẫn khỏe

- thế sao mặt em kì thế?

- em...em ko phải là con cháu nhà họ Lục

- cái zì?

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (51)

Nguồn Zing Blog

54. Chương Nốt Nhạc Thứ 53

Hấn bất ngờ trước câu nói của nó

- em nói zì thế Tuyết Nhi?

- em...- nó ngồi xuống giường

Hấn ngồi xuống kế nó

- em làm sao? Cái zì mà em ko phải con cháu nhà họ Lục? Em là Lục Tuyết Nhi mà

- em...em ko phải Lục Tuyết Nhi

- sao? Em nói đùa đấy à? - hấn nhíu mày

- em nói thật, anh biết ko? Khi mình coi phim xong rồi ra phòng khách nhà Thư, đi ngang qua phòng Mẹ Thư, em đã nghe thấy bác ấy nói là... - no rưng rưng

- bác ấy nói zì?

- bác ấy nói là bác ấy là Mẹ của em - nó rơi nước mắt

Hấn hoàn toàn đơ người khi nó nói thế, nó ko phải là Lục Tuyết Nhi ư?

- sao em biết?

- khi đến đây, ông nội đã dẫn em đi thăm mộ bà, ông đã nói hết cho em nghe, ông nói em ko phải Lục Tuyết Nhi mà là Trần Khánh Ly. Em ko phải con cháu nhà họ Lục, ko phải - nó ôm đầu khóc

“Tuyết Nhi thật tội nghiệp, chắc bây giờ em ấy đau khổ lắm, phải làm sao để em ấy hết buồn đây?”

- Tuyết Nhi à, thế Ba Mẹ ruột của em là ai?

- Ba ruột em là tài xế nhà họ Lục, Mẹ em chính là...Mẹ của Thư

- thế tại sao Ba Mẹ em lại đưa em cho nhà họ Lục chăm sóc?

- Mẹ em vì vinh hoa phú quý mà bỏ Ba em và cả đứa con này theo Ba Thư, Ba em vì ko muốn em ko có Mẹ nên đã đến nhà Ba Thư dẫn Mẹ về nhưng ko đk, ngược lại còn chọc giận Ba Thư, ông ta sai người giết Ba em. Vì bất đắc dĩ nên Ba em mới đưa cho nhà họ Lục chăm sóc và đừng để cho ai biết em là con ông, Ba em muốn bên cạnh em nên đã giả trang làm tài xế nhà họ Lục. Mẹ Thư cho người đi tìm em nên đến nhà ông nội tìm, ông ta, chính ông ta đã nổ súng giết chết bà nội. Chính là Ba của Thư - nó khóc to hơn

Hắn ôm nó vào lòng, nó khóc và mãi khóc, hắn thấy mà xót xa. Nó buông hắn ra, ngược mắt hỏi

- anh đã biết hết sự thật, bây giờ em ko phải con nhà họ Lục, ko phải Lục Tuyết Nhi, ko có gia thế quyền lực tài sản gì hết. Anh có bỏ rơi em ko?

Hắn đưa tay lau nước mắt nó, nâng gương mặt nó lên cười an ủi đáp

- ko! Ko bao giờ anh bỏ em cả, anh ko phải iu tiền hay quyền lực nhà em, anh iu con người em. Bản tính dễ gần, thân thiện, thích giúp đỡ người và có lòng thương người. Anh iu dù là Lục Tuyết Nhi hay Trần Khánh Ly, anh vẫn yêu.

Nó cảm động khóc, ôm lấy hắn

- Thiên Vũ, cảm ơn anh, cảm ơn anh

Hắn vuốt mái tóc nó

- bé ngốc, sao em phải cảm ơn anh? Anh ko thích, sau này ko đk nói cảm ơn với anh nữa biết chưa? - nó gạt đầu

Bên ngoài phòng nó cũng có 2 người đang sóc, họ đi xô phòng nhỏ nói chuyện

- em ko ngờ Nhi tội như thế, ko phải là con ruột nhà họ Lục, biết bao năm trời cô ấy sống dưới mái nhà đó, ko ngờ lại như thế này. Thương Nhi quá - nhỏ khóc

- đúng thật khó đoán sau này sẽ như thế nào dù cho có nhìn thấy trước tương lai - anh ta

- anh hai à, kế hoạch của chúng ta...có thể...bỏ đk ko?

- em muốn từ bỏ? Vì em yêu tên Khánh Du rồi phải ko? Hay muốn thương hại cho Nhi?

- anh à, em ko loại người thương hại người khác mà từ bỏ tình yêu của mik đâu

- ko thì em đã yêu tên Khánh Du rồi, anh nói trước, anh ko chấp nhận thằng đó làm em rể anh đâu - nói rồi mở cửa đi luôn

- sao anh lại như thế chứ? Anh có phải anh trai em ko hả Hoàng Minh Lâm? - nhỏ đứng khóc hét lên

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (52)

Nguồn Zing Blog

55. Chương Nốt Nhạc Thứ 54

Nó ngủ trong vòng tay của hấn, hấn nhẹ nhàng đỡ nó nằm xuống giường, đắp chăn cho nó rồi ra khỏi phòng. Hấn gặp phải Thy

- anh nói chuyện với em đk ko?

- đk

Nhỏ cười rồi bước đi, hấn theo tới phòng nhỏ

- có chuyện gì?

Nhỏ nắm chặt tay lại

- em muốn nói là chuyện hủy hôn...

- chuyện đó sao?

- chuyện đó...đáng ra chỉ nằm trong kế hoạch do em và...anh hai bày ra

- là sao? - hấn nhíu mày

- tức là chuyện đó...em đồng ý hủy hôn là vì....muốn giết Tuyết Nhi

- cái gì? Cô muốn giết Tuyết Nhi? Sao tâm địa cô độc ác như thế? - hấn giận dữ

Nhỏ khóc

- em...em...anh nghe em nói đi, thật ra em biết lúc Nhi biết chuyện này anh và cô ấy sẽ đính hôn, em và anh hai định sẽ nhân ngày đó sai người ám sát Tuyết Nhi và anh sẽ là của riêng em, nhưng sao em cảm thấy ko vui. Em...em ko muốn, lần Tuyết Nhi qua đây em đã gặp Khánh Du, lúc đó bỗng nhiên em vui hân mà cũng ko biết tại sao, em nghĩ mình đã thik anh ấy rồi. Em cũng nghĩ nếu như mình thik anh ấy thì sao lại phải chia rẽ tình yêu của anh và Nhi? Và hồi nãy khi Tuyết Nhi nói chuyện với anh, em và anh hai đã nghe đk tất cả, em đã khóc và cảm thấy cô ấy thật sự đau khổ với chuyện gia đình và tình yêu. Em ko muốn cô ấy tổn thương thêm nữa, em sẽ rút khỏi kế hoạch này nhưng anh hai, anh ấy ko chịu. Em muốn nói với anh là đến ngày 2 người đính hôn, hãy bảo vệ cô ấy hết mức có thể, em ko muốn sai lầm nữa. Em xin lỗi! - nhỏ cúi đầu

- Phương Thy, cảm ơn cô đã nhắc nhở, cảm ơn cô đã cho chúng tôi bên nhau. Cảm ơn!

Nhỏ vừa khóc vừa cười lắc đầu (nghĩa là ko có gì đâu)

Hấn về phòng mình thu dọn đồ đạc, nhỏ cũng lo thu xếp đồ đạc. Tối đến, cả nhà xuống ăn cơm, tâm trạng của hấn, nó và nhỏ đều ko tốt

- 3 đứa ăn mạnh lên đi chứ, ăn gì mà yếu xìu thế hả?

- con ăn ko zô - nó bỏ chén đĩa xuống bàn

- Tuyết Nhi, ngày mai con về rồi, bữa cơm tối này con phải ráng ăn, ông ko biết bao lâu nữa mới có thể gặp lại con, mới có thể ngồi ăn tối với con

Nó đã rưng rưng nước mắt, nó ráng kiềm lòng ko đk khóc, nuốt nước mắt vào tim

- ông nội, con sẽ tới thăm ông mà, 1 tháng 1 lần

- hahaha con bé này đúng là

Nó cố ngồi ăn xong bữa, rửa chén rồi lên phòng, nó lôi điện thoại ra bấm vào tấm hình nó và ông bà nội chụp chung. Nước mắt lại tuôn ra, nó nằm xuống giường mà khóc ướt hết cả gối. 5 phút sau nó ngồi dậy lấy tay quệt đi nước mắt rồi cười cầm điện thoại xuống phòng khách. Nó chạy lại bên ông rồi ôm chầm lấy ông cười

- ông cháu mình chụp nha, làm kỉ niệm ạ

- đk đk thôi

Tắc...Tắc...Tắc....Tắc....Tắc...(bao nhiêu cái tắc là bấy nhiêu tấm hình)

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (53)

Nguồn Zing Blog

56. Chương Nốt Nhạc Thứ 55

Nó vui vẻ ngồi xuống ghế sofa xem lại

- Tuyết Nhi, con rửa ra rồi đưa cho ông 1 tấm nha

- dạ ông, ông nhớ để trong phòng ngủ và phòng khách, như thế mình đi đâu cũng thấy - nó cười híp mắt

- đk nghe theo ý kiến của con - ông cười

- thôi con lên phòng, sáng mai con đi rửa hình rồi đưa cho ông

- ừ

Nó vui vẻ lên lầu zô phòng đóng cửa lại, ngồi trên giường nước mắt tuôn rơi. Bỗng cánh cửa mở ra, người mở chính là...Khải Minh

- Tuyết Nhi, em....

Nó quệt nước mắt bực bội

- anh zô sao ko gõ cửa?

- anh xin lỗi

- ko cần, lần sau khi zô phòng người khác nhớ gõ cửa là đk

- anh nhớ rồi, mà em...sao khóc? - Khải Minh lại ghé ngồi

- tôi khóc mặc tôi, ko liên quan đến anh - nó lạnh lùng

Cốc...Cốc...Cốc...

- vào đi

Hắn mở cửa zô

- hình như anh zô ko đúng lúc

Khải Minh lạnh lùng nói

- phải đó, ra ngoài đi, chúng tôi đang nói chuyện

- anh khỏi phải đi, anh ko phải người ngoài đâu Thiên Vũ - nó nắm tay hắn

Khải Minh tức giận bỏ ra ngoài đóng cửa 1 cái rầm

- em ko sao chứ?

Nó lắc đầu cười

- em ko sao mà

- chắc chắn ko sao đấy chứ? Anh lo lắng đấy

- em ổn mà, anh đừng lo quá

Hắn đi lại giường nó ngồi

- Ờ rồi, em đang làm zì thế?

Nó ngồi kể hắn

- em đang xem hình hồi nãy em và ông chụp, đẹp ko?

- bạn gái anh ko đẹp thì ai đẹp nữa đây

- em nói ông em kìa, ông đẹp lão quá đúng ko?

- đúng, sau này ko biết anh Ờ thế ko ta?

- Ậy anh thật là

- anh nghĩ em nên rửa ảnh rồi treo trong phòng cho đẹp

- Ừm hay zờ chúng ta đi luôn đi

- zờ hả?

- Ừm

- đi, anh sẽ làm vệ sĩ cho em

Cả 2 nắm tay nhau xuống phòng khách

- con chào ông - đồng thanh

- Ờ 2 đứa ngồi đi - nó và hắn ngồi xuống - tính đi đâu đây hả?

- dạ tụi con đi rửa hình ạ

- Ừ đi sớm về sớm biết chưa

- dạ ông

Ông cười đến khi nó và hắn đi khuất, vẻ mặt buồn bã hiện rõ

- bà thấy ko? Cháu gái bà yêu thương nhất đấy, nó rất thương bà. Tấm hình 10 năm nó vẫn giữ, nó vẫn còn giữ cho đến bây zờ. Nó là đứa con cháu hiếu thảo lễ phép ngoan ngoãn. Bà đi quá sớm, bà chỉ mất vài hôm thì nó đến, vẻ mặt của nó vui vẻ nhưng khi nghe tin bà chết nó đã khóc đến mất hết lí trí, đòi trả thù cho bà. Bà có cảm nhận Ờ tình yêu thương của nó ko?

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (54)

Nguồn Zing Blog

57. Chương Nốt Nhạc Thứ 56

Nó đứng khóc trong im lặng, hắn đợi ở ngoài mà ko thấy nó ra nên zô tìm thì thấy nó đứng khóc, hắn đưa nó ra ngoài rồi ôm nó vào lòng

“Em sao thế? Sao khóc hả?” Hắn vuốt tóc nó

Nó nấc từng cơn “Em...em...nhớ bà, ông em cũng rất nhớ bà nhưng giấu trong lòng. Tại em mà bà mới chết, tại em...” Nó tự đánh mình

Hắn thả nó ra tức giận “Anh ko cho em làm thế, dù thế nào thì em cũng ko Ờ đánh mik”

“Zậy anh nói em phải làm sao? Bà em thì mất, em thì ko phải là con gái của Ba Mẹ, Ba Thư lại là người giết bà em, Mẹ ruột em thì khiến Ba em phải sống lén lút, khiến em bấy lâu nay ko hiểu thảo với Ba. Zậy anh nói em phải làm sao?”

Hắn ôm chầm lấy nó, nhỏ nhẹ nói “Tuyệt Nhi, anh ko thể giúp zì đk cho em, anh chỉ có thể bên cạnh cùng vượt qua khó khăn với em”

Nó ôm chặt hắn mà khóc đến ướt áo của hắn. Hắn chọc cười nó “Em mà khóc nữa là anh bỏ em đó, ko thương nữa đâu”

Nó hùng hực lửa “Anh dám?”

Hắn nhéo mũi nó “Sao mà dám đk, anh mà bỏ lỡ em tìm anh “ngũ mã phanh thây” thì sao?”

“Anh đáng ghét, dám nói thế hả?” Nó dí hắn chạy vòng vòng

Khoảng 30s sau hắn chạy thì bỗng nhiên dừng rồi ôm nó vào lòng “Tuyệt Nhi, em tính ko lấy đt à?”

Nó chợt nhớ ra rồi chạy về nhà, hắn đứng phì cười, bạn gái mik cũng dễ thương quá đó chứ.

“Ông chắc ở trong phòng, cũng tốt, nghỉ ngơi sức khỏe mới giữ đk chứ” Nó cười rồi lên phòng

Nó lại giường cầm đt lên rồi xuống dưới lầu, hít thở sâu rồi vui vẻ ra ngoài. Vừa ra đã thấy hắn đứng “sút” đá.

“Mấy cục đá nó có lỗi với anh à?” Nó khoanh tay trước ngực

“Tại anh thấy nó chướng mắt”

“Bộ ai chướng mắt anh cũng đá hết hả?”

“Ồ” Hắn vô tư

Nó nhú mày “Kể cả em à?”

Hắn dừng lại cười đánh trống lảng “Đi rửa hình thôi” Hắn khoác vai nó đi

Cả 2 nói cười vui vẻ trên đường đến chỗ rửa hình. Hắn và nó zô tiệm Smile

“Chú rửa dùm con mấy tấm này” (nói t.anh)

“2 đứa đợi 1 lát”

“Qua đây ngồi Tuyệt Nhi” Hắn kéo nó qua ghế ngồi

“Ở đây trang trí đẹp quá”

“Ồ, Tuyệt Nhi, em muốn làm cô dâu 14 tuổi ko?”

“Ko, em chưa muốn bị ràng buộc và luật đưa ra là 18 tuổi mới đk kết hôn. Nhưng em muốn 24 mới kết hôn”

Hắn xụ mặt “Mik chỉ cần...”

“Ko đk, em ko chơi như thế đâu, 24 sẽ mãi là 24”

“Tuyệt Nhi!”

“Zô dụng thôi anh à”

Hắn nghiêm túc “Thôi zậy nha, đến lúc đó em ko đk lấy ai khác ngoài anh”

Nó cười “Zì chứ? En chỉ sợ anh ko đợi đk thôi”

Hắn vỗ ngực đảm bảo “Vì em anh sẽ đợi”

“Ko ai biết rằng thiếu gia Thiên Vũ lại như con nít thế” Nó chọc

“Vì em cả thôi Lục Tuyệt Nhi!”

Nó nghe xong thì cười hạnh phúc.

58. Chương Nốt Nhạc Thứ 57

Nó và hần ngồi cười nói vui vẻ với nhau, ko lâu sau ông chủ ra đưa cho nó mấy tấm hình đk rửa

“Cảm ơn, bao nhiêu ạ?” Nó vui vẻ

“.....” Tg ko biết tiền bên Mỹ nên tùy m.n nghĩ ạ

Nó đưa tiền cho ông chủ rồi cả 2 đi về, trên đường nó và hần ghé zô chỗ đóng khung hình. Đóng xong nó lại lòi hần zô chỗ chụp hình công cộng mà chụp hết kiu này qua kiu khác, hần mệt với nó luôn (em còn tâm hồn trong trắng, hồn nhiên). Về đến nhà hần nằm dài ra ghế

“Mệt quá, mệt quá, mệt quá” Hần than

Nó ngồi xuống ghế rót trà “Anh cứ lảm nhảm thế còn mệt hơn đấy” Nó đưa trà cho hần “Anh uống đi”

Hần giựt ly trà trên tay nó nốc 1 hơi rồi để cái ly trà mạnh xuống bàn, nó la “Bể! Anh muốn chết à? Bộ này quý lắm đấy? Anh mua đèn nổi ko?”

“Nếu bể thì nó đã bể rồi chứ đâu có nằm im đây đâu”

“Ồ hay anh sao thế?”

“Em hỏi em đi”

“Em sao?” Nó ngây thơ

“Sao à? Em hỏi anh sao à? Trong lúc chụp hình, em dám làm trò đó với anh à?”

“Trò đó? Hahahaha trò đó zui mà” Nó cười như điên

“Zui? Em thấy zui nhưng anh ko zui. Tức, tức quá, đường là 1 thiếu gia nhà họ Thiên mà lại bị 1 người con gái làm trò đó”

“Zui mà, em chỉ chỉnh mặt anh thành con quái vật thôi mà, trong phim Người Đẹp và Quái Vật đó” Nó vô tư

“Thế hả? Em thấy anh như thế nào?”

“Đẹp trai”

“Biết anh đẹp trai sao em lại cho anh làm quái vật hả? Mất hết vẻ đẹp trai, ít nhất em cũng nên cho anh làm hoàng tử chứ”

“Em chỉ thik phim đó thôi nên em cho anh làm quái vật còn em làm người đẹp, có sao đâu”

” Hay quá, em thử là anh coi như thế nào?”

“Hay anh muốn làm người đẹp? Em sẵn sàng làm quái vật”

“Anh.....” Hần bí “Bỏ bỏ bỏ bỏ, ko nói nữa, anh nói ko lại em đâu”

“Biết thế là tốt đấy anh à” Nó cười

Lúc đó ông quản gia lên phòng khách “Tiểu thư mới về ạ?”

“Dạ, mà lúc con đi ông đâu có ở đây đâu, sao biết con đi?” Nó thắc mắc

“Mọi chuyện trong nhà tôi đều nắm rõ rất chi tiết”

“Thế sao?”

“Dạ, tôi có thể nói chuyện riêng với cô đk ko?”

“Được”

“Chúng ta zô phòng cô nhé?”

“Vâng, em lên phòng đây, anh nghỉ ngơi đi nhé, mai chúng ta chơi típ” Nó chọc

Hắn xanh mặt trước sự nham hiểm của nó, ko biết sẽ có chuyện zì nữa đây. Chỉ biết sẽ có nguy hiểm với nó thôi.

Nó và ông quản gia lên phòng, ông quản gia đóng cửa lại tỏ vẻ mờ ám

“Có chuyện zì thế ạ? Sao phải đóng cửa?”

Ông quản lí cười mờ ám ”Ko phải như thế sẽ lịch sự hơn sao?

“Thế có chuyện zì ko ạ?”

“Bình tĩnh, cô cứ bình tĩnh, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô ko nên điều tra về cái chết của bà chủ, nếu ko hậu quả cô ko gánh đk đâu”

“Vì sao?”

“Tôi chỉ nói như thế thôi, mọi chuyện còn lại là của cô nhưng....tôi nói cho cô biết, nếu cô ko sợ mà cứ điều tra thì người bên cạnh cô sẽ ra đi ko trở lại. Chắc cô cũng ko muốn đâu nhỉ?”

Ông quản lí nói xong rồi ra khỏi phòng để nó khó hiểu trong đồng hồ độn này.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (56)

Nguồn Zing Blog

59. Chương Nốt Nhạc Thứ 57

Nó và hắn ngồi cười nói vui vẻ với nhau, ko lâu sau ông chủ ra đưa cho nó mấy tấm hình đk rửa

“Cảm ơn, bao nhiêu ạ?” Nó vui vẻ

“.....” Tg ko biết tiền bên Mỹ nên tùy m.n nghĩ ạ

Nó đưa tiền cho ông chủ rồi cả 2 đi về, trên đường nó và hắn ghé zô chỗ đóng khung hình. Đóng xong nó lại lôi hắn zô chỗ chụp hình công cộng mà chụp hết kiu này qua kiu khác, hắn mệt với nó luôn (em còn tâm hồn trong trắng, hồn nhiên). Về đến nhà hắn nằm dài ra ghế

“Mệt quá, mệt quá, mệt quá” Hắn than

Nó ngồi xuống ghế rót trà “Anh cứ lảm nhảm thế còn mệt hơn đấy” Nó đưa trà cho hắn “Anh uống đi”

Hắn giựt ly trà trên tay nó nốc 1 hơi rồi để cái ly trà mạnh xuống bàn, nó la “Bể! Anh muốn chết à? Bộ này quý lắm đấy? Anh mua đèn nổi ko?”

“Nếu bể thì nó đã bể rồi chứ đâu có nằm im đây đâu”

“Ồ hay anh sao thế?”

“Em hỏi em đi”

“Em sao?” Nó ngây thơ

“Sao à? Em hỏi anh sao à? Trong lúc chụp hình, em dám làm trò đó với anh à?”

“Trò đó? Hahahaha trò đó zui mà” Nó cười như điên

“Zui? Em thấy zui nhưng anh ko zui. Tức, tức quá, đường là 1 thiếu gia nhà họ Thiên mà lại bị 1 người con gái làm trò đó”

“Zui mà, em chỉ chỉnh mặt anh thành con quái vật thôi mà, trong phim Người Đẹp và Quái Vật đó” Nó vô tư

“Thế hả? Em thấy anh như thế nào?”

“Đẹp trai”

“Biết anh đẹp trai sao em lại cho anh làm quái vật hả? Mất hết vẻ đẹp trai, ít nhất em cũng nên cho anh làm hoàng tử chứ”

“Em chỉ thik phim đó thôi nên em cho anh làm quái vật còn em làm người đẹp, có sao đâu”

” Hay quá, em thử là anh coi như thế nào?”

“Hay anh muốn làm người đẹp? Em sẵn sàng làm quái vật”

“Anh.....” Hắn bí “Bỏ bỏ bỏ bỏ, ko nói nữa, anh nói ko lại em đâu”

“Biết thế là tốt đấy anh à” Nó cười

Lúc đó ông quản gia lên phòng khách “Tiểu thư mới về ạ?”

“Dạ, mà lúc con đi ông đâu có ở đây đâu, sao biết con đi?” Nó thắc mắc

“Mọi chuyện trong nhà tôi đều nắm rõ rất chi tiết”

“Thế sao?”

“Dạ, tôi có thể nói chuyện riêng với cô đk ko?”

“Được”

“Chúng ta zô phòng cô nhé?”

“Vâng, em lên phòng đây, anh nghỉ ngơi đi nhé, mai chúng ta chơi típ” Nó chọc

Hắn xanh mặt trước sự nham hiểm của nó, ko biết sẽ có chuyện zì nữa đây. Chỉ biết sẽ có nguy hiểm với nó thôi.

Nó và ông quản gia lên phòng, ông quản gia đóng cửa lại tỏ vẻ mờ ám

“Có chuyện zì thế ạ? Sao phải đóng cửa?”

Ông quản lí cười mờ ám ”Ko phải như thế sẽ lịch sự hơn sao?”

“Thế có chuyện zì ko ạ?”

“Bình tĩnh, cô cứ bình tĩnh, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô ko nên điều tra về cái chết của bà chủ, nếu ko hậu quả cô ko gánh đk đâu”

“Vì sao?”

“Tôi chỉ nói như thế thôi, mọi chuyện còn lại là của cô nhưng....tôi nói cho cô biết, nếu cô ko sợ mà cứ điều tra thì người bên cạnh cô sẽ ra đi ko trở lại. Chắc cô cũng ko muốn đâu nhỉ?”

Ông quản lí nói xong rồi ra khỏi phòng để nó khó hiểu trong đồng hồ điện này.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và chàng Trai Lạnh Giá (56)

Nguồn Zing Blog

60. Chương Nốt Nhạc Thứ 58

Nó khó hiểu về chuyện ông quản gia nói với nó, cái zì mà người bên cạnh sẽ chết? Zì mà ko đk điều tra cơ chứ? Rốt cuộc ông ta là ai? Sao lại ngăn cản mình?

Nó đắm chiêu suy nghĩ rồi bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa

“Vào đi”

Nhỏ mở cửa ló đầu zô cười “Hê lô Nhi”

“Thy hả? Có chuyện zì ko?”

Nhỏ lại giương ngồi cạnh nó “Bộ có chuyện zì mới đk zô đây hả? Có chuyện zì mà sao đắm chiêu thế? Gõ đến 3 lần mới lên tiếng”

“À ko có zì đâu, chỉ nghĩ linh tinh thôi”

“Năm nay chúng ta 17 tuổi rồi nhĩ?” (tg mới sửa lại ạ)

“Ừm, thời gian trôi nhanh quá, mới đây đã gần lên 18. Nhi nhớ thời học lớp 9 lắm” Nó thoáng buồn

“Chuyện đó ko phải lỗi của Nhi mà” Nhỏ an ủi

“Nhi biết nhưng mà....nếu Nhi bảo vệ tốt cho My thì My đâu có tự tử” Nó đã khóc

“Nhi à, tất cả tại tụi kia gây ra cả, tụi nó đã ức hiếp và còn kêu người tới để....”

“Kêu người? Là sao?” Nó nhú mày

“Hờ ko giấu đk nữa, xin lỗi My nha. My tự tử ko phải chuyện tụi nó ức hiếp mà là bị.....tụi nó.....” Nhỏ ấp úng

“Làm sao?” Nó nôn nóng

“C.....c.....cưỡng.....”

“Zì chứ? My bị.....tụi nó sao lại độc ác như thế? Sao Thy ko nói sớm cho Nhi biết?” Nó khóc

“Á đừng khóc, làm ơn đi mà” Nhỏ cũng quần theo nó luôn

Cốc...Cốc...Cốc

“Ai?” Nó bực bội

“Thiên Vũ”

“Là Vũ đó, làm ơn nín đi, ko là anh ấy băm Thy ra trăm mảnh đó” Nhỏ lau nước mắt cho nó

“Đk rồi, vào đi”

Hắn mở cửa vào thì thấy mắt nó hơi sưng và đỏ

“Em lại khóc à?”

“Ko có, mắt em có bụi bay vào thôi” Nó cười

“Ồ ờ Thy đi nha, 2 người nói chuyện vui ha, pye ha.” Nhỏ 3 chân 4 cẳng chạy

Hắn bực tức “Sao em cứ khóc ấy hả? Ko nghe lời anh hả Lục Tuyết Nhi?”

“Em....”

“Em sao hả? Con gái mấy em đúng là thik khóc đó, anh rất sợ em khóc đó”

“Em ko khóc nữa đâu” Nó xụ mặt

“Đk rồi mà...hồi nãy em nói zì với ông quản gia thế?”

“Em....” Nó ấp úng, ánh mắt nó khác lắm và nó đag nghĩ 1 điều zì đó

«Làm sao đây? Có nên nói cho anh ấy biết ko? Mik phải làm sao?»

“Nhi!” Hấn vỗ vai khiến nó giật mình

“Ko có zì đâu, ông ta chỉ nói là đừng buồn về bà nội nữa thôi” Nó quay mặt đi

Hấn đi lại trước mặt nó lau nước mắt “Đừng khóc nữa cơ mà, nín đi”

Nó gật đầu mỉm cười rồi hấn ôm nó vào lòng, nó có thể cảm nhận đk sự an toàn khi ở cạnh hấn. Nhưng cuộc chơi chỉ mới là bắt đầu!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (57)

Nguồn Zing Blog

61. Chương Nốt Nhạc Thứ 59

Hấn và nó ra ngoài

“Em qua phòng ông nội, anh đi ko?”

“Thôi em đi đi, anh về phòng”

“Thế em đi nhá, pye pye”

Nó vẫy tay hấn rồi chạy zô phòng ông

Cốc....Cốc...Cốc....

“Vào đi!”

Nó mở cửa cười tươi bước zô

“Ông nội, con đã rửa hình xong rồi ạ, con còn đóng khung luôn rồi” Nó cầm hình đưa cho ông

Ông nó vui vẻ cầm mấy bức hình xem “Đẹp quá, ông sẽ để nó ở trong phòng ngủ và phòng khách, như thế ông sẽ đk thấy con mỗi ngày”

Nó ngồi xuống giường nắm tay ông cười “Ông nội, ông đã lớn tuổi rồi, sao ông ko nghỉ hưu zậy?”

“Tuyệt Nhi, công ty này khó khăn lắm ông mới gây dựng đk, ông ko thể nhường chức đk, trừ khi con lấy Thiên Vũ, ông sẽ giao lại cho nó”

“Ông nội, nhưng sức khỏe của ông ko thể quản lí nhiều đk, con ko yên tâm”

“Tuyệt Nhi à, nếu con ko yên tâm thì phải lấy Thiên Vũ sớm đi chứ”

“Con....” Nó đỏ mặt

“Tuyệt Nhi, con yên tâm, ông nội sẽ sống lâu với con mà”

Nó kiềm chế để cho nước mắt ko tuôn trào, gượng cười “Dĩ nhiên ông sẽ sống lâu với con rồi”

Ông và nó cười vui vẻ

“Ông, con về phòng đây ạ, ông ngủ sớm nhé”

“Ừ ngủ ngon cháu yêu”

Nó đứng dậy cười “Ngủ ngon ông nội” rồi mở cửa đi về phòng

Về đến phòng nó ngồi phịch xuống giường thì lại có tiếng gõ cửa “Zô đi”

“Tuyệt Nhi!” Khải Minh đẩy cửa bước zô

Về mặt nó lúc này lạnh băng “Có chuyện zì ko?”

“Sao em thấy anh lại lạnh lùng như thế? Khác với khi em ở chung với mọi người”

“Tôi nói thẳng nha, mong anh đừng buồn nhưng thật sự tôi ko thích anh, ác cảm của tôi với anh nhiều hơn là thiện cảm đấy”

“Vì sao?”

“Vì anh lúc nào cũng chen ngang lúc tôi nói chuyện hay làm zì với Thiên Vũ, và anh cũng ko ưa zì anh ấy mà đúng ko?”

“Đúng thế, anh rất ghét cậu ta vì cứ quây quần bên em, anh ghét cậu ta vì cứ nói chuyện và cừu xử quá mức với em”

“Anh lấy quyền zì mà ngăn cản anh ấy làm thế? Anh ấy đối xử tốt với tôi thì sao? Vì anh ấy là bạn trai tôi, ko đk à?”

“Đúng thế, cậu ta ko xứng đáng với em mà anh đây, anh đây mới xứng đáng”

“Anh quá đề ỉnh rồi, dù Thiên Vũ có chết tôi cũng ko bao zờ yêu anh. Mời ra ngoài!” Nó lạnh

Khải Minh tức giận “Em đợi rồi xem, anh sẽ làm cho em yêu anh” nói xong anh tức giận ra ngoài đóng cửa mạnh

“Đúng là hết thuốc chữa, kệ ko quan tâm. Đi ngủ!”

Nó trèo lên giường đắp chăn nhắm mắt lại ngủ.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (58)

Nguồn Zing Blog

62. Chương Nốt Nhạc Thứ 60

Reng...Reng...Reng...

Nó đang nằm ngủ ngon lành thì bị đánh thức bởi tiếng đồng hồ reng ỉnh ỏi, nó nhăn nhó kéo mền lên phủ kín người rồi tiếp tục ngủ.

Cốc...Cốc...Cốc...

Cốc...Cốc...Cốc...

Thy đứng ở ngoài gõ cửa kêu tên nó nhưng trong phòng ko có tiếng động zì ngoài tiếng chuông đồng hồ

“Sao ko nghe động tĩnh zì hết ý ta? Đồng hồ kêu cũng ko tắt? Đừng nói còn ngủ nha”

Thy nghĩ thầm 1 lúc rồi quyết định mở cửa đi vào

“Nhi ơi? Nhi ơi dậy chưa?”

Nhỏ nhìn ngó xung quanh, ánh mắt dừng lại chiếc giường, nhỏ tiến lại gần tính hù nó thì.....AAAAAAAAAAAAA!

Nó bịt miệng nhỏ lại “Bớt vô lum lại đi, la zì mà lớn thế ko biết”

“Tại Nhi hù chứ bộ, ai bảo làm đầu tóc bù xù rồi tung mền ra hù tui chi” Nhỏ tránh né

Nó lại trước gương chải lại đầu tóc “Zui mà”

“Zui zì mà zui, làm tim muốn rớt ra ngoài” Nhỏ trấn an mik

“Thế thì lần sau đừng có mà ý định tung mền hù Nhi, tại Thy âm mưu trước chứ bộ”

Nhỏ lúng túng “Tại...tại Nhi...ko chịu dậy đó nên...Thy mới...”

“Mới hù chứ zì? Tưởng Nhi sợ hả? Ma còn ko sợ huống chi sợ người” Nó cười

“Thì thôi, tui sai đk chưa? Zô rửa mặt làm VSCN đi rồi xuống ĂN SÁNG, tui đi ĐÂY!” Nhỏ đóng cửa cái rầm

“Làm zì ghê zợ?” Nó cuối cùng cũng zô phòng tắm thay đồ rửa mặt VSCN.

.

.

.

Nó bước ra với chiếc váy hồng dễ thương rồi xuống lầu

“Con chào ông buổi sáng” Nó kéo ghế ra ngồi

“Ồ cháu gái, ăn sáng luôn đi con” Ông đặt tờ báo xuống

“Vâng”

Cả nhà ngồi ăn sáng vui vẻ với nhau, nhưng mà ánh mắt của 1 người luôn dõi theo nó với sự tức giận.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (59)

Nguồn Zing Blog

63. Chương Nốt Nhạc Thứ 61

Ăn xong nó uể oải lên phòng nằm luôn xuống giường, mặt mày cau có nhăn nhó khó chịu

Cốc...Cốc...Cốc...

“Cửa ko khóa”

Nhỏ bước zô thấy cảnh tượng...

“Làm zì mà làm la liệt thế? Bệnh à?” Nhỏ đi lại ngồi xuống giường

“Ko biết nữa nhưng mà nóng trong người và khó chịu quá”

“Hà???” Nhỏ đưa tay lên trán nó “Ôi mẹ ơi nóng thế? Nhi bị sốt rồi”

Nó cười “Thế hả?”

“Trời bị bệnh mà cũng cười đk, đúng là sốt đến đầu óc có vấn đề”

Nó ngồi dậy cốc nhỏ 1 cái “Vấn đề zì mà vấn đề, đi mua dùm thuốc đi”

“Ờm, đợi nha”

“Ừm”

Nhỏ vừa mở cửa ra thì thấy anh hai của mik, liền đi ngay.

“Em ko khỏe à?”

“Hơi mệt”

“Nó đi mua thuốc cho em à?”

“Ừm, có zì ko?”

“Chỉ là anh muốn hỏi em quyết định đính hôn với Thiên Vũ à?”

“Em ko nói là đồng ý cũng ko nói ko đồng ý”

“Là sao?”

“Em muốn hỏi ý kiến Ba Mẹ, chị Tuệ và anh Khánh Du”

“Em cần chi phải hỏi Tú Tuệ và Khánh Du? Hai người đó có quan trọng ko?”

“Có, 1 người là chị em và 1 người là anh em”

“Đk rồi, dù sao anh cũng mong em suy nghĩ lại, vì nếu ko em sẽ bị tổn thương đó”

“Zì chứ? Ý anh là sao?”

“Anh chỉ nói thế thôi, tùy em” Nói xong anh ta bỏ đi để nó ngồi đó thắc mắc

“Zì kì zợ? Ko tự nhiên zô phòng mik cái nói xong đi à? Nói zậy ai àm hủ cho đk” Dù nó bị sốt nhưng vẫn còn sức để la =)))

.

.

.

Đợi nhỏ về nó đã ngủ lản ra rồi, nhỏ cười rồi lấy thuốc rót nước cho nó

“Nhi ơi, Nhi à, uống thuốc nè” Nhỏ đỡ nó ngồi dậy

Nó nhăn nhó “Thuốc zì?”

“Trời, thuốc giảm sốt, Nhi nhờ Thy đi mua đó ko nhớ hả?”

“Ồ quên mất”

“Thiệt tình, nè uống đi rồi ngủ” Nhỏ đưa thuốc với nước cho nó

“Cảm ơn nha” Nó cầm lấy rồi uống

“Bạn bè cả mà, uống xong rồi thì ngủ đi, tối đã phải đi rồi”

“Ừm, ngủ nha” Nó nằm xuống ngủ

“Ngủ ngon” Nhỏ đứng dậy dọn dẹp lại rồi ra khỏi phòng

Nhỏ xuống lầu thì gặp hấn đang ngồi đó, nhỏ đi lại ngồi

“Thiên Vũ, Nhi bị sốt rồi”

“Sao? Em ấy có sao ko?” Hấn lo lắng

“Chắc ko đâu, uống thuốc zô sẽ đỡ thôi”

“Em ấy trong phòng à?”

“Cậu ấy vừa uống thuốc zô là ngủ luôn”

“Ừm, dù sao cũng phải nên xem chừng em ấy”

“Anh yên tâm, em sẽ lo cho cậu ấy”

“Cảm ơn em”

“Ko có zì đâu ^^”

64. Chương Nốt Nhạc Thứ 62: Chị Của Thư Là Ai?

Nhỏ ngồi trong phòng nó chơi game tiện thể chăm sóc nó luôn, chơi sao mà ngủ luôn rồi. Nó tỉnh dậy thì thấy nhỏ gục đầu vào giường ngủ, mệt mỏi ngồi dậy, đầu cứ quay vòng vòng, tay chân ko còn sức lực, thật sự rất mệt. Nó cố gắng đứng lên vào phòng tắm rửa mặt. Nhỏ thức dậy thì đã ko thấy bóng dáng nó đâu nhưng nhỏ biết rằng nó đang trong phòng tắm (nhờ tiếng nước mới biết). Nó mở cửa bước ra, sắc mặt đã tốt hơn

“Dậy rồi hả?”

“Ừm, Nhi đã khỏe hơn chưa?”

Nó lại giường ngồi “Khỏe 1 tí rồi, mà sao phòng Thy mà Thy ko ngủ lại qua phòng Nhi thế?”

“Thiên Vũ lo cho Nhi nên Thy ở lại đây cho anh ấy yên tâm”

Nó gật gật rồi thở dài

“Sao thở dài?”

“Chán quá, ko có chuyện zì làm”

Nhỏ ngẫm nghĩ rồi đập tay 1 cái “Phải rồi, đi mua sắm đi”

Nó cười “Zì zậy cô hai, ko tự nhiên nghĩ đến mua sắm à”

“Thì sắp đến sinh nhật Nhi rồi phải ko? Mà sinh nhật thì phải tổ chức thật linh đình, mà tổ chức tiệc thì nhân vật chính phải ăn diện thật đẹp, mà ăn diện thật đẹp....”

“Thì phải đi mua sắm đúng ko?”

“Ồm ko đúng huh?”

“Đi thì đi, ai sợ ai”

“Rủ luôn Thư đi chơi luôn nha”

“Để coi cô ấy rảnh ko đã”

“Alô đi, đi mà mà mà mà....”

“Đk rồi, chịu thua luôn”

Nó lấy điện thoại ra gọi cho Thư nhưng sao đổ chuông mà ko ai bắt máy, gọi đi gọi lại 2 3 lần cuối cùng cũng có người nghe

“Tuyệt Nhi hả con?” Mẹ Thư nhỏ nhẹ

Nó cố tỏ ra vui vẻ “Chào bác, có Thư ở đó ko ạ?”

“Ah nó đang làm bánh ở dưới bếp”

“Thế ạ?”

“Ừ, nó cũng sắp xong rồi, con có chuyện zì muốn nói với nó ko?”

“Dạ Thư đi chơi với tụi con đk ko ạ?”

“Đk chứ, ai chứ con là bác sẽ cho nó đi”

“Vâng, zậy phiền bác nói với Thư đến shop thời trang lần trước tụi con đi”

“Đk, bác sẽ nói”

“Thế con xin cúp máy ạ”

“Ừ”

Rụp...Tít...Tít...Tít...

Nhỏ háo hức “Sao rồi?”

“Mình đến đó trước đi, Thư đến sau”

“Đk đk đk, đi thôi” Nhỏ kéo nó đi

“Làm zì mà gấp thế?”

Nó và nhỏ bắt taxi đến shop thời trang mà lần trước nó và Thư đi. Nhỏ mở cửa bước vào mà mê hồn

“Đẹp quá, nhiều đồ đẹp quá, thứ zì cũng có”

Nhỏ chạy tán loạn đi xem đồ, nó thì đứng thờ thẩn ra, gương mặt hiện rõ sự buồn bã

“Mẹ của Thư đích thật là Mẹ mik sao? Ba Thư chính là thủ phạm giết bà mik sao? Thư là em gái cùng Mẹ khác Cha của mik sao? Rốt cuộc sự thật là sao? Ai có thể nói ik biết đây?”

Đứng nghĩ ngợi 1 hồi cuối cùng cũng bị dập tắt bởi nhỏ

“Sao àm đơ ra như cây cột thế huh?”

Nó đánh trống lảng “Ko có zì, lo đi mua đồ đi cô 2. Đi đi” Nó đẩy nhỏ đi

10p sau Thư đã đến hội tụ với nó và nhỏ

“Đợi lâu ko?”

Nó cười “Ko đâu”

“Thế đi mua sắm thôi, đi đi đi” Nhỏ vui vẻ

“Thy đi trước đi, Nhi có chuyện muốn nói với Thư”

“Ồ, đi trước nha” Nhỏ tung tăng

Thư thắc mắc “Chuyện zì thế?”

“Thư có từng nghe Mẹ Thư nói là Thư có 1 người chị ko?”

Thư vô tư “Ồ có nghe qua, có zì ko?”

“Thư có thể cho Nhi biết tên người đó ko?”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (61)

Zing Blog

65. Chương Nốt Nhạc Thứ 63

“Thư có thể cho Nhi biết tên của chị Thư ko?”

Thư vẫn ko hề biết zì cười tươi đáp “Tên chị ấy đẹp lắm nha, là Trần...zì nhỉ? Trần....Khánh Ly”

Nó như bị sét đánh vào tai, nó có nghe lầm ko? Trần Khánh Ly? Nó chính là chị của Thư sao? Có phải mik đang mơ???

Nó lấp bắp “Thư...Thư nói tên...cô ấy...là zì?”

“Trần Khánh Ly”

“Trần...Trần...Khánh Ly”

Nó như đang nằm mơ vậy, nó đã đoán đúng, nó chính là chị của Thư. Vậy là đã rõ, Ba Thư chính là người giết bà nó, Mẹ Thư cũng chính là Mẹ nó, chính bà ta đã khiến nó ko thể nhận lại Ba của mik, chính bà ta đã chia cắt nó và Ba của mik. Tại sao vậy?

Thư thấy nó bất thường liền quơ tay trước mặt nó nhưng nó ko hề nhìn thấy, Thư kêu nó nó cũng ko nghe
“Yah Lục Tuyệt Nhi!”

“Hả???”

“Nhi làm sao vậy? Nhi hỏi Thư là tên của chị Thư, sao vừa nói xong liền đơ ra vậy? Nhi biết chị Thư hả?”
Thư vui vui

Mắt nó đã ngấn nước “Phải làm sao với Thư đây? Cô ấy chính là em gái mình, cũng chính là con gái kẻ đã giết bà nội, chính là em gái cùng Mẹ khác Cha của mình. Tại sao như thế này chứ?”

Thư đánh vai nó 1 cái “Hey, bị đơ nữa hả?”

Nó kìm nén nước mắt gượng cười “Ko có, chỉ là suy nghĩ số điều thôi”

“Oh đi mua sắm thôi, tám này zờ chắc Thy kìm đk 1 số đồ đẹp rồi đó, đi đi đi” Thư hôn hở chạy đi

Nó đứng nó thở dài mặt buồn, nhưng rồi cũng cố gắng quên đi rồi chạy theo mua sắm với họ.

3 đứa con gái, mua muốn “hết” luôn cái shop. Nào là giày cao gót, quần áo, đồ trang sức,... Mua cho đã đời xong thì than vãn vì đồ cầm quá nhiều, đúng là 2 cô tiểu thư nhà giàu có khác.

Đi về thì ko về lại đi ăn uống đã đời mới chịu (ai về nhà nấy). Về đến nhà 2 người quăng 1 đồng đồ đó rồi lăn ra nằm đó. Nhỏ than vãn

“Mệt quá đi thôi”

Nó rót trà uống “Ai kiu đòi mua sắm”

Nhỏ chu môi, bỗng nhớ ra đk điều zì liền bật dậy “Nhi biết zì về chị họ Thư ko?”

Nó dừng mọi động tác lại tròn mắt nhìn nhỏ “Sao Thy hỏi vậy?”

“Thì trong lúc Thy và Thư ngắm cái váy thì sẵn tiện hỏi”

“Hỏi?”

“Thì hỏi là cô ấy là con 1 chắc đk Ba Mẹ chiều lắm ha, cái Thư mới nói là còn có chị cùng Mẹ khác Cha nữa”

“Thế hả?”

Nhỏ gật đầu, nó thở dài rồi nói “Nhi hơi mệt, lên phòng trước nha”

Nhỏ lo lắng “Có sao ko vậy?”

Nó cười xua tay “Ko sao đâu, ớn mà”

Nó xách đồ đi lên phòng, nhỏ ngồi đó uống nước rồi cũng vọt lên luôn. Vừa tính bước vô phòng thì Khải Minh gọi nhỏ

Nhỏ cười tươi “Có zì ko anh?”

“À thấy em xách nhiều đồ vậy anh muốn giúp thôi”

“Ko cần đâu ạ, cảm ơn anh”

“Anh có chuyện muốn nói với em”

“Đk, anh nói đi”

“Ở đây ko đk, zô phòng em đi”

“Oh mời anh zô”

Khải Minh zô rồi đóng cửa lại, nó quăng đồng đồ trên giường

“Anh muốn nói zì?”

“Về chuyện của Nhi”

“Cô ấy thì sao?”

Khải Minh đan tay vào nhau “Có người muốn giết em ấy”

Nhỏ mở to mắt “Cái zì?”

“Em bình tĩnh đi, vẫn có cách cứu đk”

“Là cách zì?”

“Chỉ cần em nói chuyện chị của Thư là ai”

“Sao anh biết đk?”

“Em ko cần biết, nói đi”

“Hồi nãy em nói là chị của Thư tên Trần Thanh My, là chị cùng Mẹ khác Cha của Thư nhưng cô ấy bị thất lạc lúc 1 tuổi”

“Phải ko zậy?”

“Ko tin thì thôi, anh tự đi mà do thám”

Khải Minh hồi nghi ngờ về những zì nhỏ nói nhưng sao nhìn cô ấy ko zống như nói dối

“Đk rồi, anh về phòng đây”

“Nhớ tìm cách giúp Nhi ko phải chết nhé, cảm ơn”

Cửa đóng lại, Khải Minh muốn (dụ) nhỏ nói ra sao? Khải Minh ko ngờ rằng cô gái dễ thương vui vẻ lại có đầu óc sắc bén và thông minh.

“Khải Minh ơi Khải Minh, anh có biết chuyện Nhi là con gái của Mẹ Thư tức là chị cùng Mẹ khác Cha của Thư tôi đã sớm biết. Anh thật ngốc khi lại nói dối là có người muốn giết Nhi, lí do zì chứ? Mẹ Thư ko muốn nhận lại con gái của mik và chồng cũ vì sợ mất mặt nên kêu người giết Nhi à? Hay Thư ghét chị của mik vì sợ giành tài sản với cô nên kêu người giết Nhi?Đúng là nói dối quá tệ!”

“Nói chuyện” 1 mik xong rồi nhỏ nhào zô lấy đồ mik mới shopping về ra ngắm nghía tự sướng.

66. Chương Nốt Nhạc Thứ 64

Nó trong phòng ngồi thờ thẩn ra, cả tiếng chuông điện thoại còn ko nghe nói chỉ những thứ khác.

“Ko ngờ đến cuối cùng Thư lại là em mik, thật là ko thể nói trước điều zì”

Nó thở dài rồi với tay lấy điện thoại, mở lên thì....: Bạn đã lỡ 10 cuộc gọi từ Mẹ. Bạn chưa đọc 12 tin nhắn của Tú Tuệ.

“Ôi thôi sao mà nhiều thế này? Cả tiếng chuông to như thế cũng ko nghe, đúng là mik có vấn đề” Nó mắng mik xong rồi gọi cho Mẹ “Mẹ ơi, con xin lỗi, con ko nghe tiếng chuông”

[Ko sao đâu con gái, miễn con ko sao là đk rồi]

“Mà Mẹ gọi con có chuyện zì à?”

[Mẹ gọi chỉ để hỏi thăm thôi, coi con khỏe ko]

“Ah con chỉ sốt nhẹ thôi, đã khỏe rồi” Nó cười

[Con sốt à?]

“Vâng, nhưng nhờ có Thy mà con đã khỏe hẳn”

[Thế là tốt, mà con tính chừng nào về?]

“Ồ...con...”

[Con tính ở lại ko về nữa à?]

”Ko phải ạ, con tính là 1 tháng sau con sẽ về|

[1 tháng? Lại phải chờ con, Mẹ nhớ con quá Tuyết Nhi]

Mắt nó đã rưng rưng nhưng nó đã cố kìm chế cho nước mắt ko rơi nhưng tại sao nó vẫn khóc?

[Tuyết Nhi à, con có đó ko?]

Nó lau nước mắt “Con đây ạ”

[Ừm, thôi Mẹ cúp máy, con bên đó nhớ chăm sóc tốt bản thân, đừng để đổ bệnh nữa. Ăn uống đúng bữa, đầy đủ nghe chưa?”

“Vâng!”

[Tạm biệt con iu]

Rụp...Tít...Tít...Tít...

Nó òa khóc, dù biết ko phải là con ruột của mik, nhưng sao Mẹ lại tốt với nó, chăm sóc nó và quan tâm nó như thế? Rốt cuộc là tại sao? Mẹ ruột thì bỏ nó từ nhỏ đi với người khác thậm chí sinh ra 1 đứa con gái. Còn người Mẹ này thì thật sự quá tốt với nó, 2 người hoàn toàn khác nhau.

Nhà họ Lục thật sự ai cũng tốt với nó, yêu thương nó và chăm sóc cho nó. Ba ruột mik âm thầm theo làm tài xế riêng cho nhà họ Lục mục đích để bên cạnh chăm sóc cho nó, zậy mà đôi lúc nó lại tức zận với chính người Ba của mik chỉ vì 1 món đồ. Nó có điểm zì mà lại có đk Ba Mẹ (nhà họ Lục) tốt như thế? Có đk ông bà nội tốt như thế? Có đk người chị gái Tú Tuệ, Hương và anh trai Khánh Du tốt như thế? Có đk thêm 1 anh rể tương lai tốt như thế? Có đk người bạn như Thy tốt như thế? Có đk 1 người luôn chia sẻ nỗi buồn và niềm vui của mik tốt như thế (hắn)?

Nó cầm điện thoại trong tay, bấm vào tấm hình hồi nhỏ nó chụp chung với bà nội nó kính yêu, lật qua tấm bìa tiệc sinh nhật khi nó tròn 2 tuổi lúc cắt bánh kem cùng Ba Mẹ. Nó lại khóc nhiều hơn, nước mắt sợ sẽ cạn khô vì từ khi qua Mỹ nó đã khóc rất nhiều.

Cổ nói với mik là mọi chuyện sẽ ổn thôi, ko cózì phải khóc hết Lục Tuyết Nhi. Mà phải kiên cường ạmnh mẽ lên, đừng hờ ra là khóc. Biết chưa hả? Tự nói với mik, nó lau nước mắt đi mỉm cười rồi lấy sáp giấy trắng cùng mấy cây bút màu ra và bắt đầu vẽ về gia đình. Ba Mẹ, Ba ruột, ông bà, Tú Tuệ, Hương.....(nhiều ko kể đk)

Hắn zô phòng nó thì thấy cảnh tượng “người đẹp vẽ tranh” =)), hắn thấy nó tập trung như thế nên yên lặng qua ghế ngồi ngắm nó vẽ.

“Tuyết Nhi đúng là đẹp, như thiên thần zậy =)), bạn gái của mik thật dễ thương tốt bụng quá trời quá đất. Tự hào quá đi, hí hí hí hí” (anh đôi lúc cũng từng từng).

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (63)

Nguồn Zing Blog

67. Chương Nốt Nhạc Thứ 65

30p sau nó quay qua lấy hộp màu thì zật mik vì thấy hần, chả biết hần ngồi đó lúc nào và bao lâu nữa.

“Anh zô phòng em lúc nào thế?” Nó lấy hộp màu xong rồi quay sang vẽ típ

“Nãy zờ rồi, thấy em tập trung quá nên anh ko nỡ gọi”

Nó cười phì “Aishh thật là, anh đúng là dẻo miệng thật”

“Sao anh dẻo miệng?”

“Thì anh nói là ko nỡ đó”

“Ah ah~”

“Anh càng lúc càng con nít, đặc biệt khi có em”

“ Dĩ nhiên, anh thik”

“==ll” Nó cười rồi típ tục công việc của mik

“Tuyệt Nhi, chừng nào xong hả?”

“Khoảng 1 tiếng nữa”

“Cái zì??? Lại phải đợi?” Mệt quá”

Nó lắc đầu cười, đặt tất cả xuống rồi cầm bức tranh lên đi lại chỗ hần “Đẹp ko?”

Hần cầm lấy rồi nhú mày “Anh đâu?”

“Anh là ai mà em phải vẽ? Chừng nào anh là anh trai của em thì em mới vẽ”

“Anh là chồng em mà”

“Ko dám đâu, chưa là zì hết nên anh ko quan trọng” Nó cười đùa

“Yah ít nhất anh là chồng tương lai của em mà, em thật ác độc?”

Nó trở sang mặt lạnh đến đáng sợ “Ác hả? Anh muốn em ác ko? Em nói thiệt là nếu em mà ác thì anh ko chơi nổi em đâu”

Hần đứng lên cười cười “Haha đùa tí thôi mà, đùa thôi, em rất là hiền mà ha”

Nó chu môi rồi mở tủ đồ lấy 1 khung hình ra, lồng bức tranh vào khung hình rồi cầm cười, hần đi lại

“Em vẽ đẹp thật, em cũng rất có năng khiếu thiết kế thời trang”

“Sao anh biết? Anh thấy em thiết kế chưa mà nói zậy?”

“Lần trước Tú Anh có đưa anh xem thử, ờ mà cô ấy nói là nếu em về đk thì nói với cô ấy 1 tiếng”

“Chi thế?”

“À em ấy bảo là trường tổ chức cái zì đó đó thi cái zì đó đó”

“Cả tổ chức zì anh cũng ko biết thì sao đây? Đúng là”

Nó và hần vui đùa với nhau trong phòng. Thời gian trôi nhanh, mới đây đã đêm xuống rồi, cũng sắp tới zờ phải ra sân bay. Mọi người đã thu dọn đồ đạc tập trung hết tại phòng khách để tạm biệt.

“Ông nội, tụi con sắp đi rồi, ông nội nhớ phải bảo trọng nha”

“Ừ ông biết rồi, con về đó nhớ gửi lời thăm của ông”

Nó cầm khung tranh trong giỏ đưa ông “Con biết rồi, à con có vẽ bức tranh gia đình, cũng đã lồng vào khung, tặng ông”

Ông cầm lấy cười hiền “Cảm ơn con, cũng đã gần tới zờ. Tụi con ra sân bay đi”

No ko nỡ “Vâng, tụi con đi, ông nhớ chăm sóc mik nha. Khải Minh, tụi nhờ anh chăm sóc ông nội, đừng để ông bị bệnh”

“Anh biết rồi”

Nó cười đi lại ôm ông 1 cái rồi cầm vali lên xe cho khỏi khóc và ko luyến tiếc, hần nhỏ và anh ta cũng lên xe. Chiếc lán bánh rồi đi khuất.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (64)

Nguồn Zing Blog

68. Chương Nốt Nhạc Thứ 66

Ra tới sân bay, nhỏ uể oải ngồi chờ ra đó than ngắn thở dài “Đi xe tới đây chóng hết cả đầu, nhứt hết cả mặt”

Nó nhíu mày “Đâu ra mà nhứt mặt?”

“Ý lộn, xin lỗi xin lỗi”

Mọi người cầm vali lên và bắt đầu đi vào máy bay. Trước khi máy bay cất cánh thì nó và nhỏ đã tự sướng với nhau 1 mớ ảnh rồi yên vị vào chỗ ngồi. Nó và nhỏ, hần và anh ta. Nó nhỏ cười nói vui vẻ chơi carô, còn 2 anh chàng kia lạnh lùng ai làm việc nấy ko ai nói với ai. Máy bay bắt đầu cất cánh khi đã đầy đủ hành khách, 2 anh kia đã ngủ li bì, nó và nhỏ chơi với nhau đến 1 tiếng sau rồi cũng chìm vào giấc ngủ của mik. Trong khi đó ở nhà đã xảy ra biết bao chuyện, Tú Tuệ đã bị bắt cóc và tên bắt cóc đã liên lạc và đòi đến 500 triệu, sau 2 ngày mà chưa có tiền thì biết sao rồi đây. Cả nhà đang tìm cách để tìm đk số tiền, nhưng 300 triệu ko phải con số nhỏ mà trong 2 ngày có thể tìm đk đủ số tiền. Mẹ nó lo lắng đứng ngồi ko yên

“Ko biết con bé sao nữa? Có bị đánh đập hành hạ hay ko? 500 triệu ko phải con số nhỏ, làm sao tìm đk trong 2 ngày đây?”

Khánh Du an ủi bà “Bác đừng lo lắng quá, Tú Tuệ sẽ ko sao đâu, tụi bắt cóc cần tiền nên chắc chắn sẽ ko dám làm hại chị ấy đâu”

“Nhưng mà 500 triệu ko phải trong 2 ngày là có ngay” Bà nó

“Làm sao đây? Tú Tuệ chắc hần rất sợ” Minh Tuấn lo lắng

“Có lo lắng cũng zô ích, mọi người nghỉ ngơi đi, lỡ mà tên bắt cóc có gọi thì còn sức mà ứng phó”

“Khánh Du nói đúng, chúng ta lên phòng nghỉ ngơi cho có sức, đi thôi bà” Bà nó đỡ Mẹ nó lên phòng

Khánh Du và Minh Tuấn ngồi xuống ghế thở dài rồi lên phòng ngủ. Tất cả chìm trong im lặng.

.
. .
.

Máy bay đáp xuống, nó nhỏ anh ta và hần uể oải xuống máy bay bắt taxi về thẳng nhà nó.

Nhỏ xoa xoa đầu mik “Ah cái đầu ong ong nhứt quá”

“Mệt quá đi, mọi người về nhà em luôn à?”

Cả đám đồng thanh “Ừm”

.
.

.
Ding...Dong...

“Zờ này ai đến zậy ta? Hương, ra mở cửa đi con”

Hương từ trong chạy ra “Dạ”

Cạch...

Hương bắt ngờ vì thấy nó “Nhi? Em...nói...tháng sau về mà”

Nó cười “Em muốn tạo bất ngờ mà ^^”

“Vào nhà đi mấy đứa, chắc tụi em cũng mệt”

Mọi người vui vẻ zô nhà, vừa thấy nó, ai cũng vui cả lên. Mẹ nó đi lại ôm nó vào lòng

“Tuyệt Nhi, Mẹ nhớ con lắm”

“Tuyệt Nhi cũng nhớ Ba Mẹ lắm”

Bà thả nó ra “Mà con nói 1 tháng sau mới về mà”

“Con muốn làm mọi người bất ngờ mà ^^”

Vừa nghe tin nó về, Ba ruột nó liền chạy zô “Tuyệt Nhi, con về rồi”

Nó thấy Ba ruột cũng rưng rưng nước mắt chạy lại ôm “Ba ơi con nhớ Ba lắm”

Nghe thấy nó nói như thế mọi người càng bất ngờ, ko lẽ nó biết hết rồi sao?

“Nhi à con....”

“Con biết hết rồi, ko cần phải giấu con nữa. Ba chính là Ba ruột của con đúng ko?”

Ba ruột nó cười hạnh phúc “Phải! Con chính là con ruột...con gái ruột của Ba”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (65)

Nguồn Zing Blog

69. Chương Nốt Nhạc Thứ 67

Bỗng bầu không khí chùn xuống lạ thường

“Mọi người làm sao zậy? Sao mặt ai cũng buồn hiu như bánh bao chiều thế?” Nhỏ

Mẹ nó thở dài “Tuyệt Nhi, Tú Tuệ nó...”

Nó búng tay “Ah nói đến chị ấy mới nhớ, có anh Minh Tuấn ở đây sao lại ko thấy chị Tuệ zậy Mẹ?”

Mọi người nhìn nhau rồi Minh Tuấn lên tiếng “Tú Tuệ, em ấy bị bắt cóc rồi Nhi à”

Như tiếng sét đánh qua tai nó, nó dường như ko tin vào lời nói của Tuấn “Anh nói zì? Tú Tuệ bị bắt cóc? Ai bắt cóc chứ? Anh gạt em đúng ko? Minh Tuấn à”

“Anh ấy nói đúng đó Nhi, chị ấy bị bắt cóc rồi, từ ngày hôm qua”

“Khánh Du à, chuyện này ko zui đâu, em ko bị lừa đâu anh”

Ba nó giọng khàn khàn “2 đứa nó nói đúng đấy con gái, tụi bắt cóc đòi đến 500 triệu”

Nó lay Tuấn “500 triệu? Mọi người đã kiếm đủ chưa?”

Nhỏ thấy nó kích động như thế, liền chạy qua giữ nó lại “Bình tĩnh đi mà, tụi bắt cóc chỉ muốn tiền, họ sẽ ko làm zì đến chị ấy đâu Nhi”

Nó bình tĩnh lại “Họ có nói khi nào sẽ gọi lại ko ạ?”

“Họ nói trong vòng 2 ngày mà chưa chuẩn bị đủ tiền thì Tuệ nó sẽ...”

“Mọi người đk bao nhiêu rồi ạ?” - Hấn

“300 triệu” - Mẹ nó

“Con sẽ nói Ba Mẹ cho 2 bác mượn 200 triệu” - Hấn

Nó lo lắng “Nhưng mà...gia đình anh...”

Hấn nắm tay nó “Ko sao đâu mà, Ba Mẹ anh rất quý em, họ chắc chắn sẽ cho 2 bác mượn, vả lại gia đình chúng ta cũng thân với nhau mà”

“Tôi sẽ hỏi Ba Mẹ mượn 100 triệu, như thế sẽ dễ hơn” - Anh ta mặt lạnh

“Cảm ơn 2 người nha”

.
. .
. .

Nhỏ anh ta và hấn về nhà, nó tắm xong xuôi rồi ra phòng khách.

“Sao rồi ạ?”

Tuấn mặt buồn hiu “Chưa có tiến triển zì tốt đẹp”

“Anh đừng buồn, theo lời Thy nói chắc chị ấy sẽ ko sao đâu, mà ai có thể bắt cóc đk chị ấy cơ chứ? Chị ấy có thù với ai à?” Nó chóng tay suy nghĩ

Khánh Du cốc đầu nó “Ngốc, người ta bắt cóc tổng tiền chứ ko phải có thù đâu”

“Em lo cho chị ấy quá, ko biết chị ấy có ầm ko nữa? Đã vào mùa đông rồi, trời cũng đã se lạnh”

Ba nó nãy zờ mới lên tiếng “Tội nghiệp con bé, từ nhỏ đã phải xa Ba Mẹ sống tự lập 1 mình, 2chị em con đúng là cực khổ quá”

Khánh Du cười nhẹ “Ko đâu ạ, chị ấy có Nhi, Minh Tuấn và 2 bác chăm sóc thì con cũng yên tâm phần nào”

Nó rưng rưng (nó khóc hơi nhiều rồi đó) “Em chơi với chị ấy từ nhỏ, chị ấy rất dễ thương, thấu hiểu người khác. Chị ấy ko hề có khuyết điểm, chị ấy thật sự là 1 cô gái hoàn hảo”

Mẹ ôm nó vào lòng vuốt tóc nó, an ủi “Tuệ sẽ ko sao đâu, nó là cô bé tốt thì sẽ đk bình an thôi con gái à”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (66)

Nguồn Zing Blog

70. Chương Nốt Nhạc Thứ 68

Ở nhà đang vui vẻ mừng hấn trở về, Mẹ hấn cười hiền “Con khỏe ko Vũ?”

“Con khỏe, con có chuyện muốn nói với Ba Mẹ” Hấn nghiêm túc

Ba hần bỏ tờ báo xuống “Chuyện zì zậy con?”

“Con muốn nhờ Ba Mẹ cho gia đình Nhi mượn 100 triệu đk ko ạ?”

Ba Mẹ nó nhìn nhau “100 triệu???”

“Chị của Nhi bị bắt cóc, họ đòi 500 triệu mới thả người”

Mẹ nó mặt buồn “Trời ơi, chắc Nhi nó lo lắng lắm đây”

Hần nhíu mày “Mẹ ơi”

“Ông à, hay là...”

“Có hạn ko Vũ?”

“Dạ có Ba”

Ba hần rút điện thoại bấm số “Alô, cô hãy chuẩn bị 100 triệu tiền mặt cho tôi”

[Dạ]

“Rồi đó con trai, đk chưa?”

“Cảm ơn Ba”

Nhà Thy, nhỏ đang năn nỉ tha thiết để mượn 100 triệu còn lại, nhưng kì lạ sao Mẹ nhỏ cứ ngăn cản còn chửi luôn con gái mik

“Con ngốc quá Thy à, sao nó nói con al2m zì con cũng làm theo hết zậy hả?”

“Là con tự nguyện nói mà, Nhi ko có nhờ con, Mẹ đừng nói Nhi như zậy”

Anh ta lạnh “Đằng zì gia đình họ mượn chứ đâu phải lấy luôn đâu mà Mẹ cứ cản thế?”

“Ko phải Mẹ cản, là vì gia đình họ có lỗi với gia đình mik nên mik ko có trách nhiệm giúp họ”

“Hay thật cái bà này, sao bà cứ cản tụi nó thế? Gia đình họ có lỗi zì với mik hả?” - Ba

“Có, con Tuyết Nhi nó dám cướp chồng sắp cưới của con gái mik, cũng chính nó dụ dỗ con trai của mik”

“Cái đó con tự nguyện rời xa Thiên Vũ mà, vả lại con cũng có đối tượng khác rồi” Nhỏ khoanh tay trước ngực

“Và cô ấy ko dụ dỗ con, là con tự đa tình thôi”

“2 cái đứa này, sao ngang ngược như thế hả?”

“Ba thôi đi!” Ba nhỏ rút điện thoại ra “Cô chuẩn bị 100 triệu cho tôi, càng sớm càng tốt”

Nhỏ vui mừng “Cảm ơn Ba. Thương Ba nhất”

Nhỏ và anh ta đi zô phòng, Thy liền cầm điện thoại nhắn tin cho nó [100 triệu đã có, Thiên Vũ thì sao?]

{Cảm ơn Thy và anh Minh Lâm nha, Thiên Vũ đã xong rồi}

[Ko có zì, tí nữa Thy qua nhà Nhi nha]

{Ok}

Thay đồ đẹp xong hết, nhỏ tung tăng chạy xuống phòng khách, anh ta cũng đang ngồi đọc sách với Ba

“Ba ơi, con qua nhà Nhi nha”

Ba nhỏ để tờ báo thấp xuống cười “Ừ, đi cẩn thận nha con”

“Dạ. Anh hai, anh đi ko?”

“Em đi đi, anh ở nhà đọc sách” Anh ta vẫn dán con mắt vào quyển sách

“Thế em đi nha, pye pye ha. Pye Ba” Nhỏ vẫy tay chào rồi chạy đi

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (67)

Nguồn Zing Blog

71. Chương Nốt Nhạc Thứ 69: Tiền Chuộc Và Con Tin (1)

Nhỏ chạy vào nhà nó “Sao rồi sao rồi Nhi?”

Nó buồn bã lắc đầu, nhỏ đi lại ngồi với nó “Ko sao chứ? Bác trai bác gái đâu hết rồi? Cả anh Khánh Du và Minh Tuấn nữa?”

“Ba Mẹ đang ở trong phòng, 2 anh đang trong bếp đấy”

Nhỏ thấy nó mà buồn lây “Thôi mà, đừng có như vậy, Nhi làm Thy buồn theo rồi nè”

Nó lắc đầu “Nhi ko biết nữa”

“Cứ cái kiểu này chắc Tuyết Nhi lo đến chết mất, may là ngày mai chị ấy đk thả ra, mà ai có thể bắt đk chị ấy vậy ta???”

Nó đánh nhỏ “Thy à, đang nghĩ zì vậy”

Nhỏ xua tay “Ko có zì hết”

Bỗng có tiếng đồ đạc bị rơi xuống ầm ầm, nhỏ và nó liền chạy xuống coi, Ba Mẹ cũng mở cửa chạy ra.

Mẹ nó lo lắng “Zì vậy các con?”

Khánh Du áp úng “Dạ....đồ....”

“2 con có sao ko hả?” - Mẹ

Tuấn xua tay “Dạ ko, tụi con ko sao”

“Ko sao là tốt, Hương nó đâu rồi?”

“Chị ấy bảo là ra ngoài với Ba để mua ít đồ về nấu cơm ạ, chắc lát nữa sẽ về thôi Mẹ”

Mẹ nó gật đầu quay sang thì thấy nhỏ, Thy lễ phép “Con chào 2 bác”

Mẹ nó mỉm cười, Ba nó “Chào con, con ở đây chơi với Tuyết Nhi, 2 bác zô phòng”

“Dạ!”

Ba Mẹ nó zô phòng, nó quay qua nhú mày “2 anh làm zì mà ra như thế này?”

Minh Tuấn - “Thì là...tính...làm sandwich, ai dè lấy chảo chiên trứng thì...như vậy”

Nó thở dài rồi ngồi xuống dọn dẹp lại, nhỏ nhìn Khánh Du rồi cười “Thy dọn cùng Nhi nha, chịu ko?”

Nó cười lên 1 chút “Cảm ơn Thy”

2 người kia nhìn nhau rồi cũng ngồi xuống dọn dẹp, nó cười buồn “Tú Tuệ rất hay làm sandwich cho em ăn, chị ấy làm rất ngon, em rất nhớ chị ấy”

.
. .
. .
. .

Ngày 22/12, mọi người có mặt đầy đủ tại nhà nó, hôm nay chính là ngày giao tiền chuộc đổi người nên không khí rất căng thẳng

Reng...Reng...Reng...(điện thoại nó)

Nó nhìn số máy đang gọi, nó chưa từng thấy qua số này, chắc chắn ko phải người quen gọi, ko lẽ nào là...tụi bắt cóc?

Nó bấm nghe loa ngoài “Alô? Lục Tuyết Nhi nghe”

[Chào cô, tôi là người đang giữ con tin, tiền chuộc đã đủ chưa?]

“Đã đủ cả rồi, ko thiếu 1 xu, cô yên tâm”

[Tốt, cô hãy đến địa điểm tôi đưa, nhớ chỉ 1 mik cô đi thôi, nếu tôi biết ai theo sau thì chuẩn bị nhận xác con tin và cô đi]

“Được, sẽ ko có ai theo sau tôi đâu, cô có thể tin tưởng”

[Cô thì tôi tin nhưng người nhà cô...chắc chắn sẽ cử theo vài người đi sau bảo vệ cô, đúng ko? Tôi phải cảnh giác chứ]

“Tôi hứa sẽ đi 1 mik đến đó, nếu cô thấy ai theo sau tôi...cô cứ việc giết tôi”

[Tốt, địa điểm là XXXX. Trong vòng 1 tiếng đồng hồ tôi ko thấy cô thì con tin chết chắc. Hahahaha]

Rup...Tít...Tít...Tít...

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (68)

Nguồn Zing Blog

72. Chương Nốt Nhạc Thứ 70: Tiền Chuộc Và Con Tin (2)

Nó cầm vali tiền lên taxi đến địa chỉ mà cô ta đưa. Trên xe nó bồi hồi lo lắng, nó phải thủ sẵn tinh thần để đối phó với cô ta, lỡ như lấy đk tiền mà ko giao người thì sao? Nó đâu phải thuộc dạng ngu đâu. (ẽm đứng 2 trong trường đấy)

.

.

.

Tới nơi, nó bước xuống liền có điện thoại “Alô, tôi nghe”

[Cô đi thẳng rồi quẹo trái, típ tục đi thẳng rồi rẽ phải sẽ thấy ngôi nhà hoang]

“Sao cô biết tôi đã tới?”

[Cô ko cần biết, cho cô 20p]

“Ồ...”

Nó chưa kịp nói zì thì đã cúp máy, thở dài rồi nó bắt đầu đi. Qua bên Tú Tuệ hen.

“Tú Tuệ, cô biết tôi là ai ko?”

Tú Tuệ ko thềm ngó ngang tới, cô ta nhếch miệng cười “Tôi chính là kẻ thù của em gái cô đó, Lục Tuyết Nhi!”

Tuệ lập tức quay qua “Cô là ai hả? Rốt cuộc cô là ai? Nói mau đi”

Cô ta úp mở “Tôi...chính...là...”

Tú Tuệ tức zận “Cô nói mau đi”

Cô ta có lẽ vui “Thì chính là....là...Trần Ngọc Anh đó”

”Cô chính là Trần Ngọc Anh?

Cô ta làm ra vẻ ngây thơ “Đúng thế, là tôi nè, biết sao tôi bắt cóc cô ko hả?”

“Tại sao?”

“Vì...tôi thik, ko phải vì tiền đâu mà chỉ là vì muốn gặp lại Lục Tuyết Nhi, hồi đi học tôi và cô ta rất hay so hơn thua nhưng hình như cô ta ko để ý, làm tôi tức điên lên đi đk, cô biết ko hả?”

Tuệ tự hào “Đó chính là em gái tôi, nó ko phải người kiu ngạo chảnh chọe dù bên ngoài nó rất lạnh lùng nhưng mang trái tim ấm áp zô cùng”

Cô ta tán thành “Đúng, tôi đi đây, cô ta tới rồi, tốt nhất cô đừng nói tôi là ai nếu ko...tôi ko biết sẽ có chuyện zì xảy ra với Lục Tuyết Nhi đâu ha.”

Nó đã tới căn nhà hoang đó, nó từ từ bước vào trong nhà, hết sức cẩn thận.

Giọng cô ta (êm đã che mặt) “Tới rồi à?”

Nó bình tĩnh “Ừm, Tú Tuệ đâu?”

“Cứ bình tĩnh, dẫn cô ta ra đây”

2 thằng đàn em dẫn Tuệ ra, nó rất mừng vì Tuệ ko bị trầy xước và hành hạ zì hết, trông cô rất bình thường như mọi ngày.

“Chị Tuệ” Nó vui mừng chạy lại thì bị cô ta cản “Đưa tiền chuộc rồi nhận con tin. Ok?”

“Đến 3 cùng nhau trao 1 lúc”

“Được thôi, bắt đầu. 1...2.....” Chưa đếm đến 3 đã có 1 thằng đàn em chạy zô “Chị 2, có người theo sau con nhỏ này”

Cô ta tức zận “Cái zì? Lục Tuyết Nhi, cô dám...”

Nó bất ngờ “Ko...tôi ko...ko...”

“Cô dám phạm luật tôi đưa ra, Tú Tuệ và cô phải chết, đưa 2 người này đi mau”

“Dạ!”

Nó và Tuệ bị bắt đi, từ phía ngoài hẻm, anh ta và Tuấn chạy zô hạ hết đám đàn em rồi đi tìm nó và Tuệ. Cô ta cùng đám đàn em đã đưa nó và Tuệ đến tầng cao nhất của ngôi nhà “Lục Tuyết Nhi, cô dám cho người theo sau để bắt chúng tôi, cô ko sợ chết à?”

“Tôi ko có, tôi ko có mà, cô phải tin tôi”

“Sao tôi phải tin cô chứ?”

“Cô thử nghĩ đi, tôi làm zậy chỉ khiến mik gặp nguy hiểm mà thôi, có ai ngu mà đi làm thế chứ? Vả lại tôi phải cứu Tú Tuệ ra mà”

“Đúng thế, Tuyết Nhi ko thể làm như zậy vì Tú Tuệ là chị cô ta mà, cô ấy là người thông minh nên chắc sẽ ko dại đến như zậy”

Đúng lúc đó 3 người họ đã tới, đám đàn em và họ đánh nhau ghê ghớm, thậm chí còn có dao nữa nhưng đều bị hấn anh ta và Tuấn hạ hết. Hấn nghiêm túc “Thả họ ra, nếu cô muốn sống”

“Buồn cười, tôi ko thả thì sao hả?” Cô ta rút dao ra khống chế nó rồi đẩy Tuệ ra

“Tuyết Nhi! Cô tốt nhất đừng đụng đến Tuyết Nhi”
Cô ta ra vẻ thách thức “Nếu ko thì sao? Anh giết tôi à?”
Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (69)
Nguồn Zing Blog

73. Chương Nốt Nhạc Thứ 71: Tiền Chuộc Và Con Tin (3)

Cô ta giữ nó trong tay nên ko ai dám lại gần, đành phải đứng đó động não thôi. Cô ta dẫn nó lên đến sân thượng, con dao nó đã làm cổ nó chảy máu (ít thôi)

Tú Tuệ - “Thả Tuyết Nhi ra, cô muốn cái gì chứ?”

“Tại mấy người dám phạm quy tắc tôi đưa ra thì ráng mà chịu, đừng có mà trách tôi”

Cô ta cầm chặt con dao để vào cổ nó sát hơn, nó có gắng chịu đau “Cô muốn gì? Tiền chúng tôi đã đem tới rồi, cô còn muốn gì nữa?”

Cô ta cười khẩy “Tiền? Buồn cười, thứ tôi muốn chính là cô”

Mọi người dơ ra, cô ta cần Tuyết Nhi làm gì chứ? Muốn đòi thêm tiền à? (người ta đã ko cần tiền mà cứ)

Hắn lo lắng cho nó “Tại sao cô lại muốn Tuyết Nhi?”

“Vì cô ta đắc tội với tôi, cái gì cô ta cũng hơn tôi, tôi ko thể để người khác qua mặt mik”

“Tôi với cô chưa hề quen nhau, sao cô lại nói thế?”

Cô ta cố gắng bình tĩnh “Chưa chắc những gì mik thấy đã là sự thật mà đúng ko? Cô đắc tội với ai thì tự mik sẽ biết, ko cần tui nói ra đâu nhỉ?”

Nó khó hiểu, cô ta đưa nó lại gần sân thượng, lúc đó tiếng xe cảnh sát đã vang lên rất gần “Mấy người dám báo cảnh sát?”

Minh Tuấn vội giải thích “Ê ko có, tui tui ko có ngu đến vậy đâu”

“Thế ai dám báo cảnh sát?” Cô ta nghĩ ngợi 1 lát rồi tức zận “Chắc chắn là anh ta, muốn ép mik zô đường cùng sao? Đúng là đáng ghét mà”

“Là ai hả?”

“Cô ko cần biết, tránh ra” Cô ta đẩy nó ra nhưng vì đứng ko vững vì bất ngờ nên nó bị té xuống may mà vịn đk nếu ko là chết nát xương luôn

Cô ta tức zận chạy ra khỏi căn nhà hoang rồi lên xe phóng đi, hắn kéo nó lên nhưng mà chỗ này gần sụp xuống rồi, có thể là chết chung đó.

“Anh thả em ra đi, đừng để em liên lụy anh, Thiên Vũ à” Nó đã khóc

Hắn cố gắng giữ chặt tay nó “Tuyết Nhi, em đừng lo cho anh, dù có chết anh cũng sẽ chết với em”

Tú Tuệ khóc “Tuyết Nhi, đáng ra chị ko nên liên lụy em, đáng ra em ko nên nhận chị và ko nên cứu chị, như thế em sẽ ko bị như thế này”

Nó cố cười ọi người yên tâm “Em ko sao mà, chị đk cứu em đã vui lắm rồi, đừng nói như thế. Đời em...đk quen với mọi người em đã vui lắm, Thiên Vũ, Khánh Thư, Minh Tuấn, Khánh Du, Minh Lâm. Em...em...rất quý mọi người, hãy sống cho em nhé.”

Nước mắt nó tuôn rơi, rơi trong nụ cười hạnh phúc. Nó cố gắng rút tay mik ra khỏi tay hắn và...rớt!

74. Chương Nốt Nhạc Thứ 72

Nó tự do rớt xuống, nước mắt tuôn rơi

“Ba Mẹ, Tuyết Nhi rất cảm ơn Ba Mẹ đã nuôi nấng Tuyết Nhi đến bây giờ, dù con ko phải con gái ruột của Ba Mẹ nhưng Ba Mẹ luôn yêu thương chăm sóc con, Tuyết Nhi thương 2 người lắm. Ba à, vì muốn tốt cho con nên Ba mới giao con cho nhà họ Lục, Ba vì muốn bên cạnh con mà tự nguyện làm tài xế riêng cho nhà họ Lục. Tuyết Nhi thương Ba nhất. Vĩnh biệt mọi người!”

Nó rớt xuống bao cát nằm bất tỉnh, đầu đã chảy máu, mọi người từ trên chạy xuống, cảnh sát cũng đã tới. Hắn chạy lại ôm nó vào lòng, Tú Tuệ đã khóc nức nở.

“Tuyết Nhi, em tỉnh dậy đi, anh ko cho em nhắm mắt đâu, anh ko muốn em bỏ anh. Lục Tuyết Nhi!”

Nó mở mắt ra, nụ cười đau đớn của nó khiến ai cũng đau lòng, tay nó run run đưa lên, hắn nắm chặt tay nó.

“T..Th...Thiên...Vũ, em...em...em...rất...rất...” Nó đau đến ko nói đk

“Tuyết Nhi, anh biết, anh...anh cũng yêu em. Đừng nói chuyện nữa ha, anh đưa em đến bệnh viện”

Nó lắc đầu “Ko, anh...nghe...e...em nói nè, anh...hãy...quên em...đi. Em...em...sắp...ch...chết rồi, ko....ko bên...anh...đk...nữa đâu, anh...tìm....người...khác...tốt...hơn em...đi”

Hắn tức zận, lần đầu tiên hắn khóc về 1 người con gái “Anh ko yêu ai khác ngoài em đâu Tuyết Nhi, ko có ai tốt hơn em đk, Tuyết Nhi à”

Nó cười hạnh phúc, ánh mắt nó chuyển sang Tú Tuệ “Chị Tuệ, chị...hãy...chăm...sóc...Ba Mẹ...giúp em, nói họ...em bắt hiểu...ko làm...zì đk cho...họ”

Tú Tuệ khóc lắc đầu “Tuyết Nhi à, chị ko cho em nói zậy, em phải sống biết chưa hả?”

Nó gắng gượng “Min Tuấn, hãy....hãy...chăm...s....sóc....Tú Tuệ..nha, đừng..để chị...ấy.....khóc...nữa”

Tay nó rời khỏi tay hắn, mắt đã nhắm lại, hắn quát to “GỌI XE CẤP CỨU ĐI!”

.
. .

Nó đk đưa zô phòng cấp cứu, mọi người đứng bên ngoài chờ trong lo lắng và nước mắt. Ba Mẹ và Ba ruột nó đều có mặt, Thy và Tuệ ngồi khóc, Khánh Du lại ngồi cạnh nhỏ an ủi.

“Ko sao đâu, Tuyết Nhi sẽ bình an thôi, nín đi”

“Hức...hức...em có lỗi với Nhi, em thậm chí còn vì 1 người ko yêu mik mà tát Nhi, còn kêu người đánh Nhi. Em...em đúng là người ko ra zì, đáng ra em nên chết cho xong”

Khánh Du vuốt tóc nhỏ “Tuyết Nhi sẽ ko trách cô đâu, đừng khóc nữa”

Ba ruột nó vô hồn nhìn cánh cửa phòng mổ “Con gái tôi...sao ra như zây chứ? Rốt cuộc tôi tạo nghiệt zì mà Tuyết Nhi ra nông nổi này chứ? Tại sao ko bắt tôi chịu mà con gái tôi phải gánh lấy, người sai người có lỗi là Mẹ ruột nó, sao lại hành hạ Cha con tôi? TẠI SAO ZẬY? ÔNG TRỜI CÒN CÓ MẮT KO?” (sorry, con hok cố ý đầu TT_TT)

Y tá ra khỏi phòng mổ, mọi người liền xúm lại hỏi. Mẹ nó khóc “Con tôi sao rồi cô y tá? Có nguy hiểm zì ko?”

“Mất máu nhiều, cần truyền máu gấp” Nói rồi y tá đi khỏi

Mọi người lại chìm trong vô vọng, ko biết nó làm sao ko nữa. Cô y tá gấp gấp chạy zô phòng mổ, người ở ngoài tim đập thành thịch.

“Thưa bác sĩ, nhóm máu AB ko đủ ạ”

“Cái zì? Đi xem coi nào”

Bác sĩ và y tá chạy ra ngoài, tim của mọi người như rút ra ngoài zậy rồi họ chạy lại chỗ họ.

“Ở đây ai nhóm máu AB?”

Ba ruột nó đi lại “Là tôi”

“Ông là zì của bệnh nhân? Nếu ko phải ruột thịt thì rất nguy hiểm”

“Tôi là Ba của nó, có thể lấy máu của tôi”

“Đk, mời ông đi theo tôi” Cô y tá dẫn đường, Ba nó đi theo

1 lát sau họ đem máu đến truyền cho nó và bắt đầu ca mổ...

Đèn phòng mổ phụt tắt, bác sĩ mở cửa bước ra “Con tôi sao rồi bác sĩ?”

“Tạm thời ko nguy hiểm đến tính mạng, đầu bệnh nhân va chạm nên có máu bầm, sau này sẽ có triệu chứng”

Mọi người an tâm phần nào nhưng cũng lo về máu bầm trong đầu nó, ko biết sẽ còn chuyện zì xảy ra nữa đây.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (70)

Nguồn Zing Blog

75. Chương Nốt Nhạc Thứ 73

Các y tá đẩy giường nó đi, Mẹ nó sốt ruột “Chúng tôi zô thăm nó đk ko bác sĩ?”

“Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, mọi người hãy giữ yên lặng”

Ba nó zui mừng “Cảm ơn bác sĩ”

“Ko có zì” Ông bác sĩ đi khỏi

Cả nhà nó liền kéo vào phòng bệnh của nó, mọi người bu quanh giường bệnh, Mẹ nó ngồi xuống ghế nắm lấy tay nó “Con gái, Mẹ rất vui khi con ko sao, con hãy ngủ 1 giấc rồi tỉnh dậy với cả nhà nha con”

Tú Tuệ lại gần giường bệnh nó “Tuyệt Nhi, chị xin lỗi em, đáng ra ko nên quen biết em để bị như thế này, làm mọi người lo lắng và sợ cũng chỉ vì chị”

Mẹ nó nắm tay Tuệ cười hiền “Ko phải lỗi của con, đừng trách bản thân mik, Mẹ cấm ko cho con nói zậy nữa nghe chưa?”

Tuệ nắm lấy tay Mẹ nó cười rồi thôi, hôm đó mọi người tay phiên nhau chăm sóc cho nó, đến 7h tối hẳn đến thay ca cho Khánh Du, nằm sao mà ngủ quên nó luôn rồi. Khi ngủ còn nắm lấy tay nó, ngón tay nó cử động khiến hẳn tỉnh giấc

“Em tỉnh rồi à Tuyết Nhi?” Hẳn lo lắng cho nó

Nó mệt mỏi mở mắt nhìn hẳn, vẻ mặt lạ lẫm “Anh là ai zậy? Đây là đâu hả?”

Hẳn bắt ngờ “Em...anh là Thiên Vũ, em ko nhớ sao?”

Nó cười “Ko, tôi ko quen anh mà, đây là đâu zậy?”

Hẳn mở mắt to nhìn nó “Em...ko nhớ thật à? Em...em nhớ ko, hôm nay mik đi cứu Tú Tuệ, em bị đám bắt cóc giữ, họ đã đẩy em từ tầng 5 xuống, may mà có bao cát nếu ko là em chết rồi, em biết ko?”

Nó lắc đầu, hẳn ra, Thy bước zô thấy nó tỉnh dậy liền vui cười chạy đến “Tuyết Nhi, cậu tỉnh lại rồi, bọn tớ lo lắm đấy”

Nó ngốc nghếch “Cô là ai zậy? 2 người quen tôi sao?”

Nhỏ cũng đơ theo hẳn luôn, quay qua nhìn hẳn “Là sao? Sao...sao cậu ấy...?”

Hẳn đi lại bấm nút gọi cho bác sĩ, ko lâu sau họ đã đến khám cho nó, ông bác sĩ quay qua vẻ mặt căng thẳng “Cô ấy bị mất trí nhớ, đó là triệu chứng khi chưa loại bỏ máu bầm ra đầu cô ấy, càng giải quyết sớm càng tốt, nếu ko thì...có lẽ bệnh nhân sẽ mất trí nhớ vĩnh viễn”

Nhỏ và hẳn như nghe như tiếng sét đánh qua tai, nhỏ ngơ ngác hỏi lại “Bác sĩ nói zì cơ? Tuyết Nhi...mất trí nhớ sao? Sao có thể đk?”

“Chúng tôi rất xin lỗi, nhưng mọi người nên cho cô ấy phẫu thuật sớm”

Hẳn đi lại nắm tay nó “Em ko nhớ zì thật sao? Em ko nhớ 1 chút zì sao?”

Nó lắc đầu, bỗng trong lòng nó nói lên, nhỏ thở dài rồi mở cửa bước đi, hẳn ngồi ghé nắm tay nó “Em biết ko? Anh yêu em hơn bất cứ ai, em bị thương anh sẽ băng bó cho em, em khóc anh sẽ dỗ em nín, em buồn anh sẽ chọc em cười, em vui anh cũng vui. Tuyết Nhi à, có 1 câu chuyện về 2 người yêu nhau, họ rất khó khăn mới đk với nhau, rồi chị cô ấy bị bắt và đám bắt cóc đã giữ cô ấy làm con tin và xô xuống từ tầng 5”

Nó nhìn hẳn “Có chết ko?”

Hẳn lắc đầu “Ko có, cô ấy mất trí nhớ, ko nhớ bản thân ko nhớ người cô ấy yêu là ai”

Nó rụt rè “Câu chuyện đó là anh và tôi đúng ko?”

“Phải, em mệt ko?”

“Tôi khát nước”

Hẳn với tay rót nước cho nó rồi đỡ nó nằm xuống ngủ, hẳn rút tay mik ra khỏi nó nhưng nó nắm chặt lại ko buông, hẳn ngồi xuống ghé vuốt tóc nó, suy nghĩ tìm cách giúp nó bình phục.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (72)

Nguồn Zing Blog

76. Chương Nốt Nhạc Thứ 74

Trời đã sáng, nó mở mắt dậy thì thấy hấn đang nắm tay nó ngủ, dù mắt trí nhớ nhưng sao nó cảm thấy hấn rất quen thuộc và ko muốn hấn đi. Nó cố ngồi dậy thật nhẹ nhàng để ko làm hấn tỉnh giấc, đầu nó như chong chóng quay trong gió zậy, cứ quay quay quay vòng vòng, đúng lúc nhỏ và Khánh Du mở cửa phòng, nó liền ra hiệu im lặng. Nhỏ và Khánh Du bước đi nhẹ nhàng tới xem

Nhỏ quay qua nói với Khánh Du “Ngủ mất đất rồi”

Khánh Du gật gù rồi kéo ghế cả 2 ngồi xuống “Em khỏe ko Nhi?”

Nó cười “Tôi khỏe, anh là ai zậy?”

“Anh là Khánh Du đây, Nam Khánh Du. Em nhớ ko? Em với anh chơi với nhau từ nhỏ đấy, anh luôn bảo vệ khi em bị con trai bắt nạt”

Nó lắc đầu “Thiên Vũ nói với tôi là tôi bị mất trí nhớ, ko nhớ ai hết, là thật sao?”

Nhỏ cầm tay nó cười “Phải, còn nhớ mik tên zì ko?”

Nó cười “Cứ đùa, tên tôi là Trần Khánh Ly chứ ài”

“Hả???”

Nhỏ và Khánh Du há hốc, sao mà chỉ nhớ mỗi tên Trần Khánh Ly thế? Cái tên gắn bó với nó bao lâu nay lại ko nhớ à? Tiếng nhỏ và Khánh Du la to quá nên đánh thức hấn, hấn mắt nhắm mắt mở mơ mơ màng màng

“Cái zì zậy? Trời sập hả?”

Nhỏ đùa “Sập anh có đk ngủ tới zờ ko hả?”

“Ủa Thy, Khánh Du cũng đây à? Bộ này ngủ lâu lắm hả?”

Nó cười “Anh ngủ từ tối đến 8h đó”

Hấn cười “Hahaha zậy hả? Xin lỗi nha, tại buồn ngủ quá”

Nó cười lắc đầu “Ko sao đâu, anh chăm sóc em cả đêm mà”

Khánh Du nhướn mày “Ah thế sao? Cũng có người đòi chăm sóc anh đây nè Nhi ơ”

Nó tò mò “Ai thế ạ?”

“Là...A!” Khánh Du chưa kịp nói tên thì bị nhỏ nhéo hông 1 cái

Quay ngược thời gian lúc nhỏ và Khánh Du đang trên đường tới bệnh viện.

“K...Khánh Du à...”

“Hửm?”

Nhỏ ngượng “Em...em...có...chuyện...muốn nói”

Khánh Du thanh thản “Chuyện zì?”

“Em...em.....em....th...thích....a..anh” Nói hết câu nhỏ đã cúi mặt xuống xấu hổ

Khánh Du thẳng gấp lại “Cái zì chứ?”

“Em...em...thích anh”

Khánh Du lắc đầu thở dài “Hãy uống mất đời trai, quá uống, có bạn gái rồi”

Nhỏ bất ngờ, đóng băng trước cái câu “Có bạn gái rồi!”, ko tin vào lời nói liền hỏi lại “Anh nói cái zì? Có bạn gái là sao chứ?”

“Thì ko phải em nói thích anh à?”

Nhỏ gật gật, Khánh Du tiếp tục “Nếu 2 người thích nhau thì sao?”

Nhỏ suy nghĩ rồi la lên “Làm người yêu của nhau”

Khánh Du tiếp tục lái xe “Thì đó, nó đó nó đó”

Nhỏ nhíu mày khó hiểu suy nghĩ rồi vẻ mặt vui vẻ lên “Thật ă?”

“Yeahhhh sau này bị quăn chặt rồi, hahaha, anh cầm em ko đk cầm sừng anh”

Nhỏ cười hạnh phúc liền gật đầu. Xin chúc mừng nha, chúc mừng họ đi nào mọi người ơi và chap 74 đến đây là kết thúc. Đón xem chap 75 nha.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (73)

Nguồn Zing Blog

77. Chương Nốt Nhạc Thứ 75

Khánh Du xụ mặt vì sức của nhỏ đập quá ghê, nó và hần cười, nhỏ thì xấu hổ liền đổi chủ đề. “Tuyệt Nhi, cậu biết ko? Khi chưa mất trí nhớ cậu và Thiên Vũ là 1 đôi đấy, và 2 người còn nói khi về sẽ tổ chức đính hôn đúng ko?”

Nó nhìn hần “Có sao?”

Hần gật đầu, nắm tay nó “Đúng như thế, chúng ta có nói là khi về sẽ tổ chức đính hôn rồi đợi khi em du học về sẽ đám cưới, em nhớ ko?”

Nó ngẫm nghĩ, tự nhiên trong đầu nó có những lời nói kì lạ xung quanh, những hình ảnh mà nó ko hề nhớ.

“Đầu của em, đau đầu quá, đau quá” Nó nằm ôm đầu

Cả đám liền bấm nút gọi cho bác sĩ, ko lâu sau bác sĩ và y tá tới khám cho nó.

.

.

.

Sau vài phút sau bác sĩ quay qua nói với họ “Đừng nên nói cho cô ấy nói những chuyện quá khứ, như thế sẽ làm áu bầm lan ra và nặng hơn, chúng tôi đã tiêm thuốc cho cô ấy ngủ”

“Tôi biết rồi”

Bác sĩ đi khỏi, hần đi lại giường vuốt tóc nó, nhỏ đi lại “Anh lo cho Nhi suốt đêm rồi, để em với Khánh Du ở lại cho, anh về nhà nghỉ ngơi đi”

Hần lắc đầu buồn bã nhìn nó “Làm sao yên tâm khi cô ấy bị như thế này?”

Nhỏ im lặng, Khánh Du lại khoác vai nhỏ “Anh cứ đi về, Thy và tôi chăm sóc cho em ấy đk rồi, anh cứ yên tâm”

Hần thở dài rồi đứng lên đắp chăn cho nó “Thế 2 người chăm sóc cho Nhi dùm tôi”

Nhỏ cười mỉm “Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt nhất cho Nhi”

Hần gật đầu rồi bước đi, nhỏ ngồi xuống ghế thở dài “Sao zậy hả trời? Chỉ mới về mà đã bị như zậy, số Nhi sao xui thế trời?”

Khánh Du vuốt tóc nhỏ “Ko sao đâu, Tuyệt Nhi sẽ bình phục thôi, em đừng lo quá”

“Ừm, mong là thế, mà Khánh Du à, anh có nghĩ Tuyệt Nhi bị tai nạn là có người cố ý sắp đặt ko?”

Khánh Du chống tay suy nghĩ “Có thể, mà Tuyết Nhi gây thù zì với cô ta nhờ?”

Nhỏ nghiêm túc “Em ko biết, khi cảnh sát tới thì cô ta có nói zì đó phải ko?”

Khánh Du bắt ngờ “Sao em biết?”

“Chị Tuệ kể em nghe, chị ấy bảo là cô ta rất tức zận khi cảnh sát đến nên đã đẩy Nhi ra để chạy thoát”

“Ah lúc đó cảnh sát đến, cô ta đã tức zận hỏi là ai báo nhưng đâu có ai mà đem tính mạng của Nhi ra để đùa đúng ko? Khi tụi anh nói là ko có báo thì lập tức cô ta tức tối lắm lắm nhưng tụi anh có thể nghe, cô ta nói là thế đó”

Nhỏ nghiêng đầu thở dài, rốt cuộc Nhi đã gây thù với ai cơ chứ? Cô ấy hiền lành tốt bụng tử tế như thế mà, ko lẽ lại vì tình yêu hả? Chắc ko phải đâu nhỉ, haizz thật.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (74)

Nguồn Zing Blog

78. Chương Nốt Nhạc Thứ 76

Ngày qua ngày cuối cùng nó cũng đk xuất viện, nó đang ở nhà coi phim (ma), vừa ăn bánh vừa uống nước, hần đi zô đúngm ngay lúc con ma nhảy ra hù làm té ngửa.

“Mona anh bị sao zậy? Sao lại ngồi đó?”

Hần đứng lên phui “Anh bị té vì bắt ngờ con ma nhảy ra hù”

Nó cười hì hì rồi quay qua coi phim tiếp, hần đi lại ngồi cạnh bên “Em vẫn thik coi phim ma nhỉ? Dù em bị mất trí nhớ nhưng sở thik vẫn như cũ”

Nó quay qua tròn mắt “Thật ạ? Em thấy phim ma rất thú vị và em muốn gặp ma 1 lần”

==ll “Đầu óc em đúngm là chỉ có ma”

Nó cười rồi cầm ly nước lên uống, hần dựa lưng vào ghế “Thế mà anh tính dẫn em đi dạo cơ đây, đi ăn kem nữa, nhưng mà...”

Nó nghe đến kem liền đặt cốc nước xuống nhìn hần “Anh à~”

Hần lạnh nhạt “Sao?”

Nó cười “Mik đi ăn kem nha, đi đi đi mà~”

Hần vẫn lạnh nhạt “Ma hơn kem mà ko phải sao?”

Nó vội chạy lại tắt phim “Đâu có, em tắt rồi này, mik đi ăn nha, rồi anh kể cho em nghe chuyện trước đó, lỡ biết đâu em nhớ lại thì sao?”

“Phải ha, cô ấy dù mất trí cơ mà vẫn nham hiểm nhể?”

Hần ho 1 tiếng rồi quay qua cười với nó “Mik đi ăn kem ha”

Cả 2 mở cửa lên xe đi tới tiệm kem

“Em ăn kem zì?”

“Em ăn...kem sôcôla”

Hần với tay gọi phục vụ “2 ly kem sôcôla”

Cô phục vụ đi khỏi, hấn bắt đầu kể cho nó nghe “Em biết ko, công viên đối diện anh với em nhiều lần đi dạo quanh ở đó, có lần anh với em giúp 1 bé gái lấy quả bong bóng rồi em té đó, anh phải công em về (xạo quá ba ơi)”

Nó Ah 1 tiếng rồi nhìn công viên hấn nói, trong đầu bỗng có những hình ảnh quen thuộc, những tiếng nói của người thân và sự quan tâm ấm áp.

“Em làm sao vậy?”

Nó lắc đầu “Tự nhiên đầu em có hình ảnh của anh và những người kia, là có mấy câu nói làm em chóng mặt”

Hấn hơi vui “Câu gì?”

“Nó nói là hãy tỉnh lại đi, hãy nhớ lại đi, gia đình đang rất cần cô, làm ơn”

Hấn hơi vui mừng “Thật sao? Em nghe vậy thật à?”

“Ừm, còn có hình ảnh mà em với anh đang trong 1 vườn hoa rất lớn, anh nói là...”

Hấn mong đợi, nó bỗng quên mất luôn “Em quên rồi”

“Ah em thật là, chuyện quan trọng như thế sao em lại có thể quên cơ chứ”

Nó cười rồi ăn kem, sau khi ăn xong, hấn dẫn nó ra công viên dạo, gió đông thổi làm nó lạnh, hấn cởi áo khoác ra đưa cho nó (ôi lãng mạn quá cơ).

Hấn lo lắng “Em lạnh lắm phải ko? Mik về nha”

Nó cười lắc đầu “Ko đâu, gió đông mà, lạnh là phải, anh kể em nghe chuyện trước đó đi”

Hấn đưa nó qua ghế ngồi “Lúc ở Đà Lạt, chúng ta có hứa là sẽ luôn tin tưởng nhau, lúc đó anh hỏi em là làm bạn gái anh nhé”

“Em đã đồng ý đúng ko?”

Hấn gật đầu “Em đã đồng ý, anh đã đưa cho em sợi dây chuyền này”

“Ah thế à, em ko hề nhớ gì hết, đầu óc em trống trải lắm”

Hấn quay qua “Anh hỏi em, lúc anh bên em...em cảm thấy thế nào? Và lúc anh ko bên em...em thấy sao?”

“Lúc anh bên em, em cảm thấy an tâm, vui vẻ và hạnh phúc. Lúc anh đi, em cảm thấy buồn, mất đi sự ấm áp và em rất sợ mất anh, chẳng biết lí do nữa”

Hấn rất vui trong lòng, hấn cầm tay nó, đầu nó tựa vào vai hấn, cả 2 cùng ngắm cảnh. Hết rồi, xem chap 77 nha.

79. Chương Nốt Nhạc Thứ 77

Hấn chở nó về nhà thì gặp Minh Lâm đang đứng trước cửa.

“Anh là ai vậy? Sao đứng trước nhà tui?”

Hấn cười với nó “Đó là Minh Lâm, anh của Thy”

Nó gật đầu, anh ta nắm tay nó “Anh là Minh Lâm, chồng của em đây Nhi”

Nó nhăn mặt gỡ tay anh ta ra “Cái gì mà chồng chứ? Tui ko quen anh, buông ra đi”

Minh Lâm nắm chặt hơn “Anh chính là chồng em”

“A đâu”

Hắn thấy như zầy liền xô anh ta, tay nó đã in vết đỏ, hắn cúi “Sao anh lại nắm tay Tuyết Nhi mạnh như thế chứ? Có biết cô ấy đau lắm ko?”

Nó nổi nóng “Đúng thế đó, mik zô nhà thôi Thiên Vũ”

Anh ta chặn lại “Sao trong lòng em chỉ có Thiên Vũ? Sao ko có hình bóng anh? Tại sao hả?”

Nó tức zận “1 là anh tránh ra cho tôi với Thiên Vũ zô, 2...tôi sẽ đi luôn ko về nữa”

Anh ta nhìn nó rồi từ từ bước đi, thật sự trong lòng nó chỉ có hình bóng của hắn dù có chuyện zì đi nữa.

Nó vui vẻ ngồi xuống “Anh ngồi đi”

Hắn tò mò “Tuyết Nhi à, hồi nãy em nói nếu như Minh Lâm ko đi thì em đi luôn ko zề nữa, nếu anh ta ko đi thì em làm sao? Đi luôn à?”

Nó cười “Thì...em nói chơi thôi, nhưng nếu anh ta ko đi thì em tin anh sẽ có chỗ cho em ở tạm đúng ko?”

Hắn nhíu mày “Anh làm zì có chỗ ở tạm?”

Nó cầm ly nước “Thì khách sạn này”

Hắn nham hiểm “Ý em là...”

“Ko phải ý đó, ý em là anh mượn khách sạn cho em ở tạm chứ ko phải như anh nghĩ đâu”

“Anh trả tiền luôn à?”

“Cái đó thì...tùy lòng hảo tâm”

Nó với hắn cười vui vẻ, Mẹ nó trong phòng bước ra “Con gái nói zì mà vui thế?”

Hắn mách lẻo “Tuyết Nhi bảo là muốn ở khách sạn”

Mẹ nó bắt ngờ “Sao con lại muốn ở khách sạn?”

Nó nhăn mặt “Ani Mẹ à, sao lại hùa theo anh ấy zậy?”

Mẹ nó và hắn cười, nó xụ mặt thì bỗng nhớ đến Ba ruột nó “Mẹ à, cái bác cao cao ốm ốm mà hay rửa xe ở đây đâu rồi?”

“Ah Ba ruột con đã đi với Ba con rồi”

Nó lơ lơ “Cái zì mà Ba ruột con đi zới Ba con chứ?”

“Tức là hồi đó Ba ruột em đưa em cho Ba Lục nuôi, vì có lí do chứ ko phải là Ba ghét em đâu”

Nó vẫn chưa hiểu “Thế sao ông ấy lại...rửa xe ở đây?”

Mẹ nó tường tận “Hồi đó vì có người muốn giết Ba ruột con nên ông ấy đã nhờ chúng ta nuôi nấng con, vì muốn bên con nên ông ấy mới là tài xế của nhà này, con cũng đã nhận lại Ba ruột mik”

Nó gật đầu “Thế con phải phân biệt họ qua tên rồi”

Hắn thắc mắc “Là sao?”

Nó cười “Em là Lục Tuyết Nhi phải ko?”

Cả 2 gật đầu, nó tiếp tục “Thế thì Ba nuôi em gọi là Ba Lục. Em tên thật là Trần Khánh Ly đúng ko?”

Cả 2 gật đầu, nó tiếp tục “Thế Ba ruột em gọi là Ba Trần”

Mẹ nó cười “Bảo bối à, con phải nhớ lại nghe chưa”

Nó cười gật đầu, Hương từ dưới chạy lên, trên tay cầm điện thoại “Bà chủ, ông chủ gọi”

Mẹ nó cầm lấy “Alô, có chuyện zì zậy ông?”

“Bà ơi, Ba ruột của Tuyết Nhi...bị tai nạn, đến bệnh viện ngay đi”

“Đk đk đk. Tuyết Nhi, Ba ruột con bị tai nạn rồi”

Nó ko tin vào tai mik “Zì cơ? Mẹ nói zì?”

“Ba con bị tai nạn rồi”

Nó nghe xong liền vội vàng chạy đi, hần và Mẹ nó cũng cấp tốc đến bệnh viện.

.
. .

Nó chạy như bay lại chỗ phòng cấp cứu, Ba Lục cũng có ở đó “Ba con sao rồi? Ba nói đi”

“Ông ấy cùng với Ba đi đến công ty, trên đường có chiếc xe tải bị lạc tay đụng vào xe, Ba con bị thương ở đầu, chảy máu rất nhìu”

Nước mắt nó thi nhau chảy xuống, hần, Mẹ nó và Ba Lục ngồi ghế đợi. Bác sĩ đi ra nó liền chạy lại

“Bác sĩ, Ba tôi sao rồi?”

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, trừ khi có kì tích nếu ko thì...mọi người hãy gặp bệnh nhân lần cuối”

Nó như suy sụp, bước vào trong, nó ngồi bên giường bệnh khóc “Ba ơi, Ba tỉnh lại đi, đừng bỏ con mà. Chúng ta chỉ mới nhận lại nhau thôi mà, sao Ba nhẫn tâm bỏ con, Ba tỉnh lại đi. Ba còn nhớ ko? Ba đã cùng con cắt bánh kem vào hôm sinh nhật 5 tuổi, Ba còn tặng con sợi lắc tay, Ba có nhớ ko?”

Mọi người đều bất ngờ, ko lẽ nó nhớ ra rồi sao? Xem chap 78 là rõ ngay ý mà.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (76)

Nguồn Zing Blog

80. Chương Nốt Nhạc Thứ 78

Nó nắm tay Ba Trần khóc “Ba ơi, đừng bỏ con mà”

Ngón tay Ba nó cử động, hần liền chạy gọi bác sĩ, y tá và bác sĩ đến cấp cứu cho Ba nó nên mọi người tạm thời ra ngoài.

“Ba em sẽ ko sao đâu mà, đừng lo quá”

Nó gật đầu, bác sĩ mở cửa ra “Đúng là kì tích, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân qua phòng hồi sức”

Nó cười hạnh phúc cảm ơn bác sĩ tới tấp rồi ngất đi. Khi tỉnh dậy đã thấy mik nằm trong phòng, nó ngồi dậy mệt mỏi “Chóng mặt quá, mik nhớ mik đang ở...bệnh viện..mà”

Nó ôm cái gối về mặt lo lắng “Ko biết Ba có sao ko nữa”

“Tuyết Nhi à, tỉnh rồi hả?” Nhỏ Tuệ Khánh Du và Minh Tuấn bước zô

Nó cười “Sao mọi người ở đây?”

Tuệ ngồi cạnh nó “Đến thăm em gái của chị”

Tuấn đùa “Con heo như em mà cũng xỉu cơ đấy, ăn thì nhìu ngủ cũng nhìu mà mất sức à?”

Nó nổi nóng “Ai nói em là heo? Có anh là heo đấy, ko những zậy mà còn là con heo mập nhất nữa”

Mọi người đều vui mừng khi nó đã nhớ lại, nó nhìn tấm hình treo trên tường “Ko biết...Ba em như thế nào rồi, em rất lo cho Ba”

Đó là bức hình duy nhất mà nó có với Ba ruột, nó phóng to ra đem treo trên tường đối diện giường ngủ

Thy ngồi trên ghế cười “Có người con như cậu thì bác ấy sẽ ko sao đâu, sao mà nỡ bỏ lại con gái của mik chứ, đúng ko Ly?”

“Ly? Trần Khánh Ly. Ko ngờ thật, Thư lại là em cùng Mẹ khác Cha của mik, thật khó tin mà”

Khánh Du thắc mắc “Cô ấy tên zì?”

“Triệu Khánh Thư”

Nhỏ nhủu mày “Anh...hỏi làm zì? Bắt cá...2 tay à?”

Khánh Du xua tay, nhỏ nhìn anh vs ánh mắt đe dọa “Tốt nhất là zậy, nếu ko anh chết chắc”

Cả đám cười ha ha hi hi rồi ra phòng khách ngồi. Nó chạy ra sau bếp “Mẹ ơi, Ba Trần....ăn đk chưa ạ?”

Mẹ nó cười hiền “Vì mới phẫu thuật nên còn yếu, chưa ăn đk đâu, chỉ truyền nước biển thôi”

“Ah~”

Nó mở tủ lạnh lấy mấy lon coca ra đem lên phòng khách, nó chạy zô phòng lấy chiếc lọ và giấy xếp sao ra

“Zì mà lăm thế? Tính cầu nguyện à?” - nhỏ

Nó cười “Đúng thế, Nhi nghe nói nếu mik thành tâm xếp 1 ngàn ngôi sao thì điều ước sẽ thành hiện thực”

Tuệ lấy giấy ra xếp “Em tính ước cho Ba ruột đúng ko?”

Nó gặt đầu, cả nhóm bắt đầu tập trung ngồi xếp. Đến tối khi ăn xong nó liền zô phòng ngồi xếp cùng sự trợ giúp của Hương, nó đếm từng ngôi sao từng ngôi sao nhưng mà...mới có 150 thôi hà

“Haizz phải tăng tốc mới đk”

Nó ngồi xếp đến 2h sáng mới đi ngủ, vì thế nên ngủ dậy rất trễ, khi dậy rồi vẫn còn gà gặt chưa tỉnh. Nhưng nhờ thế mà đã đk 300 sao rồi, còn 700 sao nữa là hoàn tất. Vui quá!^^

.
. .
.

Ngày ngày trôi qua, với nỗ lực của nó mà đã xong rất nhanh. Nó liền đem đến bệnh viện. Mở cửa bước zô thì Ba Trần đang ngủ, nó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đặt lọ ngôi sao lên bàn cười

“Ba ơi, Khánh Ly đã xếp xong rồi này, con thành tâm cầu nguyện với những ngôi sao này cho Ba khỏe mạnh cho nên...Ba phải sớm khỏe lại đó, Ba phải khỏe lại để đoàn tụ với con nha. Khánh Ly thương Ba lắm!”

Bên ngoài cửa có 1 người đàn bà đứng đó nhìn Ba con họ, bà ta khóc quay bước đi thì thấy Hương đứng sau bà bấy zờ.

“Bà đến đây làm zì? Sao ko ở với tiền đi? Ông chồng giàu có của bà đó”

Bà ta lau nước mắt “Ta đến...thăm...Ba con bé”

Hương lạnh lùng “Tôi nghĩ bà ko tốt như thế đâu, thăm? Nực cười, bà chỉ đến xem ông ấy có chết chưa đúng ko? Chắc bà thất vọng lắm khi bác vẫn còn sống nhỉ?”

Bà vội giải thik “Ko có đâu, Hương à...”

Nó đi ra “Bà đến đây làm zì?”

Thấy nó bà ta liền đi lại nắm lấy tay nó nhưng nó liền rút lại, lạnh lùng “Xin lỗi, Ba tôi cần nghỉ ngơi, bà về đi”

“Khánh Ly à, Mẹ...là Mẹ con đây, Mẹ ruột của con đây”

Nó nhìn bà ta đầy thù hận “Tôi chỉ có người Mẹ nhà họ Lục và 2 người Ba thôi. Mời về cho!”

Bà ta khóc nhìn nó nhưng nó quay bước vào trong, bà ta đành phải đi zề.

Cuộc chiến giữa nhà họ Trần và nhà họ Triệu chừng nào sẽ chấm dứt? Đón xem những chap sau nha. Pye pye!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (77)

Nguồn Zing Blog

81. Chương Nốt Nhạc Thứ 79

Hương đi zô phòng bệnh thắc mắc “Tuyệt Nhi, sao bà ta lại ở đây? Chị tưởng bà ta đang ở Mĩ chứ?”

Nó lắc đầu “Em ko biết em cũng ko quan tâm, zờ em chỉ lo cho Ba thôi”

Hương nhăn mặt “Ko đk Nhi à, chồng của bà ta là xã hội đen, ông ta có máu dê đó, lúc cãi nhau với ông ta, ông ta còn dám đưng đến chị nữa nói zì 1 cô bé dễ thương như em”

Nó quay qua nhìn Hương “Bộ ông ta háo sắc lắm sao chị?”

Hương kéo ghế ra ngồi “Phải, có biết bao cô gái bị hành hạ vì ko phục vụ ông ta rồi đó. Em biết ko, nói ra thật ko đúng với em nhưng mà...bà ta là do ông ta bỏ thuốc mê rồi đem tiền ra dụ dỗ đó”

Nó nắm chặt tay “Ông ta đúng là đồ quái vật mà, tại ông ta mà gia đình em như thế này”

“Zì mà quái vật? Quái thú chuyên gia cưỡng hiếp phụ nữ thì đúng hơn”

Nó tức đến muốn nổ nóc nhà, Ba nó tỉnh lại, nó liền thả lỏng ra “Tụi con làm Ba thức à?”

Ông cười “Ko phải, Ba dậy vì nằm mơ nghe con nói chuyện với người phụ nữ đó”

Nó thở dài “Đúng là bà ấy có tới đây”

“Con đã nói bà ta về đúng ko? Con ko có 1 chút cảm giác zì về Mẹ ruột con sao?”

Nó gật đầu “Con...chỉ có cảm giác...ko zui và khó chịu với bà ấy”

“Ani ani, chúng ta đừng làm bầu không khí nặng xuống nữa, chắc bác cũng đói rồi nhỉ? Con hâm cháo cho bác ăn nha”

Hương cầm camen mở cửa đi, ông Trần nắm tay nó “Khánh Ly à, con có thể tốt với bà ấy ko? Dù sao thì...”

“Cái tên Trần Khánh Ly, lần đầu Ba gọi con nhưng mà vì nói giúp cho người hại chúng ta”

“Khánh Ly, bà ấy rất thương con, hãy tốt với bà ấy hơn đi, hãy tha thứ cho họ”

“Làm sao mà đối xử tốt đk hả Ba? Một người ham vinh quang tiền tài mà bỏ chồng mik, thậm chí bỏ luôn đứa con này để theo người khác sinh con cho ông ấy. Bà ấy hại chúng ta xa nhau, bà ấy hại Ba con mik ko thể nhận nhau. Zậy thì con làm sao...tha thứ cho họ đối tốt với họ chứ?”

Ông Trần thở dài, Hương mở cửa zô cười “Bác à, cháo nóng rồi đây, bác ăn 1 chút đi”

Nó đỡ ông dậy, ông cầm tô cháo rồi ăn.

.
. .
.

Một tuần sau. Nó đón taxi đưa Ba xuất viện, cả nhà Lục, Thiên, Hoàng đã đặt phòng đặc biệt trong nhà hàng để cho nó và ông Trần nhận Cha con tiện thể chúc mừng ông xuất viện.

Xe dừng lại trước nhà hàng, 2 Cha con bước vào phòng đặc biệt thì có tuyết xit do Tuấn và Tuệ.

Nó đưa Ba vào chỗ ngồi cười “Mọi người làm khoa trương quá ko?”

“Ko đâu, đây là tiệc chúc mừng 2 Cha con nhận nhau và còn để chúc mừng bác ra viện nữa đó” - Thy

Nó cười “Cảm ơn mọi người”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (78)

Nguồn Zing Blog

82. Chương Nốt Nhạc Thứ 80

Nốt nhạc thứ 78

Hương đi zô phòng bệnh thắc mắc “Tuyết Nhi, sao bà ta lại ở đây? Chị tưởng bà ta đang ở Mĩ chứ?”

Nó lắc đầu “Em ko biết em cũng ko quan tâm, zờ em chỉ lo cho Ba thôi”

Hương nhăn mặt “Ko đk Nhi à, chồng của bà ta là xã hội đen, ông ta có máu dê đó, lúc cãi nhau với ông ta, ông ta còn dám đưng đến chị nữa nói zì 1 cô bé dễ thương như em”

Nó quay qua nhìn Hương “Bộ ông ta háo sắc lắm sao chị?”

Hương kéo ghế ra ngồi “Phải, có biết bao cô gái bị hành hạ vì ko phục vụ ông ta rồi đó. Em biết ko, nói ra thật ko đúng với em nhưng mà...bà ta là do ông ta bỏ thuốc mê rồi đem tiền ra dụ dỗ đó”

Nó nắm chặt tay “Ông ta đúng là đồ quái vật mà, tại ông ta mà gia đình em như thế này”

“Zì mà quái vật? Quái thú chuyên gia cưỡng hiếp phụ nữ thì đúng hơn”

Nó tức đến muốn nổ nóc nhà, Ba nó tỉnh lại, nó liền thả lỏng ra “Tụi con làm Ba thức à?”

Ông cười “Ko phải, Ba dậy vì nằm mơ nghe con nói chuyện với người phụ nữ đó”

Nó thở dài “Đúng là bà ấy có tới đây”

“Con đã nói bà ta về đúng ko? Con ko có 1 chút cảm giác zì về Mẹ ruột con sao?”

Nó gật đầu “Con...chỉ có cảm giác...ko zui và khó chịu với bà ấy”

“Ani ani, chúng ta đừng làm bầu không khí nặng xuống nữa, chắc bác cũng đói rồi nhỉ? Con hâm cháo cho bác ăn nha”

Hương cầm camen mở cửa đi, ông Trần nắm tay nó “Khánh Ly à, con có thể tốt với bà ấy ko? Dù sao thì...”

“Cái tên Trần Khánh Ly, lần đầu Ba gọi con nhưng mà vì nói giúp cho người hại chúng ta”

“Khánh Ly, bà ấy rất thương con, hãy tốt với bà ấy hơn đi, hãy tha thứ cho họ”

“Làm sao mà đối xử tốt đk hả Ba? Một người ham vinh quang tiền tài mà bỏ chồng mik, thậm chí bỏ luôn đứa con này để theo người khác sinh con cho ông ấy. Bà ấy hại chúng ta xa nhau, bà ấy hại Ba con mik ko thể nhận nhau. Zậy thì con làm sao...tha thứ cho họ đối tốt với họ chứ?”

Ông Trần thở dài, Hương mở cửa zô cười “Bác à, cháo nóng rồi đây, bác ăn 1 chút đi”

Nó đỡ ông dậy, ông cầm tô cháo rồi ăn.

.

Một tuần sau. Nó đón taxi đưa Ba xuất viện, cả nhà Lục, Thiên, Hoàng đã đặt phòng đặc biệt trong nhà hàng để cho nó và ông Trần nhận Cha con tiện thể chúc mừng ông xuất viện.

Xe dừng lại trước nhà hàng, 2 Cha con bước vào phòng đặc biệt thì có tuyết xit do Tuấn và Tuệ.

Nó đưa Ba vào chỗ ngồi cười “Mọi người làm khoa trương quá ko?”

“Ko đâu, đây là tiệc chúc mừng 2 Cha con nhận nhau và còn để chúc mừng bác ra viện nữa đó” - Thy

Nó cười “Cảm ơn mọi người”

Mẹ hần bỗng nhắc tới chuyện hỏi cưới làm no đỏ mặt “Hai đứa nghĩ sao? Tuyết Nhi?”

Nó cười cười, hần liền thừa cơ hội “Tùy mọi người quyết định ạ, tụi con chỉ nghe theo”

Nhà Thiên Lục cười, Mẹ nó quyết định “Tuyết Nhi 17 tuổi, Vũ 18 tuổi, thế chúng ta làm lễ đính hôn cho tụi nhỏ rồi để tụi nó tự quyết định ngày cưới đk ko?”

Nó đỏ mặt “Mẹ à”

Mọi người cười nói vui vẻ đến hết zò ăn.

Nó và hần đang dạo quanh công viên, cả 2 vui đùa rất zui zẻ.

“Tuyết Nhi à, em nghĩ sao về đám cưới của chúng ta?”

Nó suy nghĩ “Mmm em ko biết, đơn giản là đk”

Hần cốc đầu nó “Ngốc! Đám cưới là chuyện trọng đại, đời con gái chỉ có 1 lần thôi”

“Ai nói anh nghe zậy?”

“Mẹ anh”

Nó cười “Thế còn con trai mấy anh? Một lần...hay NHIỀU LẦN?”

Hần ấp úng “Ây làm zì có, anh chỉ có em thôi, ko có ai hết”

“Tốt nhất là zậy chứ nếu mà anh dám là em sút anh như trái bóng luôn đó” Nó dọa

“Hứa mà”

Nó và hần móc quéo nhau rồi tiếp tục đi dạo. Từ gốc cây đằng kia, có 1 người đàn ông đứng nhìn nó.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (78)

Nguồn Zing Blog

83. Chương Nốt Nhạc Thứ 81 : Lễ Đính Hôn (1)

Nó về đến nhà cười hớn hở ngồi xuống ghế rót nước uống, Tuệ và Tuấn đi ra ngồi đối diện nó cười “Sao rồi nhóc con? Định ngày nào đính hôn?”

Nó nhìn Tuấn chu môi rồi đặt ly nước xuống “Em ko biết, tùy mọi người thôi à”

Tuệ nhăn “Cái zì mà tùy? Em và Thiên Vũ phải có ý kiến riêng ik đi chứ”

Nó lảng qua chuyện khác “Thế còn anh chị? Tính chừng nào đám cưới? Hay hết tuần này đi”

Tuệ cốc đầu nó “Cái zì mà hết tuần, em làm quá lên”

Tuấn hòa theo “Phải đó, hết tháng này mới cưới chứ bộ”
Nó cười haha hihi, Tuấn bị Tuệ đánh quá trời “Có sao anh nói zậy mà”
“Anh còn nói nữa hả”
Nó cười “Thế anh chị khi nào đi thử áo cưới? Cho em đi với”
“Ờ thì thứ 4, hay tụi em đính hôn cùng với anh chị đi” Tuệ cười
Nó ngẫm nghĩ “Ồm....em ko biết”
“Em....đúng là, chị sẽ zô hỏi Ba Mẹ, đợi đó” Tuệ ức chế đi vào phòng Ba Mẹ Lục
Tuấn nói nhỏ “Cô ấy bạo quá, ko chừng anh phải suy nghĩ lại à”
Nó cứ cười haha hihi, Tuệ đã mời đk Ba Mẹ Lục ra ngoài “Chào Ba Mẹ”
Ba Mẹ nó ngồi xuống “Tuyệt Nhi, Tuệ nó bảo là con muốn đính hôn cùng ngày cưới của nó, đúng ko?”
Nó với Tuấn ngơ ngác, Tú Tuệ lại đi chơi nó, d8k lắm nha. Hãy đợi đấy!
“Con...” Nó chưa kịp nói thì điện thoại reng lên, là số của Thư “Lục Tuyệt Nhi nghe”
[Tuyệt Nhi à, sao về nước mà ko nói với Thư zậy hả?]
Nó ấp úng “Ồ...Nhi....mm...”
[Sao chứ? May là Thư cũng đang ở , chúng ta có thể đi chơi với nhau đk rồi]
Nó thở dài “Ừm”
[Sao thở dài? Bộ...Nhi ko thik Thư ở đây hả?]
“Ko đâu, Nhi ko có ghét Thư, tại đang bận tí ấy mà”
[Thế thì Thư cúp máy đây, bye bye nha]
“Ồ bye”
Nó cúp máy, Mẹ nó cười hiền “Zui lên đi con gái, tháng sau đính hôn rồi”
Nó cười. Ngày hôm sau, gia đình 2 bên đã thống nhất cho nó và hấn đính hôn cùng ngày với Tuệ và Tuấn.
Cả 4 người cùng nhau đi thử áo cưới và thử áo đính hôn.
Nó và Tuệ bước ra khỏi phòng thay đồ, trông họ thật xinh đẹp với bộ váy trắng thướt tha. Cả 2 người kia đều “chảy máu mũi” mất tiu rồi. Hí hí hí.
Hãy chờ xem chap tiếp theo nha, sẽ có nhiều chuyện xảy ra tại buổi đính hôn của nó và hấn. Hãy đón xem nhé!
Zing Blog

84. Chương Nốt Nhạc Thứ 82 : Lễ Đính Hôn (2)

Cuối cùng cũng đã đến ngày đính hôn cũng như đám cưới cho Tuệ và Tuấn, đính hôn buổi sáng còn đám cưới là buổi tối. Nó trong phòng tay chân lạnh ngắt zậy đó, nó hồi hộp và mong chờ đến ngày hôm nay lắm, nó ko tài nào tin nổi mik có thể đính hôn với hấn, nghĩ đến là nó cười rất tươi. Nhỏ đứng sửa soạn lại cho nó mà cũng vui lây.

“Nhi vui lắm đúng ko? Nhi sẽ là cô dâu đẹp nhất luôn đó”

Nó quay đầu qua nắm tay nhỏ “Cảm ơn Thy nha”

Nhỏ cười “Ây sao lại cảm ơn Thy? Tuyết Nhi, hãy là 1 cô dâu hạnh phúc nhất nhé”

Nó ngại quay qua chỗ khác “Chưa...đám cưới mà, chỉ...chỉ là...đính hôn...thôi mà”

“Đính hôn thì từ từ sẽ đến đám cưới đúng chưa? Rồi đến có con, rồi con lớn lên thì có dâu hoặc rể, rồi sẽ có cháu thôi” Nhỏ ghẹo

Nó đánh nhẹ nhỏ “Yah Hoàng Phương Thy, đúng là...”

Nhỏ và nó cười vui vẻ. Bên ngoài Khánh Du Minh Tuấn và hân đang tiếp đãi khách thì anh ta tới đòi xô phòng nghỉ của nó và nhỏ. Anh ta nằng nặc đòi xô, Khánh Du đi theo.

Anh ta tức zận mở cửa “Tuyết Nhi, anh ko cho em đính hôn với thằng đó”

Nhỏ đi lại “Anh hai à, đừng có mà gây chuyện nữa, em ko muốn lễ đính hôn của bạn thân em lại bị phá đâu”

“Em tránh ra, anh ko muốn ra tay với em, anh muốn nói chuyện với Nhi”

Nhỏ tức zận “Ko có zì để nói hết, Tuyết Nhi cần trang điểm lại để ra làm lễ nữa, anh đi ra đi”

“Ai cho em cái kiu ăn nói hỗn láo với anh hai zậy hả? Tránh ra!”

Nhỏ cương quyết “Em ko tránh đó, anh làm zì đk em?”

Bốp...Anh ta tát nhỏ 1 cái, Khánh Du liền xô anh ta ra

“Sao anh tát Thy? Cô ấy ko sai sao anh tát cô ấy?”

“Ko phải chuyện của anh, anh là cái zì ma 2nói chuyện với tôi? Anh đừng tưởng là bạn trai em tôi thì tôi ko dám đánh anh, gia đình chỉ nằm dưới tay tôi thôi nghe chưa”

Khánh Du tức đến đỏ mặt “Tốt nhất anh nên rút lại lời nói của mik, gia đình tôi đúng là thua anh nhưng nó có thể đè chết gia đình anh đấy”

Nó can lại “Thôi anh, còn anh, đi ra khỏi đây đi, tôi ko muốn nói zì nữa”

Anh ta đi lại kéo nó đi, Khánh Du may là nắm đk 1 tay của nó kéo ngược lại ngã về nhỏ “Ko sao chứ Nhi?”

“Ko sao”

Khánh Du tức zận “Anh alàm cái quái zì thế? Anh định cho Tuyết Nhi làm cô dâu bỏ trốn à?”

“Im đi, Tuyết Nhi, đi với anh”

Nhỏ đẩy nó ra sau “Anh nằm mơ đi, em sẽ ko để anh phá hoại lễ đính hôn này đâu. Khánh Du, đuổi anh ấy ra ngoài đi”

Anh ta cứ như con hổ zậy “Hoàng Phương Thy, em đúng là ăn gan trời mà, hôm nay Tuyết Nhi nhất định phải theo anh”

Anh ta xô Khánh Du ngã vào nhỏ, Tuyết Nhi bị kéo đi ra ngoài thì gặp Khánh Thư và Tú Tuệ “Anh làm zì zậy? Sao anh lại kéo Tuyết Nhi đến zậy hả? Buông cô ấy ra đi”

Thư gỡ tay của anh ta ra nhưng ko đk, Tú Tuệ quay qua tính gọi bảo vệ thì bị anh ta xô ra kéo nó đi “Buông ra, Hoàng Minh Lâm, anh buông tôi ra”

Nó cắn vào tay của anh ta, đau quá nên thả nó ra, nó chạy đi nhưng bộ váy này vướng víu quá nên bị kéo lại và kết quả anh ta bị 1 cái tát vào mặt.

Khánh Du chạy tới liền đấm 1 cái vào mặt anh ta, Thư chạy lại ôm nó để bảo vệ có zì kéo luôn 2 đứa đi ấy mà.

“Tốt nhất anh nên đi, nếu ko tôi sẽ đánh chết anh đó, đừng đụng vào em gái tôi”

Khánh Du đưa mọi người vào phòng nghỉ, anh ta đứng ở ngoài tức đến “lộn ruột” mà ko làm đk zì đành phải đi ra thì gặp 1 người, người đó chính là....

“Khải Minh? Anh làm zì ở đây? Tôi nhớ anh ở Mĩ cơ mà”

“Khi mấy người đi thì ngày hôm sau tôi và ông cũng đi. Trong thời gian qua tôi thấy anh rất thik Tuyết Nhi đúng ko?”

“Thì sao? Anh cũng thế à? Đừng mong đụng vào Tuyết Nhi của tôi”

Khải Minh cười khẩy “Anh nghĩ tôi sẽ đụng đến cô ấy à? Tôi chỉ muốn hợp tác với anh 1 chút thôi”

“Hợp tác cái zì?”

“Tôi...ko thik zì thằng Thiên Vũ đó, tôi tin anh cũng zậy nên...tôi muốn...khử nó”

Anh ta nhúu mày “Anh muốn...giết anh ta à?”

“Phải, anh ta đúng là đồ tự cao tự đại, nhìn mà phát ghét, tôi sẽ cho anh ta biến khỏi thế giới này và lúc đó ko phải Tuyết Nhi sẽ là của anh sao?”

“Phải, nếu như thế Tuyết Nhi sẽ là của mik nhưng mà....mik ko thể giết người, Tuyết Nhi àm biết chắc chắn sẽ hận mik lắm”

“Đừng có nghĩ zì đến Tuyết Nhi, em ấy sẽ ko biết nếu chúng ta ko nói và ko có ai biết. Đồng ý ko? Nếu anh chịu thì gọi cho tôi”

Khải Minh đi khỏi, anh ta đứng đó nhìn theo.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (80)

Nguồn Zing Blog

85. Chương Nốt Nhạc Thứ 83 : Lễ Đính Hôn (3)

Bây zờ đã đến lúc cử hành lễ đính hôn, nhỏ đang xem lại coi còn có chỗ nào sửa lại ko, nhưng mọi thứ đều hoàn hảo.

“Cảm ơn Thy nha”

Nhỏ nắm tay nó cười “Ko có zì đâu bạn thân, hôm nay Nhi rất dễ thương, ngày đám cưới sẽ đẹp toàn diện, đẹp đến ai cũng ko vượt mặt đk”

Nó cười hạnh phúc thì Tú Tuệ zô “Ra thôi nào 2 đứa”

Cả 3 ra khỏi phòng, tay nó run run, Tuệ và nhỏ phải ôm lấy cho nó hết căng thẳng. Và....ko ai biết đk chuyện zì trong lễ đính hôn này trừ tg.

Nó khoác tay hấn đi trên thảm cùng với những tiếng vỗ tay, những lời chúc mừng và...sự đau khổ!

Cả 2 ngồi xuống ghế, Ba Trần nó và Mẹ hấn lên bục.

“Hôm nay là lễ đính hôn của con trai tôi và con dâu của tôi. Thiên Vũ và Lục Tuyết Nhi. Mong vào ngày đám cưới của tụi nó sẽ đk nhiều lời chúc phúc hơn nữa. Xin cảm ơn!”

Mẹ hấn lùi lại, Ba nó bước lên cười hạnh phúc “Tôi...là Ba ruột của Tuyết Nhi, tôi rất hạnh phúc khi đk lên đây phát biểu vào ngày đính hôn của con bé. Ngày 25/10 sẽ đám cưới tụi nhỏ, mong mọi người đến dự và chúc phúc cho tụi nó. Cảm ơn!”

Mọi người vỗ tay, nó gần như khóc nhưng như thế sẽ lem hết nên nó đã kìm chế, nhỏ ngồi cạnh lấy khăn giấy chậm chậm nước mắt cho nó. Mẹ hấn và Ba Trần về chỗ. Hôm nay là ngày hạnh phúc của nó, đk mọi người chúc phúc và có 1 người chồng sắp cưới là hấn nữa, biết bao người thương yêu nó hỏi sao nó ko hạnh phúc.

Buổi lễ đag diễn ra tốt đẹp thì khách ko mời lại tới, chính là Ba Mẹ của Thư. Gương mặt của nó và ông Trần trở nên lạnh lùng, Thư thì ngơ ngác ko biết zì hết, Ba Thư đi lại chỗ nó cầm ly rượu lên cười bí hiểm

“Lục Tuyết Nhi, tôi ở đây...chúc mừng cô”

Ông ta uống cạn, nó chỉ cầm ly lên rồi đặt xuống, Mẹ Thư lại gần nó liền quay mặt đi.

“Khánh Ly à...”

Nó lạnh lùng “Xin lỗi nha, Khánh Ly chỉ để Ba (Trần) tôi gọi, còn mọi người đều gọi tôi là LỤC...TUYẾT...NHI”

Thư đứng lên nhìn nó “Trần Khánh Ly? Nhi...Nhi là...Trần...Trần Khánh Ly sao?”

Nó chỉ im lặng, Thy chen vào “Ậy ko phải đâu, biết bao người tên Trần Khánh Ly mà”

Ông ta nhếch miệng “Sao phải zầu? Sự thật cô ta chính là...người chị cùng Mẹ khác Cha của Khánh Thư, các người nên nhớ cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra,...đúng ko...ông Trần?”

Ba Trần nhìn ông ta cảm hận “Ông cút đi! Hôm nay là lễ đính hôn của con gái tôi, mong đừng nói chuyện tào lao”

Mẹ Thư đi lại nắm tay nó “Khánh Ly, tha thứ cho Mẹ nha con?”

Nó rút tay ra, Ba Trần quăng 1 câu “Về đi, chúng tôi ko tiếp 2 người.”

Trước khi họ đi, Ba Thư đe dọa “Trông chừng ông Lục Nhân”

Mọi người đều lo lắng, những người doanh nhân thành đạt mà ko biết đến trùm xã hội đen là thôi.

Câu đó ý nghĩa là mục tiêu của ông ta chính là ông nội của nó, Lục Nhân!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (81)

Nguồn Zing Blog

86. Chương Nốt Nhạc Thứ 84

Ba Lục nó đứng lên “Mọi người cứ tiếp tục đi, cứ tự nhiên ha”

Mọi người tiếp tục ăn nhưng mà đâu phải chỉ có ăn mà là...còn xì xầm nữa đó.

Hắn quan tâm “Em ko sao chứ?”

Nó cười lắc đầu, nhưng với tính của nó thì sao mà ko sao đk, ông nội nó mà, sao lại ko lo cơ chứ. Xã hội đen như ông ta thì có bao zờ nói đk mà ko làm đk đâu, ko những làm đk mà còn hơn thế nữa, với họ, giết người cứ như “ăn cháo” thôi.

.
. .

Lễ đính hôn kết thúc, mọi người ra về hết, gia đình nó và hắn đứng trong nhà hàng chờ nhưng ko thấy bóng dáng nó đâu, nhỏ liền chạy vào phòng nghỉ cô dâu thì thấy nó. Nhỏ lại gần

“Tuyết Nhi, sao lại ở đây? Chúng ta phải về thôi”

Nó im lặng, nhỏ nắm lấy tay nó “Tuyết Nhi à, đừng như thế mà, ông sẽ ko sao đâu, hắn chỉ nói zậy thôi chứ ko dám đụng đến ông nội đâu”

Nó ngược mắt lên nhìn nhỏ “Sao mà ko dám chứ? Họ là xã hội đen đó, huống chi ông ta là trùm, họ nói đk sẽ làm đk thôi. Ông nội...rất có thể...sẽ...bị họ...giết”

Nó khóc, nhỏ ôm nó an ủi “Ko đâu mà, ông ta đang ở đây còn ông nội Nhi đang ở Mĩ mà đúng ko?”

Nó lắc đầu “Ko giúp zì đk đâu, ông ta đã là trùm thì chắc chắn sẽ có rất nhiều đàn em ở bất cứ nơi nào nói chỉ là nơi ông ta đã từng sống”

Nhỏ ko biết nói zì nên đành im lặng, 1 lúc sau nhỏ mới lên tiếng “Mọi người chắc đợi lâu lắm, mik đi ra với họ đi, còn phải chuẩn bị đám cưới cho chị Tuệ và anh Tuấn nữa”

Nó thả nhỏ ra gật đầu rồi cả 2 đi ra ngoài, mọi người mừng vì thấy nó, cứ tưởng trở thành “cô dâu chạy trốn” chứ.

Mẹ nó lại hỏi han “Con ko sao chứ Nhi?”

Nó cười lắc đầu, Ba Lục nó vui vẻ “Thôi, chúng ta lên xe về, còn đám cưới của Tuệ Tuấn nữa”

Tất cả cười vui đi ra xe, Ba Trần kéo nó lại “Có chuyện zì con cứ nói đi”

Nó nhìn Ba cười “Con ko sao mà, chỉ lo cho ông nội thôi à, con...ko muốn ông zống bà, bị ông ta giết”

Ông vuốt tóc nó “Con gái, đừng lo quá, chúng ta hãy để đám cưới Tú Tuệ diễn a suôn sẻ nha”

Nó cười “Vâng Ba, chúng ta đi thôi nào”

Nó khoác tay ông đi ra xe. Chiếc xe lăn bánh và cùng nhau đợi đến tiệc đám cưới của Tuấn Tuệ nha. Pp!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (82)

Nguồn Zing Blog

87. Chương Nốt Nhạc Thứ 85

Về đến nhà, nó vào thay đồ rồi ngồi phịch xuống giường, với tay cầm lấy tấm ảnh chụp chung với ông bà.

“Bà nội, con nhớ bà lắm, sao bà lại bỏ con và ông nội vậy? Bà ko thương Tuyết Nhi sao?”

Mặt nó buồn hiu, chìm vào dòng suy nghĩ, tiếng gõ cửa làm nó giật mik “Cửa ko khóa”

Khánh Du mở cửa bước zô “Sao ko ra ngoài với mọi người?”

Nó lắc đầu “Em ko muốn, em chỉ muốn nằm và nằm thôi”

“Như vậy sẽ khiến em mệt đó Nhi, nói thật đi, em có chuyện zì?”

Nó thở dài “Bà đã bỏ em rồi, em ko muốn ông nội bỏ em đi”

Khánh Du an ủi “Đừng lo, ko sao đâu, ko có ai hại ông nội đâu”

Nó gật đầu “Anh biết ko Khánh Du, em biết đk 1 chuyện”

Khánh Du thắc mắc “Chuyện zì?”

“Lúc chúng ta cãi với Minh Lâm rồi đi zô phòng nghỉ, tình cờ Thư làm rơi sợi lắc ở đó, cô ấy có quay lại kiểm thì thấy...Khải Minh đang nói chuyện...với Minh Lâm”

“Ah cái tên Khải Minh đó, từ đó zờ anh ko ưa anh ta”

Nó tròn mắt “Anh quen hả?”

Khánh Du thở dài “Dĩ nhiên, anh ta là con người trắng hoa, tính tình ngạo mạn, khi mà đã tìm đk con mồi thì anh ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để có thứ đó. Ví dụ điển hình như Trần Ngọc Anh”

Nó nhú mày “Trần Ngọc Anh? Nghe quen quá”

Khánh Du xua tay “Thôi thôi, ra ngoài đi”

“Em hơi mệt”

“Zậy em ngủ 1 tí đi, anh ra ngoài”

Nó cười, Khánh Du ra ngoài, noq trong phòng cứ ôm lấy tấm ảnh mà ngủ, giọt nước mắt đã rơi trên má.

.
. .

Đã 8h PM, mọi người đều có mặt đầy đủ tại nhà hàng, khách khứa cũng dần đông đủ. Cũng trong phòng nghỉ đó, Tú Tuệ đang run, tim đập liên hồi, nhỏ đang vui vẻ vì nhỏ và Khánh Du là phụ dâu phụ rể.

Nó cầm tay Tuệ “Chị đã nói với em là đừng run, sao zờ chị lại zống em zậy? Đừng lo, sẽ ko sao đâu mà”

Tuệ vẫn lo lắng mặt nhăn mày nhỏ “Nhưng mà...chị lo lắm, chị ko thể ko run”

Nhỏ đặt tay lên vai Tuệ “Ko sao đâu ạ, chị hãy nghĩ là mọi chuyện sẽ ổn thôi, ko có zì cả, như thế sẽ yên tâm hơn”

Nó gật đầu “Đúng đó, em sẽ ko để bất cứ ai phá đám cưới này đâu, em sẽ bảo vệ chị”

Tuệ ôm nó khóc “Em đừng nói như zậy, chị muốn em hãy tự bảo vệ bản thân mik, đk ko?”

Nó cười cho cô yên tâm “Đk”

Zờ tiến hành hôn lễ đã tới, nhỏ và Khánh Du cầm váy cho Tuệ cùng nhau bước zô thảm đỏ. Các cô gái đứng đó thả hoa hồng bay trong gió, tất cả nồng nhiệt vỗ tay chúc phúc, nó hấn bấn dây chúc mừng ra, Thư xịt tuyết khắp thảm đỏ làm dính vào tóc của Tuấn Tuệ.

Cả 2 dừng lại trước bục, ông ... (quên tên rồi) bắt đầu hỏi

“Trương Minh Tuấn, con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ dù sau này có khó khăn bệnh hoạn hay ko?”

Tuấn nhìn Tuệ cười “Con đồng ý!”

“Phan Tú Tuệ, con có đồng ý lấy chàng trai này làm chồng dù sau này có khó khăn bệnh hoạn hay ko?”

Tuệ cười hạnh phúc “Con...đồng ý!”

“Mời 2 đứa đeo nhẫn cho nhau”

Tuấn cầm chiếc nhẫn đeo cho Tuệ, Tuệ cầm chiếc nhẫn đeo cho Tuấn và 2 người..hôn nhau.

“Ta tuyên bố, từ đây trở đi, 2 con sẽ là vợ chồng của nhau”

Mọi người vỗ tay nồng nhiệt và...buổi tiệc bắt đầu.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (83)

Nguồn Zing Blog

88. Chương Nốt Nhạc Thứ 85

Về đến nhà, nó vào thay đồ rồi ngồi phịch xuống giường, với tay cầm lấy tấm ảnh chụp chung với ông bà.

“Bà nội, con nhớ bà lắm, sao bà lại bỏ con và ông nội zậy? Bà ko thương Tuyết Nhi sao?”

Mặt nó buồn hiu, chìm vào dòng suy nghĩ, tiếng gõ cửa làm nó giật mrik “Cửa ko khóa”

Khánh Du mở cửa bước zô “Sao ko ra ngoài với mọi người?”

Nó lắc đầu “Em ko muốn, em chỉ muốn nằm và nằm thôi”

“Như zậy sẽ khiến em mệt đó Nhi, nói thật đi, em có chuyện zì?”

Nó thở dài “Bà đã bỏ em rồi, em ko muốn ông nội bỏ em đi”

Khánh Du an ủi “Đừng lo, ko sao đâu, ko có ai hại ông nội đâu”

Nó gật đầu “Anh biết ko Khánh Du, em biết đk 1 chuyện”

Khánh Du thắc mắc “Chuyện zì?”

“Lúc chúng ta cãi với Minh Lâm rồi đi zô phòng nghỉ, tình cờ Thư làm rơi sợi lược ở đó, cô ấy có quay lại kiểm thì thấy...Khải Minh đang nói chuyện...với Minh Lâm”

“Ah cái tên Khải Minh đó, từ đó zờ anh ko ưa anh ta”

Nó tròn mắt “Anh quen hả?”

Khánh Du thở dài “Dĩ nhiên, anh ta là con người trắng hoa, tính tình ngạo mạn, khi mà đã tìm đk con mồi thì anh ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để có thứ đó. Ví dụ điển hình như Trần Ngọc Anh”

Nó nhíu mày “Trần Ngọc Anh? Nghe quen quá”

Khánh Du xua tay “Thôi thôi, ra ngoài đi”

“Em hơi mệt”

“Zậy em ngủ 1 tí đi, anh ra ngoài”

Nó cười, Khánh Du ra ngoài, noq trong phòng cứ ôm lấy tấm ảnh mà ngủ, giọt nước mắt đã rơi trên má.

.
. .

Đã 8h PM, mọi người đều có mặt đầy đủ tại nhà hàng, khách khứa cũng dần đông đủ. Cũng trong phòng nghỉ đó, Tú Tuệ đang run, tim đập liên hồi, nhỏ đang vui vẻ vì nhỏ và Khánh Du là phụ dâu phụ rể.

Nó cầm tay Tuệ “Chị đã nói với em là đừng run, sao zờ chị lại zống em zậy? Đừng lo, sẽ ko sao đâu mà”

Tuệ vẫn lo lắng mặt nhăn mày nhỏ “Nhưng mà...chị lo lắm, chị ko thể ko run”

Nhỏ đặt tay lên vai Tuệ “Ko sao đâu ạ, chị hãy nghĩ là mọi chuyện sẽ ổn thôi, ko có zì cả, như thế sẽ yên tâm hơn”

Nó gật đầu “Đúng đó, em sẽ ko để bất cứ ai phá đám cưới này đâu, em sẽ bảo vệ chị”

Tuệ ôm nó khóc “Em đừng nói như zậy, chị muốn em hãy tự bảo vệ bản thân mrik, đk ko?”

Nó cười cho cô yên tâm “Đk”

Zờ tiến hành hôn lễ đã tới, nhỏ và Khánh Du cầm váy cho Tuệ cùng nhau bước zô thảm đỏ. Các cô gái đứng đó thả hoa hồng bay trong gió, tất cả nồng nhiệt vỗ tay chúc phúc, nó hân hân đây chúc mừng ra, Thư xịt tuyệt khắp thảm đỏ làm dính vào tóc của Tuấn Tuệ.

Cả 2 dừng lại trước bục, ông ... (quên tên rồi) bắt đầu hỏi

“Trương Minh Tuấn, con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ dù sau này có khó khăn bệnh hoạn hay ko?”

Tuấn nhìn Tuệ cười “Con đồng ý!”

“Phan Tú Tuệ, con có đồng ý lấy chàng trai này làm chồng dù sau này có khó khăn bệnh hoạn hay ko?”

Tuệ cười hạnh phúc “Con...đồng ý!”

“Mời 2 đứa đeo nhẫn cho nhau”

Tuấn cầm chiếc nhẫn đeo cho Tuệ, Tuệ cầm chiếc nhẫn đeo cho Tuấn và 2 người..hôn nhau.

“Ta tuyên bố, từ đây trở đi, 2 con sẽ là vợ chồng của nhau”

Mọi người vỗ tay nồng nhiệt và...buổi tiệc bắt đầu.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (83)

Nguồn Zing Blog

89. Chương Nốt Nhạc Thứ 87

Nốt nhạc thứ 85

Suốt cả ngày học nó chả tập trung đk tí nào, cứ nghĩ về lúc ra chơi, nghĩ về những ánh mắt viên đạn đó, nghĩ về hân. Nó phải làm sao để mọi người hết bàn tán về nó đây? Làm sao để có thể ọi người hết ghét nó và hân đây? Rất nhìu câu hỏi bao trùm lấy nó, nó muốn trốn cũng ko đk, đối diện cũng ko xong, làm sao đây?

.
. .

Hôm nay nó đi bộ, nhỏ cũng zậy, cả 2 đã qua đường thì nó sực nhớ để quên đồ nên chạy đến lớp lấy.

“Cuốn tập toán đây rồi, may quá”

Nó cất zô cặp rồi chạy ra, đúng lúc đèn đỏ, nó băng qua đường thì có 1 chiếc xe máy chạy vượt đèn đỏ tông vào nó, nhỏ nhìn mà đứng tim liền chạy qua.

“Nhi ơi, có sao ko? Trời ơi, máu”

Vì trường mặc váy mà nên chân nó bị trầy đầu gối nặng và khúc dưới chỉ trầy da, nhỏ tức điên quát

“Nè, có mắt để trưng hả? Chạy xe ko biết nhìn đường sao?”

Tên đó tháo mũ và mất kính ra, trông anh ta chỉ tầm 18 19 tuổi thôi, hèn chi nông nổi phóng tốc độ nhanh, vượt đèn nên đụng là phải, dân ăn chơi chứ ít zì. Anh ta nhìn nó cười khẩy

“Có sao ko? Chỉ trầy da thôi mà, có chết đâu mà lo”

“Anh qua kia nói chuyện với chúng tôi, ở đây là giữa đường, tôi ko muốn mua thêm họa” - nó

Nhỏ đỡ nó qua bên kia đường, anh ta chạy đến mém nữa tông trúng nhỏ.

“Yah cái tên kia, 18 19 mà bố lão nhĩ? Anh có nghe câu Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chưa?”

“Chưa”

Nhỏ nhíu mày “Chưa? Haha hèn chi ko biết tụi tôi là ai, nói cho anh biết, tôi là Hoàng Phương Thy, đây là Lục Tuyết Nhi, 2 chúng tôi là con nhà doanh nghiệp lớn đó”

Anh ta bình thản “Thì sao? Hù tôi à, chỉ cần tôi búng tay 1 cái là nhà cô sập như chơi”

Nhỏ la to “Vệ sĩ!”

12 16 thằng vệ sĩ bước ra, anh ta nhìn bình thường rồi thôi, đúng lúc đó xe Khánh Thư ngang qua, thấy nhỏ và nó liền tấp vào.

“Ây bạn của tui, ủa Tuyết Nhi, bị sao vậy?” Thư lo lắng

Nó đáp ứng “Ah...Nhi...”

Nhỏ chỉ vào anh ta “Đừng xe đó, tên này gây ra nè”

Thư tức zận đứng lên “Nè anh kia, mới 16 17 mà lái xe hả? Có tin tui nói công an còng đầu anh ko?”

Anh ta cười “Tôi 19 tuổi rồi chị hai, đủ tuổi lái xe rồi. Oke?”

Thư nạt lại “Ko, anh đừng Tuyết Nhi mà ko xin lỗi thì tôi kêu người xử anh đó”

“Thách, nếu có bản lĩnh”

Nhỏ tỏ ra ngạc nhiên “Ồ có người ko biết cô ấy là con của trùm xã hội đen kia ta ơi, tội nghiệp”

Anh ta vừa tính nói thì hấn chạy đến “Em sao vậy Nhi? Sao ra như vậy?”

“Chỉ trầy da thôi, ko sao đâu”

Hấn nổi cáu “BỊ NHƯ VẬY MÀ EM CÒN NÓI LÀ KO SAO, THẾ NÀO MỚI LÀ CÓ SAO?”

Thư, anh ta, nhỏ và nó im bật, lần đầu hấn to tiếng quát nó, nhưng cũng chỉ vì 1 từ “lo” mà thôi. Hấn lôi điện thoại ra bấm số gọi xe đến đón

“Anh đưa em zề”

“Ko cần, em sẽ zề zới Thy, cảm ơn anh”

Nó cầm tay nhỏ để đứng lên, Thư cười “Hay để Thư đưa 2 người zề nha, đi đi mà”

Nhỏ gạt đầu lia lịa “Oke oke, đi thôi Nhi”

Nhỏ vẫy tay tạm biệt hấn rồi đi, nó chỉ quay qua nhìn rồi lên xe luôn, trước khi đi Thư còn lườm tên kia 1 cái mới bỏ zô xe, anh ta rồ xe phóng thẳng, hấn đứng đó đang hối lỗi đây nè.

“Hầy, sao mik lại to tiếng zới em ấy chứ? Mà bị như vậy còn nói là ko sao, vết thương nặng thế mà lại *thở dài*”

Trên xe, nó ngồi im lặng, nhỏ và Thư thì cứ như chim hót líu lo, cứ cười đùa zui zẻ.

“Sao im lặng vậy Nhi? Nói zì đi chứ” - nhỏ

Nó mặt buồn “Có zì để nói?”

“Có, Nhi trả lời thành thật zới Thư đi”

Nó và nhỏ bất ngờ, ko lẽ muốn hoei chuyện đó sao? Nhỏ cười đaquh trống lảng “Thư, vết thương của Nhi cần bôi thuốc nếu ko sẽ nhiễm trùng đó, đừng ở đây đi, nhà Nhi ở trên kia thôi”

“Đừng xe!”

Thư mở cửa ra, nó cũng mở cửa ra, cả 3 bước xuống xe.

“Đk rồi, cảm ơn Thư đã đưa tụi mik zề nhà, bye nha”

Nhỏ đỡ nó chạy lẹ, với sự lúng túng và trốn tránh đó, Thư chắc chắn nó chính là chị của mik, người chị cùng Mẹ khác Cha.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (85)

Nguồn Zing Blog

90. Chương Nốt Nhạc Thứ 88: Lễ Cưới Kịch Tính (1)

Nhỏ cầm hộp thuốc ra “Sao rồi?”

“Sao là sao?”

Nhỏ lấy bông gòn thấm ô-xi-già bôi cho nó “Thì chuyện của Thư, Nhi định trốn mãi sao? Hay...”

“Nhi sẽ...nói ra sự thật và....sang Mĩ với ông nội luôn, ko về nữa”

“Còn Thiên Vũ? Hai người sẽ đám cưới mà”

Nó cười “Tùy vào anh ấy, nếu như anh ấy vui thì đám cưới xong anh ấy và Nhi sẽ cùng đi, nếu buồn thì...Nhi ko ép”

Nhỏ nhìn nó thờ dài, số phận Tuyết Nhi sao lại như thế này?

Từng ngày trôi qua với bao nhiêu con mắt viên đạn của họ, chuyện đó nó còn chưa nói với Thư nữa là. Thời gian trôi nhanh, trôi xa ko chờ 1 ai, mới đây đã đến đám cưới của nó và hấn rồi.

Nó ngồi trong phòng nghỉ, ánh mắt thất thần, nó đang suy nghĩ 1 số điều zì đó

“Khánh Ly, Ba vào đk ko?”

“Vâng ạ”

Ông Trần mở cửa vào đi lại đặt tay lên vai nó “Con đang run sao? Cứ bình tĩnh, ko sao đâu”

Nó lắc đầu “Con ko run chỉ là con đang lo 1 tí”

“Sao vậy? Con....lo về chuyện đó sao?”

Nó quay qua “Ba à, con....có nên nói ko?”

Ông vuốt má nó “Con gái cưng, đừng lo quá, sẽ ko sao đâu”

Nó cười gật đầu, Tuệ mở cửa đi zô “2 Cha con nói chuyện vui quá nha, đến zờ rồi đó”

Ông cười hiền đi lại gần Tuệ “Cảm ơn con Tú Tuệ, lúc nào cũng quan tâm Tuyết Nhi”

Tuệ lắc đầu “Ko đâu, Nhi nó mới chăm sóc con đó bác, thôi chúng ta ra làm lễ”

Tuệ đi qua cầm váy hộ nó, nó khoác tay ông Trần bước zô lễ đường.

“Ba giao con gái cho con”

“Dạ”

Ông thả tay nó ra, nó và hấn bước trên thảm đỏ và dừng lại trước bục. Nó và hấn đk hỏi câu như trong lễ cưới của Tuấn Tuệ, hấn cầm chiếc nhẫn lên định đeo cho nó thì....

“Dừng lại!”

Gia đình của Thư đến, còn có vài tên xã hội đen nhưng ko hề thấy Thư ở đâu “Ko đk đám cưới, nếu ko sẽ có áng mạng xảy ra”

Ông Lục đứng lên “Tụi con cứ típ tục đeo nhẫn đi”

Đùng...Đùng...Đùng...

Ông ta bắn lên trời làm mọi người hoảng chạy ra cửa dự phòng hết, Ba Mẹ Lục, Ba Trần, Tuệ Tuấn Thy đều đi lại chỗ nó, ông Trần tức zận

“Chính bà làm Cha con tôi chia cắt, hôm nay đám cưới của nó mà bà cũng phá hoại, sao bà ko giết Cha con tôi luôn đi?”

“Tôi biết mik sai nhưng hôm nay tôi muốn tốt cho con, thằng Thiên Vũ ko phải là đối tượng mà nó nên cưới, đáng ra nó nên lấy Minh Lâm”

Tất cả đều bất ngờ, Mẹ nó tức zận “Cô đã bỏ rơi con bé thì ko có quyền zì quyết định cả”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (86)

Nguồn Zing Blog

91. Chương Nốt Nhạc Thứ 89

Nốt nhạc thứ 87

Tất cả đều bất ngờ, Mẹ nó tức zận “Cô đã bỏ rơi con bé thì ko có quyền zì quyết định cả”

Bà ấy cương “Tôi là Mẹ nó, dĩ nhiên tôi có quyền”

Ông Trần tức zận “Đừng bao zờ ns cô là Mẹ nó, Mẹ nó đã chết rồi”

“Dù ông có nói zì đi nữa thì tôi vẫn người sinh ra nó”

“Công sanh ko bằng công dưỡng, cô có nghe câu đó chưa?” - Ông Lục

Nó rơi nước mắt “Từ nhỏ, bà bỏ rơi tôi theo người khác sinh con cho họ, hức...bà thậm chí còn muốn giết Ba tôi, bà chỉ biết cho bản thân mik, bà khiến Ba con tôi....ko nhận lại nhau suốt bao nhiêu năm trời. Zậy tôi hỏi bà, bà lấy tư cách zì nhận lại tôi? Lấy tư cách zì nói bà là Mẹ tôi?”

“Mẹ làm tất cả là vì con mà Khánh Ly”

Nó định nói thì ông ta móc súng ra chĩa vào hấn, nó hốt hoảng “Ông định làm zì?”

“Bắn!”

Ông Trần chạy lại giựt súng của ông ta, cả 2 đôi co nhau ko buông

“Ông ko đk bắn Thiên Vũ, nó là con rể tôi, tôi sẽ bảo vệ nó”

“Tốt nhất ông nên dâng tặng con gái mik cho tôi, tôi sẽ ko bắn nó trừ khi ông làm trái ý kiến của tôi”

“Ko bao zờ”

Đùng...

“BAAAAA” Nó hét lên

Tiếng súng đã nổ, người bị bắn chính là...Ba nó...

Máu chảy xuống, Ba nó té ngã, nó chạy lại ôm Ba nó khóc “Ba ơi, Ba đừng bỏ con, Ba”

Ba nó đưa tay lên nắm tay nó “Khánh...Khánh Ly, con phải....con phải....tự lo cho..bản thân...mik, phải....hạnh phúc, phải....hiếu....thảo với....gia...đình họ Lục..nghe chưa?”

“Ko, con còn phải hiếu thảo với Ba, Ba đừng nói nữa, con đưa Ba zô bệnh viện”

Ba nó cản “Đừng, Ba...Ba k...ko sống đk....nữa, con phải....nghe lời, ngoan hiền...nha...co..”

Tay Ba nó rơi xuống khỏi tay nó, nó gào khóc trong nước mắt, bộ váy cưới từ màu trắng đã nhuộm màu của máu, hấn ngồi xuống an ủi

“Em đừng khóc nữa, bác sẽ ko yên tâm đâu, em vuốt mắt bác đi”

Tay nó run run đưa lên vuốt mắt Ba nó rồi gục đầu ôm Ba khóc, Mẹ nó lại gần “Con gái...”

Giọng nó tức zận “Bà vừa lòng chưa? BÀ ĐÃ THẤY ZUI CHƯA HẢ? Bà tôi cũng bị 2 người giết, bây zờ đến Ba tôi mấy người cũng giết, 2 NGƯỜI CÓ ZUI CHƯA?”

Ba Thư cười khẩy “Chết là đáng, cô nên tự nguyện theo tôi, tôi sẽ cho cô tất cả”

Nó tức zận hét to “ÔNG IM ĐI! 2 người đi ngay cho tôi, ĐI ĐI!”

Họ bước đi, nó ngồi đó chỉ biết ôm Ba mà khóc.

.
. .

Ba ngày sau, đám tan Ba nó kết thúc, nó nhốt mik trong phòng cứ nằm ôm tấm hình của nó và Ba, nước mắt nó cứ tuôn rơi hoài ko ngừng, khóc đến nỗi mà mắt đỏ hoe sưng lên. Nó ko chịu ăn uống zì cả, cũng ko thêm nói chuyện với ai làm mọi người rất lo. Hấn và nó cũng chưa là vợ chồng vì nghi thức vẫn chưa làm xong và cũng chưa đăng kí kết hôn mà.

Hấn đập cửa “Tuyết Nhi, em mở cửa cho anh đi, Tuyết Nhi”

“.....”

“Để em, Tuyết Nhi ơi, mấy hôm nay cậu chưa ăn zì hết, ra uống chút sữa đi, Thy năn nỉ đó”

Nó vẫn im lặng, nhỏ và hấn bước chân đi thì trong phòng nó có tiếng cười, cười như điên luôn “Hahahahaha, tại sao ai cũng bỏ tôi? TẠI SAO AI CŨNG BỎ RỜI TÔI? TẠI SAO? Hahahahaha”

Nghe tiếng la hét trong phòng, cả gia đình nó liền tụ lại trước phòng, Mẹ nó lo lắng “Tuyết Nhi ơi, con đừng làm Mẹ sợ mà”

“Hahahahahahaha, bà bỏ rơi tôi, bà giết bà nội tôi, bà giết luôn Ba tôi, TẠI SAO BÀ LẠI ĐỘC ÁC NHƯ ZẬY? TẠI SAO BÀ LẠI HÀNH HẠ TÔI NHƯ ZẬY HẢ?”

“Tuyết Nhi”

“Ba ơi, Ba ơi, sao Ba lại bỏ con? Sao Ba lại đối xử zới con như zậy? Tất cả tại bà ta, TẤT CẢ ĐỀU TẠI BÀ TA. TÔI HẬN BÀ, TÔI HẬN BÀ, AAAAAAAA”

RẦM RẦM RẦM....

“TUYẾT NHIIIIIIIIIII”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (87)

Nguồn Zing Blog

92. Chương Nốt Nhạc Thứ 90

“AAAAAAAAAAAA”

“Tuyết Nhi!”

Cả nhà đang lo lắng bên ngoài trong khi đó chả biết nó bị zì hay có thể lắm là sốc quá có ý tự tử ko chừng.

Cạch...Cánh cửa mở ra, nó đầu tóc bù xù, mắt thâm quầng sưng húp, mặt hốc hác hấn ra. Mẹ nó ôm nó vào lòng “Tuyết Nhi, con ko sao chứ hả?”

.....

Bà thả nó ra “Tuyết Nhi à, sao con phải hành hạ mik zậy?”

Nó cười “Hahaha hành hạ? Bà ta mới hành hạ tôi, chính bà ta, tất cả là bà ta”

“Tuyết Nhi, cậu bị sao vậy? Sao cậu lại ăn nói như thế chứ?” - Nhỏ

Nó với ánh mắt căm hận nhìn nhỏ “Làm cái gì? Nói cái gì? Hahahahahaha”

Nó đóng cửa cái rầm lại, cả nhà nó lại chìm trong lo lắng, nó bên trong khóc, khóc và khóc.

Tối đến, Mẹ nó ngồi ở ngoài đợi nó ra, ko ăn ko uống gì cả dù ông Lục này nỉ như thế nào, nó mở cửa bước ra uống nước thì nghe tiếng tivi mở nên lại phòng khách xem, thì ra đó là Mẹ cô, bà đang ngủ gật. Nó đi zô phòng mik đem mền ra đắp cho bà rồi xuống bếp lấy nước, bà mở mắt dậy đi theo cô xuống bếp thì thấy cô nằm bất động trên sàn cùng vũng máu.

“Ko ko, TUYẾT NHI!”

Nó và Ba mở cửa chạy ra ngoài, nó lại gần lấy khăn lau mồ hôi cho bà “Mẹ ko sao chứ?”

Bà cầm tay nó khóc “Mẹ mơ thấy con chết ở dưới bếp nhưng may chỉ là giấc mơ nếu ko thì ko biết Mẹ sống sao”

Nó ôm bà vào lòng, nước mắt cũng rơi “Con xin lỗi Mẹ, là con sai rồi, con ko nên như thế với Mẹ. Con xin lỗi!”

Ba nó đi lại ôm cả 2 “Như vậy là tốt rồi, tốt rồi”

.
. .

Nó dậy rất sớm để nấu đồ ăn sáng cho cả nhà rồi đi học, vừa zô trường đã có người bàn tán nhưng nó đều cho ngoài tai cho đến khi nghe đk nhỏ kia nói liên quan đến Ba Trần nó.

“Mày xem kia, con Lục Tuyết Nhi đó vẫn còn sức để đi học sao? Nhịn ăn uống mấy ngày liền vì cái chết của Ba ruột nó, mà cũng phải, ông ta chết là đáng, nhà nghèo mà lấy gì nuôi Mẹ con nó? Chết cho đỡ nợ”

Nó đi lại trước mặt nhỏ đó vẻ mặt tức zận “Cô nói lại thử coi. Cô nói ai chết đi cho xong? Cô nói ai ko nuôi nổi tôi? Cô nói ai nhà nghèo?”

Nhỏ đó cười khẩy “Là tôi nói Ba mày đó, Ba ruột mày đó, nhà thì nghèo nên Mẹ mày mới bỏ theo trai, zờ ổng chết rồi thì đỡ chứ sao”

Bốp.....Má nhỏ đó in hằn dấu tay của nó, tất cả đều nhìn nó sợ sệt, nhỏ và hấn tới trường thì cũng đã thấy hết.

“Tốt nhất đừng đụng vào Ba tôi nếu cô chưa muốn chết. Cô nói Ba tôi nghèo à? Sai lầm! Ba tôi còn giàu hơn cả dòng họ nhà cô đó, gia đình họ Trần đủ sức để đề chết gia đình cô đó. Ko tin cứ thử mà xem”

Nó quay đi, mặt nhỏ đó tái mét ko nói nên lời, đừng tưởng nó hiền mà làm tới, sai lầm đó. Nhỏ quay qua nhìn hấn “Tuyết Nhi đã khác trước đúng ko?”

Hấn gật đầu “Phải, Ba cô ấy chết nên tính tình của cô ấy đã thay đổi rất nhiều, anh nghĩ sớm muộn gì cô ấy cũng trả thù cho bà và bác trai”

Nhỏ thở dài “Tuyết Nhi thật tội nghiệp, cuộc sống của cô ấy thật đau khổ, giá chi em có thể gánh bớt cho cô ấy”

Hấn vỗ vai nhỏ rồi cả 2 cùng zô lớp, trước khi zô nhỏ đã bí mật xin cô giáo cho nhỏ ngồi chung với nó. Nó ngồi vẽ hình bóng của người Ba mà nó thương yêu, nước mắt lại rơi, rơi xuống tờ giấy đó, mọi người đi ngang qua mà đau buồn theo.

“Tuyết Nhi, đừng khóc nữa”

Nó nghe thấy tiếng Ba quanh đây liền ngược mắt lên thì ra đó là cô giáo, đã vào zờ học từ nãy zờ rồi mà sao nó lại ko biết? Nó lau đi nước mắt “Xin lỗi cô, em...em...”

Cô vuốt nhẹ tóc nó “Ko sao, cô biết mà, em đi rửa mặt đi”

Nó gật đầu đứng lên đi đến phòng vệ sinh, bên cạnh đó, với chỗ ngồi cuối lớp, cũng là cô ta nhìn nó cười đắc ý.

Nó mở vòi nước cúi xuống rửa mặt, ngược lên với tay lấy khăn thì thấy ông Trần, nó cười quay qua thì ông biến mất, có lẽ nó lại bị ảo giác, ông đã chết rồi thì lấy đâu ra xuất hiện trước mắt nó chứ? Nhưng lại có 1 người đứng đó, chính là Minh Lâm.

“Em ko sao chứ?”

Nó lạnh lùng “Tôi ổn, cảm ơn”

Nó đi khỏi đó, anh ta đứng đó gương mặt bí ẩn “Tuyết Nhi, em ko có chút tình cảm gì với anh sao? Khi Thiên Vũ chết, lúc đó em sẽ yêu anh”

.
. .

Zờ ra chơi, nó đi lên sân thượng ngồi xếp máy bay.

Hắn đi lên theo nó, đứng 1 góc “Máy bay ko giúp em gì đâu”

Nó quay qua thì thấy hắn “Sao anh biết em ở đây?”

Hắn cười “Anh là ai chứ? Anh là chồng của em mà, mọi hành động của em đều đk anh nắm bắt”

Nó cười rồi lại xếp máy bay, hắn đi lại ngồi cạnh nó “Em ổn chứ?”

Lại là câu nói “Em ổn chứ?” do anh ta và hắn hỏi nó, nhưng tại sao với hắn thì nó cảm thấy sự yên tâm và yêu thương còn anh ta thì lại khác, khi anh ta hỏi nó câu đó thì nó cảm thấy sự ảm ý bên trong, nó cảm thấy ko vui khi anh ta hỏi. Chẳng biết là tại sao nữa.

“Em ổn, ko sao”

“Đừng zấu anh, anh hiểu rõ em mà, em ko ổn, rất ko ổn đúng ko?”

Nó quay qua “Thế sao anh còn hỏi trong khi anh biết em ko ổn?”

Hắn cười “Gì anh muốn em trả lời thành thật”

Nó cúi mặt xuống “Thiên Vũ, chúng ta...”

Hắn hơi bị sợ khi nó ấp úng, có khi nó muốn chia tay ko chừng “Em...muốn gì? Em ko yêu anh nữa à?”

Nó lắc đầu “Ko phải, mà là....em muốn...chúng ta...hoàn thành lễ cưới”

Hắn ko tin vào tai mình “Cái gì?”

“Em biết ước nguyện của Ba em chính là thấy em đk hạnh phúc, thấy em lấy chồng nhưng mà....bà ta...”

Mắt nó rưng rưng, hắn cầm tay nó “Anh hứa sẽ chăm sóc cho em, anh sẽ cho em hạnh phúc, anh hứa.”

Nó cười, hắn ôm nó vào lòng và hết Nốt nhạc thứ 90.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (88)

Nguồn Zing Blog

93. Chương Nốt Nhạc Thứ 91

Ngày nào cũng như ngày nào, nó đi vào lớp rồi những lời bàn tán rồi những lời châm chọc và những lời đùng chạm đến Ba nó, tim nó đau lắm, bị tổn thương rất nhiều, hần và nhỏ ngày ngày theo dõi mà cũng buồn theo, anh ta thì có lẽ đang lập kế hoạch để khử hần đây.

Nó ốm đi rất nhiều, học cũng ngày xuống dần, ko tập trung, cứ mãi ngồi vẽ 1 cái zì đó. Zờ ra chơi, nó ngồi yên lặng ở góc căn-tin, nhỏ và hần tính đi lại thì thấy có 1 cô gái lại ngồi với nó.

“Chào bạn, mik là Ngọc Anh”

Nó chỉ gật đầu, cô ta tiếp tục “Bạn là Tuyết Nhi hả?”

Nó lại gật đầu “Bạn ko thik mik sao?”

“Sao bạn nói vậy?”

Cô ta có vẻ buồn “Tại mik nói mà bạn cứ...gật đầu mà ko nói zì hết nên mik nghĩ...”

Nó ngược đầu lên “Ko nói ko nghĩa là ghét, bạn có biết là khi người ta buồn bực sẽ ko muốn nói zì và chỉ muốn ngồi yên 1 mik chứ?”

Cô ta có vẻ hơi bị què liên đứng dậy “Mik ko biết, thế mik đi đây, ko phiền bạn nữa”

Nó ko nói zì, nhỏ và hần xù xì thăm thì zì đó rồi đi đến chỗ nó “Hi bạn thân, đang làm zì zợ?”

Nó cầm sấp giấy lên đưa cho nhỏ và hần, cả 2 trằm trồ với tài vẽ của nó, nó đang thiết kế quần áo nỳ, thật sự là giỏi đó.

“Em vẽ đó hả?”

Nó gật đầu, nhỏ cầm tờ giấy này đưa cho nó “Cái này....sao lại như thế này? Đường vẽ sao mà méo 1 bên vậy?”

“Thì hồi nãy có cô bạn kia đến, cô ấy lên tiếng làm giật mik nên thế đó, hihi”

Hần và nhỏ nhìn nhau rồi kéo ghế ngồi bao vây nó “Nhi à, Nhi có biết cô ấy là ai ko?”

Nó lắc đầu “Ngọc Anh, chỉ biết mỗi tên mà hình như có học chung lớp với mik”

Nhỏ và hần lại kéo nhau ra xầm xì xầm xì rồi quay lại cười tươi “Tuyết Nhi à, lúc zề em rảnh ko?”

Nó gật đầu “Có zì ko? Anh định làm zì? Bao em ăn kem hả?”

Mắt nó sáng rõ khi nhắc tới kem, hần liền gật đầu “Phải đó, chúng ta đi ăn kem, coi em muốn ăn zì thì ăn đó”

Nó cười rồi nhỏ tiếp tục “Tuyết Nhi à, ăn kem xong mik đến 1 nơi nha”

“Nơi nào?” Nó nhú mày, nhỏ và hần cười cười rồi thôi

.
. .
.

Zờ ra về, cả 3 kéo nhau đến quán kem nhưng ko hề biết rằng đang có “cái đuôi” theo dõi họ và cũng ko hề biết Ngọc Anh đó chính là người bắt cóc Tú Tuệ và là đối thủ của nó và trong tương lai sẽ là đối thủ của tất cả mọi người.

Nó cười “Tự nhiên hôm nay tốt bụng bao ăn kem thế hả?”

Nhỏ nhăn mặt “Bộ bình thường tụi này xấu lắm hả?”

“Đâu có, Thy đẹp mà, đâu có xấu”

Nhỏ hất tóc “Dĩ nhiên, Hoàng Phương Thy mà”

Nó cười rồi nhìn ra công viên, ở đó có 1 gia đình đang chơi với đứa con trai của mik, họ đuổi bắt đứa con trai của mik, cười vui hơn hở, đó mới chính là gia đình. Còn nó thì Ba đã ko còn, Mẹ thì như ko có, nếu như ko phải còn gia đình Lục thì nó đã đi theo Ba nó cho rồi, thật sự Ba nó chết là 1 cú sốc rất lớn với nó.

“Em nhìn zì zậy?”

Nó ko rời mắt khỏi họ “Em đang nhìn gia đình đằng kia, họ thật hạnh phúc đúng ko?”

Hắn và nhỏ nhìn theo thì hiểu đk rằng nó đang nhớ đến Ba nó, chắc chắn trong lòng nó đang rất buồn nhưng mà nó vẫn cố cười.

“Nếu như Ba còn đây, chúng ta đã có thể chơi với nhau rồi đúng ko?” Nước mắt nó rơi xuống bàn

Nhỏ nắm tay nó “Tuyệt Nhi à, đừng khóc, như thế bác sẽ ko yên nghỉ đk đâu, sẽ mãi lo lắng đấy”

nguyệtNó lau đi nước mắt cười. Ăn kem xong, cả 3 người lại đi đến nơi mà hắn và nhỏ cất công mấy ngày đi tìm cho nó vui. Đó là nơi mà người ta thường đến để viết lời cầu nguyện của tờ giấy rồi treo lên 1 cành cây mik thích.

“Đây là Cây cầu nguyện, nếu Nhi viết điều ước của mik lên tờ giấy đỏ đó rồi treo lên cây thì nó sẽ thành sự thật”

Hắn thọc tay vào túi quần “Phải, anh và Thy cực khổ lắm mới tìm đk chỗ này cho em đây, thích ko?”

Nó cười “Cảm ơn 2 người, em thích lắm”

Nó đi lại cầm tờ giấy lên, lấy bút mik rồi viết điều ước “Ước cho Ba lên Thiên Đàng và đk nhiều người chăm sóc, nhiều người quý mến. Con gái của Ba, Trần Khánh Ly!”

Tuyệt Nhi lấy ra chiếc vòng tay mà mấy ngày nay đã làm bỏ zô rồi treo lên “Khi đến sinh nhật, con sẽ lấy chiếc vòng tay ra để Ba có thể cùng vui với con, Ba nhớ đợi con nha”

Cũng từ đằng xa, cũng là Ngọc Anh, cô ta cười bí hiểm “Lục Tuyệt Nhi, cô sẽ phải trả giá cho những zì cô đã làm với tôi”

Mọi người đều viết lời cầu nguyện của mik zô rồi treo lên và về nhà, mỗi đứa 1 đường. Đến cổng, nó gặp Thư “Khánh Thư, sao lại đến đây?”

Thư cười “Em đến thăm chị mà, 1 người em ko thể đến thăm chị mik sao?”

Nó hơi bất ngờ, chắc có lẽ Thư đã biết rồi nhĩ “Vào nhà đi”

Cả 2 vào nhà, Mẹ nó đang ngồi xem tivi, sắc mặt bà cũng đã khá hơn “Thưa Mẹ con mới zè”

Thư cúi đầu “Con chào bác”

Mẹ nó cười hiền “Ừ con, đây là...”

“Con là Triệu Khánh Thư, bạn của Tuyệt Nhi ạ”

“À Khánh Thư, 2 con vào phòng chơi đi, lát xuống ăn cơm luôn”

“Dạ, mik đi thôi”

Nó và Khánh Thư lên phòng đóng cửa lại, Thư đưa hộp bánh cho nó “Em tặng chị nè”

“Cái zì zậy? Sao tặng Nhi?”

“Đây là bánh em tự làm, chị ăn thử xem ngon ko rồi cho em ý kiến”

Nó cười “Cảm ơn, Thư có vẽ thích nấu ăn nhĩ?”

“Em chỉ thích làm bánh thôi, bánh này nên uống chung với trà chị nhé, em có ước mơ sẽ mở tiệm bánh cho riêng mik, lúc đó chị nhớ ủng hộ ^^”

“Dĩ nhiên rồi, mà có chuyện zì ko?”

“Chúng ta là chị em cùng Mẹ khác Cha đúng chứ?”

94. Chương Nốt Nhạc Thứ 92

“Chúng ta là chị em cùng Mẹ khác Cha đúng chứ?”

Cả 2 mắt đối mắt, nó im lặng khá lâu mới lên tiếng “Thư nghĩ sao?”

”Sự thật là vậy, chị có thấy lạ ko? Chị vừa đến Mỹ thì chúng ta quen nhau và trở thành bạn, và bây giờ là...chị em, đúng ko?”

Nó cười “Phải làm sao khi ông trời đã sắp xếp như thế dù ta ko muốn?”

“Chị ko muốn điều gì?”

Nó nhìn Thư ánh mắt buồn, tức zận “Tôi...ko muốn điều gì à? Rất nhiều, tôi ko muốn bà ta bỏ gia đình tôi, như thế bà tôi ko chết, Ba tôi cũng ko bỏ tôi và đám cưới của tôi đã ko thành ra như vậy, tất cả chỉ vì 1 người. Chính là Mẹ cô! Bà ấy làm cuộc sống tôi bị đảo lộn, mọi người đang dần xa tôi, bỏ tôi, lần này bà ấy lại muốn giết ai đây?”

“Ko đâu, chị đừng nghĩ Mẹ như thế, dù sao bà ấy cũng là Mẹ của chúng mà”

Nó cười khẩy “Nếu bà ấy là Mẹ tôi thì đã ko bỏ gia đình này, ko vì vinh quang tiền tài mà đi, mà chia cắt Ba con tôi”

Thư giải thích “Chị à, hãy nghĩ về mặt khác, Mẹ đã sinh ra chúng...”

“Dù bà ta có sinh tôi ra nhưng Mẹ Lục mới là người nuôi tôi lớn, cho tôi mọi thứ, luôn bảo bọc chăm sóc tôi, bà ấy có ko? Một lần cũng ko”

Thư im lặng, để lại hộp bánh trên bàn rồi đứng lên “Em về đây, rảnh em sẽ ghé”

Cô mở cửa đi, hình như Thư đã khóc, mik có quá đáng lắm ko? Sao lại nói như vậy với cô ấy chứ? Thật là chả biết mik như thế nào, nó mở hộp bánh ra, trông nó thật ngon.

Trong hộp còn có 1 mảnh giấy, nó mở ra chăm chú đọc “Tuyệt Nhi, em biết Mẹ đã có lỗi với Ba chị và chị, em thay mặt bà xin lỗi chị, thật sự em rất thương Mẹ, em ko muốn ai ghét bà cả, dù sao chúng ta cũng là chị em mà. Chị biết ko, Khánh Thư là Mẹ đặt nhầm cho chị em mik, chị là Khánh Ly còn em là Khánh Thư, Mẹ nói với em là em có 1 người chị nữa, chị ấy tên Khánh Ly, chính là chị đó. Mẹ hằng ngày ngồi cầm bức ảnh hồi còn bé xíu của chị, môi luôn mỉm cười và luôn cầu chúc cho chị, Mẹ thật sự rất thương chị chứ ko phải như chị nghĩ đâu. Có lần Mẹ đã đề nghị Ba là hãy tìm chị và nhận chị về chăm sóc để bù đắp cho những lỗi lầm của bà, em còn nhớ như in cái ngày đó, ngày đó chính là ngày mà Ba đánh Mẹ nhưng bà luôn xin ông để đem chị về chăm sóc nhưng Ba vẫn ko chịu. Lúc đó thật sự em rất ghét chị, em cứ nghĩ vì chị àm Ba Mẹ cãi nhau đánh nhau, nhưng mà Mẹ lại nói với em là đừng ghét chị con, hãy ghét Mẹ đây, vì Mẹ chính là người có lỗi, Mẹ đã bỏ rơi con bé, là Mẹ đã sai. Con đừng ghét chị con. Em mong khi chị đọc những lời em viết, chị sẽ hiểu Mẹ thương chị nhường nào. Mong chị tha lỗi. Tái bút. Em gái của chị, Khánh Thư”

Nó gói hộp bánh lại rồi mở cửa chạy nhanh đi tìm Thư, Thư đang bước đi trên con đường vắng ko bóng người, về mặt ko mấy vui vẻ “Phải làm sao đây? Chị ấy chắc buồn lắm vậy mà mik lại ko những ko an ủi mà còn....hừmm *thở dài*”

Bỗng dưng có 1 đám côn đồ đi lại, Thư tránh qua thì bọn chúng lại tránh qua, cứ tránh qua tránh lại cuối cùng Thư cũng nổi quạu “Ờ sao? TRánh ra cho tôi đi chứ”

Thằng 1 vuốt má Thư “Dễ thương mà sao nóng tính thế?”

“Kệ tôi, tránh ra cho tôi đi, lẹ lên”

“Ko tránh!” Bọn chúng bao quanh Thư, Thư bắt đầu hơi sợ “Mấy người....tôi...la lên đó. CỨU, CỨU TÔI ZỐI”

Thằng 2 bóp mồm Thư “Im! Khôn hồn thì làm cho tụi tao zui, ko là chết nha mày”

Thằng 3 cười gian “Tốt nhất là khiến cho tụi tao vừa ý, lên giường zới tụi tao, ko là...ko còn lối zề nha cô em”

Thư đập thằng 2 ra “Còn lâu, mấy người nghĩ mik có đủ tư cách để đụng vào thân thể tôi sao? Nằm mơ đi”

Thư bị mấy thằng đứng sau giữ lại, thằng 2 tát Thư 1 cái rõ đau “Mày cầm ngay cho tao, tụi tao có dư tư cách để đụng vào mày đó. Chơi tụi bây”

“KO KOOOOOOOOOO”

Bốp...Bụp...Rầm...Bụp...

Anh ta đánh thằng 1 2 3 nằm dẹp lẹp, Thư thừa cơ hội đập động ấy thằng sau 1 cái rồi chạy qua Minh Lâm, tụi nó đứng zậy cùng đánh nhau zới anh ta nhưng bị tưới bởi hoa lá, nó thấy liền chạy đến lo lắng “Ko sao chứ Thư?”

Cô lắc đầu “Em ko sao, may là Minh Lâm tới kịp nếu ko thì...”

Nó ôm Thư vào lòng “May là em ko sao, nếu ko chị sẽ có lỗi lắm, từ zờ đừng đi đường vắng nữa”

Thư ko tin vào tai mik “Chị...gọi em là zì? Chị...nhận em sao? Chị ko ghét em sao?”

Nó thả Thư ra “Chị ko ghét em, em gái của chị”

Nó và Thư đã rơi nước mắt, trong khi đó thì anh ta đã khiến cho bọn đó chạy thừa sống thiếu chết và đứng xem cảnh tình cảm chị em của họ rồi rảnh quá đứng vỗ tay luôn. Thư lau nước mắt quay sang “Cảm ơn anh, thành thật cảm ơn anh nhiều lắm”

Anh ta lạnh lùng “Ko có zì”

Nó đi lại cúi đầu “Cảm ơn đã cứu em gái tôi”

Anh ta liếc nhìn nó 1 cái, thọc tay vào túi rồi bỏ đi, Thư nhìn về mặt họ mà cũng thấy kì “Sao zậy ạ? Hai người...có hiềm khích hả?”

Nó cười “Ko có, mik về thôi”

Thư khựng lại “Thật ạ? Chúng ta đi thôi, Ba em về Mỹ mấy ngày nữa mới zề đây, chúng ta qua chơi với Mẹ, chắc chắn bà sẽ zui lắm” Cô vui hẳn lên, mặt nó thì lại chìm xuống nhưng vì ko muốn cô buồn nên đành đồng ý

Nó khoác vai Thư “Đk, chúng ta về nhà chị lấy bánh và chị thay đồ rồi tới hen”

Thư cười tí mắt gật đầu, cả 2 cùng nhau về nhà nó.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (90)

Nguồn Zing Blog

95. Chương Nốt Nhạc Thứ 93: Kí Ức Đau Buồn

Nó tắm rửa xong rồi cả 2 đi đến nhà Thư. Cửa đã bị khóa, Thư lục trong túi xách thì nhớ rằng mik quên đem mất rồi.

“Em quên đem chìa khóa rồi chị à”

Nó đơ luôn, ko lẽ đứng đợi ở ngoài à? Trời nắng như này sao? Haizz thật, nó và Thư ngồi ở hàng ghế trước nhà, cũng đỡ khi có ghế ngồi ghê hen. Thư tự đánh mik “Sao em lại quên đem chìa khóa cơ chứ? Đúng là ngu quá mà”

Nó cười “Ko sao đâu mà, ngồi đây đợi tí, coi như hóng mát”

“Hóng mát? Chị nghĩ zì vậy? Trời nắng như này mà chị bảo hóng mát, mùa đông zì mà nắng chang chang, nóng quá trời”

Nó chỉ cười rồi chống tay lên bàn nghĩ vu vơ, hình bóng Ba nó luôn ùa về “Chị nghĩ zì vậy? Lại nhớ bác sao?”

“Ừm, hình bóng Ba cứ ko thể nào phai đi, tại sao chị cứ mãi nhớ Ba vậy?”

Thư thở dài “Chị biết ko, hồi đó em từng đi lạc đó”

Nó nhìn Thư “Em đi lạc sao?”

Thư cười kể lại mọi chuyện “Đó là lúc em 5 tuổi, vào ngày sinh nhật họ đã dẫn em đi sở thú, chị biết ko, lúc đó vì ham chơi với mấy con thú nên đã chạy đi, Ba Mẹ em cũng ko biết nên cứ đi qua chỗ khác mà cứ tưởng là có em. Khi em quay lại thì ko thấy họ, chỗ đó có hồ báo cạp sư tử gấu nên em rất sợ, còn có cá sấu nữa đó chị”

“Bất cứ đứa con nít nào vào hoàn cảnh như em thì luôn sợ mà”

Thư cười títt mắt thì Mẹ cô về, bà thấy nó liền vui hẳn lên mà đi qua Thư dù cô đã chào hỏi còn nó thì ko mà còn làm mặt lạnh nữa, bà nắm lấy tay nó “Khánh Ly, con đến chơi sao?”

Nó rút tay ra đi qua chỗ Thư “Sao bà lại lơ Thư đi? Em ấy chào bà ko thềm đáp 1 tiếng là sao vậy?”

Bà nhìn Thư rồi đi lại chỗ nó “Xin lỗi con gái, Mẹ ko cố ý lơ Thư đi, chỉ là Mẹ vui khi thấy con đến thăm nhà”

“Xin lỗi, tôi đến chơi với Thư ko phải về thăm nhà, đây ko phải nhà tôi và đây...tôi chưa từng công nhận là nhà tôi”

Bà có hơi thất vọng, Thư hiểu đk cô ko chấp nhận vì đây là nhà của Ba cô, người mà nó ghét nhất trên đời. Mẹ nắm tay nó kéo đi “Thôi vào nhà đi con, chúng ta cùng ăn bánh uống nước”

Nó 1 lần nữa lại rút tay lại, Thư cười nắm tay nó và cả 2 đi zô để lại bà buồn “Khánh Ly, miễn con về đây thì Mẹ có cách cho con ở lại đây ko bao zờ đi khỏi”

Nó ngồi xuống ghế, Thư chạy vào trong lấy nước, trong thời gian đó nó và Mẹ đang có 1 bầu trời...“xám xịt”

“Con ko tha thứ cho Mẹ sao? Ko thì hãy gọi Mẹ dù chỉ 1 lần thôi con gái”

Nó im lặng 1 lúc rồi cất giọng “Tôi...làm sao dám ko tha thứ chứ? Ko phải bà làm rất nhiều cho tôi sao?”

Bà vui lên khi nghe nó nói thế “Con biết sao? Chắc chắn Thư kể cho con nghe phải ko? Con bé nói đúng rồi đó”

Nó cười “Sai rồi, Thư ko kể cho tôi mà tôi có thể thấy đk. Chồng bà giết bà nội tôi...chỉ vì muốn tìm ra tôi, tôi biết. 2 người đến đám cưới tôi...giết Ba tôi, tôi biết. Tất cả chỉ vì 1 câu : Muốn tốt cho tôi. Đúng ko?”

Bà im lặng, nó cầm tấm ảnh trên bàn lên xem, đó là tấm ảnh gia đình, họ thật hạnh phúc, Thư trông rất vui và bà ta cũng vậy. Thư có Ba có Mẹ thương yêu, chính là Ba Mẹ ruột thương yêu. Vậy tại sao nó lại ko? Cùng là 1 Mẹ mà, sao bà ta vứt bỏ nó là vui cười với họ chứ? Nước mắt nó rưng rưng nhưng nó lại cố nuốt nó vào tim mik, nước mắt này ko dành cho họ mà là dành cho người Ba của cô, chỉ có những người thương yêu nó thật lòng mới có thể khiến nó khóc, còn 2 kẻ giết người này thì ko bao zờ xứng đáng. Nó đặt tấm ảnh về vị trí cũ, gương mặt nó thậm chí lạnh hơn khi tới đây.

Thư đem nước ra đưa cho nó cười rất tươi, nó ko thể làm cho cô buồn đk, trông cô rất dễ thương và hồn nhiên mà, Thư ngồi kể nó mở hộp bánh ra “Chị à, ăn thử đi”

“Cảm ơn em” Nó chỉ cầm rồi nhìn Thư vui cười, có ai biết đk ngoài mặt vui cười hồn nhiên của Thư là những thứ để cô che đậy nỗi đau của mik cơ chứ.

2 năm trước :

Ba Thư nói chuyện với ai đó có vẻ rất nghiêm trọng “Đk, zậy ông muốn zì mới thả vợ tôi ra?”

[Chỉ cần ông cho đứa con gái của ông qua đây thì mọi chuyện ko phải dễ hơn sao? Chỉ cần tôi chiếm đk con gái ông thì lập tức vợ ông sẽ đk thả ra, khi xong việc, tôi sẽ thả con gái ông đi]

Lúc đầu Ba Thư có vẻ ko chịu, nhưng khi nghe vợ ông nói thì lập tức đồng ý.

“Mik ko thể để con gái của mik mất trong trắng đk”

[Đối với ông nó quan trọng hơn hay tôi? Mau đồng ý để tôi thoát đi, nó còn nhỏ, sẽ ko biết zì đâu]

“Nó đã 14 tuổi rồi bà à, ko còn nhỏ nữa”

[Nếu lớn rồi thì nên trả lại công nuôi dưỡng cho nó ăn học chứ, nó phải bán mik để cứu tôi ra, tôi ko muốn chết ông hiểu chứ]

“Đk, nếu bà đã nói zậy thì tôi sẽ làm”

Sau ngày kinh khủng đó, Thư nhốt mik trong phòng ko ăn uống zì cả, nói ra thì ko ngờ Ba Mẹ cô lại như thế. Dựng vào ổ kiến lửa làm chi để bị bắt cóc rồi đem con gái mik cho người ta để đk thoát thân, ko có bà Mẹ nào như thế cả. Người ta nói Hổ Mẹ ko ăn thịt con mà nhưng bà ta lại trái ngược. Cô đã phải đau khổ trong suốt thời gian đó, thậm chí còn rạch tay tự tử và kết quả bị ăn 1 cái tát.

“Mẹ cầm con tự tử, chỉ là lên giường thôi mà, có zì đâu to tát? Con hi sinh mik cứu Mẹ thì đúng mà, sao phải khóc?”

Thư khóc lóc thảm thương “Zì Mẹ đã làm chuyện đó nhiều rồi, còn con thì chưa”

“CẤM NGAY! Ai cho con ăn nói như thế với Mẹ hả? Láo xược, xin lỗi Mẹ ngay”

Thư nhìn bà trân trân với con mắt thù hận, bà tức nên đã nhốt cô lại, chừng nào chịu xin lỗi thì mới cho ăn uống và thả cô ra (thật độc ác mà).

Từ khi đk thả ra, cô đều ko nói năng zì hết, ăn thì có uống cũng có nhưng 1 chữ cũng ko thèm nói. Ngày qua ngày cô mới hiểu đk rằng, ko thể tin tưởng vào ai ngoài bản thân mik và tự cô đã vượt qua những khó khăn đó và chôn vùi nó vào dĩ vãng.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (91)

Nguồn Zing Blog

96. Chương Nốt Nhạc Thứ 94

Thư đã gắng chịu bao tải nhục để vượt lên, nếu như lúc đó có nó thì chắc người bị như thế ko phải là Thư. Mẹ cô đã đi ra sau từ nãy zờ, nó ngồi quan sát nét mặt của Thư, cứ thở dài rồi mặt buồn hiu, cứ thế đó. Nó vỗ vai Thư

“Em sao zậy?”

“Em....em...ko có zì ạ”

Nó làm mặt lạnh “Ờ zậy thì thôi, ko nói thì thôi, chị ko cần biết đâu hen”

Thư làm nũng “Chị à, thôi mà, đừng zận, nếu có cơ hội em sẽ nói cho chị nghe”

“Oke”

Chị em nó vui vẻ nói chuyện với nhau, đến khi về, nó vẫy tay tạm biệt rồi đi. Thư đứng trước cửa nhìn theo bóng nó rồi zô nhà thì bà đang ngồi ngay ghế với vẻ mặt lạnh lùng, Thư đi zô ngồi cạnh cười “Mẹ à, hôm nay chị đến, Mẹ vui ko?”

Bà quay qua Thư “Dĩ nhiên, con làm tốt lắm, nhưng Thư à...”

“Dạ?”

“Chuyện xảy ra 3 năm trước,...Mẹ cấm con nói cho nó nghe, nếu ko.....con đừng trách Mẹ sao lại độc ác nhẫn tâm”

Thư cúi đầu xuống, bà vuốt tóc Thư rồi đi zô phòng. Những giọt nước mắt lăn trên má cô, cô rất muốn thoát khỏi cuộc sống này, thật sự rất muốn và zờ chỉ còn...trông chờ vào nó mà thôi.

Nó đi trên đường suy nghĩ về Thư, nét mặt khi đó của cô thật sự kì lạ “Có phải có chuyện zì ko ta? Em ấy trông rất lạ, hay là...bị ăn hiếp, hay bị bà ta mắng? Chắc ko đâu, bà ta thương con gái mik là thế, chắc ko đến nỗi mắng đâu.” (hơn thế chứ ko mắng đâu chị ơi)

Có 1 tụi du côn đi đến (du côn nhieu à nha), cũng tương đương với Thư, nó bị chọc ghẹo chỉ khác là nó cho tụi kia bay lên nóc nhà thôi à. :))

Thấy nó, bà liền kéo nó lại “Con gái về rồi, qua đó sao con? Bà ấy có làm zì con ko? Có ông ta ở nhà ko?”

Nó lắc đầu “Ko ạ, chỉ là con cảm thấy rất lạ”

“Lạ zì?”

“Thì...nét mặt của em ấy, cứ thở dài rồi buồn chán, chả biết làm sao. Mẹ có biết ko?”

Mẹ vuốt tóc nó “Mẹ ko biết, chúng ta chỉ cần điều tra là đk”

Nó nhíu mày “Nhưng Mẹ...như zậy là chúng ta ko phải mất lịch sự sao?”

Bà cười hiền “Ko đâu, đợi Mẹ tí thôi”

.....

[Dạ thưa bà chủ]

“Anh điều tra tất cả về tiểu thư Triệu Khánh Thư con gái của trùm xã hội đen cho tôi”

[Dạ, tôi biết rồi, khi có thông tin tôi sẽ báo cho bà chủ biết]

“Tốt, nên nhớ, ko đk cho ai biết hết, nếu ko anh về ăn cơm nhà đi”

[Dạ]

“Mẹ à, sao Mẹ lại hù họ như zậy chứ? Lỡ có người biết thì họ sẽ mất việc đó Mẹ à”

“Con cứ yên tâm, ko có chuyện đó đâu. zô rửa tay rửa mặt rồi ra ăn cơm”

Nó đùa “Rõ phu nhân”

Bà đánh nó “Con bé này”

“Hí hí hí”

Nó rửa tay rửa mặt xong xuôi thì nhận đk tin nhắn từ người lạ, tin nhắn đích thật cũng rất lạ “Tòa nhà bỏ hoang có con cá voi, nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn.”

Nó đọc xong àm mặt nhăn mày nhí “Là sao cơ chứ? Cái zì mà cá voi? Zì nữa là nơi nguy hiểm là nơi an toàn? Hay là nhắn lộn số ta? Chắc zậy, thôi kệ”

Nó chạy ra ngoài, ngồi vào bàn và bắt đầu bữa ăn. Hôm nay có nhiều món nó thích quá, ôi hạnh phúc.

“Tuyệt Nì, hôm nay toàn món con thích đó, thấy sao hả?” Ông Lục cười vui

Nụ cười của nó từ từ vụt tắt “Món con thích, nghe quen quá. Câu này...lúc đó con và Ba Trần đi siêu thị, Ba đã mua cho con những món từ sôcôla, Ba đã nói...toàn món con thích đó. Ba luôn để ý con từ chút 1, biết con ghét hay thích ăn thứ gì, vậy mà con...”

Bà nâng mặt nó lên “Con gái yêu, đừng khóc cũng đừng buồn, nếu ông ấy biết thì sẽ đau lòng lắm như zờ chúng ta cũng đang đau lòng”

Nó mỉm cười gật đầu “Đúng thế, ko nên buồn cũng ko nên khóc, như thế Ba sẽ rất buồn, con sẽ ko khóc cũng ko buồn nữa”

Ông bà Lục cười, thoang thoảng đâu tiếng nói Ba nó tới, có lẽ chỉ mik nó nghe “Tốt lắm con gái”

“Cảm ơn Ba” Nó cười rồi bắt đầu gấp ăn

Tối đến đi ngủ thì Mẹ lại zô phòng nó như nghiêm trọng lắm vậy “Con gái, có tin rồi”

“Tin gì ạ? Về Thư phải ko ạ?”

“Ừ, con nghe đây, 3 năm về trước, vì Mẹ cô bé bị bắt cóc nên cô bé phải bị người bắt cóc cưỡng bức”

Nó như ko tin vào tai mik “M...Mẹ...nói gì? Nhưng...nhưng mà...sao bà ta...bị bắt cóc? Ko phải ông ta là trùm xã hội đen sao ạ?”

Mẹ nó lắc đầu “Ko con, đó là bậy zờ, trước đó ông ta quyết tiền bọn bắt cóc nên họ mới bắt bà ta, bọn bắt cóc nhằm để ý vào Thư nên ra điều kiện và bà ta đã dễ dàng đồng ý nên cô bé đã như thế”

Nó tức zận “Vậy mà con bé ko chịu nói, mai con phải hỏi cho ra lẽ”

Bà cản “Đừng con, ko hay đâu, từ từ đã, hẹn cô bé đến nhà rồi chúng ta nói chuyện”

“Vâng”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (92)

Nguồn Zing Blog

97. Chương Nốt Nhạc Thứ 95: Phong Bì Màu Xanh (1)

Sáng hôm sau, nó gọi Thư đến nhà, cả 2 ở phòng khách ăn uống nói cười vui vẻ, nó chợt im lặng “Sao thế chị?”

“Em...có gì muốn nói với chị ko?” Thư bất ngờ làm rơi cả cái nĩa trên tay “Chị...chị nói gì...zậy?”

Nó nghiêm túc nhìn thẳng mắt Thư “Em đừng zấu nữa, chị biết hết rồi, chuyện đó...em đã bị tổn thương rất nhiều rồi, vậy sao em lại...ko chịu nói ra cho ko khó chịu nữa?”

Thư cười khẩy “Khó chịu tổn thương em đã quen rồi, có nói cũng như ko nói mà thôi, chả ích gì. Zờ em đã biết...chị cảm hận bà ấy như thế nào rồi, em cũng có cảm giác zống chị”

“Vậy tại sao còn nói giúp cho bà ta?”

Mắt Thư rưng rưng “Tại sao à? Gì bà ta ép em làm thế, nếu như em ko làm, chuyện đó...bà ta sẽ nói ra hết tất cả, lúc đó...em làm sao?”

Nó lạnh lùng “Ngốc! Gia đình bà ta chắc chắn ko muốn bề mặt, nếu em ko làm, chị chắc chắn bà ta ko dám tiết lộ nó ra, tất cả vì danh tiếng”

“Đúng là như vậy, nhưng bà ta còn nhiều cách lắm, ví dụ như...hành hạ, khi em còn nhỏ, lúc em khóc mà ko chịu nín thì bà ta đã trói tay chân em lại và để trong bồn nước rồi khóa cửa lại, chị nghĩ sao?”

“Chị...”

Reng...Reng...Reng...

“Alô?”

[Tuyệt Nhi, con vào phòng, xem trong ngăn tủ của Ba có cái phong bì màu xanh dương ko?]

“Ba đợi con tí, đợi chị tí”

Nó chạy vào phòng lục hết ngăn này qua ngăn khác nhưng ko có phong bì nào cả “Ko có Ba ời”

[Chết rồi, mất thật rồi]

“Có chuyện zì hả Ba? Sao Ba lo lắng zậy?”

[Cái phong bì đó để Ba dự họp vào hôm na, nó rất quan trọng, zờ nó mất thì gia đình ta có thể mất trắng đó con gái, Ba đầu tư tất cả vào nó]

Nó nhú mày “Ba bỏ zì trong đó zậy?”

Tít...Tít...Tít...

“Ba! Trời đất, thật là”

Mẹ nó mở cửa zô “Zì zậy con?”

Nó lục tủ “Ba gọi bảo con tìm cái phong bì màu xanh, nhưng ko có, Ba nói nếu mất cái đó thì nhà ta mất trắng, quan trọng lắm hả Mẹ?”

Mẹ nó lo lắng “Chết rồi, hôm nay Ba con họp, nếu như ko có thì coi như mảnh đất đó sẽ lọt vào tay người khác, lúc đó thì coi như công ty phá sản. Gia đình mình đặt hết tiền tài vào nó đó con à”

“Cái zì? Ôi trời, Mẹ...Mẹ tìm ở đây đi, con ra ngoài tìm”

Nó chạy ra ngò, để điện thoại lên bàn rồi bắt đầu lục, Thư đặt ly trà xuống đi lại “Zì zậy chị?”

Nó dán mắt vào tìm “Chị tìm phong bì màu xanh, nó rất quan trọng, em cứ ngồi đó chơi đi”

Thư ngồi xuống tìm phụ nó “Để em tìm phụ chị”

Nó cười “Cảm ơn em, mời em đến chơi mà còn bắt em tìm phụ chị”

“Ko có zì mà, em tự nguyện thôi” Thư đáp

.

.

.

Sau mấy tiếng lục tìm, cuối cùng...ko tìm ra, nó tức đến uống nước cũng sặc “Tức ời là tức, tìm hết cái nhà cũng ko thấy”

“Hay là bác trai để đâu rồi quên?”

Bà lắc đầu “Ko đâu, ông ấy ko lú lẫn như zậy”

Nó lấy điện thoại thì thấy 1 tin nhắn, nó mở ra, đó là tin nhắn của Ba nó, Ba nó gửi hình phong bì đó cho nó “Cái này là phong bì ạ?” - nó đưa cho Mẹ

Bà cầm lấy xem “Phải, chính nó”

Nó lấy điện thoại, Thư nhìn qua xem thì mắt mở to “Phong bì này...”

“Cái zì?” - nó

Thư lấy điện thoại nó “Cái này em thấy qua rồi, nó zống như phong bì của Ba em zậy. Ba? Ko lẽ nào Ba lấy sao?”

“Chắc trùng thôi con à”

Nó nghiêm túc “Trong phong bì Ba chị có sắp giấy tờ và 1 con dấu, mà chị nhớ em nói là Ba em về Mĩ mà?”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (93)

Nguồn Zing Blog

98. Chương Nốt Nhạc Thứ 96: Phong Bì Màu Xanh (2)

Nó bắt ngờ “Chị tưởng em nói Ba em đi Mĩ chưa về chứ?”

“Dạ đúng nhưng mà Ba em kêu người gửi về cho ông ấy, được mà phải không ạ?”

Mẹ nó gật đầu “Đúng là được, con có biết trong phong bì có chữ gì không Thư?”

Thư ngồi nhớ lại “Dạ trong đó...con thấy có...con dấu nhưng mà...không phải của Ba con”

Nó quay qua hỏi Mẹ “Mẹ à, trên phong bì có chữ gì không ạ?”

“Mẹ nghe Ba con nói là trên phong bì có một dấu x màu đỏ”

Thư hơi bắt ngờ vì trên phong bì của Ba cô cũng có, nó quay qua hỏi làm Thư giật nảy “Của Ba em có không Thư?”

“Dạ...em...” Thư ấp úng

“Coi ra thì trên đó cũng có, vậy là ông ta lấy của Ba sao? Sao ông ta lấy được cơ chứ? Kì lạ thật”

Sau một hồi suy nghĩ, nó kết luận rằng ông ta đã sai người đột nhập vào nhà để lấy sắp giấy tờ đó, có điểm kì lạ là phong bì đó quan trọng lắm sao? Hay ông ta lại có mưu đồ gì khác? Đúng thật quá là lạ.

“Thư à, trên phong bì của Ba em...cũng có dấu x đỏ đúng không?”

Thư hoảng hồn ấp a ấp úng “Dạ...nó...phong bì...có...”

Nó thở dài “Chị không ép em, nếu em không muốn nói thì thôi, đừng nói nữa, chị sẽ tìm cách lấy lại nó”

Thư la to “Không được, trong nhà đó có rất nhiều bẫy, có rất nhiều kẻ xấu, chị đừng đến đó. Bỏ nó đi chị à”

Nó kiên quyết “Chị không bỏ đâu, đó là tâm quyết Ba chị, chị không thể vì thế mà bỏ được, nếu như vậy, gia đình chị...sẽ tán gia bại sản. Chị không thể thấy mà làm lơ, dù có hy sinh mình để lấy lại nó, chị cũng sẽ làm, Ba Mẹ đã nuôi chị lớn, cho chị ăn học, dạy dỗ chị rất tốt, giờ đã đến lúc chị trả lại cho họ.”

Thư nắm tay nó khóc “Chị ơi, là gia đình em có lỗi với chị, là Ba Mẹ em không tốt, Ba Mẹ em...chỉ quan tâm đến lợi ích mà không nghĩ cho ai cả, em xin lỗi chị. Em rất xin lỗi chị”

Nó đã rưng rưng, cố nén, nó lau đi giọt nước mắt của đứa em dễ thương của mình, dù nó có ghét hay hận họ thì cũng không thể giận qua Thư, cô bé không có lỗi. Thư là đứa em dễ thương ngoan hiền tốt bụng và lễ phép, chỉ là cô bé được sinh trong một gia đình chỉ nghĩ đến tiền tài và lợi ích, nhưng thật may là Thư không như họ, tàn nhẫn ác độc, như vậy nó cũng đã đủ vui và đủ để chăm sóc cho đứa em của mình cho thật tốt.

.
. .
.

Nó nằm trên giường gác tay lên trán suy nghĩ, làm sao mà mình vô được nhà của họ, mình cũng đâu biết phong bì được giấu ở đâu mà lấy, người dễ tiếp cận nhất chỉ có Thư, không lẽ nhờ em ấy sao? Như vậy sẽ liên lụy cô bé, phải làm sao đây?

Reng...Reng...Reng...Số của Khánh Du, anh ấy gọi có chuyện gì hả ta?

“Em nghe nè anh”

[A Tuyết Nhi, anh nghe bác gái kể là Ba em bị mất gì hả? Quan trọng lắm phải không?]

Zing Blog

“Dạ, em đang nghĩ họ lấy nó nhằm mục đích gì”

[Anh nghĩ họ lấy chắc...để...chắc muốn gia đình em lâm vào đường cùng, mà Ba em gây thù với ai hả?]

Nó lắc đầu “Đâu, Ba em trước giờ có ai là thù đâu, nhưng em nghĩ...họ nhắm vào em”

[Sao em nói vậy? Em biết ai lấy nó sao?]

“Chính là Ba Thư, ông ta có thù với Ba ruột em, vợ ông ta chính là Mẹ em, chắc hẳn lấy phong bì để uy hiếp em”

[Sao em biết?]

“Vì...em nghĩ bà ấy muốn nhận lại em nhưng em không chịu và tỏ ra lạnh lùng, có thể là lí do đó”

[Anh chưa biết nhiều về chuyện này, mai anh em ta gặp nhau, em kể cho anh rồi 2 ta cùng nghĩ cách]

“Dạ được, em cúp máy đây, anh ngủ ngon”

[Ồ ngủ ngon]

Sáng hôm sau nó và Khánh Du gặp nhau, nó kể lại chuyện cho anh nghe, nghe tới nghe lui cũng thấy chóng mặt huống chi người trong cuộc.

“Anh chả hiểu gì hết, em tóm tắt lại đi”

“Lần thứ 3 rồi đó anh à”

Khánh Du gãi đầu “Tại...chuyện phức tạp nên...hihihi”

Nó thở dài “Haizzz tóm lại là...bà ấy bỏ Ba con em và Ba em đến đó...mắng bà ấy nên gây thù ông ta nên Ba em mới đưa em cho gia đình Lục nuôi dưỡng và Ba em là tài xế cho họ. Khi em lớn, gia đình Thư mới tìm em về, lúc đó họ ở Mỹ nên tới tìm ông nội, vì ông không chịu nói em ở đâu nên bà qua đời, cuối cùng em gặp Thư và như vậy đó”

Anh thở dài “Đúng là quá phức tạp, anh chưa hiểu lắm nhưng cũng sơ sơ, vậy thì em nghĩ sao?”

“Em định sẽ...tới đó lấy lại”

Khánh Du bật dậy “Không được, quá nguy hiểm, ông ta là trùm xã hội đen, là TRÙM đó, sao em không nghĩ hậu quả khi lấy được? Thế nào họ cũng ép em cho coi, em không sợ sao? Trong lễ đám cưới bà ta đã không đồng ý cho em cưới Thiên Vũ rồi, còn nói em phải lấy Minh Lâm, anh nghe mà còn sôi cả máu”

Nó mỉm cười “Vì gia đình nên em phải làm thế thôi, anh ủng hộ em chứ?”

Anh ngồi chống tay nhìn nó 1 hồi “Thôi được, nếu em muốn vậy thì anh không cản, anh sẽ cùng đi với em”

“Cảm ơn anh Khánh Du”

“Nhưng em phải kí vào giấy kết hôn bí mật với Thiên Vũ đi, nếu như lấy được thì lỡ bà ấy có bắt em cưới Minh Lâm thì cũng còn đường thoát chứ”

Nó gật gật “Chắc chắn họ sẽ làm thế, nhiều khi còn hơn nữa, em sẽ nghe lời anh, em nhờ anh lo vụ này nha”

Khánh Du giơ tay oke rồi cười.

Chiều đến, Khánh Du đặt tờ giấy kết hôn lên bàn ọi người xem để làm chứng ấy mà.

“Tụi con chắc muốn đăng kí kết hôn chứ?” – Mẹ hấn

Nó im lặng không trả lời, hấn cười “Mẹ à, không phải Mẹ muốn Nhi là con dâu mình sao?”

“Bà, để tụi nó quyết định, tụi nó lớn rồi, từ nay chúng ta sẽ có 1 đứa con gái nữa”

Nó mỉm cười “Cảm ơn mọi người, cảm ơn anh, Thiên Vũ!”

Hấn kí tên xong rồi đưa nó, nó e dè có nên kí hay không, cuối cùng nó đưa bút vào giấy kí thì điện thoại nhà reo lên. Mẹ nó bắt máy nghe “Alô, nhà họ Lục nghe”

[Thư có phải là bà Lục không?]

“Dạ phải”

[Chúng tôi là cảnh sát, ông Lục Nhân đã xảy ra tai nạn, khi đến bệnh viện nạn nhân đã tử vong, mời bà đến bệnh viện xx để nhận thi thể]

“Cái gì?”

Điện thoại trên tay rớt xuống, cả nhà đều nhìn bà, Mẹ nó lên cơn thổ gấp, Tuệ lại nghe thì lập tức thông báo ọi người cùng nhau đến bệnh viện.

.
. .

Ba nó tay chân lẩy bẩy “Ba ơi, Ba, Ba mở mắt đi, làm ơn đi”

Mẹ nó khóc sụt sùi (tất cả đều khóc) “Ba ơi, Ba tỉnh lại đi”

Nó đi lại ngồi bên giường “Ông nội, sao ông bỏ con? Tại sao vậy?”

Cảnh sát đi vào “Xin lỗi đã làm phiền”

Thy đi lại “Xin hỏi là sao lại xảy ra tai nạn vậy?”

“Lí do là xe đứt thắng, lúc đó xe tải đi lại tông vào và xảy ra tai nạn”

“Ông có chắc là không ai cắt thắng chứ? Ông phải điều tra cho rõ đi, tôi không muốn ông củq Nhi chết oan”

“Được” Cảnh sát đi khỏi, thật kì lạ đúng không? Lúc lễ cưới của nó thì ông Trần chết, giờ khi nó và hấn đăng kí kết hôn thì ông nó lại chết. Chắc hẳn phải có người làm, không thể trùng hợp như vậy. Họ làm vậy có lí do gì chứ? Thật đáng nghi cho ông ấy.

Zing Blog

Zing Blog

99. Chương Nốt Nhạc Thứ 97 : Kế Hoạch Bắt Đầu

Thế là có thêm 1 nỗi buồn, sao nhà nó lại ra như vậy chứ? Có phải do nó không?

“Tuyệt Nhi đừng buồn nữa”

Tina, con bé mà nó quen khi đi dạo công viên, con bé chỉ mới 2 tuổi, thay vì kêu bằng chị thì bé lại kêu tên rất thân mật.

Nó vuốt má cô bé “Chị không buồn nữa chị không? Em đi với Mẹ à?”

Tina cười gật đầu “Mẹ em đang kia”

“Vậy sao, em qua chơi với Mẹ đi”

Cô bé lắc đầu ngồi cạnh nó “Nhi Nhi có chuyện buồn hả? Kể cho Tina nghe đi”

Nó thật sự không giấu nổi, nó đang hỗn loạn “Tina có muốn nghe kể chuyện không?”

“Dạ muốn”

Ánh mắt nó xa xăm “Chuyện kể về 1 cô bé sao chổi, cứ hễ ai quan tâm chăm sóc cô thì họ cũng đều phải từ bỏ thế giới này, cô bé khiến ông bà và Ba mình ra đi chỉ vì họ quan tâm cô nên đã bị người xấu hãm hại”

Nước mắt nó rơi, Tina nắm tay nó “Nhi Nhi đừng khóc mà, Tina sẽ buồn lắm”

Nó ôm cô bé mà khóc, nó đang tự trách mình, nó đúng là sao chổi, nó đã hại chết ông bà và Ba ruột mình, tất cả là tại nó.

Nó về nhà thì nằm dài ra giường, hiện giờ nó đang rất lo, không biết nạn nhân tiếp theo sẽ là ai nữa, có khi nó nên đi cho rồi. Bên ngoài cũng chẳng khác hơn, đang rất im lặng và nỗi buồn vây quanh mọi người, tình trạng này là không ổn rồi. Khánh Du phá tan thành bầu không khí “Dạo gần đây...có nhiều chuyện xảy ra quá”

Nhỏ gật đầu tán thành “Phải, người buồn nhất có lẽ..là Nhi”

Ba nó lên tiếng “Tôi nghiệp con bé, chắc giờ nó đang nằm khóc. Thy à, con vô xem nó như thế nào rồi”

Nhỏ gật đầu rồi lên phòng nó. Cốc...Cốc...Cốc...Nó ngồi dậy đi ra mở cửa “Thy, vào đi”

Nhỏ ngồi xuống giường cạnh nó “Nếu muốn khóc thì Nhi cứ khóc đi, không sao đâu, đừng cố gắng chịu một mình”

“Giờ có khóc thì làm được gì chứ? Tất cả đều quay lại được, Nhi đang nghĩ, có lẽ mình chính là sao chổi của mọi người”

Nhỏ nắm tay nó “Đừng nói vậy chứ, Nhi là người tốt nhất mà Thy từng gặp đó, Nhi không phải là sao chổi đâu”

Nó thở dài “Thật sự là...Nhi muốn rời khỏi đây, rời khỏi nơi đây sự đau khổ này”

Nó không biết nói gì hơn, thật sự là nó ngoài mặt cứng cỏi nhưng bên trong thì rất nhiều sự đau khổ, điều này chỉ có nó mới hiểu được.

Ngày hôm sau, nó và Khánh Du đang vạch ra sơ đồ để “đột nhập” vào nhà Thư, nhà họ bố trí thật phức tạp, có rất nhiều kẻ gác, kết cấu cũng như ngăn tủ, thật sự rất nhiều chỗ để giấu.

“Trời, sao anh lấy được cái này vậy?” - Nó ngạc nhiên

“Em nghĩ anh là ai? Anh là Nam Khánh Du đấy nhá, em nên nhớ kĩ tên của anh”

“Tự hào dữ hen, nhưng mà...sao đột nhập được đây? Có rất nhiều lối vào, chắc chắn nhà họ sẽ có vệ sĩ, em từng đến nên biết mà, cầu hơn 20 người chứ không ít đâu”

Khánh Du suy nghĩ rồi búng tay “Có cách, bây giờ đợi tối đến em đi đường này vào, còn anh đường kia, đám vệ sĩ đó chắc không làm em sợ chứ?”

Nó đánh đùa Khánh Du “Anh nghĩ sao vậy? Ma em còn không sợ nói chi vệ sĩ, cùng là người như nhau cả, có gì mà sợ? Chỉ sợ ta bị đánh bẹp dí kia, lúc đó là nhập viện, mà có khi họ chặt ta ra từng khúc rồi đem cho chó sói ăn hoặc là ném xuống biển, hay là họ sẽ nấu ta lên rồi ăn thịt”

Khánh Du rợn gáy “Em nói thấy ghê quá, anh cần suy nghĩ lại”

“Quân tử nói phải giữ lời. Anh nói với em sẽ giúp em cơ mà, sao giờ đã sợ mất dép vậy hả? Con trai mà nhất cây vậy trời”

Khánh Du vò đầu bứt tóc lắm nhảm “Biết vậy khỏi nói cho rồi”

Nó hung dữ “Anh nói gì đó? Nói lớn lên, anh tưởng em không nghe hả?”

“Anh có nói gì đâu nà, thôi tập trung vào, nãy nói đến đâu rồi ta?” – Anh đánh trống lảng

Nó nhắc lại “Đến lúc anh đột nhập vào lối này”

“Ồ, chúng ta vào rồi thì hạ bọn đó rồi vô nhà lục tung lên tìm phong bì”

“Mà Ba Thư ở bên Mĩ cơ mà”

Anh chê bai “Em dở quá, ông ta về đây rồi mà không biết, dở ẹc, tối nay còn tổ chức cái gì đó đó, cả nhà ông ta đều đi, chúng ta có cơ hội vào tối nay”

“Vậy sao, vậy thì tối nay ta chuẩn đi hen”

Bên phía Thư thì đang cãi nhau gay gắt, Thư dò hỏi phong bì đó thì ông vui vẻ trả lời, đến câu “Ba ơi, Ba để đâu vậy ạ?” thì cô liền bị Mẹ mắng cho không còn gì, bà quyết định cho cô ở nhà để khỏi gây phiền trong bữa tiệc tối nay.

Cô ngồi trong phòng bứt lông con gấu “Tức quá, mới hỏi có 2 câu thì bị chửi, thật là số mình nhỏ, không giúp được chị Ly rồi. Aishhh, tức quá”

“Khánh Thư, đừng la hét nữa, im lặng đi” – Bà ta

Cô chán nản thở dài “Thế mà la hét gì trời? Mà sao Mẹ nghe được vậy kìa? Haizz”

Tối đến, Ba Mẹ Thư đi hết, mặc dù có gọi cô ra nhưng Thư cố ý như không nghe rồi khóa cửa phòng lại. Đợi khi họ đi thì cô mới mở cửa ra, định ra ngoài tìm nó thì vệ sĩ cản lại “Thưa tiểu thư, bà chủ dặn tôi là không được cho tiểu thư đi đâu hết”

Thư tức giận “What? Mấy người dám không cho tôi đi à? Có tin tôi nói với Ba đuổi việc mấy người không?”

“Tùy ý tiểu thư, mời cô vào trong nhà”

Cô dậm chân rồi đi vô nhà “Tức, tức đến trào máu, đã đi dự tiệc thì cũng nên ình ra ngoài chơi chứ? Aishhh”

Nó và Khánh Du toàn thân đều đen, bịt mặt kín mít, theo như kế hoạch, anh và cô làm theo kế hoạch, quả nhiên...chưa bị phát hiện, lợi thế là trời tối, đồ đen, sao mà thấy được? Nó và anh vô nhà thành công nhưng Thư đang ngồi ở phòng khách nên làm sao tìm được?

Thư đứng dậy vào phòng thì liền thấy họ, nói không lời luôn, nó liền chạy lại bịt miệng cô “Chị đây, Khánh Ly nè”

Thư gạt đầu, nó thả cô ra “Sao 2 người...vào được?”

Khánh Du bình thản “Trào rào chứ đâu, mém rách áo”

Nó đánh anh “Bớt giỡn đi anh, em có biết phong bì để đâu không?”

Thư ủ rũ lắc đầu “Không những không biết còn bị mắng nữa, em xin lỗi”

Nó vỗ vai Thư “Không sao đâu, tụi chị kiếm được không?”

Thư gạt đầu “Em tìm phụ cho, anh chị vào phòng Ba Mẹ em tìm đi”

“Oke”

Nó và anh vô phòng Ba Mẹ Thư tìm phong bì, cũng như lúc ở nhà, có tìm cũng vô ích, chẳng thấy đâu.

“Không thấy, Ba em giấu kĩ thật, có khi đem theo luôn không chừng” – Khánh Du

Thư thở dài “Biết nga Mẹ sẽ đề phòng em mà”

“Nói ra thì bà ấy không tin vào ai cả, bà ấy thuộc dạng người độc đoán” – Nó

Thư tán thành “Phải đó ạ, bà ấy mắng chửi em thậm tệ”

Lúc đó, đột nhiên 1 thằng vệ sĩ bước vô nhìn thấy nó và anh, lập tức la to “Mấy người là ai?”

Khánh Du quăng tách trà vào mặt hắn làm bất tỉnh, 2 thằng khác đi vô, may al2 trốn kịp “Có chuyện gì vậy tiểu thư?”

Thư tức giận “Anh dám sàm sỡ tui, tui tự vệ mà, lôi ra ngoài đi”

“Dạ”

2 thằng lôi thằng đó ra ngoài, nó và Khánh Du ló đầu ra thở phò, anh giơ tay khen ngợi “May thật, em diễn kịch hay ghê á”

“Dĩ nhiên, em mà, anh chị về đi, mắc công lắm, em sẽ hỏi Ba em xem thử”

“Nhớ cẩn thận”

“Dạ, anh chị đợi em tí”

Thư đi ra ngoài “Nè, hồi nãy tui thấy có cái bóng lướt qua đây đó, mấy người đi xem thử đi, lẹ lẹ đi”

“Dạ”

Họ đi khỏi, Thư kéo nó và anh ra mở cửa cho họ đi rồi vô nhà như không có gì xảy ra”

100. Chương Thông Báo

Chào mọi người ợ, chủ nhật này tác giả về Nha Trang chơi nên không thể viết truyện được, mong mọi người thông cảm. Xin hứa vô đây sẽ đăng lên ọi người ạ. Cảm ơn mọi người vì thời gian qua đã xem và ủng hộ ình, mình thật hạnh phúc khi lướt xem đã tăng lên và những lời khen của mọi người, thật sự là cảm ơn. Và cũng mong là bộ truyện tiếp theo của tác giả cũng sẽ được mọi người ủng hộ, cảm ơn ạ.

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc và tràn ngập yêu thương.

Thân.

Tác giả Yuhee

101. Chương Nốt Nhạc Thứ 98 : Anh Xin Lỗi

Thế là thế nào đây? Lướt cả buổi tối cũng không thấy phong bì nằm ở đâu, ông ta có thể để ở chỗ nào cơ chứ? Chẳng lẽ đem theo bên mình à?

“Tuyệt Nhi, em nghĩ sao?” - Khánh Du nghiêm túc

Nó đập bàn “Chẳng lẽ ông ta đem theo? Anh có nghĩ như vậy không?”

Anh nhún vai “Ai biết đâu nè, nhưng...cái đó quan trọng lắm à?”

“Đối với gia đình thì rất quan trọng, còn ông ta thì...em không biết”

“Hay ông ta muốn trả thù?”

Nó nhú mày “Trả thù???”

“Em nghĩ thử coi”

Nó suy nghĩ hồi lâu nhưng không tìm được câu trả lời, không lẽ ông bà nội không nói cho ông ta là nó đang ở đâu nên ông ta đối phó chủ yếu vào nó sao? Lấy gia đình làm mồi nhử thì đúng thật ai cũng sẽ sa lưới, mà đáng ra gia đình mình đối phó ông ta vì giết bà mới đúng, thật kì lạ.

Ở trong phòng, nhỏ đang suy nghĩ nát óc về vụ tai nạn của ông thì chuông điện thoại reng lên “Alô”

[Thư cô Phương Thy, vào ngày ông Lục Nhân bị tai nạn, trong hộp đen xe ghi lại được là có một cô gái đi ngang qua và có vài điểm đáng nghi]

“Ngoài cái đó ra, cảnh sát mấy người có tìm được gì không?”

[Chúng tôi tìm trong ngăn xe có một bức thư, không có tên người gửi nhưng có tên người nhận]

“Là ai?”

[Lục Tuyết Nhi]

Nhỏ bắt ngờ, nó thì có liên quan gì cơ chứ? Sao cứ nhắm vào nó vậy kia? Người đó là ai? Cô gái đó là ai? Có liên quan gì không?

Nhỏ nằm ườn ra giường “Cô gái đó là ai chứ? Ai là người gửi thư vậy ta? Sao mà cứ nhắm vào Tuyết Nhi vậy kia? Phức tạp quá, cơ mà phải giúp mọi người”

Nhỏ tự quyết tâm thì anh ta vào phòng “Thy, ông Nhi qua đời rồi, cô ấy có sao không?”

“Chắc có, Nhi thương ông là thế, mà dạo này anh đi đâu mất tâm mất tích vậy?”

Anh ta thở dài “Đi khỏi nơi đau khổ và phần bội này, những người anh tin tưởng...lại làm anh đau”

Nhỏ im lặng, nhỏ thừa biết anh đang nói mình, kế hoạch chia rẽ hần và nó đang tốt đẹp thì nhỏ lại từ bỏ vì Khánh Du, từ bỏ vì tình yêu của mình và vì nó.

“Anh hai, Tuyết Nhi chỉ yêu mỗi Thiên Vũ, anh từ bỏ đi được không? Em biết hơi khó khăn nhưng làm ơn đi, em xin anh đó”

Anh ta thọc tay vào túi rồi rời khỏi phòng, nhỏ hơi thất vọng về mình, không phải tại nhỏ mà giờ thành ra vậy sao?

Ding...Dong... Hương chạy ra mở cửa, đúng hơn là nhận thư, là bức thư trong xe mà hồi nãy cảnh sát nói.

“Tuyết Nhi, thư của em nè” - Hương đưa cho nó, nó cầm lấy “Của ai vậy ạ?”

Hương nhún vai rồi vô bếp làm tiếp công việc, nó mở thư ra đọc rồi mở cửa chạy đi.

Hần và Tú Tuệ đến nhà thì không có nó, Tuệ hỏi Hương “Nhi đâu rồi chị?”

“Nó đi đâu chị cũng không rõ, Nhi đọc thư xong thì chạy đi à”

“Dạ” - Cô và hần cầm thư lên đọc

”Chắc cho rất sốc khi ông cô chết và không hiểu vì sao ông ta có mặt ở đây đúng chứ? Và cái phong bì đó, cô muốn biết nó ở đâu chứ? Đến địa chỉ này cô sẽ tìm được câu trả lời.

Địa chỉ : XXXXX”

Đúng thật đọc xong hần và Tuệ chạy đến tìm nó. Hiện giờ, nó đang đối mặt với nguy hiểm, đối diện nó bây giờ là 1 người đeo mặt nạ, là con gái.

“Cô nói đi, cô biết gì về chuyện đó?” - Nó nghiêm túc

Cô ta cười “Tôi biết mọi thứ, mọi chuyện của cô...tôi biết rõ như lòng bàn tay”

“Khỏi phải nói nhiều, vô thẳng vấn đề”

Cô ta đi vòng vòng “Đúng là Lục Tuyết Nhi, à không phải, Trần Khánh Ly chứ nhỉ? Tính tình ngay thẳng, tốt bụng ngoan hiền, Trần Diệu Minh đã chết trong đám cưới con gái mình, thật tội nghiệp.”

Nó lạnh lùng “Chuyện của tôi, cô đừng đào bới”

Cô ta cười khoái chí “Hahaha, Trần Khánh Ly, cô muốn biết mọi thứ chứ gì? Cô...đi hỏi Diêm Vương đi”

Cô ta móc súng ra bắn vào nó, may mà Tú Tuệ quăng cục đá trúng tay cô ta, cả 2 chạy lại chỗ nó “Em có sao không?” - Hấn

Nó lắc đầu, “Sao 2 người đến được đây?”

Tú Tuệ vội vàng “Để sau đi”

Cô ta cầm súng lên chĩa về hướng nó và bắn, tiếng súng vang lên, máu tươi chảy ra, hấn ngã xuống đất.

“Thiên Vũ” - Nó ôm lấy hấn

Hấn đỡ đạn cho nó và rút cuộc hấn bị bắn...mém ngay tim. Cô ta bắn 1 phát và Tuệ đã đỡ, xượt qua tay, cô ta định bắn nữa thì Minh Tuấn đạp 1 phát, đánh 1 cái rồi giựt khẩu súng chĩa vào cô ta.

“Cô dám đi thì tôi dám bắn, tin không?”

Cô ta im lặng, nó đang khóc sưng mắt cả lên “Thiên Vũ, anh đừng nói nữa, em đưa anh đến bệnh viện”

Hấn lắc đầu “Tuyệt Nhi, nghe lời anh, em sẽ tìm được câu trả lời”

Nước mắt nó rơi như mưa, tay nó dính đầy cả máu, Minh Tuấn vì lo nhìn nên bị cô ta đạp 1 phát rồi chạy đi, mọi người nhanh chóng đưa hấn tới bệnh viện.

Nó đứng bên ngoài đầy lo lắng, nhỏ cũng không thua kém gì, mặc dù từ bỏ hấn nhưng nhỏ vẫn còn yêu hấn, Khánh Du nhìn mà đau lòng. Bác sĩ đi ra, nó liền chạy lại “Anh ấy sao rồi bác sĩ? Anh ấy như thế nào?”

Bác sĩ thở dài “Bệnh nhân mất máu nhiều, nguy hiểm là rất cao vì đạn nằm gần ngay tim”

Nó như không tin vào tai mình, nó như nổi điên lên “Không, còn cách nào không bác sĩ? Có cách mà, nhất định phải có, phải có c...”

Nó xỉu luôn, cả đám lật đật đưa nó vào phòng nghỉ ngơi, Tú Tuệ không đi theo mà đứng đó nói gì đó với bác sĩ.

Nói ra thì nó thật xui xẻo, Ba mất trong lễ cưới, ông mất khi nó và hấn đăng kí kết hôn, bây giờ vì cứu nó mà hấn từ bỏ sinh mạng. Tất cả là tại nó đúng không? Chính nó đã giết họ, chính nó.

Tú Tuệ kéo nhỏ ra 1 chỗ xì xầm, nhỏ ngạc nhiên “Không sao thật à?”

Tuệ gạt đầu “Đừng cho ai biết kể cả Nhi”

Thy đồng ý, Tuệ vô phòng thăm nó, nhỏ đứng ngoài đang cảm thấy kì kì “Sao mình khó chịu vậy ta? Đã là bạn gái Khánh Du mà mình còn mơ tưởng, thật là. Hoàng Phương Thy, phải quan tâm Khánh Du hơn, nhất định mày sẽ làm được”

Tự khống chế mình rồi nhỏ cũng đi tìm Khánh Du, ở đằng xa, cũng là cô gái đó đứng cười nửa miệng “Hoàng Phương Thy, Lục Tuyệt Nhi, tôi sẽ khiến 2 người như lúc ban đầu, đối phó nhau chỉ vì 1 thằng đàn ông.”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (97)

Nguồn Zing Blog

102. Chương Nốt Nhạc Thứ 99

Nốt nhạc thứ 98

“Tuyệt Nhi, anh yêu em” - Hấn nắm tay nó

Nó mỉm cười “Em cũng yêu anh”

Nó và hấn ôm nhau dưới hoàng hôn, khung cảnh rất lãng mạn và bình yên, bỗng nó thấy hấn dần xa, nó cố chạy theo với tay hấn nhưng không được, hấn đi xa nó rồi, hấn bỏ nó lại một mình.

“THIÊN VŨ” - Nó tỉnh dậy sau cơn ác mộng đó, trán nó thấm ướt mồ hôi, nó cũng đã rơi nước mắt, sự thật là sự thật, nó không thể chối bỏ, nó ôm đầu khóc “Thiên Vũ.”

Đối với nó, đây là cơn ác mộng khủng khiếp, nó chỉ ước sao mình chưa từng tồn tại, như thế thì không ai phải chết.

“Ông bà nội, Ba, Thiên Vũ” - Nó khóc “Tại con mà mọi người ra đi, tại con cả, tại con” - Nó tự trách mình Tú Tuệ đi vào thấy nó như thế cũng thật tội nghiệp “Tuyệt Nhi”

“Chị” - Nó ôm chầm lấy Tuệ, cô vỗ lưng nó “Em bình tĩnh, chị có chuyện muốn nói”

Nó thả Tuệ ra, gạt nước mắt “Chuyện gì?”

Tuệ nghiêm túc “Chuyện là...chị muốn em đi du học, chẳng phải em thích thiết kế thời trang sao?”

Nó khó hiểu “Sao chị lại muốn...”

Tuệ cười “Chuyện đó em không cần biết, cứ nghe lời chị, em sẽ tìm được câu trả lời”

Nó do dự “Nhưng Thiên Vũ vừa mới mất, chắc chắn Ba Mẹ anh ấy không chịu nổi đâu”

Tuệ nắm vai nó “Chúng ta sẽ qua đó thăm hỏi họ rồi xuất phát”

“Khi nào?”

“Thứ 7 tuần này” Tuệ chắc chắn, nó thở dài “Được”

“Tốt lắm” Cô đi khỏi, nó đứng lên cầm tấm hình nó và hấn xem, thật sự nó muốn quay lại thời gian đó

.
. .

Hôm nay nó và Tuệ đến thăm Ba Mẹ hấn, Mẹ hấn khóc rất nhiều, thấy nó bà không những không đuổi đi mà còn hỏi thăm khiến nó ray rứt trong lòng.

“Con đi là đúng, rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi nguy hiểm và đau buồn này” - Ba hấn

“Dạ con biết nhưng con không nỡ, làm sao mà con đi khi mọi người như vậy chứ? Tại con mà ra, con phải có trách nhiệm, con phải gỡ nút thắt do con gây ra” - Nó

Mẹ hấn cầm tay nó “Tuyệt Nhi, không phải lỗi của con, đừng tự trách, thằng Thiên Vũ biết sẽ buồn, cả ông bà và Ba con nữa”

Nó gượng cười “Dạ, con nhất định sẽ làm được”

Cả gia đình đưa nó ra sân bay, nó phải cố gắng lắm mới không khóc, nhiều chuyện xảy ra quá, nó thật sự phải đi để ọi người an toàn. Tạm biệt!

Chuyến bay cất cánh, nó ngồi nhìn ra cửa sổ, hình bóng mọi người lại ủa về, giọt nước mắt lăn dài trên má, nó lấy tay quệt đi rồi tựa đầu vào gối nhắm mắt lại. Nó không biết rằng anh ta cũng trên máy bay này chủ yếu là theo nó.

Trong một quán cafe, Tú Tuệ đang ngồi nói chuyện với một người từ trên xuống dưới bịt kín mít, Tuệ thở dài “Dạo này Tuyệt Nhi suy sụp lắm, tội nghiệp”

Người kia tựa vào ghế “Chúng ta nên hoàn thành phi vụ này càng sớm càng tốt”

Tuệ gật đầu “Chị đã gắn thiết bị theo dõi vào ông ta, chính ông ta sẽ cho chúng ta biết nó nằm ở đâu”

“Phong bì xanh đó thật sự quan trọng, chúng ta phải cố lấy được nó”

“Còn một chuyện nữa, Tuyết Nhi sang Pháp không được cho ai biết”

“Em biết rồi”

“Chuyến bay M30 chuẩn bị đáp xuống sân bay, các hành khách hãy thắt dây an toàn. Xin nhắc lại chuyến bay....” - Giọng cô tiếp viên vang khắp khoang

Trong phút chốc máy bay đã đáp xuống, nó gỡ dây an toàn ra rồi cầm vali bước ra, ánh mắt nó xa xăm nhìn về chân trời, nó đã hạ quyết tâm sẽ trở thành con người khác, mạnh mẽ hơn, cứng rắn hơn và sẽ hướng về tương lai tươi đẹp. Vừa mới bước đi thì có 2 người mặc đồ đen đến chỗ nó cúi chào

“Thưa cô là Lục Tuyết Nhi?”

”Phải, có chuyện gì? Mấy người là ai? - Nó hỏi

“Chúng tôi là người của cô chủ Tú Tuệ, cô ấy dặn chúng tôi đưa cô về nhà”

Nó hơi nghi nghi, vì thế lực của ông ta (Ba Thư) cũng đâu có thua ai, còn lại là trùm xã hội đen nữa chứ, chuyện của nó chỉ cần ông ta búng tay là có ngay chứ gì đâu, phải cẩn thận.

Nó lạnh lùng “Sao tôi tin được?”

“Cô có thể gọi điện hỏi cô chủ”

Nó mở điện thoại lên thì có 1 tin nhắn thoại của Tú Tuệ “Tuyết Nhi em đến nơi chưa? Có gặp người của chị không? Nếu có thì hãy đi theo họ, chị đã mua cho em 1 căn nhà gần trường cho em rồi đó. Ở đó em nhớ giữ sức khỏe, đừng để bệnh nha.”

Nó để điện thoại vào túi, gương mặt lạnh lùng vẫn không “bay” đi, tên vệ sĩ lên tiếng “Để tôi cầm, mời cô lên xe”

Nó để vali cho 2 tên vệ sĩ rồi đi lên xe, nó nhìn ra cửa sổ thở dài rồi tựa vào ghế “Khi nào mình về lại nước đây? Mọi người, hãy đợi Tuyết Nhi, Tuyết Nhi hứa sẽ thành nhà thiết kế nổi tiếng. Hãy chờ Tuyết Nhi.”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (98)

Nguồn Zing Blog

103. Chương Nốt Nhạc Thứ 100

Về đến nhà, nó bước xuống nhìn ngó xung quanh, 1 đám người từ trong đi ra xếp hàng cúi đầu chào nó, nó cúi đầu chào lại “Chào mọi người”

Bà quản gia cười “Mời tiểu thư đi theo tôi lên phòng”

“Dạ” - Nó đi theo bà quản gia, tên vệ sĩ cầm vali lên đi theo nó

Bà quản gia mở cửa phòng ra “Đây là phòng của cô, có gì thiếu cô cứ nói để chúng tôi mua cho cô, đừng ngại”

Nó cười “Dạ, con cảm ơn”

Tên vệ sĩ đặt vali xuống “Có muốn đi đâu thì cô cứ nói chúng tôi”

“Được, cảm ơn” - Nó đóng cửa lại rồi đi ra mở cửa sổ đứng đó nghĩ vu vơ “Ông bà, Ba, Thiên Vũ, Tuyết Nhi sẽ cố gắng hết sức”

Bên phía anh ta đang âm u một bầu trời tối, mặt anh ta lạnh như tờ không nói lấy một câu khiến đám người làm lo sợ đến xanh mặt “Các người đi là việc của mình đi”

“Dạ” - Tất cả nhanh chóng quay về công việc của mình, thật ra anh ta qua Pháp có nhà để ở một cách nhanh chóng như vậy là do đây là nhà để khi anh ta cưới vợ thì sang đây lập nghiệp rồi sinh sống luôn thể, nhà thì từ trong ra ngoài toàn màu đen đỏ, nhìn ôi mà kinh khiếp. Tay anh ta lướt qua tấm hình của nó “Lục Tuyết Nhi, em sẽ là của anh, nhất định”

Reng...Reng...Reng...(điện thoại kờ)

“Anh gọi cho tôi có chuyện gì?” - Anh ta lạnh lùng

[Có, chuyện thằng Thiên Vũ, nó đã chết thì không phải dàn dựng nữa nhưng Phan Tú Tuệ, cô ta không thể không cảnh giác]

“Tôi chỉ muốn Thiên Vũ chết, còn cô ta, tôi không quan tâm, tùy anh nhưng tôi sẽ không giết cô ta”

[Có vẻ anh muốn gỡ bỏ sự hợp tác này thì phải?]

Anh ta cười khẩy “Có thì sao mà không thì sao?”

Anh ta cúp máy không cho Khải Minh nói thêm gì, cất tấm hình nó vào túi áo rồi thả người nằm xuống ghế. Bên phía Tú Tuệ đang căng thẳng, họ đã tìm được nơi cất giấu phong bì, là trong căn phòng bí mật của công ty Ba Thụ, nơi đó có rất nhiều vệ sĩ canh gác. Tú Tuệ, Khánh Du, Minh Tuấn và người mặc áo đen đang ngồi tụ lại bàn bạc.

“Nơi này có rất nhiều vệ sĩ, khi chúng ta hạ được bọn họ còn phải tìm được chìa khóa và mật mã để mở” - Tú Tuệ

Khánh Du chống tay suy nghĩ “Bọn họ chắc chắn không phải dạng vừa”

Minh Tuấn lắc đầu “Phải có kế hoạch kĩ càng mới mong lấy được và chỉ được thành công không được thất bại”

Người áo đen nhú mào “Phi vụ này (phi vụ cơ đấy) cần chuẩn bị thật tốt, mọi người hãy đến đúng giờ, hẹn tại cổng sau công ty của ông ta”

Tất cả đồng thanh “Được”

Zing Blog

104. Chương Nốt Nhạc Thứ 101

Tối đến, Khánh Du, Tú Tuệ, Minh Tuấn và người áo đen trà trộn vào công ty, cả bọn lén la lén lút, đứng như Tú Tuệ nói, ở đây có rất nhiều vệ sĩ canh gác.

“Làm sao vô đây? Ở đây đã đông, chắc chắn trong tầng hầm còn đông hơn. Tụi em ai cũng biết võ, chị Tú Tuệ đâu biết thì sao vô được?” - Khánh Du

Tú Tuệ đưa ra sáng kiến “Mọi người vô trước đánh đám gì đi, chị sẽ đi tìm chìa khóa trong phòng ông ta”

“Oke” - Bọn họ dụ đám vệ sĩ cho Tuệ đi, cô lần mò tìm phòng ông ta, tối thui mà lại không bóng người, cô lại sợ ma mới ác chữ “Nơi quái quỷ gì đây trời? Ghê quá đi, để coi phòng ông ta ở đâu”

Cô lấy bản đồ công ty ra xem, phòng ông ta nằm trên tầng cao nhất, dãy cuối cùng và phòng cuối cùng, cô cất bản đồ vô rồi đi thang bộ lên vì lí do nếu đi thang máy sẽ bị phát hiện ngay “Ồi mẹ ơi mỗi chân quá, chừng nào tới đây trời?” (5 tầng nữa là tới à)

Bên Khánh Du thì đã hạ được bọn họ, tổng cộng có 10 thằng, mà ở đây có 3 người nên cũng không sao, Minh Tuấn ngáp dài ngáp ngắn “Buồn ngủ chết mất”

Khánh Du cười “Ai kêu anh không chịu ngủ, khi hợp xong thì ngủ đi, như em với Thiên Vũ nè, có sao đâu”

“Đúng rồi, 2 người hay quá, đi bàn bạc với 3 người xong anh có được ngủ đâu, trông con em nó quậy bà cổ, mệt thấy luôn, mà dù Thiên Vũ nó không ngủ thì nó cũng có Tuyết Nhi để làm động lực rồi”

“Lần này giả chết em khiến cô ấy khóc rất nhiều, chỉ mong thành công tìm được câu trả lời và phong bì cho cổ, em chỉ có thể làm thế” - Hấn

Tình tình tình tang, chuyện là như vậy nè, sở dĩ hấn còn sống là nằm trong kế hoạch của Tú Tuệ cả. Hôm đó khi hấn bị bắn thì chỉ mém ngay tim thôi đúng hơn, lúc vào bệnh viện bác sĩ nói là mất máu nhiều và có nguy cơ mất mạng, lúc đó Khánh Du đứng sau lưng nó nên đã đánh cho nó ngất xỉu, Tú Tuệ đã “thông đồng” với bác sĩ để lừa nó, ngoài nó ra thì ai cũng biết hấn bình an trừ những người không nên biết. Kế hoạch ày nhằm mục đích giúp nó lấy lại phong bì và giúp nó tìm ra những đáp án.

“Tuyết Nhi mà biết thì sẽ cảm động lắm đây mà cũng sẽ giận em vì đã giấu nó” - Tú Tuệ từ đâu chui ra

“Em tìm xong rồi hả? Chìa khóa đâu?” - Minh Tuấn

Cô thở dài “Không có trong đó, tìm cả buổi em đâu có thấy”

Khánh Du như nổi điên “Trời ơi là trời, tức muốn đập đầu vô tường”

Hấn thản nhiên “Bực là phải, chị ấy sao tìm được chìa khóa khi nó được để trong kia chứ?” - Hấn chỉ vào cái hộp nhỏ đằng kia, trong đó để chìa khóa đây nhưng phải mở được mật mã đã

“Ô hay tuyệt vời, Tú Tuệ, chị giỏi mò mật mã thì chị làm đi” - Khánh Du đẩy qua cho Tuệ, cô mò mò đi lại, đây là kiểu mật mã sắp xếp màu mà, từ lựa màu vậy biết đâu mà tìm trời “Giá chi có Tuyết Nhi ở đây thì hay biết mấy, em ấy hay thiết kế hay vẽ nên sắp xếp màu rất tốt. A mình cầu cứu đi”

“Cầu cứu ai cơ?” - Cả đám đồng thanh

“Tuyết Nhi, em ấy giỏi về khoản sắp xếp màu vì em ấy thường thiết kế và vẽ tranh, phối màu rất đẹp” - Cô đáp

Tuấn thắc mắc “Vậy sao? Nó là kiểu xếp màu à? Nghĩ cũng lạ là ông ta là đàn ông sao lại chọn kiểu này nhỉ?”

“Là bà ấy đã chọn, phong bì này chắc chắn bà ta lấy chứ không phải ông ta” - Hấn

“Thôi được rồi, gọi điện cho Tuyết Nhi đi”

[Tú Tuệ? Chị chưa ngủ sao?]

“À thì chị đang chơi tí ấy mà, nhưng đến vòng này chị lại không biết, em chỉ chị nha”

[Vâng, trò gì ạ?]

“Là sắp xếp màu, ở đây có màu trắng, xanh, vàng, hồng, đỏ, cam”

[Vàng xanh, trắng đỏ, hồng cam]

“Cảm ơn em nha, bên đó nhớ giữ sức khỏe ha, chị cúp máy đây, chúc em ngủ ngon” - Tuệ cúp nhanh không cho nó nói thêm lời nào, cô sắp xếp theo lời nó, cuối cùng đã được

“Tuyết Nhi đúng là thần mà, cái gì cũng giỏi, di truyền từ ai thế nhờ?” - Tuấn tò mò

Tuệ đùa “Từ em chứ ai, thôi cầm chìa khóa rồi xuống tầng hầm đi nà”

Cả đám tiếp tục đi xuống tầng hầm, ôi vãi rồi, vệ sĩ đâu mà nhiều vậy kìa?

“Cứ như kế hoạch, mấy người đánh đám đi, tui ở đây”

“Oke” - 3 người đi ra, bọn vệ sĩ thấy liền đi lại “Tụi mày đi đâu? Sao vào đây được?”

“Không cần nói nhiều” - Khánh Du quát một câu rồi nhào lại đánh bọn chúng, ở dưới đây là hơn 10 thằng chứ không ít đâu, bên chỗ Tuệ cũng có 3 thằng “Chết rồi, mình đâu biết đánh lộn, thôi đành dùng những chiêu của Nhi chỉ ình vậy” - Cô nhào lại đâm 1 cái, đá 1 cái, sút 1 cái, 3 thằng nằm dưới đất (==)

“Troll nhau thật, có cái tăng hằm thôi cũng cho lằm vệ sĩ vào” - Tuệ nhăn mặt

Hi ya....làm sao đây, bọn vệ sĩ nằm dài ra đất rồi kìa, thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ, mình viết tiếp.

Tú Tuệ đi lại “Hay thật, bữa nào mấy người nhớ dạy lại tui võ thuật nha, phòng thân”

“Vui quá ha, qua được cái kia đi kìa” - Tuấn chỉ vào những tia laze đỏ đỏ, nếu như mình mà đụng trúng sẽ bị...chết đó

“Kêu tui đánh lộn thì tui làm được, chứ mấy cái trò này sao mà qua?” - Khánh Du bực bội

“Để Phan Tú Tuệ này làm cho” - Tú Tuệ lợi thế ở chỗ cô dẻo dai, chuyện này là bình thường “Nè mọi người, qua đi”

Cô vẫy tay, 3 thằng con trai đứng im không nói một lời, muốn họ chết hay sao mà xúi dại vậy hả?

“Em muốn giết tui anh cứ nói đại, không cần làm vậy đâu”

“Đâu có, em thấy qua dễ mà, mọi người qua đi, lẹ lên” - Cô hỏi

“Bấm nút đi chị hai ơi, em không hứng đùa đâu” - Khánh Du nhú mày

“Được rồi, làm thấy ghê” - Cô đi lại bấm nút, các tia laze biến mất, mọi người đi qua rồi tìm cách mở, vốn dĩ chìa khóa đó không phải mở cửa mà “Làm sao đây?”

“Em mò tiếp đi, kì này là số đó”

.
. .
.

Sau một hồi lần mò, cô cũng chịu thua “Cái con số gì cơ chứ? Không lẽ sinh nhật Thư? Ở đây ai biết ngày sinh nhật của Thư không?”

“Ai biết đâu nè”

“Là ngày 10/2/1999”

“1021999, a được rồi này, sao mấy người biết hay v...” - Cô quay lại thì hết hồn vì người nói chính là Thư

“Sao giờ này anh chị lại ở đây? Vào được đến đây anh chị đúng là giỏi”

“Ậy ya bị phát hiện rồi này”

“Anh chị yên tâm, em sẽ không nói cho ai biết đâu, em hứa dù có đánh chết em cũng không khai một chữ. Giờ thì anh chị lấy nó rồi về đi, vệ sĩ có thể đến bất cứ lúc nào đấy”

“Cảm ơn em” - Cô mở tủ kính ra lấy phong bì rồi cả đám chạy cấp tốc ra khỏi công ty, Thư cũng coi như chưa có chuyện gì rồi bỏ đi

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (100)

Nguồn Zing Blog

105. Chương Nốt Nhạc Thứ 102

Cả nhà Thư mặc dù đã biết họ bị mất phong bì nhưng lại tỏ ra rất bình thản, Thư cũng rất bất ngờ vì thái độ của họ “Ba Mẹ à, hai người không chút lo lắng sao? Hay sốc quá không nói được gì ạ?”

Bà ta cười “Bọn nó nghĩ rằng mình đã lấy được phong bì sao? Hahaha, đâu dễ như vậy chứ, tui nó chỉ là những con cừ non thôi”

“V..vậy là...phong bì đó là...giả sao?” - Thư bắt ngờ

Ông ta lên tiếng “Phải, tụi nó đâu dễ gì lấy được phong bì xanh đó, làm sao Ba có thể mất đi cơ hội làm cho cả gia đình họ Lục phá sản cơ chứ”

“Chết rồi, họ bị phát hiện ngay khi vừa đột nhập sao? Như vậy chuyện anh Vũ còn sống...bị bại lộ rồi?” - Thư lo lắng

“Thư, lấy nước cho Mẹ” - Bà sai Thư nhưng cô không lên tiếng, bà đi lại vỗ vào vai cô “Khánh Thư, con nghe Mẹ nói gì không?”

Cô run bần bật “Con...con...xin lỗi..Mẹ”

“Xuống bếp lấy nước, mau lên” - Cô cầm ấm trà lên rồi đi xuống dưới, bà ta có vẻ hơi nghi ngờ cô “Ông à, con Thư nó rất lạ, không lẽ...tụi nó biết mật mã là do Khánh Thư nó tiết lộ?”

Ông ta nhìn xuống bếp “Có thể”

.
. .
.

Sáng hôm sau, Tú Tuệ hết ầm ĩ cả nhà không cho ai ngủ “Minh Tuấn, Khánh Du, Thiên Vũ, phong bì...phong bì...” (Lý do hẳn ở lại nhà cô vì chuyện anh còn sống không thể cho ai biết được, còn hai người kia do khuya quá nên ở lại một đêm)

“Gì vậy Tuệ? Em ồn quá đi thô, cho anh ngủ tí đi” - Minh Tuấn trùm mền kín mít

“Chị à, tụi em thức đêm làm việc với chị mà chị không cho tụi em ngủ bù là sao?” - Khánh Du nhăn nhó

Tuệ cầm con dao chĩa về phía họ la to “Mấy người không dậy là tui phóng con dao à” (Xác suất chị ấy phóng trúng họ là rất cao à nha)

Cả đám bật dậy mắt nhắm mắt mở “Rồi rồi rồi, dậy rồi, có gì nói đại đi”

Cô ném con dao lên bàn rồi cầm phong bì ngồi xuống quần quýt “Coi nè, phong bì này toàn là giấy trắng thôi à”

“Cái gì?” - Cả đám đồng thanh rồi nằm dài ra ghế, Khánh Du gác tay lên trán “Biết vậy hôm qua tui không đi rồi, uống công thật.”

Cô khóc òa lên “Uổng công chưa, thế là bị phát hiện rồi, lần sau sẽ rất khó đó”

“Trời ơi, làm quá à, thất bại thì tìm tiếp” - Tuấn nổi điên

Cô quát lại “Anh nghĩ sao vậy? Thế nào tụi đàn em của ông ta sẽ báo lại, ông ta sẽ cẩn thận giấu nó hơn, như vậy chúng ta sẽ khó lấy nó hơn đó”

“Rồi anh sai, xin lỗi, giờ em muốn sao?”

Tuệ bực bội “Sao chẳng gì nữa, phải lập kế hoạch lấy cấp nữa chứ sao, à mà là lấy lại không phải lấy cấp”

Hắn nãy giờ ngồi im hơi lặng tiếng, chẳng nói năng gì, Khánh Du vỗ vai anh “Rồi chúng ta sẽ lấy lại được thôi mà, đừng lo quá”

“Không phải chuyện đó”

“Chứ chuyện gì?” - Cả đám đồng thanh

Hắn quay người qua “Mọi người có thấy điểm kì lạ không? Chúng ta đột nhập vào đó lấy trộm rồi đi, ông ta biết nhưng lại để yên, chắc chắn có camera hoặc người theo dõi nhưng lúc chúng ta vào nhớ là đã kiểm tra hết rồi, không hề thấy, và nữa là chuyện Thư đến đó nói mật khẩu và chuyện em còn sống...ông ta cũng biết”

Tuấn Tuệ Khánh Du giờ mới để ý ra, không lẽ ông ta đặt camera ẩn? Không thể nào vì tất cả kiểm tra rất kĩ rồi cơ mà, người tình báo thì càng không, họ đã hạ hết vệ sĩ cơ mà (Nhớ lại đi, lúc đầu vô có một đám vệ sĩ và mọi người đã đánh gục, nhưng mà trong thời gian mọi người đi thì cũng phải có người chạy đi báo tin được chứ, có vậy thôi đó) - (Sao thông minh vậy? - Tuệ) - (Tui là tác giả dĩ nhiên tui biết chứ)

“Thế hay rồi, chúng ta sơ suất thật, mọi công sức thế là đổ sông biển. Yeah!” - Minh Tuấn

“Chỉ...còn một cách...” - Về mặt cô trầm xuống

“Cách gì? Em nói thử đi”

“Chính là chúng ta phải nhờ cô ấy”

“Ai?”

“Triệu Khánh Thư, chỉ có cô ta mới lấy được, cô ta là con gái của họ, ở chung nhà nên Thư sẽ có thể moi được thông tin và lấy lại nó, nhưng có hơi nguy hiểm, mọi người nghĩ sao?” - Tuệ nhìn mọi người

Tất cả nhìn nhau đắn đo suy nghĩ rồi gọi điện hẹn Thư, 8 giờ 10 phút 2 giây tại quán cafe Wind.

“Mọi người gọi em có chuyện gì mà gấp vậy ă? Mà chuyện phong bì...”

Tuệ cắt ngang “Chuyện đó tụi chị mới biết”

Thư e dè “VẬY MẤY ANH CHỊ...CHẮC HẸN PHẢI BUỒN VÀ THẤT VỌNG LẮM HA, PHÍ CẢ BUỔI TỐI”

Khánh Du lắc đầu “Phải, tụi anh hẹn em ra cũng vì chuyện đó”

“Vâng, anh chị cứ nói, em giúp gì thì em sẽ giúp hết mình. Em là em chị Nhi, cũng là em của mọi người nên mọi người cứ tự nhiên đi” - Thư cười

Cả đám nhìn Tuệ với con mắt không bình thường, nếu như cô nói thì hẳn sẽ có lỗi với Tuyết Nhi nếu Thư bị gì, thật sự phải nói sao? Cô định cắt lời thì Thư chặn “Em biết chị định nói gì mà, chị muốn em tìm phong bì thật ở đâu đúng chứ?”

“Chị...” - Tuệ đáp ứng

Thư mỉm cười “Chị yên tâm, em sẽ cố gắng nhưng vẫn phải nhờ anh chị ra tay giúp vì...chỉ còn 3 ngày nữa thôi là phải nộp bằng đầu thầu”

“Cái gì? 3 ngày nữa cơ á? Sao có thể?” - Đồng thanh 3 tập

“Em sẽ cố gắng hết mình để tìm được, bởi vì...anh chị là người thân của em, em xin phép” - Cô cười rồi đi về

Bài viết : Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (101)

Nguồn : Zing Blog

106. Chương Nốt Nhạc Thứ 103

“Sao em thấy bất an quá ta, có phải em làm sai gì không?” - Tuệ áy náy

“Không đâu, ai cũng sẽ như vậy mà”

“Ừm, em đi vệ sinh một tí” Tuệ kéo ghế ra rồi bước đi

Khi đi vệ sinh xong bước ra ngoài thì nghe tiếng ai đó nhắc đến nó, người 1 cười nửa miệng “Vụ này ông làm rất tốt, số tiền 300 triệu đó tôi sẽ đưa như giao ước, mong chúng ta hợp tác tốt”

Người 1 đưa cái vali màu đen cho người 2, người 2 nhận lấy “Cảm ơn cậu, ông ta dù sao cũng đã già rồi, nên để con cháu kế thừa sự nghiệp của mình, một người tài năng như cậu thì ông ta đi cũng yên tâm, tốt hơn cả Lục Tuyết Nhi”

Người 1 cười khẩy “Cô ta đúng là xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng, tôi thích như vậy, nhưng cô ta đã trao hết trái tim mình cho thằng Thiên Vũ rồi, giờ đây thằng đó chỉ là 1 cái xác không hồn, không thể chăm sóc cho Tuyết Nhi, chỉ còn có tôi mà thôi”

“Nhưng còn cậu Minh Lâm?”

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng khi nhắc tới anh ta “Thằng đó nó không hợp với tôi, khừ nó là giải pháp tốt nhất, nó và tôi đã hợp tác giết Thiên Vũ, tôi cũng phải khừ nó để sau này nó không còn là tai hoạ của tôi”

Tú Tuệ như không tin vào tai mình, người đó và anh ta lại đi thông đồng nhau giết Thiên Vũ sao? Thật không tin được mà. Cô lùi lại thì vấp trúng cành cây khiến nó tạo tiếng động

“Ai đó?” 2 người đó đi kiểm tra, Tú Tuệ liền chạy vào phòng vệ sinh núp, cố gắng không tạo tiếng động, 2 người đó đi khỏi cô mới bước ra chạy thật nhanh ra chỗ mọi người

“Gì vậy? Ma đuổi chị à?” - Khánh Du chọc

Tuệ đánh vào đầu anh “Ma cái đầu của em, chúng ta đi thôi, lẹ lên, tính tiền đi”

“Sao vậy? Ngồi chơi hóng mát tí đi” - Tuấn nán lại

Tuệ giựt túi xách “Anh không đi em đi, tạm biệt”

Cô bước đi thì anh kéo lại, cuối cùng cũng chịu tính tiền về, khi về đến nhà thì cô ngồi ở phòng khác không nói câu nào mà toàn lẩm nhẩm gì không à, Tuấn, Vũ, Khánh Du nhìn nhau khó hiểu

Khánh Du quơ tay trước mặt cô “Chị à, chị có sao không? Bị chạm dây hả? Sao không nói câu nào vậy?”

“Khi ở quán cafe, chị nghe được bọn họ nói chuyện”

“Bọn họ?” - Đồng thanh tập 1

“Ồ thì bọn nào tui không biết nhưng mà họ có liên quan đến cái chết của ông Nhi và Vũ”

“Trường thuật lại nghe thử đi” - Tuấn

Tuệ bắt đầu kể, cả 3 đơ nặng trước những gì cô kể, thật sự họ không thể tin Minh Lâm lại gián tiếp giết hẳn chỉ vì ý nghĩ không có thật là khi hẳn chết thì nó sẽ yêu anh ta, nó không phải loại người đó.

Tuấn vỗ vai hẳn “Sao hả Vũ? Cậu nghĩ sao?”

Hắn lắc đầu “Em không biết nhưng...sao họ lại giết cả ông Nhi cơ chứ?”

“Cướp tài sản không chừng” - Khánh

107. Chương Nốt Nhạc Thứ 104

“Cướp tài sản không chừng” - Khánh Du đoán mò

Tuấn gật đầu “Cũng có thể lắm nha, ai mà không mê tiền”

“Ây nhưng mà không đúng, nếu vậy họ giết cả Thiên Vũ làm gì?” – Tuệ thắc mắc

“Có thể là cái tên Lâm đó nhờ vả với anh ta không chừng” – Khánh Du

Hắn lắc đầu “Không thể, Minh Lâm là người tự cao kiêu ngạo, anh ta không bao giờ đi nhờ vả ai đâu”

“Vậy không lẽ...cái tên kia lại đi ngỏ ý với Minh Lâm à? Bộ hẳn có thù hận gì với em à Vũ?” – Tuệ

“Có nói chuyện nhiều đâu mà thù hận, em có làm gì anh ta đâu mà trả thù, trừ khi...anh ta thích Tuyết Nhi”

Tuấn đùa “Tuyết Nhi đào hoa thật nha, đi đâu cũng có người thích”

Tuệ đánh mạnh vào vai anh “Anh đó, giờ này còn đùa, em dán băng keo anh đó”

“Ồ được rồi, tại không khí căng quá nên anh giỡn tí ấy mà, xin lỗi ha”

Cả đám ngồi bàn bạc gì đó rồi đi tiếp, thôi thì trong thời gian đó mình qua chỗ của nó đi hen. Bây giờ nó đang trong lớp thiết kế, học rất chăm chú nha.

“Các em, bây giờ hãy thiết kế cho cô một chiếc váy cưới hợp với mùa đông, kèm theo bắt buộc cần có trang sức và những phụ kiện khác, thời gian cho các em là 3 tiếng. Bắt đầu” – Cô giáo bước xuống chỗ nó nói thầm “Không khó cho em chứ Tuyết Nhi?”

Nó cười “Dạ không, là một nhà thiết kế, có rất nhiều khó khăn mà cô”

Cô giáo vỗ vai nó cười “Tốt lắm, cố gắng lên ha”

“Dạ, cảm ơn cô” – Cô giáo đi khỏi, nó bắt đầu ngồi xuống chú tâm vẽ

3 tiếng sau, cô giáo cầm thước dài gõ lên bàn một tiếng “Hết giờ, các em đã hoàn thành chưa?”

Cả lớp đồng thanh “Rồi ạ”

Cô giáo bước xuống kiểm tra từng bộ váy của học sinh, đến chỗ của nó thì cô giáo chăm chú nhìn bộ váy không rời “Bộ váy này...là em thiết kế?”

“Dạ vâng”

Cô giáo nhìn nó “Em...rất sáng tạo, bộ váy này thật mới lạ và đẹp mắt, tốt lắm, cứ tiếp tục như thế”

Nó cười tươi “Cảm ơn cô”

“Nghỉ giải lao 20 phút”

Tất cả học sinh đều ủa tới chỗ nó “Tuyết Nhi giỏi thật, có gì chỉ bảo mình thêm nha”

Nó cười “Ừm, mọi người cũng làm tốt lắm mà”

“Đi ăn nhẹ nha, đi thôi” – Đám bạn kéo nó đi khỏi

.

.

.

Tối đến, nó về nhà thì không ăn uống gì mà ngủ mất đất, ngày nào cũng vậy hết, riết nó ốm lắm. Đang nằm ngủ ngon lành thì tiếng chuông điện thoại reng lên, nó mắt nhắm mắt mở bắt máy “Alô?”

[Tuyết Nhi hả con?]

Nó bật dậy “Mẹ?”

[Con gái, là Mẹ đây, sao giọng con...con đang ngủ à?]

Nó ngáp “Dạ không sao, Ba Mẹ khỏe chứ?”

[Ba Mẹ vẫn khỏe, còn con? Bên đó tốt chứ?]

Nó cười “Dạ tốt lắm, chị Tuệ mua cho con một căn nhà ở gần trường, còn có người làm nữa, họ rất quan tâm con”

[Thế thì tốt con gái à, học cho giỏi vào rồi là nhà thiết kế nổi tiếng ha, Ba Mẹ nhớ con lắm]

“Vâng, con sẽ cố gắng hết sức”

[Được rồi, nhớ ăn uống tử tế đúng giờ vào, đừng để cho đồ bệnh nghe chưa]

“Vâng, bây giờ con sẽ xuống ăn, tạm biệt Mẹ nha”

[Tạm biệt con gái]

Nó cúp máy rồi đi rửa mặt, tiếp đến là ngồi vô máy thì phát hiện Tú Tuệ gửi email ình “Tuyệt Nhi à, chị sẽ cố gắng tìm ra câu trả lời cho em, bên đó học tốt nhé. Tú Tuệ”

Nó mỉm cười rồi đi xuống lầu “Có gì cho con ăn không ạ?”

Cô người làm cười “Có súp, tôi sẽ hâm lên cho cô rồi đem lên phòng cho cô”

“Vâng ạ”

108. Chương Nốt Nhạc Thứ 105

Nó ngồi trên ghế hướng ra cửa sổ, thật sự giờ đây nó muốn nhìn thấy mọi người, dù chỉ mới vài ngày nhưng nó rất nhớ, nó nhớ tất cả.

“Thật buồn, mọi người có nhớ Tuyệt Nhi không? Tuyệt Nhi thì nhớ mọi người lắm đó, Tuyệt Nhi rất muốn dựa vào Mẹ, rất muốn ngồi cùng Ba xem đá bóng, rất muốn nói chuyện với Thy, rất muốn đùa nghịch cùng Tú Tuệ, Khánh Du và Minh Tuấn. Thật hạnh phúc, thật là vui khi được nghe mọi người nói cười, ngày tháng chúng ta quay quần bên nhau thật sự không thể quên được” – Nó thở dài

Cốc...cốc...cốc...Nó chạy ra mở cửa “Cảm ơn chị đã đem lên cho em”

“Không có gì đâu, tôi xin phép xuống dưới, cô ăn xong cứ đi ngoài đây, tôi sẽ lên lấy sau”

“Vâng” – Nó đem đồ ăn vào phòng rồi bắt đầu ăn “Cô nói ngày mai học về thiết kế đồ học sinh, thôi mình luyện tập trước vậy” – Nó lại đem giấy bút ra và bắt đầu thiết kế (Ăn xong thiết kế cũng được mà)

.

.

.

Sau 2 tiếng đồng hồ, nó quăng hơn 20 tờ giấy, trên bàn hiện giờ toàn là rác, mặt nó thì nhăn nhó đủ điều “Ya~ từ này giờ mà chưa làm ra cái gì hết, bực thật”

Điện thoại reng lên khiến nó như muốn nhảy vào núi lửa (Lố nha), nó tức khóa máy luôn, đầu dây bên kia là Lâm gọi mãi cũng chỉ nghe mãi cái câu này “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” (Hố hố)

Anh ta đặt điện thoại lên bàn rồi cầm ly rượu lên uống “Cô ấy không trả lời, cố ý né tránh sao? Đúng không?” (Trời tự nói chuyện 1 mình) “Ta hỏi người đó con nhỏ kia” (Ê hề...không thích trả lời đó, plè)

Anh ta lấy điện thoại ra bấm số gọi “Anh sai người bảo vệ Nhi 24/24 cho tôi, cô ấy có xảy ra chuyện lập tức gọi cho tôi”

[Dạ cậu chủ]

Anh ta lại đặt điện thoại lên bàn rồi cầm ly rượu uống tiếp. Bên Tuệ thì đã tìm ra được một “tạo” mạnh mẽ

“Thì ra là ông Nhi có 2 căn biệt thự, xe hơi này, rồi tiền cả 1 núi luôn, ai mà không ham” – Tuệ

Hắn cười khẩy “Buồn cười hơn là tất cả tài sản đều là Tuyệt Nhi thừa hưởng, hèn chi anh ta lại cố của Nhi và giết em”

“Ôi buồn cười nhè, mà Tuyệt Nhi không phải cháu gái ruột của ông ấy, sao ông ấy lại cho Tuyệt Nhi hưởng hết tài sản vậy?” – Tuấn thắc mắc

“Ông trước giờ rất thương em ấy, luôn coi em ấy là cháu gái của mình và vì Tuyết Nhi thông minh và biết ứng xử, từ nhỏ em ấy đã rất nổi bật, em ấy không đua đòi và không quan tâm tiền tài, em ấy rất có lòng nhân hậu” – Tuệ đáp

Cả đám ồ lên, Khánh Du cầm bức hình của Khải Minh lên nhìn tới nhìn lui “Anh chàng Khải Minh này không ngờ lại là nội gián bên nhà họ Triệu, vậy ai mới là cháu trai của ông?”

“Một người nào đó, chúng ta phải tìm được anh trai cho Nhi nhé? Phải không?” – Tuệ hỏi

“Trời ơi Tú Tuệ ơi là Tú Tuệ, em làm xong cái này rồi tìm cái kia sau, chưa gì mà ủa ủa vô vậy? Trước hết phải lấy được cái phong bì cái đã” – Tuấn

“Ồ ha, để em hỏi Thư thử” – Tuệ lấy điện thoại ra thì phát hiện có 5 cuộc gọi nhỡ, 3 tin nhắn của Thư, tin nhắn như sau : Tú Tuệ, em đã có manh mối về phong bì, nó nằm ở trong tủ ngân hàng của Mẹ em nhưng nó bị khóa lại, chìa khóa thì Mẹ giữ, dạo gần đây bà thường đề phòng em lắm.

“Yeah, đã có manh mối nhưng hơi khó lấy à nha, bà ta lại đi đề phòng Thư thì chứng tỏ bà ta đã nghi ngờ cô ấy” – Tuệ

Khánh Du mò lại xem tin nhắn rồi phán “Có gì đâu khó? Bình thường mà, trước đó em có học ngành luật nên em biết cái này, ngoài bà ta ra thì có 1 chìa khóa nữa nằm trong tay ngân hàng, chìa khóa đó chỉ dùng để nếu như có chuyện gấp thì mới sử dụng đến”

“Ủ vậy mình chỉ cần bịa ra chuyện rồi mở lấy nó ra thôi chứ gì đâu mà la ầm lên vậy? Cái này Thư làm được phải không?” – Tuấn hỏi

Khánh Du đáp “Đúng, thôi thì nói là làm liền ha, mai chúng ta hẹn tại quán cafe nha, giờ em bận rồi, bye ha” – Anh mở cửa rồi rời khỏi nhà, Tuệ phì cười “Chắc hẹn với Thy đây mà, vậy vụ này coi như tạm ổn ha, Minh Tuấn à, anh gọi cho người của anh theo dõi anh ta đi”

“Được”

Khánh Du dừng lại tại quán kem, lật đặt chạy vô kiểm nhỏ, nhỏ đang ngồi mặt chù ụ ở đó, trên bàn thì có tận 5 ly kem, anh nhìn mà ngán luôn “Trời, em...ăn gì ghê vậy?”

Thy ngược mắt nhìn, ánh mắt viên đạn “Anh hẹn em mấy giờ? Giờ là mấy giờ hả?”

Khánh Du nhìn lại đồng hồ “Ồ 8h 5p rồi...hả?”

“Hả? Hả cái đầu của anh, anh biết em đợi 1 tiếng rồi chưa? Hẹn em 7h mà anh 8h mới đến, sao anh không ngon đừng tới luôn đi” – Nhỏ đánh Khánh Du tới tấp

“Anh xin lỗi mà, tại bận...”

“Bận, lúc nào cũng bận, công việc đứng đầu hả? Hay em đứng bét?” – Nhỏ nổi điên

Khánh Du cười “Y em giận anh đó hả? Có phải mơ không ta?”

“Anh...anh chết đi” – Nhỏ dí đánh Khánh Du chạy vòng vòng (Sở dĩ vui vẻ vậy là họ ở trên sân thượng, đâu có ai đâu)

109. Chương Nốt Nhạc Thứ 106

Hôm nay nó được nghỉ nên ở nhà ngủ nướng, nướng đến “khét” luôn mới dậy.

“Ha~ ngủ ngon thật, mấy giờ rồi ta? 10 giờ rồi, mình ngủ dậy trễ vậy sao? Thật là!” - Nó chạy ton ton xuống lầu ngó xuôi ngó dọc “Mọi người đâu rồi ta?”

Nó đi kiểm thì phát hiện tất cả đang tụ tập tại phòng khách, nó đi lại “Sao mọi người ở đây hết vậy?”

Thấy nó, tất cả đứng lên rồi rít “Dạ...chúng tôi...đã làm hết việc, vì...tôi thấy cô...đang ngủ...nên chúng tôi mới...xem tin tức”

Nó phì cười “Ây có gì đâu mà mọi người rồi thế? Bình thường đi, làm xong việc thì cứ xem tivi hay làm gì mình thích, cứ tự nhiên đi”

Nó ngồi xuống ghế cùng xem, tin tức đang nói về vụ tự tử của 1 cô gái bị ức hiếp trong trường vì học dở, ông tài xế lên tiếng “Thật kì lạ, mọi người sao lại trêu chọc cô ấy chứ? Ai cũng học giỏi và cũng có người học dở chứ, không lẽ vậy mà đi chọc người ta sao? Quá đáng thật”

Cô người làm nói thêm “Mọi người đều như vậy cả, nhà giàu thì chảnh khinh người nghèo, người học giỏi chê bai người học dở, còn không nữa thì vì tình yêu, con nít thời nay là vậy đúng không cô Nhi?”

Nó chỉ cười, nhắc tới tình yêu nó lại nhớ đến hấn, giờ này hấn cũng đang nhớ nó, bỗng điện thoại nó reng lên, là tin nhắn của Minh Lâm “Gặp anh ở quán nước gần trường em”

.
. .
.

Nó ngồi trong quán nước mà hồn đang bay đi đâu mất, cứ nhìn ra ngoài đường phố không chớp mắt, ly nước cam cũng tan đá luôn rồi, anh ta đến kéo ghế ra ngồi nó mới “tỉnh mộng”

“Em tới lâu chưa?”

Nó lạnh lùng “Mới được 5 phút 2 giây”

Vừa lúc đó cô phục vụ ra đưa cho anh ta menu, anh ta đáp lại chỉ 1 từ “Cafe” rồi quay sang định hỏi thì nó hỏi trước “Anh sang đây hỏi nào? Có phải anh đi theo tôi không?”

Anh ta ậm ừ rồi gật đầu, nó hơi khó chịu khi bị người ta theo sau mình “Anh đi theo tôi làm gì?”

Lâm thở dài “Bảo vệ em, bảo vệ vợ của anh, có gì sai?”

Sắc mặt nó trở nên lạnh lùng cấp cao “Tôi không phải và chưa từng là vợ của anh, anh biết đùa cho”

Anh ta cười khẩy “Không lẽ em là vợ của thằng nhãi đó sao? Hấn ta đã chết, không lẽ chồng em là xác chết à?”

Nó tức giận đập bàn “Anh im đi, dù Thiên Vũ là 1 cái xác thì anh ấy vẫn là người tôi yêu, vẫn là chồng của tôi, tốt nhất anh đừng đụng đến anh ấy, nếu không từ nay sẽ là người xa lạ” - Nó cảm túi bước đi thì anh ta giữ lại

“Tuyệt Nhi, em không cần như vậy, anh yêu em nhiều thế nào em không biết sao? Tại sao lúc nào cũng Thiên Vũ?”

Nó hất tay anh ta ra “Xin lỗi, tôi không có thời gian” - Nói xong nó bước đi, giọng anh ta vẫn vọng tới “Anh sẽ cho em thấy tình yêu của anh hơn thằng Thiên Vũ. Tuyệt Nhi!”

Nó đi dạo quanh, gió thổi xuyên qua tóc nó làm tóc nó bay bay trông như thiên thần vậy, nó dừng lại tại 1 cây cầu nào đó rồi hít thở sâu “Ồ đây lạnh thật, đang là mùa đông mà nhỉ, quên mang áo ấm rồi”

Bỗng có 1 cái áo đặt lên vai khiến nó hết hồn quay qua thì đó là vệ sĩ “A anh làm tôi hết cả hồn, cảm ơn anh nha”

“Lần sau cô nhớ mang áo khoác, không là cảm lạnh thì cô Tú Tuệ lại khiển trách tôi, cô về nhà luôn chưa?”
- Nó gật đầu “Được”

P/s: Xin lỗi mọi người vì tác giả ra chap trễ nha, tại vì tác giả bận học. Sorry.

110. Chương Nốt Nhạc Thứ 107

“Được” – Nó lên xe rồi đi về nhà, vẻ mặt ủ rũ hiện rõ, nó quăng cái túi lên ghế rồi ngã lưng “Tệ thật, mình lại có thêm cái đuôi, gì mà bảo vệ? Ngụy biện cả, mình vậy rồi mà có ai ăn hiếp sao? Vệ sĩ đi theo quá trời sao ai dám ăn hiếp chứ? Thật là”

Tự dưng nó bật dậy “Sao hôm nay mình lại tỏ ra khó chịu vậy nè? A~ ước gì có Thiên Vũ ở...ờ mà anh ấy mất rồi thì sao ở đây được chứ?” – Nó buồn hiu, và ở bên kia cũng đang rối loạn lên vì chẳng biết Thư đang ở nơi nào nữa.

Chuyện là vậy, cả đám nhờ Thư đi lấy phong bì và cả đám đợi ở ngoài, khi Thư vừa bước ra thì có xe hơi đi đến và bắt cô rồi phóng đi, cả đám dí theo nhưng giữa đường thì bị xe tải chở đồ cản trở nên mất dấu.

“Ôi làm sao đây? Làm sao đây? Nhi mà biết được thì tiêu tụi mình đó” – Tuệ rối lên

Minh Tuấn đập bàn “Trời ơi, em ồn vậy ai nghĩ gì được? Im lặng chút đi”

Tuệ la lại “Em cũng đang nghĩ mà, anh nghĩ em vui hả?”

“Cả 2 người im luôn đi, la lối vậy ai mà tập trung suy nghĩ được” – Khánh Du nói họ mới chịu im lặng, hần lên tiếng “Ai đã bắt Thư chứ? Không lẽ Ba Mẹ cô ấy bắt à?”

“Ai biết đâu được nà, có thể lắm nha, tìm hiểu xem Khánh Du” – Tuệ hốt thức

Khánh Du gãi đầu “Tìm sao?”

“Ờ quên ha, giờ sao? Tìm sao?”

Minh Tuấn thở dài “Thôi mệt quá, anh đi nấu mì ăn đây” – Anh xuống bếp lục lọi nhưng chẳng có gì ăn cả “Ya Tú Tuệ à, nhà em không có gì để ăn sao?”

Tuệ thần nhiên “À em quên mua đồ ăn dự trữ, xin lỗi nha, anh đi mua đi”

Minh Tuấn nổi điên cầm chìa khóa xe đi mua, trên đường về thì thấy chiếc xe hơi này bắt Thư, anh liền gọi báo cho Tuệ rồi đi theo chiếc xe đó, Tuệ, Khánh Du và hần đi theo lời của Tuấn đến bãi đất trồng cây bắp. Tuấn để điện thoại trên xe rồi lén theo dõi tụi bắt cóc thì thấy Ba Mẹ Thư ngồi đó và Thư đang bị ép vào.

“Triệu Khánh Thư, con dám phản bội Ba Mẹ thì sẽ có kết cục như những kẻ phản bội khác thôi, con còn nhớ luật Mẹ đặt cho họ chứ?”

Thư chỉ đứng đó mà khóc, Ba cô sắc mặt trông rất đáng sợ “Con nói đi. NÓI MAU!”

“Nếu...nếu...phản bội thì sẽ...hức...hức...chết” – Minh Tuấn nghe lén mà mắt hờn, họ định giết con gái của mình thật sao? (Ác quá)

Mẹ cô đi lại vuốt tóc cô rồi giựt mạnh “Biết thế sao còn phản bội hả? Con có biết nếu như nó mất thì gia đình ta sẽ mất cơ hội trả thù không? HẢ?”

“Dạ biết” – Thư gượng đau

“Cái giá cho việc phản bội là...chết!” – Bà ta gần từng chữ và đồng thời cũng giựt mạnh tay hơn “Mẹ tha giết con gái Mẹ chỉ vì cái cơ hội trả thù đó hả? Là Mẹ đã bỏ Ba chị Ly đi, là Mẹ có lỗi mà, còn giết ông bà nội chị ấy thậm chí Ba chị ấy trong ngày cưới, Mẹ thật sự là 1 con quỷ hút máu, Mẹ chỉ biết ỉn mà thôi. THẬM CHÍ VÌ CÁI THỨ ĐÓ MÀ GIẾT CON!”

Câu nói đó làm bà ta tức giận tát cô 1 cái đau thấu xương, bà ta giựt cây súng của vệ sĩ chìa vào Thư “Mày có phải con tao không? Tao nuôi dạy mày mà mày dám hỗn láo như thế, DÁM PHẢN BỘI TAO!”

“KHÔNG LẼ MẸ CHƯA TỪNG PHẢN BỘI AI ĐÓ SAO? MẸ PHẢN BỘI GIA ĐÌNH ĐỂ THEO BA, MẸ CŨNG LÀ NGƯỜI PHẢN BỘI VÀ MẸ CHÍNH LÀ NGUYÊN NHÂN CHO TẤT CẢ VIỆC NÀY, MẸ KHÔNG XỨNG ĐÁNG VỚI HỌ, KHÔNG XỨNG ĐÁNG LÀ MẸ CỦA CHỊ LY!” – Dứt lời, tiếng súng vang lên, máu từ vai phải chảy ra, tất cả đều mất hồn, không ngờ bà ta bắn thật sao? Bà cô chạy lại giựt khẩu súng quất

“Bà điên à? Sao lại bắn con gái mình?” – Ông chạy lại đỡ Thư dậy nhưng cô hất tay ra nhìn họ với con mắt đầy hận thù “Ngày xưa 2 người đưa tôi cho người ta, cũng chỉ vì 2 người mà tôi mới phải ôm đau khổ đến giờ này”

Bà ta cười khẩy “Mày là con tao, tao có quyền, nói chi đến việc mày cứu tao ra cái chỗ đó, mày phải trả công tao nuôi dưỡng chứ”

“Bà im ngay đi! Đừng kích động nó”

Thư cười trong tuyệt vọng, không ngờ cô sống chung 1 gia đình sói đội lớp người từng ấy năm “Cả 2 người...sao hồi đó mấy người không bóp cổ giết tôi luôn đi? SINH TÔI RA LÀM GÌ?”

Bà ta thở dài rồi cười “Con yêu, 1 người Mẹ không thể giết con mình được”

Thư cười khẩy “Mẹ đã giết chết chị Ly rồi”

“MÀY NÓI CÁI GÌ?” - Bà ta quát

“Ba Mẹ giết ông bà của chị ấy, giết Ba chị ấy, thậm chí ngay cả gia đình có công nuôi dưỡng với chị ấy Mẹ cũng muốn hủy hoại. Như thế là đã giết chết chị ấy rồi”

“Đừng nói nữa Thư”

Bà ta tức sôi cả máu “MÀY...ĐỒ MẤT DẠY, mày dám ăn nói với Mẹ mày kiểu đó à con ranh?”

Minh Tuấn nhào vô “Bà thôi đi. Ngay cả con gái mình bà cũng muốn giết, bà còn là người không?”

Ông ta lớn tiếng “Cậu im đi! Ăn nói với người lớn thật hỗn láo, cậu không có Ba Mẹ dạy dỗ à?”

“Cả ông nữa, chỉ biết đứng đó nhìn con gái mình bị hành hạ mà chẳng làm gì, Ba Mẹ tôi tốt hơn 2 người nhiều” - Tuấn trả lời

Tuệ từ đầu chui vô “Đúng đó, chỉ vì trả thù mà ông bà giết Thư, thật mất nhân tính”

“Tội bây từ đâu chui ra vậy hả?”

“Mấy người không cần biết, thả cô ấy ra” - Khánh Du

Tuấn hỏi nhỏ Tuệ “Vũ đâu?”

“Dương đông kích tây”

“Con nít ranh. Bắt tội nó lại” - Bà ta ra lệnh, đám vệ sĩ bao vây họ lại đánh đấm ì xèo, Thư thừa cơ hội giựt khẩu súng từ tay của ông ta tự chĩa vào mình “Đừng lại! Mấy người dám đụng đến họ tôi nổ súng đó”

“Thư, bình tĩnh đi con, bỏ súng xuống, nghe lời Ba đi” - Ông ta từ từ đến gần

“Đừng qua đây, ông qua đây tôi chết cho ông xem. Thả cho họ đi” - Cô hăm dọa “Mau lên”

Bà ta gạt đầu, đám vệ sĩ lùi ra xa, Tú Tuệ chạy lại đỡ Thư đứng lên, Thư gượng đau nói

“Phong...phong bì, đưa đây”

Bà ra trừng mắt “Mày dám ra điều kiện à?”

“Nếu bà không muốn chị ấy hận bà thì đưa đây”

Bà ta tức sôi máu nhưng rồi cũng đưa, cả đám lấy rồi đi về nhưng vừa ra đến xe thì có 1 đám người cầm súng nhắm vào họ mà bắn, may là không trúng ai ngược lại bọn người đó bị dính đạn của hắn.

Trong thời gian Khánh Du và Tuệ vô đó thì hẳn đã đứng ngoài gọi cho đám vệ sĩ đến yểm trợ vì biết bà ta sẽ không cho qua chuyện này đâu ai dè trúng phóc.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (105)

Nguồn Zing Blog

111. Chương Nốt Nhạc Thứ 108

Đưa Thư vào bệnh viện để băng bó rồi lại đưa Thư về nhà Tuệ, ở đây an toàn hơn. Mọi người mở phong bì ra thì đúng là thật rồi, cả đám mừng rỡ ôm nhau

“Nhờ có em cả Thư ơi, cảm ơn em nha” - Tuệ quăn quýt cảm ơn

Thư chỉ cười, có lẽ vì vết thương nên mới mệt đây mà, Tuấn soi soi vết thương của Thư “Em đau nên mệt phải không? Không nói gì cũng không sao đâu, tội nghiệp em tui”

“Ủa ai là em anh vậy?” - Tuệ

“Thì Thư là em Tuyết Nhi, em là chị Tuyết Nhi, thì coi như Tuyết Nhi là em anh, Thư cũng vậy, đằng gì chúng ta cũng đám cưới rồi mà” - Tuấn

Thư thắc mắc “Ủa mà anh chị đám cưới rồi mà sao không sống chung mà lại ở riêng vậy? Mỗi người một nơi à?”

Tuệ cười “Tại vì Ba Mẹ ảnh sắp đi Nhật nên ảnh ở với Ba Mẹ mấy ngày nữa ấy mà”

“Vậy mà em tưởng...hihi, mà còn 2 ngày nữa là đầu tuần, anh chị giữ cho cẩn thận nha, mệt nữa thì mệt”

“Chị biết rồi, à phải nói với Nhi, chắc em ấy vui lắm” - Tuệ lấy điện thoại ra bấm số nó gọi “Tuyết Nhi à, chị Tuệ đây”

Nó vui lên khi Tuệ gọi cho nó [Sao chị không gọi cho em? Em nhớ mọi người lắm]

“Chị xin lỗi, chị báo cho em 1 tin này bảo đảm em vui liền nè”

[Tin gì ạ?]

“Tụi chị lấy được phong bì rồi, kì này không hụt nữa”

[Thật ă? Ôi mừng quá] - Nó không kiềm chế được cảm xúc

“Còn 2 ngày nữa là đầu tuần, chắc chắn chúng ta không bị gì, em yên tâm bên đó học nha, bên đây có tụi chị lo rồi”

[Vâng ạ]

“Tạm biệt em”

Cúp máy, cả đám ngồi cười, Tuệ quay qua Thư “Em muốn ăn gì không? Chị nấu cho”

“Dạ anh chị ăn gì em ăn đó”

Khánh Du sung sức “Vây tụi mình đi ăn nhà hàng đi, hôm nay tui bao hết”

“Nói là phải giữ lời nha, chân em đi được không Thư? Chị đỡ em” - Tuệ đỡ Thư ra cửa lên xe

Đến nhà hàng, phục vụ đưa menu cho Khánh Du rồi anh gọi món khiến cả đám mắt cả hồn “2 phần tôm hấp bia, 2 phần cua rang me, 2 phần cơm chiên, thêm phần lẩu thái, thêm 10 lon coca.” (Sang dữ)

Khánh Du cười tươi nhìn qua mọi người, cả đám ai cũng đờ như cây cọc, Tuệ cầm menu lên xem “Gọi chi mà dữ vậy? Ăn có hết đâu mà, phí phạm quá”

“Nghĩ sao vậy chị hai? Em đói muốn chết, huống chi đây có 5 người, dư hơi ăn” - Khánh Du cãi lại

Tuệ cầm menu giả bộ quăng vào anh “Chị đánh em giờ, cãi cãi không à”

“Ỗ lớn ăn hiếp con nít, em chơi không được rồi nha Tuệ” - Tuấn

“Anh có tin em đánh luôn anh không hả? Ai nói lớn không được ăn híp con nít? Đúng không Thư?” - Thư cười “Dạ”

Có hẳn này giờ là im re không 1 lời nào ngồi đó nhìn ra ngoài đường, Tuấn quơ tay múa chân trước mặt cũng không hề nhúc nhích “Em trai, sao vậy? Sao em buồn vậy?”

Không trả lời, hẳn vẫn cứ ngồi ngấm cảnh (Người ta không nghe chứ không phải cố ý không trả lời), Tuấn vỗ vai hẳn mới chịu tỉnh “Sao vậy? Có gì à?”

“Trời, đầu óc em đang bay nơi nào vậy? Nói chuyện mà không thèm trả lời luôn”

“À đang nghĩ về vài thứ ấy mà, xin lỗi nha”

Đồ ăn đem ra cả đám liền ăn như bị bỏ đói 10 ngày rồi vậy, Thư với hẳn nhìn mà không dám ăn luôn.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (106)

Nguồn Zing Blog

112. Chương Nốt Nhạc Thứ 109

Cả đám ăn như “quỷ đói”, hẳn với Thư nhìn mà hết dám ăn, Tuấn ngược đầu lên nhìn cả 2 “Hai đứa ăn đi làm gì nhìn dữ vậy? Lạ lắm hả?”

Cả 2 cười rồi gấp đồ ăn, ăn đến căng cả bụng luôn nà.

.

.

.

Ngày đầu thầu cuối cùng cũng đến, mọi người gấp gáp chuẩn bị mọi thứ. Xe của Tú Tuệ và Minh Tuấn đang trên đường tới chỗ đấu thầu, thời gian còn đến 3 tiếng, chỉ là họ sợ gặp trục trặc gì nên sợ trễ nên mới đi sớm.

“Mới 2 giờ thôi đây, chúng ta ghé vô tiệm nước gần đây ngồi 1 lát rồi đi tiếp” – Minh Tuấn tấp xe vào lề, anh và Tuệ bước vào ngồi uống nước rồi tán dóc

“Anh nghĩ chúng ta thắng không?”

Tuấn nhún vai “Không đoán được, phong bì này chứa con số mà chúng ta trả nhưng nó đã bị ông ta xem được, giờ anh đang nghĩ thử ông ta ra giá thế nào”

“Ừm, anh nghĩ sao?”

Tuấn chống tay lên bàn “Ban đầu bác ra giá là 4 triệu, có thể ông ta sẽ tăng lên vài triệu, nhưng muốn chắc chúng ta nên ra giá 15 triệu 700 ngàn”

Tuệ thắc mắc “Tự nhiên chui vô 700 chi vậy?”

Anh cười gãi đầu “Ờ thì cho vô vậy đó, ai biết đầu ông ta ra giá 15 triệu 500 thì sao?”

“Ừm, chắc có thể nhưng lỡ ông ta đưa giá 16 triệu thì sao?”

Tuấn lắc đầu “Công trình sau khi xây xong sẽ thu lợi nhuận lên đến hơn 50 tỷ” (Hình như mình “hơi” lớ)

“Thiệt không? Vậy sao anh không nộp cái này đi?” – Tuệ chỉ vào phong bì

“Chúng ta mà nộp sớm thì ai đâu sẽ có chuyện? Tai mắt ông ta rất nhiều, lỡ mấy ủy viên ủy viết gì đó bị mua chuộc thì sao?”

Cô gật đầu, không ngờ chỉ có 1 công trình mà ăn đến hơn 50 tỷ, thậm chí còn hơn con số đó, thảo nào Ba nó lại gấp gáp tìm phong bì này đến vậy. Thời gian chỉ còn 1 tiếng rưỡi, Tuệ và Tuấn đang ở bãi giữ xe, bỗng có 1 đám người cầm cây cầm hàng tới, khoảng 10 người đến chỗ họ, có lẽ nhằm vào phong bì.

Tuệ lớn tiếng “Mấy người là ai? Sao chặn đường chúng tôi?”

“Tụi mày không cần biết. 1 là đưa cái phong bì đó cho tụi tao thì giữ mạng, không là gặp Diêm Vương”

Tuấn đẩy Tuệ ra đằng sau “Nếu tôi không đưa thì sao? Nói đi. Tụi bây là người của nhà họ Triệu chứ gì? Định cướp cái này đúng không? Nằm mơ đi”

“Mày ngon. Lên tụi bây” – Tụi nó nhào tới, Tuấn đẩy Tuệ ra chỗ khác, cô chạy đi thì 1 thằng nắm tóc cô lại

“Aaa đau, thả ra” – Tuệ múa tay múa chân

Thằng đó kể dao vô cổ cô, thế là cô im re không nói 1 lời “Mày...có tin máu tràn ra nơi này không?”

Tuấn dừng mọi động tác lại “Mày thả cô ấy ra, muốn giết thì giết tao”

Cả đám cười ha hả “Mày được ra điều kiện hả? Đưa phong bì cho tao, không là con này sẽ...chết”

Thằng đó để con dao sát cổ Tuệ làm cho cổ chảy máu, không còn cách nào đành phải đưa cho tụi nó thôi, tụi nó cầm lấy rồi đẩy Tuệ ra xong chạy khỏi đó, Tuấn qua đỡ Tuệ đứng dậy “Có sao không? Chảy máu rồi”

“Em không sao, trầy da thôi”

Tuấn lấy khăn tay ra chấm máu cho Tuệ “Thật là, còn 1 tiếng nữa là tới giờ rồi”

Cả 2 thở dài tức giận, đúng thật là nổi điên mà. Hai người tới phòng đấu thầu thì Ba Mẹ nó ngồi đó đợi rồi

“Sao rồi 2 đứa? Phong bì đâu?”

Tuệ Tuấn ấp a ấp úng, Ba nó thở dài “Bọn họ lại sai người cướp mất đúng không?”

Cả 2 gật đầu, thế là toi mất rồi. Ngồi trên ghế công cộng mà Tuệ nổi điên đủ thứ, Tuấn vò đầu “Tuệ à, em đi rửa mặt đi, em ngồi em nhăn nhó vậy chắc anh nổi điên mất”

“Ừm” – Tuệ nghe lời đi vào WC tòa nhà đấu thầu thì thấy đám người hồi nãy, bằng mọi giá cô phải lấy lại được phong bì “Nè mấy người kia, tôi có chuyện muốn nói”

Cả đám thấy Tuệ thì đứng cười kha kha “Sao hả cô em?”

Tuệ bước lại “Bà ta trả các người bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi”

“Cô em nói gì tụi này nghe không hiểu”

“Đừng giả bộ, tôi biết mấy người là tay sai cho gia đình họ Triệu, bà ta trả cho các anh bao nhiêu? Tôi sẽ trả gấp đôi, chỉ cần các anh đưa cho tôi phong bì hồi nãy”

Cả đám nhìn nhau rồi 1 thằng đi lại “Cô em sẽ trả như lời hứa nếu tụi này đưa cho cô em phong bì đó chứ?”

“Chắc chắn!”

“Nưng tụi này đã đưa cho bà ta, làm sao đây? Không lẽ cô em bắt tôi đi lấy à?”

“Nếu mấy người lấy được, tôi sẽ đưa đủ số tiền như đã hứa”

113. Chương Nốt Nhạc Thứ 110

“Nếu các anh đưa cho tôi phong bì đó thì số tiền tôi hứa sẽ thuộc về mấy người”

“Được, chúng tôi sẽ lấy cho cô, nhớ giữ lời, 20 phút sau gặp lại” – Đám người đó tính bỏ đi thì Tuệ chặn lại đưa cho họ phong bì xanh mà lần trước cô bị gạt “Các anh lấy cái này trao đổi với phong bì bà ta đem ra đấu thầu rồi đem phong bì đó về cho tôi”

Tên đó cầm lấy rồi cả đám họ đi khỏi, Tuệ quay lưng đi về chỗ Tuấn. Bên phía bà ta thì đang đắc ý nhưng không ngờ rằng bị người mình thuê phản lại mình. Bà ta cười khẩy “Hôm nay là ngày tàn của gia đình họ Lục đó, họ chắc chắn sẽ rất tức giận vì lỡ mất cơ hội thu tiền này chỉ vì quá ngu ngốc” “Bà đã lấy phong bì đó chưa?” Bà ta cười “Dĩ nhiên, khi thắng cuộc đấu thầu này, nhà họ Lục sẽ không còn vốn xoay chuyển, mặc dù 500 triệu này đối với ta chỉ là con số nhỏ nhưng với họ là rất lớn. Chúng ta thừa biết nhà họ Lục đang thiếu nợ, cái gì mà đứng thứ 2 thế giới? Buồn cười” “Sau khi họ thua, chắc chắn nhà họ Lục sẽ dựa vào ngân hàng để mượn tiền xoay sở, khi đó chúng ta sẽ kéo người đập phá cho họ trở tay không kịp” Cùng lúc đó, đám người họ đến ngồi cạnh túi xách của bà ta “Bà chủ, có vẻ như bà đang có âm mưu gì nhỉ. Có vẻ vui” “Tụi mày đến đây làm gì nữa? Tiền đã đưa, tụi bây muốn gì?” – Bà ta trừng mắt “Thì tụi này có nói gì đâu, chỉ là tôi muốn nói nếu có gì thì gọi cho tôi, đừng để tôi mất miếng ăn” Tên đó đứng lên thì vô tình làm rơi túi xách của bà ta xuống, phong bì cũng rớt ra, tên đó với đàn em lật đặt cuối xuống lượm lại và thừa cơ hội để trao phong bì bà ta đem đấu thầu thành giấy trắng.

“Xin lỗi bà chủ, tôi sơ xuất quá, xin lỗi”

Bà ta giựt lại túi xách “Thôi được rồi, tụi bây biến đi”

Bọn họ đi khỏi, bà ta lập tức kiểm tra lại đồ đạc rồi thở phào khi thấy phong bì vẫn còn đó. Bên Tú Tuệ thì Minh Tuấn đang làm ầm lên kìa

“Em có biết gặp tụi đó nguy hiểm lắm không? Rồi em có sao không?” - Tuấn xoay người Tuệ kiểm tra

“Em không sao đâu, nếu có sao thì không đứng đây nói chuyện với anh rồi”

“Ồ ha, mà em nói là mình đến đó để lấy phong bì thật hả? Thiệt không?”

Tuệ kéo Tuấn đi đến chỗ hồi nãy cô gặp bọn họ thì thấy họ cũng vừa đến “Các anh hoàn thành nhiệm vụ chưa?”

“Chắc chắn, còn cô? Tiền đâu?”

Tú Tuệ nhìn Tuấn rồi cười “À tiền thì bây giờ không có tiền mặt, chỉ có chi phiếu thôi, nếu các anh không thích thì sau khi đấu thầu xong tôi sẽ đưa. Sao?”

Bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu “Được rồi, vậy tôi đợi cô”

Tuệ và Tuấn đợi họ bỏ đi rồi lật đặt lấy bản đấu thầu ra xem, bà ta ra giá 16 triệu nhưng mà bây giờ phong bì của bà ta đang nằm trong tay của Tuệ Tuấn thì làm sao bà ta đấu thầu được, giờ nhà họ Lục chỉ cần đưa giá tốt và vừa đủ là được.

.
. .

Đã đến thời gian đấu thầu, các nhà kinh doanh đều có mặt, gia đình nó và gia đình họ Triệu ngồi gần gần nhau, 2 ông (Gì đó quên mất rồi, tạm thời gọi là ông A với ông B ha) bước ra, trên tay cầm mấy phong bì và bắt đầu mở ra đọc.

Đọc xong hết các phong bì kia rồi đến lượt của nhà họ Lục.

“Giá của công ty nhà họ Lục là 15 triệu 700 ngàn” - Ông A đặt phong bì nhà nó xuống rồi cầm phong bì nhà họ Triệu lên, bà ta với ông ta đang cười đắc ý vì tưởng mình sẽ thắng

“Giấy trắng?” - Ông A bất ngờ

Cả nhà họ Triệu đứng lên, mọi người đều hiếu kì, đi đầu thầu mà nộp giấy trắng chi.

“Ông nói gì vậy? Tôi rõ là đưa phong bì có chữ có số mà, ông bị nhà họ Lục mua chuộc đúng không?” - Ông ta hung hăng

Ông B lên tiếng “Ông đừng vu khống, bản đầu thầu này toàn giấy trắng, tôi tuyên bố nhà họ Lục thắng buổi đầu thầu này. Kết thúc tại đây”

2 người họ đi khỏi, bà ta và ông ta tức đến muốn học máu, Tuệ và Tuấn ngồi cười, bà ta đi lại lớn tiếng

“Gia đình mấy người là lũ quỷ hút máu, đồ gian lận”

Bà nó đứng lên chỉnh lại bộ vest “Xin bà đừng vu khống, tôi sẽ kiện đó”

“Ông cứ việc kiện, tôi thưa ông tội mua chuộc”

Tuệ đứng lên đi lại “Bà đừng chỉ biết nói người ta, chính gia đình bà gian lận lấy cắp bản đầu thầu của nhà họ Lục thì chúng tôi chỉ trả lại bà những gì bà đã ban cho chúng tôi, bà không có quyền nói chúng tôi. Tôi nghĩ công trình này đâu quan trọng với bà, chỉ là ông bà muốn ép chúng tôi vào đường cùng thôi, chúng tôi đâu thể cho bà toại nguyện chứ. Đúng không thưa phu nhân Triệu?”

“Mày...” - Bà ta giơ tay đánh Tuệ thì Tuấn cản lại được “Bà đừng đánh bậy nếu chưa muốn nhận giấy ra tòa”

“Thôi chúng ta đi các con, kệ họ”

Tuệ, Tuấn và Ba Mẹ nó đi, bà ta và ông ta tức điên đập bàn lật ghế.

Chap này hơi khó hiểu ha. Chap trên ý nói là Tuệ mua chuộc người mà gia đình họ Triệu đã thuê để lấy bản đầu thầu từ tay của Tuấn và Tuệ, đám người đó đã lấy bản đầu thầu mà bà ta định nộp cho ông A và ông B để đưa cho Tuệ nhằm mục đích là tiền. Mặc dù phong bì của họ đã bị nhà họ Triệu thấy được giá nhưng mà phong bì của nhà họ Triệu đã bị tráo đổi và toàn là giấy trắng, cuối cùng nhà họ Lục thắng với giá 15 triệu 700 ngàn và gia đình Triệu thua. Thế đó, hẹn gặp trong chap mới nha, bye.

Chia sẻ:

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (108)

Nguồn Zing Blog

114. Chương Nốt Nhạc Thứ 111

“Tụi nó dám lên mặt với mình, sao tụi nó có thể thắng mình được chứ?” - Ông ta nổi điên

Bà ta khẳng định “Chắc chắn là tụi nó, con Tú Tuệ và thằng Minh Tuấn, chắc chắn tụi nó đã mua chuộc bọn mình mượn để lấy bản đầu thầu, nếu không thì sao bản đầu thầu của ta lại toàn giấy trắng?”

“Bọn nó cần trả giá, tôi sẽ cho tụi nó biết đối đầu với gia đình này sẽ có kết cục như thế nào” - Ông ta lấy điện thoại bấm số gọi ai đó “Tụi bây đến dạy bọn con Tú Tuệ cho tao, nếu có con Thư thì cứ việc xử tụi nó, không nghe lời con Thư mà dừng lại”

Bên kia thì không hay biết gì mà ngồi trong nhà ăn mừng, có cả Thư, nhỏ và hần.

“Tất cả nhờ tụi con, cảm ơn mấy đứa, không say không về” - Ba nó vui vẻ

“Dzô” - Tất cả cùng ly vui cười, Thư e dè “Mọi người, lần này gia đình con thua, chắc chắn sẽ...”

“Có gì em cứ nói ra đi, không sao đâu” - Hấn

Thư thở dài “Ý của em là lần này họ thua nên chắc chắn sẽ có nguy hiểm đến với mọi người, đặc biệt là chị Tuệ và anh Tuấn, mặc dù lần này không quan trọng với Ba Mẹ nhưng đây lại là cơ hội để đánh đổ tất cả mọi người, khi mất cơ hội này chắc chắn họ rất tức giận”

Mẹ nó thở mạnh “Họ thật buồn cười, chúng ta nước sông không phạm nước giếng bao lâu nay, không tự nhiên họ giết ông bà của Nhi rồi đến Ba của nó, đáng ra chúng ta là người xử họ chứ không phải ngược đời như giờ”

“Thôi thôi dẹp đi mọi người, ăn uống đi, khỏi lo gì nữa, kệ hết” - Tuấn vừa nói xong thì có “bão táp” kéo đến, chính là tụi đàn em của ông ta. ít lắm, cỡ chừng 20 người à chứ nhiều đâu

“Đứa nào là Phan Tú Tuệ, Triệu Minh Tuấn?”

Hương vừa ra thấy dao hàng đồ liền chạy vào “Ông bà, có đám người ở ngoài rất hung dữ đòi gặp cô Tuệ với cậu Tuấn”

Mọi người nhìn nhau, Tuệ với Tuấn bước ra, hình ảnh vui vẻ của Tuệ giờ đây đã là lạnh lùng

“Mấy người là ai? Đến đây làm gì?”

“Tụi bây không cần biết, đụng đến nhà họ Triệu thì tụi bây phải chết, xử nó cho tao”

Tụi nó phá cửa chạy vô, Khánh Du liền chạy ra giúp, hấn gọi người đến giúp rồi chạy ra luôn, không gian im ắng giờ đây toàn tiếng đánh đấm hóc búa. Thư với Ba Mẹ nó cùng Hương và nhỏ đang tìm cách dừng lại nhưng còn cách nào nữa?

Sau một hồi lâu, ai nấy cũng bầm dập, đám người đó cũng bị hạ hết, tên cầm đầu cầm con dao đi về hướng Tuệ, Tuấn đẩy cô ra đằng sau, tên đó và Tuấn đánh chém đấm giết nhưng may là Tuấn không bị gì. Tên đó cầm con dao tính đâm vào Tuấn thì bị anh chụp được, tay Tuấn cầm ngay đầu con dao và bàn tay anh bắt đầu có thứ màu đỏ rơi xuống (Máu đó)

“Dừng chơi dao, nguy hiểm. Tốt nhất dừng để tao thấy tụi bây, biến!”

Đám người đó chạy mất dép, Tuệ chạy lại giúp anh cầm máu, mặt nhăn mày nhí như muốn khóc.

“Anh đó, biết nguy hiểm còn lao vô, đau lắm đúng không? Anh biết nguy hiểm lắm không? Lỡ anh bị gì thì sao?”

Anh cười “Không sao, ổn mà”

Hấn thọc tay vào túi quần về mặt căng thẳng “Không ngờ ông ta cho người tới thật”

Thư đi ra về mặt lo lắng “Lần này thất bại chắc chắn lần sau cũng sẽ có nguy hiểm, anh chị nhớ cẩn thận, Ba em hay cho người đến ám sát lắm”

Nhỏ cười khẩy “Họ ngộ thiệt, thua thì thua chứ mớ gì ám sát, đúng là coi thường người ta mà”

“Thy, im lặng tí đi” - Khánh Du

Nhỏ cãi lại “Em nói có sai đâu, không biết đứa con thì như thế nào”

Thư vô nhà lấy túi xách rồi ra ngoài cố cười tươi “Thôi em xin phép đi, con chào 2 bác, chào anh chị”

Thư đi khỏi, nhỏ liền nhận được lời mắng từ Khánh Du và người khác.

“Sao em lại nói vậy trước mặt Thư? Em có biết làm tổn thương em ấy không?”

“Hơ, anh ngộ quá à, em nói sai sao? Gia đình ông ta làm chúng ta như thế này, em phải đề phòng chứ, ai biết đâu được cô ta làm quen mình chỉ muốn giúp họ? Gia đình cô ta là xã hội đen, cô ta cũng phải có máu chứ, lỡ đâm sau lưng mình thì sao? Em chưa muốn chết đâu”

Khánh Du quát lại “Em im đi! Thư là em gái của Nhi, nếu như em ấy nghe những lời này sẽ rất buồn em biết không, đừng có cái gì cũng chỉ nghĩ inh, xem mình nói là đúng còn người ta nói thì sai.”

Nhỏ cầm nín, Mẹ nó thở dài “Đây không phải lúc mấy con cãi nhau, trong thời điểm này chúng ta cần đoàn kết, đừng cãi vã nữa, Minh Tuấn, vô đây bác thoa thuốc cho”

Tất cả vô nhà, còn nhỏ đứng đó tức giận giậm chân, tiếng chuông tin nhắn vang lên từ 1 người lạ.

“Nếu cô không muốn gia đình mình gặp nguy hiểm, đến địa điểm này gặp tôi.”

“Ai vậy kia? Sao lại đe dọa mình chứ?” - Nhỏ khó hiểu

.

.

.

Nhỏ đến địa điểm đó thì có 1 người con gái mặc áo ôm sát cơ thể, quần jean ngắn trông rất quyến rũ, nhỏ cất tiếng hỏi “Cho hỏi cô là...người hẹn gặp tôi à?”

Cô ta quay lại thì đó chính là...Ngọc Anh, cô ta làm gì ở đây? Cô ta là người đe dọa nhỏ sao?

“Hoàng Phương Thy, cô đến đúng giờ quá ha, tốt đó”

“Sao cô đe dọa tôi? Tôi có làm gì cô cơ chứ?”

Cô ta cười khẩy “Cô muốn trả thù không?”

Nhỏ khó hiểu “Trả thù ai? Sao tôi phải trả thù?”

“Lục Tuyết Nhi. Cô ta cái gì cũng hơn cô, xinh đẹp giỏi giang lại được nhiều người yêu quý như Khánh Du, Minh Lâm và...Thiên Vũ, còn cô thì...yêu đơn phương”

“Cô im đi. Khánh Du rất yêu tôi, Thiên Vũ thì tôi đã...từ bỏ”

Ngọc Anh cười to “Cô thật buồn cười, sao cô chắc rằng Khánh Du thật lòng với cô? Và cô có chắc mình đã quên được Thiên Vũ?”

“Tôi...” - Nhỏ hơi bị lung lay trước những lời nói của Ngọc Anh, thật sự cái gì nó cũng hơn nhỏ hết

“Thôi nào, đừng cảm dành lại tình yêu của mình đi chứ, Thiên Vũ là chồng chưa cưới của cô, là vị hôn phu của cô. Còn cô ta là vị hôn thê của anh trai cô cũng là chị dâu của cô, không phải sao?”

“Đúng vậy, tại sao tôi phải nhường tình yêu của mình cho cô ta chứ?”

“Phương Thy, cô phải đấu tranh inh, chỉ cần con nhỏ đó chết, Thiên Vũ sẽ là của cô mà thôi”

“Vậy cô muốn tôi làm gì?”

“Gián điệp”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (109)

Nguồn Zing Blog

115. Chương Nốt Nhạc Thứ 111

“Tụi nó dám lên mặt với mình, sao tụi nó có thể thắng mình được chứ?” - Ông ta nổi điên

Bà ta khẳng định “Chắc chắn là tụi nó, con Tú Tuệ và thằng Minh Tuấn, chắc chắn tụi nó đã mua chuộc bọn mình mượn để lấy bản đầu thầu, nếu không thì sao bản đầu thầu của ta lại toàn giấy trắng?”

“Bọn nó cần trả giá, tôi sẽ cho tụi nó biết đối đầu với gia đình này sẽ có kết cục như thế nào” - Ông ta lấy điện thoại bấm số gọi ai đó “Tụi bây đến dạy bọn con Tú Tuệ cho tao, nếu có con Thư thì cứ việc xử tụi nó, không nghe lời con Thư mà dừng lại”

Bên kia thì không hay biết gì mà ngồi trong nhà ăn mừng, có cả Thư, nhỏ và hấn.

“Tất cả nhờ tội con, cảm ơn mấy đứa, không say không về” - Ba nó vui vẻ

“Dzô” - Tất cả cùng ly vui cười, Thư e dè “Mọi người, lần này gia đình con thua, chắc chắn sẽ...”

“Có gì em cứ nói ra đi, không sao đâu” - Hấn

Thư thở dài “Ý của em là lần này họ thua nên chắc chắn sẽ có nguy hiểm đến với mọi người, đặc biệt là chị Tuệ và anh Tuấn, mặc dù lần này không quan trọng với Ba Mẹ nhưng đây lại là cơ hội để đánh đổ tất cả mọi người, khi mất cơ hội này chắc chắn họ rất tức giận”

Mẹ nó thở mạnh “Họ thật buồn cười, chúng ta nước sông không phạm nước giếng bao lâu nay, không tự nhiên họ giết ông bà của Nhi rồi đến Ba của nó, đáng ra chúng ta là người xử họ chứ không phải ngược đời như giờ”

“Thôi thôi dẹp đi mọi người, ăn uống đi, khỏi lo gì nữa, kệ hết” - Tuấn vừa nói xong thì có “bão táp” kéo đến, chính là tội đàn em của ông ta. ít lắm, cỡ chừng 20 người à chứ nhiều đâu

“Đứa nào là Phan Tú Tuệ, Triệu Minh Tuấn?”

Hương vừa ra thấy dao hàng đồ liền chạy vào “Ông bà, có đám người ở ngoài rất hung dữ đòi gặp cô Tuệ với cậu Tuấn”

Mọi người nhìn nhau, Tuệ với Tuấn bước ra, hình ảnh vui vẻ của Tuệ giờ đây đã là lạnh lùng

“Mấy người là ai? Đến đây làm gì?”

“Tội bây không cần biết, đừng đến nhà họ Triệu thì tội bây phải chết, xử nó cho tao”

Tội nó phá cửa chạy vô, Khánh Du liền chạy ra giúp, hấn gọi người đến giúp rồi chạy ra luôn, không gian im ắng giờ đây toàn tiếng đánh đấm hốc búa. Thư với Ba Mẹ nó cùng Hương và nhỏ đang tìm cách dừng lại nhưng còn cách nào nữa?

Sau một hồi lâu, ai nấy cũng bầm dập, đám người đó cũng bị hạ hết, tên cầm đầu cầm con dao đi về hướng Tuệ, Tuấn đẩy cô ra đằng sau, tên đó và Tuấn đánh chém đấm giết nhưng may là Tuấn không bị gì. Tên đó cầm con dao tính đâm vào Tuấn thì bị anh chụp được, tay Tuấn cầm ngay đầu con dao và bàn tay anh bắt đầu có thứ màu đỏ rơi xuống (Máu đó)

“Đừng chơi dao, nguy hiểm. Tốt nhất đừng để tao thấy tội bây, biến!”

Đám người đó chạy mất dép, Tuệ chạy lại giúp anh cầm máu, mặt nhăn mày nhíu như muốn khóc.

“Anh đó, biết nguy hiểm còn lao vô, đau lắm đúng không? Anh biết nguy hiểm lắm không? Lỡ anh bị gì thì sao?”

Anh cười “Không sao, ổn mà”

Hấn thọc tay vào túi quần về mặt căng thẳng “Không ngờ ông ta cho người tới thật”

Thư đi ra về mặt lo lắng “Lần này thất bại chắc chắn lần sau cũng sẽ có nguy hiểm, anh chị nhớ cẩn thận, Ba em hay cho người đến ám sát lắm”

Nhỏ cười khẩy “Họ ngộ thiệt, thua thì thua chứ mớ gì ám sát, đúng là coi thường người ta mà”

“Thy, im lặng tí đi” - Khánh Du

Nhỏ cãi lại “Em nói có sai đâu, không biết đứa con thì như thế nào”

Thư vô nhà lấy túi xách rồi ra ngoài cố cười tươi “Thôi em xin phép đi, con chào 2 bác, chào anh chị”

Thư đi khỏi, nhỏ liền nhận được lời mắng từ Khánh Du và người khác.

“Sao em lại nói vậy trước mặt Thư? Em có biết làm tổn thương em ấy không?”

“Hơ, anh ngộ quá à, em nói sai sao? Gia đình ông ta làm chúng ta như thế này, em phải đề phòng chứ, ai biết đâu được cô ta làm quen mình chỉ muốn giúp họ? Gia đình cô ta là xã hội đen, cô ta cũng phải có máu chứ, lỡ đâm sau lưng mình thì sao? Em chưa muốn chết đâu”

Khánh Du quát lại “Em im đi! Thử là em gái của Nhi, nếu như em ấy nghe những lời này sẽ rất buồn em biết không, đừng có cái gì cũng chỉ nghĩ ình, xem mình nói là đúng còn người ta nói thì sai.”

Nhỏ cam nín, Mẹ nó thở dài “Đây không phải lúc mấy con cãi nhau, trong thời điểm này chúng ta cần đoàn kết, đừng cãi vã nữa, Minh Tuấn, vô đây bác thoa thuốc cho”

Tất cả vô nhà, còn nhỏ đứng đó tức giận giậm chân, tiếng chuông tin nhắn vang lên từ 1 người lạ.

“Nếu cô không muốn gia đình mình gặp nguy hiểm, đến địa điểm này gặp tôi.”

“Ai vậy kìa? Sao lại đe dọa mình chứ?” - Nhỏ khó hiểu

.
. .

Nhỏ đến địa điểm đó thì có 1 người con gái mặc áo ôm sát cơ thể, quần jean ngắn trông rất quyến rũ, nhỏ cất tiếng hỏi “Cho hỏi cô là...người hẹn gặp tôi à?”

Cô ta quay lại thì đó chính là...Ngọc Anh, cô ta làm gì ở đây? Cô ta là người đe dọa nhỏ sao?

“Hoàng Phương Thy, cô đến đúng giờ quá ha, tốt đó”

“Sao cô đe dọa tôi? Tôi có làm gì cô cơ chứ?”

Cô ta cười khẩy “Cô muốn trả thù không?”

Nhỏ khó hiểu “Trả thù ai? Sao tôi phải trả thù?”

“Lục Tuyết Nhi. Cô ta cái gì cũng hơn cô, xinh đẹp giỏi giang lại được nhiều người yêu quý như Khánh Du, Minh Lâm và...Thiên Vũ, còn cô thì...yêu đơn phương”

“Cô im đi. Khánh Du rất yêu tôi, Thiên Vũ thì tôi đã...từ bỏ”

Ngọc Anh cười to “Cô thật buồn cười, sao cô chắc rằng Khánh Du thật lòng với cô? Và cô có chắc mình đã quên được Thiên Vũ?”

“Tôi...” - Nhỏ hơi bị lung lay trước những lời nói của Ngọc Anh, thật sự cái gì nó cũng hơn nhỏ hết

“Thôi nào, đừng cảm dành lại tình yêu của mình đi chứ, Thiên Vũ là chồng chưa cưới của cô, là vị hôn phu của cô. Còn cô ta là vị hôn thê của anh trai cô cũng là chị dâu của cô, không phải sao?”

“Đúng vậy, tại sao tôi phải nhường tình yêu của mình cho cô ta chứ?”

“Phương Thy, cô phải đấu tranh ình, chỉ cần con nhỏ đó chết, Thiên Vũ sẽ là của cô mà thôi”

“Vậy cô muốn tôi làm gì?”

“Gián điệp”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (109)

Nguồn Zing Blog

116. Chương Nốt Nhạc Thứ 113

Cả đám cùng nhau đi bộ ra quán ăn mà Mẹ nó nói, trên đường đi, nhỏ nhận được tin nhắn của Ngọc Anh.

“Cô tránh đi, lát nữa sẽ có người bắn họ”

Nhỏ cất điện thoại rồi đi tiếp thì thấy tiệm bán đồ kia bị người ta đập phá hết trơn mà trong khi đó chỉ có một cô gái chống cự với một đám con trai, đó là người của nhà họ Triệu gài, vì thấy bất bình nên cả đám chạy vô “giải quyết”.

Tuệ đẩy cô gái đó ra sau “Nè, mấy người đông vậy đi ăn hiếp một cô gái mà coi được sao? Mấy người mà không đi là tôi báo cảnh sát đó”

“Hôm nay tao tha, lần sau là tao không bỏ qua đâu nghe chưa, đi tụi bây”

Cả bọn đó đi khỏi, cô gái khóc lóc “Cảm ơn, cảm ơn nhiều”

“Không có gì, mà chị làm gì để tụi nó đập phá đồ vậy nè?”

“Chị mượn nợ nhưng chưa trả nên vậy”

Nhỏ lên tiếng “Ừm...mọi người ở đây nha, em có điện thoại, đợi em tí”

Nhỏ giả bộ cầm điện thoại rồi chạy ra ngoài, đúng lúc có một chiếc xe hơi dừng lại, cửa xe trước sau mở ra rồi người ngồi trong đó cầm súng bắn lia lịa, tất cả chạy trốn nhưng xui là Tú Tuệ bị bắn trúng ngay bụng. Khi xe đó chạy đi thì cả đám chạy ra, nhỏ đi vô thì thấy cảnh tượng đó

“Tú Tuệ, em...em bị bắn rồi, gọi cấp cứu, MAU LÊN!”

.
. .
.

Tất cả đang ở trong bệnh viện hồi hộp lo lắng, Tuệ đang trong phòng phẫu thuật để lấy viên đạn ra, bên ngoài Tuấn thì đang vô đầu bút tóc.

“Chúng ta số xui thế, đi ăn mà cũng có chuyện, ôi định mệnh” - Khánh Du than

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ đi ra, Tuấn liền chạy lại hỏi tới tấp “Cô ấy sao rồi bác sĩ? Có nguy hiểm gì không bác sĩ?”

“Đạn đã được lấy ra, bệnh nhân sẽ được đưa vào phòng hồi sức, mọi người có thể vào thăm nhưng đừng cho bệnh nhân mệt quá”

“Cảm ơn bác sĩ”

Cả đám kéo vào phòng bệnh thăm Tuệ, cô đang nằm ngủ vì thuốc mê chưa tan, cả đám thống nhất cho Tuấn ở lại chăm sóc. Ở phương trời của nó, nó đang ngồi trước cửa sổ nhìn bầu trời mà không biết lý do vì sao.

“Giờ mọi người làm gì nhỉ? Hay gọi cho họ ta? À không được, giờ làm gì đây?”

Cốc...Cốc...Cốc...

“Thưa cô, mời cô xuống ăn cơm”

“Vâng ạ”

Nó dọn hết đồ vô rồi chạy xuống dưới “Woa hôm nay ăn gì vậy ạ? Thơm thật”

“Là món cô thích ăn đó, cô Tuệ đã dặn dò chúng tôi nấu món súp gà và canh rau củ cho cô, còn món gà chiên nữa đúng không?”

Nó cười tươi kéo ghế ra ngồi “Cảm ơn mọi người lắm, đói bụng quá đi, mọi người ngồi xuống ăn với tôi đi, nhiều đồ ăn lắm, tôi ăn không hết đâu”

Tất cả nhìn nhau ấp úng, trước giờ chưa có người làm nào được ăn chung với chủ hết.

“Sao vậy?”

“Chúng tôi không được phép ăn với chủ nên...”

“Tôi không phải chủ của mọi người nên cứ tự nhiên đi ạ, mình tôi ăn cô đơn lắm, tôi ghét cảm giác đó, mọi người ngồi ăn chung đi”

“Dạ cảm ơn cô”

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (111)

Nguồn Zing Blog

Zing BlogZing Blog

117. Chương Nốt Nhạc Thứ 114

” Dạ cảm ơn cô ”

” Tôi rất nhớ mọi người, không biết khi nào mới gặp lại họ ” - Nó hơi buồn

” Cô ráng học, 5 năm nữa là gặp lại rồi ”

” Ừm, cảm ơn mọi người ”

5 năm sau :

Ngày qua ngày nó siêng năng học tập vì muốn gặp lại mọi người, bên đây vô tình tài năng của nó lọt vào mắt xanh của ông chủ thiết kế hàng đầu thế giới, ông mời nó vào công ty của ông làm, giờ nó trở thành nhà thiết kế nổi tiếng được nhiều người quan tâm và biết đến trong nước và ngoài nước. Công ty của ông có nhiều chi nhánh ở khắp nơi, Việt Nam ông ta có một công ty lớn nên khi nó về có thể làm ở đó.

Ở Việt Nam, Ba Mẹ nó xem tin tức báo chí cũng rất bất ngờ khi Lục Tuyết Nhi - Con gái cưng nhà họ Lục đã tạo nên danh tiếng cho gia đình nó, họ rất hạnh diện. Nó giờ đã khác, xinh hơn và mạnh mẽ hơn, chỉ có điều là cái tên Hoàng Minh Lâm cứ bám lấy nó không buông. Điều tệ nhất là tình hình đầu đá của nhà họ Lục và nhà họ Triệu chưa hết mà còn nặng thêm, nhờ và Khánh Du đã chia tay vì một lí do gì đó ai cũng biết, Tuấn Tuệ đã có 2 đứa con, anh thì học lớp 3, em gái học lớp 1, đáng nói là chỉ còn một tuần nữa là nó về nước.

” Hùng, ngồi chơi với em con đi, trời chắc tui chết mất ” - Tuấn than

Tuệ xếp đồ nghe Tuấn than cũng mệt, ngồi thở dài nhìn Tuấn ” Anh đó, ngồi chơi với con than lên xuống, nó học lớp 3 rồi đó, nó hiểu anh nói đó nha ”

Reng...reng...reng (Tiếng điện thoại của Tuệ)

” Alô ai vậy? ”

[Chị, em Tuyết Nhi nè]

” Tuyết Nhi! Em gái của tui, em khỏe chứ? ”

[Em khỏe, một tuần nữa em sẽ về Việt Nam]

” Thật sao? Chị nhớ em lắm đó, mọi người cũng vậy, cháu em cũng vậy ”

[Gia Hùng và Hạo Tâm, em rất muốn gặp tui nó]

” Một tuần nữa thôi, em cho chị thời gian đi, gia đình chị đến đón em ”

[Dạ thôi, mắc công lắm, gia đình chị đến nhà đi, em sẽ về thẳng nhà]

” Được em gái ”

Đầu dây bên kia cười một cái rồi tắt máy, Hùng đi lại chỗ Tuệ ngồi xuống ” Mami à, ai gọi Mami vậy? ”

Tuệ vuốt tóc con cười ” Là dì con đó ”

” Dì Tuyết Nhi ạ? Hay dì Ly hả Mami? ”

Tuấn cười khả ố ” Dì Nhi và dì Ly là một người con trai à, qua đây với Ba ”

Bên Pháp, nó đang mong ngày về nước lắm lắm lắm luôn, nhưng khi nó về chắc chịu đả kích đây, hấn mất trí và nhờ lợi dụng điều đó để “tẩy não” hấn và kết quả hấn yêu nhỏ, trình chiếu lại cho xem.

Vào một ngày trong xanh mây trắng, nhờ gặp Ngọc Anh để nghe kế hoạch “chiếm đoạt” hấn.

” Tôi sẽ giành xếp một vụ tai nạn đủ để cho anh ta mất trí nhớ, lúc đó cô cứ lợi dụng cơ hội mà tiến lên ”

Nhỏ lo lắng ” Nhưng mà...anh ấy nếu...có chuyện gì thì sao? Huống chi sao cô biết anh đủ làm anh ấy mất trí chứ? ”

Cô ta thở dài ” Cô không phải lo, tôi đảm bảo thành công, vậy đi, tối nay lúc 8h cô dụ anh ta ra đường XX rồi tôi sẽ làm việc. Thắc mắc gì không? ”

” Tại sao tận 3 năm cô mới chịu làm? ”

” Cô thôi kiểu đó đi, nếu không vừa lòng, cô có thể đi ” - Ngọc Anh đứng không thấy nhỏ rồi khỏi là hiểu nhỏ đã đồng ý

.
. .

Tối đến, nhờ nhắn tin cho hấn gặp tại nơi đó, hấn cứ thế mà tới, nhờ lại đòi qua quán kem bên đường, trong lúc băng qua thì chiếc xe của Ngọc Anh chạy với tốc độ nhanh tông trúng hấn. (Nhỏ đi trước nên không sao)

Khi đưa hấn vào bệnh viện, bác sĩ tuyên bố hấn mất trí nhớ, trong thời gian đó, nhờ luôn chăm sóc và bên hấn, dĩ nhiên mất trí rồi thì đâu biết ai là ai kể cả nó, và thế hấn đã bắt đầu thích nhờ (Thích chứ chưa có yêu), nhờ đã chủ động chia tay Khánh Du cũng vì lí do đó. Nói thật thì chuyện này ngoài nhờ còn có người nhà họ Triệu biết.

Ở Pháp, ngoài vẽ vời thiết kế ra, nó còn phải tạo mẫu cho người mẫu, sắp tới có show diễn thời trang mừng 10 năm thành lập công ty, nó được giao trọng trách lớn là cùng tạo ra những bộ trang phục đẹp để phục vụ mọi người.

Zing Blog

118. Chương Nốt Nhạc Thứ 115

Hấn đang “tay trong tay” với nhờ đi dạo, trong lòng nhờ tự nhiên có cảm giác rất lạ, không hấn là vui mà không phải là buồn.

Quan sát nét mặt nhờ, hấn thấy rất kì ” Em sao vậy? ”

” Dạ? Em...em...không có gì ”

Hấn dừng lại nhìn thẳng mặt nhờ ” Thật sự không sao chứ? Hay có chuyện gì giấu anh? ”

Trúng tim đen, nhỏ ấp úng ” K..không, chỉ là...chỉ là... ”

” Như thế nào? ”

Nhỏ lắc đầu cười ” Em ồ, chỉ là hơi chóng mặt, chúng ta qua kia nghỉ tí nha ”

Phía bên này thì vui vẻ từ từ dạo chứ nhỏ đâu biết được một tuần nữa nó sẽ về, phía bên kia thì đang vui vẻ trông mong nó về nước, Ba Mẹ, Tuấn Tuệ, Khánh Du và cả Thư đều cảm thấy nôn nóng.

” Nhưng mọi người à, còn chuyện của anh Khánh Du, anh Vũ và chị Thy thì sao? Nếu chị Ly biết chắc chắn sẽ rất buồn ” - Thư

Nghe xong, tất cả đều yếu xìu, còn cái quan trọng đây mà không lo, lo ăn mừng.

Khánh Du thở dài ” Kệ cô ấy, chuyện này anh không muốn nhắc tới, cứ tưởng cô ấy sẽ thay đổi nhưng ai ngờ... ”

Tuệ vỗ vai Khánh Du an ủi ” Thôi nào em trai, cố gắng lên đi, không sao đâu ”

Thư nổi nóng ” Nghĩ lại chị ta cũng kì ghê, quen anh Du rồi còn mơ đến chồng của chị Ly, thật quá đáng ”

Tuấn cười ” Thật may lúc đó Khánh Du thông minh, trong lúc hỗn loạn kêu họ kí vào giấy kết hôn, tuyệt! ”

Chắc hẳn mọi người còn nhớ vào lúc nó và hân đang định kí vào giấy kết hôn thì điện thoại reng và biết ông nội nó bị tai nạn nhỉ. Trong lúc tất cả chạy ra ngoài chuẩn bị đi đến bệnh viện thì Khánh Du đã nắm áo cả hai lại bắt kí vào tờ giấy rồi mới đi được.

” Kí vào đã Nhi, hai đứa sẽ lỡ cơ hội đó ”

Nó rất hỗn loạn ” Nhưng còn ông? ”

“Kí vào hãy đi, mau lên ”

Nó và hân cấp tốc kí vào rồi đến bệnh viện, vào khoảnh khắc cả hai kí vô không có ai ngoài nó hân Khánh Du, từ giây phút đó Lục Tuyết Nhi - Thiên Vũ đã là vợ chồng hợp pháp nè. Hí hí.

” Em không muốn Tuyết Nhi sẽ đau thêm lần nữa nên mới ép họ kí vào, chỉ như thế Thy mới không chen ngang. Khó lắm Nhi và Vũ mới đến với nhau, nếu lại mất nhau thì không phải cả hai đau sao? ”

Thư tò mò ” Vậy sao anh không đưa cho chị ta xem? ”

” Chưa đến lúc, anh sẽ để cho Nhi quyết định ”

” Dì Thư oiiii ”

Giọng hai đứa nhỏ vọng vào, cả hai lũ lượt kéo nhau vào nhà, Hạo Tâm nắm tay Thư cười rất tươi

” Dì ơi, ra chơi với tụi con đi, đi đi mà ”

” Được rồi, dì dẫn tụi con đi ăn kem ha ”

” Yeahhh ”

Cả hai đứa nhỏ kéo Thư ra ngoài, nhìn tụi nó vui chưa kìa. Chị em nó cùng giống là hiền nhưng khi nóng là dữ như chần, rất thích con nít và nấu ăn rất ngon, ai cưới được họ đúng là hạnh phúc mà.

Pháp :

” Anna, đây là màu vàng kim mới tạo được vẻ sang trọng ”

Nó gạt đầu rồi làm theo chỉ dẫn của ông ấy, thật đúng là nhà thiết kế nổi tiếng có khác ha, hiểu biết rộng quá chừng.

” Wow, đúng là tạo được vẻ sang trọng và quý phái, tôi còn phải học hỏi từ ông ” - Nó mê mẩn nhìn vào bộ váy

Ông ta cười ” Cô là người có tài, sẽ sớm đuối kịp tôi thôi, có khi còn hơn cả tôi không chừng ”

Nó chỉ cười. Vừa về đến nhà, nó đã lao đầu vào thiết kế trang phục, chủ đề lần này là Summer, nó phải thiết những bộ trang phục không quá cầu kì nhưng phải đẹp, khi mặc sẽ cảm thấy dễ chịu. Thời gian chỉ còn 4 ngày mà thôi.

” A còn 4 ngày nữa thôi, làm sao đây? ” - Nó rối như tơ vò

Cốc...cốc...cốc...

” Thưa cô, cô có khách ạ ”

” Khách? Ai vậy ta? ” - Nó tự hỏi mình rồi xuống lầu xem, lại là anh ta?

” Anh rảnh quá không chuyện làm hả? Sao phiền tôi quài vậy? ” - Nó cần nhần

Anh ta bình thần uống trà đọc báo như hảnh nhà mình ” Anh rảnh mới tới thăm em được chứ, em phải cảm ơn anh mới đúng ”

Nó có nghe nhầm không? Làm phiền nó còn nói nó cảm ơn sao?

” Anh ngủ mơ hả? Sao tôi phải cảm ơn? Tôi chưa sút anh như sút bóng là may rồi ”

” Nghĩ xem, anh quan tâm em, dẫn em đi chơi, bảo vệ... ”

” Khoan! Anh quan tâm tôi thì còn nói được, đi chơi là anh ép tôi chứ tôi đâu rảnh, bảo vệ, anh bảo vệ tôi cái gì? Anh làm phiền tôi thì có. Nói cho anh biết nha, tôi phải thiết kế để chuẩn bị cho show thời trang mừng 10 năm thành lập công ty, không rảnh như anh mà tám mà phiền ”

” Vậy có thời gian ăn cơm không? Nhìn em anh biết em chưa ăn gì ”

Nó nổi nóng ” Kệ tôi! ”

Nó đứng đứng đi lên phòng đóng cửa lại, anh ta phì cười rồi cất bước đi về.

” Cái con người gì mà phiền thấy ớn luôn, bám như đĩa, nghèo còn mắc cái eo ” - Nó hằm hằm ngồi vào ghế rồi tiếp tục thiết kế, không nghĩ ra mẫu nó còn sinh nông nổi ngồi xé giấy.

Tên ten tén, giờ này ngủ hết rồi có ai còn thức không ta? Ngoài nó còn có hảnh đó. Hảnh đang nằm mơ, một giấc mơ ngoài hảnh còn có người con gái (Nó chứ ai), cả hai cùng chụp hình, cùng ăn kem, cùng đi dạo với nhau, còn có hồi ức mơ màng về tờ giấy kết hôn có chữ kí hảnh và người khác, không phải Thy (Đã nói nó mà không tin, tui là tác giả nên tui biết).

” Tuyệt Nhi? Tuyệt Nhi? ” - Hảnh bật dậy, cả người thấm ướt mồ hôi, tối nào ngủ cũng có cơn ác mộng như vậy (Giấc mơ chứ không phải ác mộng), người tên Tuyệt Nhi là ai chứ? Lúc nào cũng gọi tên Tuyệt Nhi, người đó có quan hệ gì với hảnh chứ??

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (113)

Nguồn Zing Blog

119. Chương Nốt Nhạc Thứ 116

Nó thức khuya dậy sớm để hoàn thiện các bộ trang phục, loay hoay tất bật cũng đến ngày kỉ niệm 10 năm. Nó đang kiểm tra sân khấu, đèn điện, trang trí lại hết một lượt. Bên trong phòng nghỉ, ông chủ của nó nhận được thư từ người lạ mặt, chỉ biết là gửi đến nó, thư kí ông ta cũng biết về tiếng Việt nên cô ấy cũng dịch lại cho ông hiểu.

” Gọi Anna vào gặp tôi ”

” Vâng ”

Thư kí đi tìm nó thì thấy nó đang chỉ dẫn mọi người, đến chỗ nó cười

” Anna, ông Grace Jason muốn gặp cô ”

” Vâng ”

Nó đi lên phòng của ông chủ nhẹ nhàng gõ cửa

” Vào đi ”

Mở cửa bước vào, thấy ông ta đang ngồi nhâm nhi ly rượu xem mấy tấm hình, trong mấy tấm đó có mặt của hắn với nhỏ.

” Ông chủ gọi tôi ”

” Ngồi xuống đi, ta muốn hỏi cô quen người này không? ”

Nó cầm lấy mấy tấm hình, lấy từng tấm xem thử, là Thiên Vũ!! Nó như không tin vào mắt mình, hắn...hắn và nhỏ..cùng đi dạo, đi chơi, ăn kem, còn...hôn nhau nữa... Tay nó làm rơi cả mấy tấm hình, thấy biểu hiện của nó, ông ta cũng đoán được việc gì.

” Sao? Cô quen họ à? ”

” Anh ấy là...chồng tôi ”

Nó ngồi kể lại sự việc, câu chuyện của nó cứ như trong truyện “Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá” vậy.

” Tôi hiểu rồi, cô đọc cái này đi, đừng buồn khi đọc xong ”

Nó cầm lấy đọc, trên đó ghi hắn không hề chết vì viên đạn đó, tất cả chỉ là vở kịch để che mắt nó chủ yếu cho nhỏ có cơ hội và hắn với nhỏ đã yêu nhau gần 3 năm...

Nó thở dài một cách buồn bực, chuyện gì vậy nè??

Trong giờ, nó chả tập trung gì cả, sau khi kết thúc nó liền xin phép ông chủ về Việt Nam sớm hơn dự định. Về nhà liền thu xếp quần áo để tối nay cất cánh.

7 giờ sáng tại :

Nó với gương mặt tức giận lạnh lùng đón taxi về thẳng nhà mà chẳng thông báo cho ai cả.

” Chỉ còn 6 ngày nữa là Tuyết Nhi nó về, bác mừng quá Tuệ à, mong sớm gặp nó ” - Mẹ nó cười tí mắt

” Dì Nhi sắp về rồi ạ? ” - Hạo Tâm

Tuệ vuốt tóc cô bé cười ” Phải con gái ”

Đang ngồi trò chuyện thì có tiếng chuông cửa, Hương nhanh chóng ra mở thì hết hồn vì thấy nó.

” Tuyết Nhi?? ”

Nó cười, dặn Hương đừng nói ọi người nghe, nó nhẹ nhàng đi vào khiến ai cũng bất ngờ.

” Tuyết Nhi?? Con sao? ” - Mẹ nó như không tin vào mắt mình

Nó cười tươi ” Con đây ạ, con nhớ Mẹ quá ” - Nó ôm chầm lấy Mẹ mình

Mẹ nó xem xét xoay cả người nó, nó đã ốm hẳn nhưng vẫn xinh như xưa.

” Con đi máy bay mấy tiếng chắc mệt, vô phòng nghỉ đi con ”

Nó gật đầu rồi quay sang nhìn Tuệ ” Em có chuyện muốn nói với chị ”

” Có gì hả em? Sao em về không báo? Chị tưởng mấy ngày nữa em mới về ”

Nó lấy trong giỏ xách ra mấy tấm hình người bí ẩn gửi đưa cho Tuệ, Tuệ xem xong mắt hồng hồng. Về mặt nó lạnh lùng pha chút tức giận

” Anh ấy chưa chết? Đúng không chị? ”

Tuệ lấp bắp ” Tuyệt Nhi, thật ra...chị... ”

” Chị giải thích đi ”

Tuệ ngồi tường tận giải thích, nghe xong nó cũng đỡ giận phần nào.

” Thiên Vũ mất trí nhớ, làm sao...anh ấy không nhớ ra em đúng chứ? ”

Tuệ gật đầu, nó thở dài một cái rồi cũng gượng cười lên ” Chị à, chị đưa Gia Hùng và Hạo Tâm đến đi, em muốn gặp tụi nhỏ ”

” Được, để chị gọi anh Tuấn đưa Gia Hùng đến, em nghỉ ngơi đi nha ”

” Vâng ”

Tuệ đi khỏi, nó nằm xả lai xuống giường, chuyện này chưa đi thì chuyện khác tới, thật phiền.

” Mình không thể để anh ấy mất trí nhớ, nhất định phải tìm lại kí ức cho anh ấy, lúc đó anh ấy chọn Thy thì mình sẽ chúc phúc cho họ ”

Nó đã hạ quyết tâm giúp hắn, không ai sẽ ngăn cản được nó, kể cả hắn.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (114)

Nguồn Zing Blog

120. Chương Nốt Nhạc Thứ 117

Giới Thiệu :

1. Lục Tuyệt Nhi (Nó)
2. Thiên Vũ (Hắn)
3. Hoàng Phương Thy (Nhỏ)
4. Hoàng Minh Lâm (Anh ta)

Nó mở cửa rồi khỏi phòng thì nghe tiếng phim hoạt hình, ở nhà này ai lại xem phim hoạt hình cơ chứ? Không lẽ nào là con của Tú Tuệ? Nó chạy ào ra ngoài, đúng là Gia Hùng và Hạo Tâm rồi, nó đứng đó nhìn bọn trẻ say mê xem hoạt hình nhưng sao không thấy ai cả vậy ta?

” Mọi người đâu mất rồi nhỉ? ”

Nó lóng ngóng, Gia Hùng nhìn thấy nó liền la to vui mừng

” Dì út ” (Mọi người còn nhớ lúc Ba Mẹ nó nhận Tú Tuệ làm con gái nhỉ?)

Nó đi lại cười tươi ôm lấy tụi nhỏ ” Gia Hùng, Hạo Tâm, tụi con dễ thương quá đi ”

Thằng nhóc lắc đầu ” Không ạ, con gái mới dễ thương, còn con trai là đẹp trai và phong độ ạ ”

Nó bất ngờ ” Ai nói với con vậy? ”

” Ba nói đó ạ, Ba nói con trai phải đẹp trai chứ đừng tỏ ra dễ thương ”

Nó cười, ra là ông này chỉ dạy cho Gia Hùng như thế sao, cũng phải tội cho Tú Tuệ.

Ding...Dong...

” Ai vậy ta? Mọi người đâu hết rồi nhỉ? ”

Hạo Tâm lễ phép ” Thưa dì út, bà ngoại nói là hôm nay dì út về nên đi chợ với Mẹ rồi ạ, ông ngoại thì đi đánh cờ với Ba rồi ạ ”

” A hèn chi, tụi con ngồi đây đợi dì út tí nha ”

Nó chạy ra ngoài mở cửa, là...Thiên Vũ.

” Chào cô ”

Nó đứng đờ, hần quơ quơ tay trước mặt nó nhưng không phản ứng gì.

” Cô gì đó ơi, cô có sao không ? ”

Nó bình tĩnh ” A...tôi...ổn, mời anh vô nhà ”

Hắn đi vào, nó đóng cửa mà nghĩ vu vơ

” Anh ấy thật sự không nhớ mình là ai ”

Vừa thấy hắn, Gia Hùng liền chạy lại ” Con chào chú, cô Thy đâu rồi ạ? ”

Hắn cười ” Cô Thy bận việc, lát sẽ tới sau ”

” Dạ ”

Nó đi vào nhà, sắc mặt không mấy là tốt nhưng cũng phải gượng cười.

” À cô tên gì? Cô là ai? ”

” Tôi là Lục Tuyết Nhi ”

” Tuyết Nhi? ” - Nghe đến tên Tuyết Nhi, đầu hắn tự nhiên hiện những hình ảnh trong quá khứ, đầu óc quay cuồng như muốn nổ tung

” Anh sao vậy? ”

Hắn ôm đầu ” Tôi...đầu tôi...đau quá, như muốn nổ ra vậy ”

Nó bắt đầu sợ, vội đỡ hắn lên ghế ngồi, rót nước cho hắn.

” Còn đau không? ”

” Đỡ rồi, cảm ơn ”

Ding...Dong...

Hắn đứng lên định ra mở cửa thì nó nắm lại

” Để tôi mở cho, anh chơi với tụi nhỏ đi ”

Trong lúc nó nắm tay hắn lại rất âm áp, cảm thấy sự yên tĩnh “nhẹ” ở đây, giống như họ từng quen nhau.

” Mẹ, chị Tuệ, hai người mua gì lắm thế?? ” - Nó xách phụ đồ

” Chỉ là rau củ thôi ”

Thấy sắc mặt nó kém, Tuệ hỏi thăm ” Em ổn chứ? ”

” A em ổn mà, Thiên Vũ đến rồi, lát nữa Thy...cũng sẽ đến ”

Mẹ nó với Tuệ nhìn nhau, hiểu tâm trạng hiện giờ của nó cả hai cũng thông cảm.

” Mẹ về rồi đây ”

” Con chào bác ”

” Chào con, mấy đứa ngồi đó đi, bác và Tuệ đi nấu ăn đây ”

Trước khi vào bếp, Tuệ còn nháy mắt với nó, chủ yếu ám chỉ giúp nó có thời gian bên hấn.

” Dì út, đây là đâu ạ? ” - Hạo Tâm chỉ tay vào bức hình

” Đó là khách sạn 5 sao Diamond ở Việt Nam ”

Cả hai đứa nhỏ nhìn mê say, chắc thích cái khu vui chơi với cái bể bơi đây mà, nó quay qua nhìn hấn thì cũng bất ngờ, hấn y chang tụi nhỏ, nhìn đắm đuối mê say.

” Anh cũng...muốn đi sao?? ”

Hấn nhìn nó cười ” Tôi...thật ra tôi rất thích bơi ”

Nó nhìn hấn kì lạ *Trước giờ anh ấy không thích bơi mà, sao hôm nay lạ vậy? Hay do mất trí nhớ? Anh ấy hoàn toàn khác, hay cười còn trông rất con nít. Thiên Vũ không phải như vậy, anh ấy lạnh lùng nhưng rất ấm áp, tại sao bây giờ lại...*

” Sao vậy? Bộ...tôi...giống con nít hả? ” - Hấn cười ngượng

Nó xua tay ” Không đâu, nếu mọi người thích, tôi sẽ tổ chức ọi người đi chơi 1 tuần, được không? ”

Hai đứa con nít vừa nghe đi chơi đã nhào đến ôm chặt lấy nó cười tươi ” Hay quá, dì út là số một, thương dì út nhất luôn, moa moa ”

Nó cười vui vẻ ngồi chơi với tụi nhỏ, hấn nhìn mà tự nhiên cười theo luôn, tim thì đập thình thịch thình thịch.

” Anh ngồi chơi với tụi nhỏ đi, tôi xuống nói với mọi người đã ” - Nó đi xuống bếp, hấn nhìn theo bóng nó, nhìn nó rất giống cô gái trong mơ, giấc mơ của hấn.Zing Blog

121. Chương Nốt Nhạc Thứ 118

” Mẹ, chị Tuệ, có cần con giúp gì không? ”

” Không cần đâu con gái, con cứ đứng đó chơi đi ”

” Chị Hương đâu rồi ạ? ”

” Nó nói ra đây chút việc, tụi con chơi gì trên đó mà cười vui thế? ”

Nó cười ” Có gì đâu ạ, chỉ là Hạo Tâm với Gia Hùng nó thích cái bể bơi ở khách sạn Diamond, cả Thiên Vũ nữa, con định tổ chức tới đó chơi 1 tuần, con cũng muốn đi chơi cho khuây khỏa ”

” Chắc bên Mỹ em mệt lắm ha, trông em ốm đi nhiều ”

Nó lắc đầu ” Cũng không đâu ạ, tại em ngủ không đủ giấc thôi, lát nữa chị rảnh không? ”

” Chi vậy? ”

” Em muốn đi thăm Ba, đã mấy năm em chưa về đây, chắc Ba nhớ em lắm, em cũng vậy ”

” Được, chị đi với em, em ra ngoài ngồi chơi đi, lát chị em mình đi ”

Nó cười rồi ra ngoài, nghe tiếng Thy thấp thoáng đâu đây, nó trốn vào góc bếp xem thử, nhỏ và hấn chơi với tụi nhỏ rất vui, còn thân mật với nhau nữa chứ.

Nhỏ vui vẻ ” Thiên Vũ à, anh thích đi nơi này không? Đây là khách sạn Starlight đó, bể bơi rộng lắm nha, còn có khu vui chơi, đồ ăn cũng rất ngon nữa, chỉ 2 chúng ta đi thôi được không? ”

” Cô ơi, tụi con cũng muốn đi ”

Nhỏ coi như không nghe rồi vẫn cười vui với hấn ” Anh lấy cho em ly nước được không? ”

Hắn đi xuống bếp thấy nó cười rồi đi qua, còn trên đây nhỏ đang...

" Không được, tội con là con nít, không đi được nghe chưa, lỡ chết đuối ai chịu hả? Ở nhà " (Dữ với con nít làm gì?)

Hạo Tâm bắt đầu khóc, nhỏ tức giận quát con bé " Có im đi hay không hả? Cô nói có vậy mà con khóc sao? Cô đánh con đó, im ngay đi "

" Oaaaaaa " - Con bé khóc lớn hơn, nhỏ tức điên giơ tay lên đánh Hạo Tâm thì nó chạy ra ôm lấy con bé, Mẹ nó, Tú Tuệ và hấn nghe thấy cũng chạy lên

" Cô làm gì vậy? "

Nhỏ thấy nó sắc mặt tái mét, sao nó lại ở đây? Nó phải ở bên Mỹ chứ? (Người ta về hồi sáng rồi giờ mới biết)

" Cô...Lục Tuyết Nhi? S...sao cô ở đây? " - Nhỏ run

Nó lạnh lùng " Tôi không có quyền ở đây à? Nói đi, sao cô lại đánh Hạo Tâm? Nó làm gì mà cô phải đánh nó? "

" Tôi...tôi...nó phá thì tôi phải phạt chứ, không lẽ chiều hư con nít à? "

" Cô nói dối, Hạo Tâm chỉ muốn đi chung với cô thôi mà cô đánh em ấy, cô là đồ nói dối " - Gia Hùng lên tiếng "tổ cáo" nhỏ

" Sao đây? "

Nhỏ tức không nói được gì, nó quay sang tội nhỏ " Hạo Tâm giỏi đừng khóc nữa, 2 đứa lên phòng chơi với dì út ha "

" Dạ "

Nó dẫn 2 đứa lên phòng đóng cửa cái răm lại (Chúng tỏ ẻm đang bực), không ngờ tính tình con người thay đổi dễ như vậy (Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà). Hắn đi ra nổi nóng

" Sao em hung dữ với Hạo Tâm vậy? "

" Sao anh nổi nóng với em chứ? "

Hắn mặc kệ lên phòng nó, nhỏ í ới gọi theo " Anh...Thiên Vũ, aishhh "

Trên phòng, nó đang bật Kỉ Băng Hà cho 2 đứa nhóc xem, tội nó ngồi trên giường coi mê say, nó thì thừa cơ hội ngồi vẽ lại tội nó, hấn mở cửa vào thấy nó ngồi vẽ chăm chú như vậy cũng không gọi, chỉ đứng nhìn. Những kí ức khi ở bên Mỹ, nó cũng ngồi vẽ chú tâm, hấn ngồi kế bên nhìn nó ủa về, rồi lại cùng nhau đi chụp hình, đi chơi gặp đám du côn hiện hết về trong đầu hấn.

Nó quay người qua thấy hấn " Anh đứng đó chi vậy? "

Hấn giật mình " À...à...tôi...xem cô vẽ "

Nó cười " Anh vào đây, tôi có thứ cho anh xem "

Hắn đi lại, nó cầm bức vẽ lúc bên Mỹ nó đã vẽ cho hấn xem, hấn nhìn đi nhìn lại, rất quen.

" Đây là... "

" Anh có biết người tên Trần Khánh Ly không? "

" Khánh Ly?? "

Nó thở dài " Tôi có biết 1 câu chuyện tình rất lãng mạn nhưng đầy sóng gió. Nam chính là Thiên Vũ và nữ chính Lục Tuyết Nhi, cũng là Trần Khánh Ly "

Hấn khó hiểu " Không phải tôi với cô sao? "

" Cứ để tôi kể "

Nó ngồi kể lại những khoảnh khắc cả 2 từng nếm trải như một cuốn truyện, hần ngồi nghe mà mơ hồ, những câu chuyện đó đều giống như giấc mơ của hần. Rồi cuộc Lục Tuyết Nhi này là ai? Tại sao lại có hần và nó trong câu chuyện đó? Sự thật như thế nào chứ?? Mời đón xem chap tiếp theo.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (116)

Nguồn Zing Blog

122. Chương Nốt Nhạc Thứ 119

Hần hơi mơ hồ về chuyện nó kể, có cảm giác như mình đã từng quen nó trước đây và những này mình cũng có cảm giác từng trải qua.

” Anh nghĩ gì sau câu chuyện tôi kể? ” - Nó dò hỏi

Hần ậm ự ” Ừ thì...nó...tôi...cảm thấy giống như mình từng trải qua rồi vậy, tôi...thấy rất...mơ hồ vì tôi cũng hay nằm mơ thấy, tôi có chuyện muốn hỏi cô ”

” Anh nói đi ”

” Cô là ai? Tôi từng quen cô sao? Chúng ta có quan hệ gì? Câu chuyện đó...nữ chính và nam chính...là tôi và cô...đúng không? ”

Hần hồi hồn làm nó không biết trả lời ra sao.

” Đúng như anh nói, em từng quen anh và là...bạn gái của anh, câu chuyện em kể cũng là chuyện của chúng ta ” - Nó đáp lại khiến hần vô cùng vô cùng khó tin, mặt cũng tối sầm và cau mày, chợt nó phì cười

” Tôi giỡn thôi, anh làm gì căng thẳng quá vậy? Tôi đùa cho có không khí vậy mà, anh đúng là rất dễ lừa nhì ”

Hần thật sự tối sầm, mặt mình vậy mà bị lừa, thật là dễ tin người mà. Tiếng bước chân rầm rầm như thể đang tức giận, nhỏ không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào phòng nó, nó bây giờ không phải như xưa mà để người ta ăn hiếp dễ vậy.

” Cô không biết gõ cửa sao? Thật là không có lịch sử ”

Nhỏ gạt bỏ lời nó nói quay sang tức giận với hần ” Sao anh lại lên phòng con gái vậy? Anh không thấy kì sao? Anh không sợ em ghen à? ”

Hần đứng lên ” Anh và cô ấy không làm gì cả, tụi anh trong sáng thì mớ gì phải lo sợ người ta hiểu lầm? ”

” Anh...sao anh lại như thế chứ? Trước giờ anh đâu như vậy, sao bây giờ...? Lục Tuyết Nhi, cô đã bỏ bùa mê gì cho anh ấy hả? ” - Nhỏ nổi điên

Nó đứng lên khoanh tay trước ngực đáp ” Nếu cô sợ mất anh ấy thì dễ thôi, trói anh ấy trong phòng cô là xong chứ gì ”

Nhỏ im luôn, không còn gì nữa để nói lại quay sang nổi điên với hần ” Anh xuống dưới với em, em không muốn ở một mình với người lạ ”

Người lạ?? Phải mình nhìn nhầm không ta? Nơi này nó và nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nhà nhỏ cũng là nhà nó và nhà nó cũng là nhà nhỏ, cái quái gì mà người lạ? Ôi buồn cười chết mất.

Nhỏ kéo hần đi một mạch, trước khi rời khỏi phòng hần còn nói 2 chữ ” Bái bai ”

Hạo Tâm trèo xuống giường ôm lấy nó ” Dì út ơi, Mami con nói là trước đây dì út và chú Thiên Vũ từng yêu nhau đúng không ạ? Sao hai người bỏ nhau vậy? ”

Nó mỉm cười vuốt đầu con bé ” Có một số lí do mà dì út phải đi sang Pháp, khi tụi con lớn lên sẽ hiểu ”

” Dì út, sao dì không dành lại chú? Dì không yêu chú nữa à? ”

” Dì yêu chú ấy và có thể làm bất cứ thứ gì cho chú ấy hạnh phúc, con nít, đừng hỏi nhiều, tụi con chưa biết thế nào là yêu đâu ”

” Nhưng mà...người ta nói yêu là phải tin tưởng và quan tâm nhau, phải đấu tranh vì người đó đúng không ạ? ” - Gia Hùng hỏi 1 câu khiến nó bất ngờ, con nít thời nay sao thế nhỉ? Mới còn con nít mà lại...

” Ai nói cho con biết vậy? ”

” Con đọc truyện tranh Anime thấy đó ạ ”

Nó phì cười, ai lại cho bọn nhỏ đọc truyện tranh tình yêu vậy hả trời, thật là. Giọng Tú Tuệ vọng vào phòng ” Tuyệt Nhi, Hạo Tâm, Gia Hùng xuống ăn thôi nào ”

” Vâng ạ, tụi con xuống trước đi, tí nữa dì bật cho coi tiếp, mau xuống ăn đi, dì xuống sau ”

” Dạ ” - Hai tụi nhỏ chạy lon ton xuống lầu, nó đóng cửa lại cầm điện thoại gọi cho ai đó ” Alô, tôi có chuyện cần nhờ anh giúp ” (À là vệ sĩ của nó)

[Cô cứ việc nói]

” Anh đi điều tra chuyện về 5 năm trước cho tôi, tất cả thông tin, nhất là chuyện của Thiên Vũ, nhớ là chuyện này không được cho ai biết ”

[Cô yên tâm, khi nào có tin tức tôi sẽ gọi hẹn cô]

” Được, cảm ơn ”

Nó cất điện thoại rồi đi xuống lầu như chưa xảy ra chuyện gì, định mệnh nó và hắc không tác rời nên kết quả nó ngồi kể hắc, hắc ngồi giữa nó và nhỏ và dĩ nhiên mọi người đều đồng đủ cả rồi kể cả Thư.

Nó cười ” Lâu rồi không gặp mọi người, trông mọi người vẫn vậy nhỉ ”

” Chỉ có em là khác thôi, xinh đẹp hơn, dễ thương hơn, đặc biệt giờ trưởng thành rồi ha, nhà thiết kế nổi tiếng Anna ” - Tuấn đùa

Nó cười ” Ba à, dạo này Ba vẫn khỏe chứ ạ? ”

” Ba con sao mà ốm được? Ba khỏe như thanh niên 20 tuổi đấy con gái à ”

Tất cả cười rộng rang, riêng có 2 đứa con nít cầm đầu ăn và nhỏ đang cắn môi dục cơm.

” Chị à, chị đã thực hiện được ước mơ của mình rồi, nhà thiết kế ở một công ty lớn tại Pháp và giờ chị rất nổi tiếng đó ” - Thư

” Còn em? Em nói muốn mở 1 tiệm bánh lớn mà, sao rồi? ”

Hỏi đến câu này Thư im lặng, thật ra lâu rồi cô và nhà họ Triệu chưa liên lạc gì với nhau, có thể nói là người dưng, tiền thì cô không có, sống tạm ở nhà cô chú đỡ nên lấy đâu ra àm mở tiệm. Dù là mọi người có ý muốn giúp nhưng Thư không chịu.

Nhỏ cười khẩy ” Em vô dụng thì bán buôn gì chứ? Chỉ là người xách dép cho người ta mà thôi ”

” Em nói gì vậy? ” - Hắc đẩy

Nó coi như không nghe vẫn cười ” Thư, tí nữa đi cùng chị, chị có thứ muốn cho em xem ”

.
. .
.

Sau khi ăn cơm xong, Tuấn Tuệ, nó và Thư xuất phát đến thăm ông bà nội và Ba nó trong chùa. Đốt nhang xong, cả 3 đi khỏi cho nó nói chuyện với ông bà và Ba nó một lát

” Ông bà nội, Ba, Khánh Ly về rồi đây, con nhớ mọi người lắm, sau 5 năm về lại mọi thứ đã thay đổi, kể cả Thiên Vũ. Anh ấy yêu Thy lắm, có vẻ như con nên để anh ấy như thế đúng không? ”

Nước mắt nó rơi xuống ” Cho dù anh ấy quên con, nhưng con sẽ vẫn yêu anh ấy, con sẽ không làm phiền đến họ, để họ hạnh phúc như thế nhỉ ”

Chợt có bàn tay ai đặt lên vai nó ” Chị nên đấu tranh vì tình yêu của mình, chị nên lấy lại kí ức cho anh ấy, em biết tình yêu của chị với anh Vũ là bất tận, không gì so sánh được, và em tin anh ấy cũng như thế. ”

Thư nói đúng, không gì ngăn cản tình yêu của nó được, chỉ lúc lấy lại kí ức cho hân, khi đó hân chọn nhỏ thì nó sẽ không phải hối hận.

Xong việc, cả đám lại kéo nhau đến quán cafe ngồi tám đốc.

Nó dò hỏi ” Thư à, nếu như em xây tiệm bánh thì em nghĩ ở đâu là nơi bán tốt nhất? ”

” Những chỗ đông người qua lại chẳng hạn ”

” Vậy em nghĩ nên đặt tên tiệm là gì? ”

Thư ngồi suy nghĩ một lúc rồi vỗ tay ” TN ”

Tuấn Tuệ nó bất ngờ ” TN?? ”

Thư cười gật đầu ” Vâng ạ, TN là Thư Nhi, Khánh Thư và Tuyết Nhi ”

” À...tình nghĩa chị em quá ha, thật ghen tị ” - Tuệ ngưỡng mộ

Nó chợt nhớ về chuyện đi chơi ” A phải rồi, em định tổ chức cho cả gia đình mình đến khách sạn Diamond chơi 1 tuần, em sẽ lo hết, Gia Hùng và Hạo Tâm nó rất thích bể bơi và khu vui chơi ở đó, cả Thiên Vũ. Hiếm lắm chúng ta mới đi chung với nhau ”

” Anh hiểu, 2 đứa nó hiếu động và rất thích bơi, có tính tò mò không lòng dũng cảm cao đấy. Vậy chúng ta đi vào lúc nào? ”

” 14/6 nhé? ”

” Được đó, thời tiết giờ nóng quá trời, đi bơi là thích nhất ” - Thư

” Em biết bơi không? ”

Trúng tim đen, Thư áp ứng, mặc dù thích bơi nhưng cô chưa biết bơi, lần này phải tận dụng nhờ nó chỉ tạo bơi mới được à nha.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (117)

Nguồn Zing Blog

123. Chương Nốt Nhạc Thứ 120

Nó mở cửa phòng ra thấy hân nhỏ và đám trẻ ngủ ngon lành, phim hoạt hình vẫn còn mở, nó mỉm cười nhẹ nhàng tắt phim rồi bật máy lạnh lên cho họ ngủ xong ngồi đó bắt đầu công việc của mình. Ngồi vẽ mà nó lại không tập trung gì cả, nghĩ về những chuyện hân và nhỏ, bây giờ còn thấy cảnh nhỏ và hân ngủ chung với nhau, tay nắm tay nữa chứ.

Reng...reng...reng...

” Alô? ”

” Vâng, cảm ơn ông ”

Nó để điện thoại lên bàn dựa vào ghế thờ dài, mắt nhắm nghiền lại, vẻ mặt nó mệt mỏi. Trong suốt thời gian ở Pháp, nó ăn uống thất thường, ngủ không đủ giấc mà công việc thì nhiều nên bây giờ cảm thấy muốn bệnh trong người, đó là lí do vì sao nó tổ chức chuyến đi chơi.

Khánh Du mở cửa phòng nó ra, trông rất yên tĩnh và cả...ngứa mắt. Khánh Du làm lơ như không thấy nhỏ, đi lại chỗ nó, nó đang vẽ dở dang về một gương mặt ai đó thì phải. Anh lấy áo khoác nó để gần đó đắp lên cho nó rồi rời khỏi, cứ như thế và hần đã nhìn thấy.

* Sao tự nhiên mình cảm thấy khó chịu vậy nè? *

Hần nhẹ nhàng ngồi dậy đi lại phía nó, nhìn gương mặt của nó đang ngủ trông thật dễ thương và có cảm giác quen kì lạ.

” Rốt cuộc cô ấy và mình từng quen nhau sao? Haizz ”

.
. .

Đến ngày đi chơi, ai cũng tập trung tại nhà nó, nhỏ thật sự không muốn đi nhưng vì sợ hần nhớ lại mọi chuyện nên phải ép mình mà đi, Khánh Du cũng lơ nhỏ luôn coi như không có.

Nó cười vui ” Vậy được rồi, chúng ta xuất phát nhé ”

Tất cả lên xe xuất phát, xe đầu tiên gồm có : Ba Mẹ, Tuấn Tuệ, Khánh Du. Xe hai gồm có : Nó, nhỏ, hần, Thư và 2 đứa con nít.

” Tụi con biết bơi không hả? ”

Hạo Tâm lắc đầu ” Không ạ, dì út dạy con bơi với ”

Thư ké ” Em nữa chị ”

Nhỏ cười khẩy ” Vậy mà cũng bày đặt đi bơi, chết đuối ai chịu? Đúng là điếc mà không sợ sủng ”

” Nếu mà người không biết bơi mà không thể tới hồ bơi thì chắc không còn giáo viên dạy bơi nữa, đúng là con nít đi dành đồ chơi ” - Thư nói bóng gió

” Cô nói ai hả? ”

” Tôi đâu nói cô, tôi đâu nhắc chữ HOÀNG PHƯƠNG THY đâu mà, cô tự nhận đấy nhé ”

Nhỏ tức điên nhưng không làm được gì, Thư thì hả hê vì trả đũa dìm chị mình.

” Được rồi, dừng cãi nữa, đi chơi chứ không phải chiến tranh đâu, thật là ” - Nó bực bội

Không gian im lặng lại trùm lên chiếc xe, tụi nhỏ đã ngủ mất tiêu rồi, Thư đang ngồi chơi game, nó đang ngồi ngắm cảnh mà mặt buồn lắm, hần thì dõi theo nó, nhỏ thì dõi theo hần cho đến khi tới nơi.

” Hạo Tâm dạy đi con, Gia Hùng dạy đi con, tới nơi rồi đây ” - Thư lay tụi nhỏ, dụi dụi mắt tụi nhỏ nhìn thấy nơi sang trọng tráng lệ này liền cười như hoa chạy ào ào xuống xe làm Thư dí theo

” Woa đẹp quá à, bể bơi này ” - Thư xoe tròn đôi mắt nhìn khắp nơi

” Mọi người lại quây tiếp tân nhận phòng rồi tự do làm việc mình thích nha, Hạo Tâm, Gia Hùng đi với cô ”

Nó dắt tụi nhỏ đi lên phòng thay đồ rồi nhào nhào xuống bể bơi, tất cả mọi người đều tụ tập ở đó, ai cũng nhảy xuống bơi trừ Ba Mẹ nó và Khánh Du, nó đang tập bơi cho Thư, hần tập cho 2 đứa nhỏ

” Em phải thả lỏng cơ thể ra mới có thể tập được, đừng căng thẳng quá ”

” Dạ ”

Sau một hồi tập tành và kết quả vẫn chưa biết bơi, thậm chí cúi xuống ngâm nước còn chưa đầy 10 giây đã lên.

” Thôi nghỉ tí ha, mình lên ăn đã hãy tập tiếp, đi thôi ”

Cả đám đi lên, người run cầm cập, ngâm nước 4 tiếng để bơi mà lấy gì không run mới là lạ à.

Tình hình là sắp đến chap cuối rồi, buồn quá hà, huhu. Giới thiệu tập sau :

Nó đi vòng vòng bể bơi, nghĩ tới nghĩ lui mọi thứ rồi rồi khách sạn đi dạo, đúng lúc đó trời đổ mưa, Khánh Du tìm gặp nó nhưng không thấy rồi nghe phong long gần khách sạn có khu rừng, khu rừng đó nguy hiểm và có nhiều người mất tích ở đó, mọi người đều rất lo lắng, đặc biệt là hần. Và rồi cuộc chuyện gì xảy ra, xem tập tiếp là được chứ gì :D. Bái bai.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (118)

Nguồn Zing Blog

Zing Blog

124. Chương Nốt Nhạc Thứ 121

Nó uể oải nằm dài ra giường, tụi nhỏ cũng đã ngủ mất rồi, điện thoại reng lên tin nhắn của anh ta.

” Em về đó ổn chứ? Anh còn bận chút việc, có lẽ sẽ về muộn ”

Nó quăng điện thoại lên bàn ” Làm như mình là con nít vậy, mình về Việt Nam không ổn thì sao? Có liên quan đến anh ta đâu chứ, kì thật ”

Nằm xuống nhắm mắt lại nhưng nó vẫn không thể nào ngủ được, hình bóng nhỏ với hần cứ hiện trong đầu nó, làm sao đây? Nó ngồi dậy thở dài mở cửa đi ra khỏi phòng thì gặp Tú Tuệ.

” Em đi đâu vậy? ”

Nó cười ” Em không ngủ được, đi dạo tí thôi, chị vô trông Hạo Tâm giúp em, em sẽ về ngay ”

” Được, đừng đi xa quá ”

Nó đi vòng vòng hồ bơi, trong buổi tối chỉ nghe được tiếng thở dài, buồn bã. Nó ngồi đó tự nói tự đối thoại một mình, rồi có mấy người nước ngoài đi lại, có vẻ biết đến tên tuổi của nó, chắc cũng là fan hâm mộ.

” Xin chào, cô là Anna, nhà thiết kế phải không?? ”

Nó cười ” Phải ”

” Tôi rất hâm mộ cô, các mẫu cô thiết kế tôi đều rất thích, chúng ta có thể nói chuyện 1 lát được chứ? ”

” Vâng, dĩ nhiên ”

Khánh Du đến phòng nó tìm thì không thấy ai cả, sang phòng Tú Tuệ hỏi thì mới biết nó ra ngoài, chắc có chuyện gì gấp lắm nên mới quần lên vậy nè, đi tìm thì chả thấy nó đâu nhưng lại gặp nhỏ.

” Anh tìm ai vậy? ”

Khánh Du làm lơ nhỏ quay sang hỏi tiếp tân.

” Cô có thấy Lục Tuyết Nhi không? ”

” Tôi thấy cô ấy đi về hướng khu rừng, khu rừng đó từng có nhiều người bị mất tích ở đó, khu rừng rất nguy hiểm ”

” CÁi gì?? ” - Khánh Du bắt đầu cuốn lên, lật đặt chạy lên gõ cửa từng phòng nhờ trợ giúp (Những người đi chung với mình). Tất cả nghe xong cũng quần cả lên trừ nhỏ.

” Sao mọi người quần lên thế? Có gì đâu mà thấy ghê vậy? Cô ta lớn rồi, tự lo ình được mà ”

Hắn bắt đầu cáu ” Em nghĩ gì thế? Vậy mà cũng nói được à? Chúng ta cùng nhau đi tìm Tuyết Nhi thôi ”

” Anh...đợi em, Thiên Vũ! ”

Cả đám đi tìm nó, trời đổ mưa xuống nhưng vẫn đi tìm, tìm cả buổi trời vẫn không thấy đâu đành về lại khách sạn xem thử.

Hắn thất vọng ” Vẫn chưa thấy cô ấy ”

Nhỏ phát bực khi thấy ai cũng lo lắng cho nó mà chả ngó ngang tới nhỏ, từ đằng xa nó vui vẻ đi cùng mấy người nước ngoài về khách sạn, hắn thấy nó như bắt được vàng liền chạy lại nắm chặt tay nó.

” Cô đây rồi, có sao không? Cô đi đâu vậy? Hả? ”

” Ủ thì tôi đi uống cafe với họ, họ rất thích những mẫu thời trang mà tôi thiết kế đó ”

Hắn thở phào nhẹ nhõm ” May quá, lần sau đừng đi mà không nói ai một tiếng, tất cả lo cho cô lắm biết không ”

Nó hơi vui trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn bình thường ” Được, tôi biết rồi, xin lỗi đã làm mọi người lo lắng, giờ tôi không sao rồi, mọi người về phòng nghỉ ngơi đi ”

Nhỏ trước khi đi còn liếc mắt nói nó 1 câu ” Lần sau đừng khiến người ta mắc công đi tìm, phiền chết ”

Tất cả lên phòng hết, vẫn còn Khánh Du đứng đó, vẻ mặt như muốn nói điều gì.

” Anh có gì muốn nói sao? ”

Cả 2 đi ra hồ bơi ” Tuyết Nhi, chuyện Thiên Vũ mất trí nhớ.... ”

” Em ổn mà, không sao đâu, em sẽ giúp anh ấy nhớ lại, lúc đó tùy anh ấy chọn ”

Khánh Du vỗ vai nó ” Em gái, anh sẽ giúp em, nhưng em nên nhớ, em và Thiên Vũ đã kí giấy kết hôn, cả 2 đứa đã là vợ chồng ”

Nó cười ” Không sao, em sẽ để anh ấy chọn, em không ép, chỉ là trong khoảng thời gian này sẽ khó khăn bởi vì họ luôn đi với nhau ”

” Anh buông tay rồi, anh hiểu tâm trạng của em ” - Khánh Du dang tay ra, nó sà vào lòng người anh trai quý mến của mình và bật khóc, bây giờ chỉ biết khóc mà thôi.

Zing Blog

125. Chương Nốt Nhạc Thứ 122

” Á té ”

Thư bị nó lôi xuống hồ bơi một cách không thương tiếc.

” Sao hả? Lo đứng đó mơ mộng cho bị kéo xuống ”

Thư tạt xuống vào nó ” Chị này, coi nè ”

Cả 2 chị em tạt nước văng tung tóe, thêm 2 đứa con nít chui vô tạt chung, bao nhiêu nước dính hết lên người nhỏ.

” Aishh ướt hết rồi, mấy người không biết phiền sao?? ” - Nhỏ cáu

” Tiểu thư à, làm ơn đi, cô đừng nghĩ mình là phượng hoàng, ở đây là để chơi chứ không phải thăm đồ, đừng chảnh quá ” - Thư

Nhỏ tức không nói được gì, hấn đi lại bày trò chơi.

” Mọi người, chúng ta chơi vật nhau đi, con trai công con gái rồi con gái sẽ vật nhau với cô gái khác ”

Khánh Du đi xuống hồ bơi ” Được, tôi sẽ công Tuyết Nhi ”

Ánh mắt của hai nhìn nhau kì lạ, và cuộc chiến bắt đầu.

” Ấ... ” - Nhỏ bị nó đẩy té xuống nước mấy lần, uống nước cũng nhiều đấy, tức cũng sắp điên đấy.

” Kết quả cho thấy chị hai và anh Du thắng ”

Mọi người cười đùa vui vẻ với nhau, riêng nhỏ ngồi 1 góc.

” Tuyết Nhi, có người gọi cho em này ” - Tuệ đưa điện thoại cho nó, số của người nó kêu đi điều tra, vì không muốn bị nghi ngờ nên nó phải diễn.

[Cô chủ, theo kết quả điều tra của chúng tôi thì cậu Thiên Vũ bị tai nạn do xe hơi của người áo đen đụng phải, camera gần đó cũng có cô Phương Thy]

” Ông ấy còn điều gì muốn nói nữa không? ”

[Khi nào có thông tin mới, chúng tôi sẽ gọi báo cho cô]

” Được, tôi sẽ cố gắng hết sức, chào anh ”

” Ai gọi cho con vậy? ” - Mẹ

Nó cười ” Là giám đốc ở công ty đó Mẹ, con lên phòng nhé ”

Nó đi lên phòng thay đồ ướt ra, nằm trên giường thở dài thở ngắn. Nhỏ đứng rình mò bên ngoài với vẻ mặt phần nộ

” Lục Tuyết Nhi, sao cô lại về đây chứ? Đáng ra không nên về, đáng ghét thật, cô đừng trách tôi vô tình. ”

Nhỏ rời khỏi, nó lấy điện thoại ra bấm số.

” Alô, cô tìm giúp tôi một mảnh đất có đông người qua lại rồi báo cho tôi biết ”

Ngày nào cũng bơi chơi ăn uống ngập hòng, mấy đêm nay hấn ngủ thường xuyên mơ thấy nó, những hình ảnh đáng yêu, hung dữ của nó hiện về, những kí ức bị mất, lúc họ mới gặp nhau, lúc hấn tỏ tình với nó và rất nhiều, rồi lúc nó bị té từ lầu cao xuống.

” KHÔNG! ”

Trán hấn lại đầm mồ hôi, có vẻ như nhớ ra gì đó, mấy ngày nay ở cùng nó hấn cảm thấy nó rất đặc biệt, khiến tim hấn như rung động.

Sáng sớm mở cửa ra hấn gặp nó, nó vui vẻ cười.

” Tối qua ngủ ngon chứ? ”

Hấn lắc đầu ” Không ”

” Sao vậy? ”

” Tôi mơ thấy cô bị té từ sân thượng xuống, cả người cô trầy lát, máu me ”

Nó cẩn thận dò hỏi ” Thì sao? ”

” Cô có thể giúp tôi tìm lại trí nhớ không? ”

Nó lập tức gạt đầu ” Nhưng mà..đừng cho ai biết nhé ”

” Được ”

Hắn với nó đi ra quán cafe ngồi, nó bắt đầu với những câu hỏi.

” Sao anh nghĩ tôi biết chuyện của anh? ”

” Có thể...tôi mơ thấy cô? ”

Nó gật đầu ” Được rồi, anh còn nhớ câu chuyện mà tôi kể chứ? Đó là câu chuyện của hai chúng ta ”

Hắn đơ 3 giây ” Thật sao? ”

” Tất cả là sự thật, nhưng để giúp anh mau nhớ lại chúng ta cần dàn dựng câu chuyện đó lại, bắt đầu ngay khi ta trở về ”

Giao kèo với nhau, cả hai cùng ra vui chơi với mọi người.

_____ Ngày về nhà _____

” Cô đã hứa rồi đấy nhé ” - Hắn sợ nó sẽ nuốt lời cứ nhắc mãi

” Biết rồi mà, em sẽ không nuốt lời đâu ”

Nhỏ đứng từ xa nhìn họ thân thiết mà phát điên, tay rút điện thoại ra bấm số gọi cho Ngọc Anh.

[Sao rồi tiểu thư?]

” Lục Tuyết Nhi đã về nước, tôi cần cô ra tay xử cô ta ”

[Cái gì?? Được nhưng tại sao?]

Khánh Du đi ra thấy nhỏ nói chuyện một cách bức bối, đứng lại nghe xem.

” Con nhỏ đó đáng phải chết, nó lúc nào cũng bên cạnh Thiên Vũ ”

[Oke, tôi sẽ xử cô ta, tạm biệt]

Nhỏ phẫn nộ ” Ngọc Anh, cô mà làm không xong thì đi chết đi ”

Nghe vậy cũng biết chuyện gì rồi ha, chắc chắn có giông bão với nó đây, bên phía nhà họ Triệu thì đang bàn bạc bí mật.

” Tôi sẽ lợi dụng chuyện này để ra tay với con nhỏ tiểu thư đó ”

Bà ta đập bàn ” Không được, không được đụng vào Khánh Ly và Khánh Thư ”

” Tôi sẽ không đụng đến con cưng của bà nhưng con nhỏ Phương Thy đó cứ tưởng là nữ hoàng, tôi sẽ cho nó đi gặp Diêm Vương ”

Bài viết: Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá

Nguồn Zing Blog

126. Chương Nốt Nhạc Thứ 122

” Á té ”

Thư bị nó lôi xuống hồ bơi một cách không thương tiếc.

” Sao hả? Lo đứng đó mơ mộng cho bị kéo xuống ”

Thư tạt xuống vào nó ” Chị này, coi nè ”

Cả 2 chị em tạt nước văng tung tóe, thêm 2 đứa con nít chui vô tạt chung, bao nhiêu nước dính hết lên người nhỏ.

” Aishh ướt hết rồi, mấy người không biết phiền sao?? ” - Nhỏ cẩu

” Tiểu thư à, làm ơn đi, cô đừng nghĩ mình là phượng hoàng, ở đây là để chơi chứ không phải thăm đồ, đừng chảnh quá ” - Thư

Nhỏ tức không nói được gì, hần đi lại bày trò chơi.

” Mọi người, chúng ta chơi vật nhau đi, con trai công con gái rồi con gái sẽ vật nhau với cô gái khác ”

Khánh Du đi xuống hồ bơi ” Được, tôi sẽ công Tuyết Nhi ”

Ánh mắt của hai nhìn nhau kì lạ, và cuộc chiến bắt đầu.

” Á... ” - Nhỏ bị nó đẩy té xuống nước mấy lần, uống nước cũng nhiều đấy, tức cũng sắp điên đấy.

” Kết quả cho thấy chị hai và anh Du thắng ”

Mọi người cười đùa vui vẻ với nhau, riêng nhỏ ngồi 1 góc.

” Tuyết Nhi, có người gọi cho em này ” - Tuệ đưa điện thoại cho nó, số của người nó kêu đi điều tra, vì không muốn bị nghi ngờ nên nó phải diễn.

[Cô chủ, theo kết quả điều tra của chúng tôi thì cậu Thiên Vũ bị tai nạn do xe hơi của người áo đen đụng phải, camera gần đó cũng có cô Phương Thy]

” Ông ấy còn điều gì muốn nói nữa không? ”

[Khi nào có thông tin mới, chúng tôi sẽ gọi báo cho cô]

” Được, tôi sẽ cố gắng hết sức, chào anh ”

” Ai gọi cho con vậy? ” - Mẹ

Nó cười ” Là giám đốc ở công ty đó Mẹ, con lên phòng nhé ”

Nó đi lên phòng thay đồ ướt ra, nằm trên giường thở dài thở ngắn. Nhỏ đứng rình mò bên ngoài với vẻ mặt phần nộ

” Lục Tuyết Nhi, sao cô lại về đây chứ? Đáng ra không nên về, đáng ghét thật, cô đừng trách tôi vô tình. ”

Nhỏ rời khỏi, nó lấy điện thoại ra bấm số.

” Alô, cô tìm giúp tôi một mảnh đất có đông người qua lại rồi báo cho tôi biết ”

Ngày nào cũng bơi chơi ăn uống ngập hòng, mấy đêm nay hần ngủ thường xuyên mơ thấy nó, những hình ảnh đáng yêu, hung dữ của nó hiện về, những kí ức bị mất, lúc họ mới gặp nhau, lúc hần tỏ tình với nó và rất nhiều, rồi lúc nó bị té từ lầu cao xuống.

” KHÔNG! ”

Trán hần lại đầm mồ hôi, có vẻ như nhớ ra gì đó, mấy ngày nay ở cùng nó hần cảm thấy nó rất đặc biệt, khiến tim hần như rung động.

Sáng sớm mở cửa ra hần gặp nó, nó vui vẻ cười.

” Tối qua ngủ ngon chứ? ”

Hần lắc đầu ” Không ”

” Sao vậy? ”

” Tôi mơ thấy cô bị té từ sân thượng xuống, cả người cô trầy lát, máu me ”

Nó cẩn thận dò hỏi ” Thì sao? ”

” Cô có thể giúp tôi tìm lại trí nhớ không? ”

Nó lập tức gạt đầu ” Nhưng mà..đừng cho ai biết nhé ”

” Được ”

Hắn với nó đi ra quán cafe ngồi, nó bắt đầu với những câu hỏi.

” Sao anh nghĩ tôi biết chuyện của anh? ”

” Có thể...tôi mơ thấy cô? ”

Nó gật đầu ” Được rồi, anh còn nhớ câu chuyện mà tôi kể chứ? Đó là câu chuyện của hai chúng ta ”

Hắn đơ 3 giây ” Thật sao? ”

” Tất cả là sự thật, nhưng để giúp anh mau nhớ lại chúng ta cần dàn dựng câu chuyện đó lại, bắt đầu ngay khi ta trở về ”

Giao kèo với nhau, cả hai cùng ra vui chơi với mọi người.

_____ Ngày về nhà _____

” Cô đã hứa rồi đấy nhé ” - Hắn sợ nó sẽ nuốt lời cứ nhắc mãi

” Biết rồi mà, em sẽ không nuốt lời đâu ”

Nhỏ đứng từ xa nhìn họ thân thiết mà phát điên, tay rút điện thoại ra bấm số gọi cho Ngọc Anh.

[Sao rồi tiểu thư?]

” Lục Tuyết Nhi đã về nước, tôi cần cô ra tay xử cô ta ”

[Cái gì?? Được nhưng tại sao?]

Khánh Du đi ra thấy nhỏ nói chuyện một cách bức bối, đứng lại nghe xem.

” Con nhỏ đó đáng phải chết, nó lúc nào cũng bên cạnh Thiên Vũ ”

[Oke, tôi sẽ xử cô ta, tạm biệt]

Nhỏ phẫn nộ ” Ngọc Anh, cô mà làm không xong thì đi chết đi ”

Nghe vậy cũng biết chuyện gì rồi ha, chắc chắn có giông bão với nó đây, bên phía nhà họ Triệu thì đang bàn bạc bí mật.

” Tôi sẽ lợi dụng chuyện này để ra tay với con nhỏ tiểu thư đó ”

Bà ta đập bàn ” Không được, không được đụng vào Khánh Ly và Khánh Thư ”

” Tôi sẽ không đụng đến con cưng của bà nhưng con nhỏ Phương Thy đó cứ tưởng là nữ hoàng, tôi sẽ cho nó đi gặp Diêm Vương ”

Bài viết: Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá

Nguồn Zing Blog

127. Chương Nốt Nhạc Thứ 124

Ngọc Anh và nhỏ đang đứng nói chuyện với nhau, gương mặt nhỏ lạnh như băng.

” Tôi...muốn cô..xử con nhỏ Tuyết Nhi đó, cô ta chỉ mới về đây không lâu đã dám phá kế hoạch của tôi, đúng là đáng ghét mà. ”

Ngọc Anh cười khẩy * Cô ta thật đúng là ngu ngốc, mình sẽ nhân cơ hội này giết hết tụi nó, để xem các người cầu xin như thế nào ”

Thấy cô ta không trả lời, nhỏ xoay qua vẻ mặt khó chịu ” Cô bị điếc à? Sao không trả lời? ”

” Được rồi, tôi sẽ cố gắng, trong ngày mai cô sẽ không gặp được cô ta đâu ”

” Tốt nhất nói phải làm được, tôi chờ tin tốt của cô ”

Nói xong nhỏ bước đi, còn lại Ngọc Anh âm mưu tính kế. Hiện giờ Minh Lâm đang ngồi làm việc trong phòng, với tư cách là Chủ Tịch trong công ty, anh ta phải cố gắng để công ty ngày lên cao.

” Khụ...khụ...khụ... ”

Dạo gần đây anh ta ho rất nhiều, bàn tay bây giờ đã dính máu, anh ta liền đi vô nhà vệ sinh rửa hết máu, ngược nhìn mình trong gương, anh ta thở dài một nỗi nhớ về 2 tháng trước.

Trong lúc ngồi làm việc anh ta cũng ho như vậy, cũng dính máu như vậy, khi đến khám bác sĩ mới biết mình đã bị...ung thư. Chuyện này chỉ có anh ta biết, vì không muốn mọi người lo lắng nên giấu hết mà ôm một mình, à không, có một người biết nữa là Alice, từ đó cô luôn quan tâm đến anh và tứ tử nảy sinh tình cảm nhưng thật buồn, Minh Lâm chỉ xem cô là bạn.

” Anh lại ho nữa sao? Em nghĩ anh nên nói ọi người biết, rồi chúng ta sang Mỹ trị bệnh, được không? ”

” Em thu xếp cho anh, chúng ta sẽ đi trong thời gian sớm nhất ”

” Được ”

Trong phòng nó giờ yên ắng vô cùng, 4 con mắt nhìn nhau chăm chăm không nói một lời, thật đáng sợ.

” Anh/em... ” - Nó với hấn nói cùng lúc ” Anh/em nói trước đi ”

” Em nói trước đi ”

” Anh thật sự không nhớ chuyện gì khi mình mất trí nhớ sao? ” - Nó thăm dò

Hấn lắc đầu ” Không hề nhớ, anh chỉ nhớ...lúc anh bị bắn đến lúc này, chỉ là không nhớ lúc anh mất trí nhớ ”

Nó khó hiểu nhìn hấn ” Ý anh là...không nhớ kí ức lúc anh mất trí sao? ”

” Đúng vậy ”

” Ồ...kì à nha ”

Reng...reng...reng...

” Alô, Lục Tuyết Nhi nghe ”

[Thưa cô chủ, tôi mới điều tra được ở chỗ cô có gián điệp]

” Gián điệp?? Là ai? ”

[Tôi không rõ, nhưng theo thông tin cho thấy dạo gần đây cô Hoàng Phương Thy thường gặp người tên Ngọc Anh, cô ta là người của nhà họ Triệu, trong đó có cả cậu Khải Minh]

” Được, cảm ơn rất nhiều ”

” Ai gọi cho em vậy? ”

” Em đã cho người điều tra, họ nói chúng ta có gián điệp, dạo gần đây phát hiện Thy thường liên lạc với Ngọc Anh, nghe nói cô ta là người của nhà họ Triệu, cả Khải Minh cũng có trong đó ”

” Ô cái chuyện này rắc rối à nha, anh nghĩ em nên ra ngoài cẩn thận, để ý trước sau, lỡ ai biết đâu họ làm gì em thì sao? ” - Hấn lo lắng

Nó cười ” Em biết mà ”

Tối đến, ông chủ gọi nó qua kiểm tra những mẫu thiết kế mới thật cẩn thận bởi đó là sản phẩm của người mới vào.

” Chỗ này cô nên cho thêm điểm nhấn vào để không thấy rời rạc và thiếu, còn mẫu này quá nhiều phụ kiện kèm theo, rất rối, còn lại đều oke ”

” Dạ tôi biết rồi, cảm ơn chị ”

” Không có gì nữa tôi về nhé, tạm biệt ”

Nó đi trên con đường, ánh mắt xa xăm nhìn về bầu trời đầy sao.

” Thật sự Thy là gián điệp sao? Tại sao vậy? ”

Chiếc xe hơi dừng lại ở chỗ nó, hai tên áo đen nhanh chóng bước xuống bắt nó lên xe rồi phóng đi, chiếc xe chở nó vào một kho chứa đồ, đưa nó xuống rồi trói nó lại.

Nó dần mở mắt ra, trước mắt nó toàn thùng với thùng chồng chất lên nhau, đầu nó cứ quay như chong chóng khiến nó hoa mắt rồi xỉu mất.

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh giá (122)

Nguồn Zing Blog

128. Chương Nốt Nhạc Cuối Cùng.

Nó dần mở mắt ra, trước mắt nó bây giờ chỉ toàn là thùng, đầu óc quay vòng vòng, nó lại ngất lịm. Ở nhà đang lo lắng cho nó, bây giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu, đã 3 tiếng rồi.

” Con bé đi đâu mà lâu dữ vậy, thật là ”

” Bà cứ bình tĩnh, nó nói đi kiểm tra mấy mẫu thiết kế, chắc đang về thôi, không thì kêu con Hương gọi hỏi xem ”

Mẹ nó ngồi xuống ” Thôi được rồi, tôi sẽ đợi nó về, ông đi ngủ đi ”

Nhỏ đứng trước mặt nó cười khẩy ” Lục Tuyết Nhi, cô đúng là không biết lượng sức mình, dám đối đầu với tôi, cô chỉ có thể chết! ”

” Sao cô không hành hạ cô ta? Chắc chắn sẽ rất vui ” - Khải Minh

Nhỏ quay qua nhìn ” Kì lạ, tôi nhớ không lầm anh thích nó mà? Sao lại ra như vậy? ”

” Tôi không thích cô ta, tôi chỉ thích tài sản của cô ta ”

” Ra là vậy, được thôi, phiền anh gọi cô ta đây ”

Khải Minh cầm xô nước tạt vào nó, nó mơ màng tỉnh dậy, mắt nó bị lớp màng che lại khiến hoa mắt, nó mệt mỏi cất tiếng.

” Máy..người là..a.ai? ”

Nhỏ lại gần bóp miệng nó ” Mà không biết tao là ai sao? ”

Giọng nói này nghe rất quen, nhưng tâm trí nó không tỉnh táo được.

” Phương.....Thy? ”

” Đúng vậy, Hoàng Phương Thy, chính là tao đây ”

” Cô làm gì ở đây? Chẳng lẽ..gián điệp..làm cô..sao? ”

Nhỏ, Ngọc Anh và Khải Minh bất ngờ ” Sao mà biết? ”

Nó cười khẩy ” Các người nghĩ....tôi ngu..đến mức kh..không..không điều tra sao? ”

” Mà...con điên này ”

Nhỏ ra tay tát nó 2 cái in hằn dấu tay, cơn tức trong nhỏ bây giờ phải trút hết vào nó, nhỏ đánh nó tới tấp, nếu hai người kia không cản lại thì có lẽ chắc nó chết.

” Mày...Lục Tuyết Nhi, mày cướp hết mọi thứ của tao, tao nhất định sẽ đòi lại tất cả ”

Nhỏ tức giận bỏ đi, cả hai người kia cũng rời đi, còn mình nó ngồi đó nhưng nó không hề khóc, không hề.

” Tại sao lại ra như vậy? Tại sao chứ? Phương Thy lại là gián điệp, hahaha, gián điệp... ”

.
. .
.

Sáng tinh mơ Hương đi ra thì thấy Mẹ nó nằm ngủ trên sofa, cô chạy đi lấy mền đắp cho bà rồi ngó nghiêng ngó dọc.

” Nhi vẫn chưa về sao? Đi đâu từ tối hôm qua vậy kìa, con bé này ”

Mẹ nó thức giấc ngồi dậy ” Tuyết Nhi nó về chưa? ”

” Dạ chưa bà chủ ”

Bà thở dài rồi vào phòng nằm, cứ như thế mọi người đợi nó, sốt ruột lo lắng có tất, Tuệ lo lắng đến tức giận.

” Con bé này đi đâu vậy chứ? Làm mọi người lo lắng, thật chẳng ra sao mà ”

Nhỏ cười thầm trong lòng * Con nhỏ đó chắc chắn phải chết, thần tiên cũng không cứu được *

Nó bên đây đang khổ sở trên cả sự khổ sở, nó ngồi đó không nói lấy một lời nào, gương mặt không cảm xúc.

” Này Lục Tuyết Nhi! ” - Ngọc Anh gọi nó nhưng nó không thèm đáp trả ” Nè cô bị điếc à? Tôi nhớ Phương Thy đầu đánh vào tai cô, cô không nghe tôi nói à? ”

Nó vẫn ngồi im đó, cô ta tức điên đứng lên nắm tóc nó kéo ” TÔI ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI CÔ ĐÓ, CÔ BỊ CÂM HAY ĐIẾC? ”

Ánh mắt nó sắc bén vô cảm nhìn cô ta ” Tại sao tôi phải nói chuyện với người như cô? ”

” Cô...giỏi lắm Lục Tuyết Nhi, rồi cô sẽ phải hối hận ”

Cô ta bỏ đi, nó lại ngồi đó, với nó bây giờ không có ánh sáng nào có thể chữa lành vết thương này. Bên nhà nó lo lắng tới cùng, nhỏ càng ngồi càng khó chịu nên đi về trước, nói đi về nhưng thật ra nhỏ đến chỗ giam giữ nó, nhỏ cũng chẳng biết rằng vì Thư đã nghi ngờ nó mất tích liên quan đến nhỏ và thêm nữa là quan sát nét mặt nhỏ vui hơn bao giờ hết nên Thư cũng đi theo nhỏ luôn.

Nhỏ dừng xe tại công viên, bước xuống thì Ngọc Anh đi lại, cả 2 đứng nói chuyện, Thư ngồi trong xe cũng nghe được tí tí.

” À há, ra là hai người thông đồng bắt cóc chị tôi, Ngọc Anh, cô quả là ghê ghớm, phải gọi cho anh Thiên vũ mới được ”

Sau khi nhận được tin của Thư, Khánh Du, Minh Tuấn và hân lập tức xuất phát giải cứu nó, Thư vẫn bám theo họ 24/24 cho đến khi tới nơi thì chỉ dẫn đường cho 3 người kia rồi mình đi làm việc riêng. Nói đi làm việc riêng là tới nhà mình nhưng xui là đám vệ sĩ không cho cô vào.

” Tránh ra, tôi phải gặp họ, mấy người tránh ra cho tôi ”

Thấy ồn ào, bà ta ra xem thì thấy Thư.

” Con còn về đây sao? ”

” Con hỏi Mẹ, tại sao Mẹ lại kêu Ngọc Anh bắt cóc chị Nhi? ”

” Con nói cái gì vậy? ”

” Mẹ đừng tỏ ra không biết, cô ta, Ngọc Anh và Hoàng Phương Thy đó bắt cóc chị con còn dám đánh đập chị ấy, Mẹ có dám nói mình không biết không? ”

” Mẹ...Mẹ thật sự không biết gì hết, con nghĩ Mẹ ra tay với con gái mình sao? ”

” Mẹ từng ra tay với con, Mẹ nhớ chứ? ”

Dứt câu, Thư lái xe bỏ đi, bà ta vội bám theo. Hiện giờ nó đã lấy được lại tinh thần, nó muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tay nó mò mò sợi dây tháo nó ra, may mắn thay là không có ai, nó lén lén chạy nhanh ra ngoài thì tiếng súng vang lên, quay qua nhìn thì đó là...nhỏ!

” Cô định chạy trốn à? Dễ dãi như vậy chứ, cô nghĩ tôi là con nít à? ”

” Giết tôi cô được lợi gì chứ? ”

” Như vậy sẽ không ai dành Thiên Vũ với tôi cô biết chứ, từ khi cô về đây, cuộc sống tôi thay đổi và đảo ngược, Thiên Vũ yêu tôi mấy năm trời từ khi tai nạn đó xảy ra, vậy mà cô chỉ mới về vài ngày mà anh ấy đã yêu cô thậm chí nhớ ra tất cả ” - Nhỏ la hét trong nước mắt ” Tôi không quan tâm, cô hôm nay phải chết ”

Đùng...đùng...đùng... Ba phát đạn bắn hết, nó may mắn thoát nạn liền chạy đi, nhỏ cứ thế mà bắn bắn bắn, nó trúng một phát ngay vai, máu chảy ra ướt cả áo, gượng đau nó vẫn chạy. Lúc đó hấn và mọi người đã tới, vừa thấy nó bị nhỏ dồn vào đường cùng hấn và Khánh Du la lên.

” Dừng lại! ”

Nhỏ thấy họ nét mặt trở nên tái mét.

” Sao...sao...anh... ”

Khánh Du lại gần ” Phương Thy, bỏ súng xuống đi em, đừng làm vậy ”

Nhỏ hét lên ” Anh đứng lại! Anh bước qua đây em sẽ nổ súng ngay ”

Hấn nhẹ nhàng từ từ bước chậm ” Bình tĩnh đi, cô đừng làm chuyện dại dột ”

” Nếu anh lấy em, em sẽ tha cho cô ta ”

Hấn đứng giữa nó và nhỏ vô cùng khó xử, nếu không đồng ý thì nó sẽ chết, nếu đồng ý thì hấn và nó phải chia cách, cùng lúc đó Ngọc Anh và Khải Minh bước vào cùng đám đàn em.

” Wow náo nhiệt quá nhỉ, Phương Thy, cô thật tài tình, cô và con nhỏ (nó) đo đi theo tôi ”

Bọn đàn em tiến vào hội đồng Khánh Du Tuấn hấn, còn lại thì theo Ngọc Anh vào căn phòng lớn, chỗ này đã lâu năm nên căn phòng này cũng mục nát.

” Hoàng Phương Thy, cô là đồ ngốc ” - Ngọc Anh cười khẩy

” Cái gì? Ý cô là sao? ”

Khải Minh lấy súng ra chia vào nhỏ ” Cô nghĩ sao?? ”

” Đề tiện! ”

” Cô cũng đâu phải loại vừa, vì tình yêu mà giết cả bạn mình, cô nghĩ mình cao thượng sao? Lúc nào cô cũng tỏ vẻ, thật khó chịu, nhân đây tôi xin thông báo. Cô chuẩn bị gặp Diêm Vương đi! ”

” Dừng lại! ” - Bà ta thở nhanh, nhìn Khải Minh và Ngọc Anh bằng con mắt phẫn nộ ” Cô dám đụng vào con gái tôi sao? Cô nói như thế nào? Sẽ không đụng vào con tôi mà ”

Ngọc Anh chỉ vào nhỏ ” Là cô ta, không phải tôi nhưng giờ tôi sẽ cho cô ta lên đường ”

” Không! ”

Nó ôm nhỏ đỡ viên đạn, viên đạn trúng bụng nó, nhỏ hoàn toàn đứng hình, nhỏ như vậy mà nó lại cứu sao?

Ồ..é..ò..é...

” Cũng may mình báo cảnh sát ” - Thư vuốt ngực

Cảnh sát ủa vào bắt Ngọc Anh và Khải Minh cùng mấy tên đàn em, mọi người kéo tới chỗ nó, ta nhỏ cũng dính máu rồi, khóc cũng khóc rồi.

” Phương..Thy, tớ...tớ biết..cậu..còn quan tâm..tớ, chỉ vì...tình yêu mà..cậu mới..như.vậy đúng chứ? ”

” Tớ xin lỗi, tớ không nên bắt cậu, tớ không nên...cậu đừng nói nữa...tớ đưa cậu vào bệnh viện ”

.

.

.

Ca phẫu thuật kết thúc, bác sĩ bảo nó đã qua cơn nguy kịch và chỉ cần tịnh dưỡng là được.

” Tuyệt Nhi, cảm ơn cậu đỡ đạn cho tớ, thật sự... ”

” Không sao, tớ khỏe lắm nè..a đau ”

Khánh Du cốc đầu ” Khỏe này, lo dưỡng bệnh đi không thì có người lo à ”

Mọi người cười ồ lên. 2 tháng sau hần hẹn nó ra biển và cầu hôn nó, đám cưới được tổ chức linh đình với cô dâu Nhi Thy và 2 chú rể Du Vũ, oán hận nhà họ Lục và Triệu hóa giải, Thư kinh doanh một tiệm bánh rất nổi tiếng. Mặc khác Minh Lâm đã cầu hôn Alice.

BẢN NHẠC HOÀN THÀNH!!

P/s: Cảm ơn mọi người trong suốt thời gian qua đã ủng hộ ình, mình mong rằng bộ truyện tiếp theo sẽ được các bạn ủng hộ như vậy. Cảm ơn!!

Bài viết: Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (END)

Nguồn Zing Blog

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhoc-dang-iu-va-chang-trai-lanh-gia>